

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Çok dokunaklı ve sarsıcı..." -The Sun

DANI ATKINS

Altı Gün

Kendi nikâhına
gelmeyen bir damat

Sonu belli olmayan
bir aşk hikâyesi

Gerçeği anlamak
için altı gün

Seviyor... sevmiyor...

seviyor... sevmiyor...

Bunu anlamak için sadece

ALTI GÜN var.

GİTTİĞİNİ KABULLENMEK KAÇ GÜN SÜRER?

Genç gazeteci Gemma, yazar Finn ile bir ömür boyu mutlu olacaklarına inanıyordu. Evlenmeleri için her şey hazırды... Ancak Finn düğüne saatler kala aniden ortadan kayboldu. Bir kez daha... Gemma kimseyi Finn'in onu terk etmediğine ikna edemiyordu. Polisin onu resmen aramaya başlaması için altı gün geçmesi gerekiyordu.

Gemma o kadar bekleyemezdi ama Finn'i tek başına ararken kendi anılarından bile şüphe etmeye başlayacaktı...

Herkes ona gerçeği kabullenmesini söylerken, o sevdiği adama inancını daha ne kadar sürdürebilecekti?

Çok satan yazar Dani Atkins temposu hiç düşmeyen anlatımıyla okuyucuları ilk sayfadan inanılmaz bir aşk hikâyesinin içine çekiyor!

"Bu gizem dolu romantik hikâyenin kanıtladığı gibi aşkın gücüne inanmak görüldüğünden daha zordur." – *Fiona Walker*

"Bildirdiğiniz çok romanlarını unutun. O kadar dokunaklı ve merakınızdan bırakamayacaksınız." – *Sinéad Crowley*
sıcak ve çok duygusal... Beklenmedik sonuyla
Daily Mail

Altı Gün

DANI ATKINS

CUMARTESİ

Yatak odası kapısı açılırken her zamanki gibi gıcırdadı. Babam kapıyı yıllardır tamir etmemişti ve bu nedense hoşuma gidiyordu. Kapı eşiğinde duruyordu, sanki daha önce hiç görmediğim takım elbiseli bir yabancıya bakıyor gibiydim.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizliği ilk bozan o oldu. "Güzel görünüyorsun, Gemma." Sesi her zamankinden boğuk çıkıyordu. "Keşke annen de bunu görmek için burada olsaydı."

Tüm hayatım ve onunkinin de yarısı boyunca sevdiğim adamla yüzleşmek için tülleri ve payetli dantelleri hışırdatarak döndüm. Babam kömür grisi frakının içinde neredeyse başka bir adam gibiydi. Bir gün önce kestirdiği saçları o kadar kısaydı ki, törenden sonra askere gitmeyi planlıyormuş gibi görünüyordu. Ve alışlagelmiş kirli sakalı, o kadar keskin bir ustura tarafından sinekkaydı tıraş edilmişti ki, bıçağı dengesiz eliyle nerelerde fazla bastırdığını rahatlıkla görebiliyordum. Alışılmadık derecede solgun yüzünde iki küçük kesikten başka renk yoktu.

"Ah, baba..." dedim, bu an için ayırdığım gücü toplamaya çalışarak. Çünkü o sözlerin bugün söyleneceğini her zaman biliyordum. Emin olamadığım tek şey, bunları söyleyenin o mu yoksa ben mi olacağıydı.

Çalışmaktan nasır tutmuş ellerini uzattı ve ben ellerimi ellerine koydum ve aniden yeniden sekiz yaşıma geri döndüm, bisikletimden düşüyordum; ya da on iki yaşıma, evcil tavşanımın öldüğü güne; ya da on dört, sevdiğim çocuğun bir başkasını okul

dansına davet ettiğini öğrendiğim ana. Babam tüm o anlarımda oradaydı, ekibin bir parçası olarak. Yanında annem olmadan hayatımdaki bu büyük dönüm noktasıyla yüzleşmenin onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

"Tıpkı ona benziyorsun." dedi yumuşak bir sesle. Daha önce sayısız kez duyduğum bir sözdü. Ben, genç bir kızken bu sözü her duyduğumda babamdan aldığım yeşil gözlerimi devirir ve saçımı doğal kumralından farklı bir tona boyamaya yemin ederdim. Ama üç yıl önce annemi kaybettiğimden beri dönüştüğüm ben, sanki hızla çözülüp dağılan bir bağdan arda kalan bir ip gibi her benzerliğe hevesle sarılıyordum.

Aynaya döndüm ve bir saatten az bir süre içinde kilisenin koridorunda yürürken yapacağım gibi elimi kolunun kıvrımına kaydırdım. Ve ilk defa karşımda onu gerçekten görebiliyordum. Salondaki gümüş çerçeveli fotoğraftaki kadına gerçekten benziyordum. Doğrusu gelinliklerimiz tamamen farklıydı ve onun saçları özenle toplanmış, benimki ise sırtımdan aşağı kumsaldaki dalgalar gibi hafifçe salınmıştı. Ama yanında duran adama bakarkenki yüz ifadesi, yüzlerce Facebook paylaşımından tanıdığım bir ifadeydi. Finn'e baktığımda benim yüzümdeki ifade de buydu.

Harika bir zamanlamayla eski yatak odamın kapısı ardına kadar açıldı ve Hannah Peterson elinde düğün buketimle odanın içerisine fırtına gibi daldı. Gözleri babamla benim aramda gezindi. "Burada kimse ağlamasa iyi olur." diye uyardı, yarı şaka yarı ciddi bir sesle. "Yalnızca beş dakikadır yokum." Hannah, en yakın arkadaşım olarak geçirdiği yirmi beş yıldan sonra, kardeş ayrıcalıklarına fiilen erişmişti ve gerekli görürse ne babamı ne de beni paylamaktan çekinmezdi. "Anlaşmamızı hatırlayın: herkes 'Evet' diyene kadar gözyaşı yok, tamam mı?"

"Zavallı kocan sana nasıl katlanıyor?" diyerek babam ona takıldı, sonra bir kolunu baş nedimemin omzuna doladı ve onu babacan bir tavırla sıktı.

"Genelde ses geçirmez kulaklıklar kullanır." diye hınzır bir sırıtışla karşılık verdi. Resmi olmayan düğün organizatörü rolüne geri dönerken, "Nedimelerin arabası aşağıda bekliyor ve şoför

sızinkinin de birkaç dakika içerisinde burada olacağını söyledi.” dedi. Eflatun tafta elbisesinin kıvrımları arasında üzerinde bugün yapılacakların yazdığı bir pano bulundurması gerekseydi, eminim onu da memnuniyetle yapardı.

“Milly nerede?” diye sordum, sevimli küçük kızını görebilmek için arkadaşımın arkasına bakarak. Vaftiz kızım birkaç ay içinde dört yaşına basacaktı, neredeyse annesiyle arkadaşlığımızın başladığı yaşa. Çiçeğimi taşıyacak kızın Milly’den başka birisi olmasını hayal bile edemezdim.

“Şu anda kedinize eziyet etmekle meşgul.” dedi babama özür dilercesine dönerek. “Ondan sonra da muhtemelen ona verdiğim sahte buketi didiklemeye başlayacak. Ama merak etmeyin, kilise kapıları açılana kadar gerçek buketi eline alamayacak.”

Arkadaşıma içtenlikle gülümsedim. “Düşünmediğin hiçbir şey yok, değil mi?”

“Sadece bugünün senin için mükemmel olmasını istiyorum, hepsi bu.” dedi, boğuk ve bir an için Hannah’nunkine hiç benzemeyen bir sesle.

Yavrularından ya da kediden gelmiş olması muhtemel bir ciyaklama merdivenlerden yükseldi ve Hannah zarif saten ayakkabılarını giyip, gitmek için döndü.

“Kilisenin kapısında görüşürüz.” dedi ve babamla bana bir öpücük göndererek bir parfüm bulutu içinde yatak odasından ayrıldı.

Birkaç dakika sonra ön kapı yankılanan bir titremeye kapandı ve ev sonunda sessizliğe bürünürken sanki rahat bir nefes almış gibi oldu. Kuaförler, güzellik uzmanları ve çiçekçiler çoktan gitmişti. Akriba ve arkadaşlar da kilisenin çiçeklerle bezeli sıralarına artık rahatça yerleşmiş olmalıydı.

Her şey ve herkes tam da olması gerektiği yerdeydi. Öyleyse neden içimde hâlâ bir huzursuzluk vardı? O sabah telefonunun alarmı beni erkenden uyandırdığından beri, bu his içimde bir yerlerde duruyordu. Sabah yarı uykulu, nerede olduğumu anlamaya çalışarak tavana bakarak yatıyordum. Düşünmeden Finn’e uzandım ama çift kişilik yatağımın diğer yarısı soğuk ve boştu. Babam her sabah böyle mi hissediyordu? Geleneksel

olarak 'hayatınızın en mutlu günü' olarak adlandırılan bir güne başlamak için yürek parçalayıcı bir duyuydu.

Yataktan fırladım ve sevdiğim adamla evlendiğim gün giyeceğim fildişi dantel elbiseye baktığımda nihayet gülümsemem geri geldi.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama telefonuma uzandım ve balık tutuyormuşum gibi şarj kablosundan tutarak kendime doğru çektim. Finn'e "günaydın" mesajı göndermek için çok mu erkendi? Bu, onu görmek kadar kötü şans sayılır mıydı, yoksa modern teknoloji eski çağın batıl inançlarının kapsama alanının dışında mıydı? Hızlı bir WhatsApp mesajı göndermenin riske değer olduğuna karar verdim.

Günaydın, Bay D. Mutlu düğünler! Seni görmek için sabırsızlanıyorum. xxx

Telefonum avucumda tam beş dakika geçirerek cevap vermesini bekledim, sonra sonunda küçük bir hayal kırıklığı duyusuyla telefonu bir kenara bıraktım. Finn muhtemelen duşta olmalıydı ya da sabah koşusundaydı. Kafamın içinden sıkıntılı bir ses "Ya da akşamdan kalma" diye ortaya bir fikir attı. O sesi hemen kıstım çünkü küçük anlaşmazlığımızı tekrar hatırlamak istemedim.

"Artık hiç kimsenin bekârlığa veda partisini gerçek düğünlerinden önceki gece yapmadığının farkında mısın? Herkes bunu haftalar önce yapıyor, böylece kendilerini toparlamak için zamanları kalıyor."

"İnan hiç uygun zaman yoktu." diye yanıtlamıştı Finn, kollarını belime sarıp beni kendisine doğru çekerek. "Balayından önce son teslim tarihime yetişmek için harıl harıl çalışıyordum." O sırada eğilmiş ve beni her seferinde dizlerimin bağının çözülmesini sağlayan bir tutkuyla öpmüştü. "Bunu bilmiyor olabilirsin, ama ben evlenmek üzereyim." diye fısıldadı boynumun kıvrımına.

"Evet, duydum. Şanslı kızmış."

Finn başını salladı, gözleri yüzüme sabitlendi. "Hayır. Asıl şanslı olan benim."

Son otuz üç yıldır kaydıgım, atlادیgım, hatta ara sıra düştüğüm merdivenlerin dibinde babam beni bekliyordu. Önümdeki merdivenlerden de dik duruyordu ve yüzünü sabit ve gururlu bir gülümseme kaplamıştı. Arkasındaki açık kapıdan, kaldırım kenarında bekleyen, şerit flamalarla süslenmiş gümüş renkli pırlı pırlı Bentley'i gördüm.

"Gitmeden önce..." diye başladı babam, o kadar gergindi ki Âdem elması sanki kaçmak istercesine bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Boğazını temizledi ve sesi biraz olsun düzeldi. Takım elbise ceketinin cebini beceriksizce karıştırarak, "Sana vermek istediğim bir şey var." dedi. "Annen ve benden."

Küçük kadife mücevher kutusuna uzanırken, gözyaşlarımın her an dökülmesi tehdidini şimdiden hissedebiliyordum. Güzellik uzmanının özenle uyguladığı, "tsunamiye dayanıklı" masarasıyla tamamlanan gelin makyajım aniden tehlikeye girmiş durumdaydı.

Kutuyu aldım ve titreyen ellerimle uzun bir süre tuttum, sonra da kapağı heyecanla açtım. Kolyenin zinciri gümüş ve narindi, ama beni mahvetmeye yaklaşan asıl şey kolye ucuydu.

"Bu annemin taşı, nişan yüzüğündeki taş..." diyerek zorlukla nefes aldım, onu anılarımın kaleydoskopundan anında tanımıştım.

"Onu senin almanı isterdi." dedi babam, sesi yeniden pürüzlü ve cızırtılı çıkmaya başlamıştı. "Eğer ondan bir kolye yaptırırsam, bugün annen hâlâ bizimleymiş gibi hissedeceğini düşündüm."

Koridordaki aynaya döndüm ve kolyeyi takmak için boynumdaki saçı kaldırdım. Armut şeklindeki elmas kayan bir yıldız gibi sarktı ve çıplak tenimin üzerine, dekoltemin kıvrımının hemen üstüne yerleşti. Babama sımsıkı sarılırken kolyenin ağırlığını kalbimde hissettim. "Bayıldım. Gerçekten bayıldım. Ama bu olmasaydı bile annem bugün bizimle burada, yanımızda olacaktı. Hiçbir şey bunu engelleyemez."

Babam beni asfalt patikadan arabaya götürürken elimi sıkıca tuttu, arkamdan dikkatlice araca bindi ve koltuğun elbiseimin işgal etmediği küçük kısmına yerleşti. Sanki tül köpükleri

tarafından yutuluyor gibiydik ama kiliseye arabayla sadece otuz dakika yolumuz vardı.

Babam "Gergin misin?" diye sordu. Bu, beni okuldaki ilk günümde ve on üç yıl sonra üniversiteye bırakırken sorduğu sorunun aynıydı. Bu seferki cevap kolay bir *hayırdı*.

"Sadece hayatımın bir sonraki bölümü başlayacak olduğu için heyecanlıyım." dedim ve yanağından öpmek için fildişi kumaştan okyanusa doğru eğildim. "İşte benim kızım." dedi, sesi sevgi ve gururla doluydu.

Büyük, beyaz bir düğüne sahip olmak hiçbir zaman dilek listemde üst sıralarda yer almamıştı. Ama hayatın planlarınızı değiştirmek gibi komik bir alışkanlığı var. Sevdiğiniz biriyle tanışsınız, sevdiğiniz birini kaybedersiniz ve aniden bembeyaz elbiseler denemeye, bir kilise ve bir mekân rezervasyonu yapmaya başlarsınız. Bu düğün annem için bir nevi saygı duruşumuzdu, çünkü bu *onun* en büyük hayaliydi.

Finn'e "Tanısaydı seni severdi." dediğimi hatırladım. Şehirleri ve kasabaları geride bırakmıştık ve babamla ilk buluşması için köyleri ve mezraları geçerek çocukluğumun geçtiği eve doğru ilerliyorduk.

Finn bir elini direksiyondan çekmiş ve benimkini sıcak bir edayla sıkmıştı. "Eğer o da senin gibi birisiydi ise, emin ol ben de onu severdim. Ama ben daha çok baban için endişeleniyorum. Misafir yatak odasından gizlice senin odana gelmeyeyim diye bütün gece koridorda devriye gezeceğine dair içimde bir his var."

Gülmüştüm, gerçi söylediğinde haklılık payı da yok değildi. "Eh, babaların nasıl olduğunu bilirsin."

"Pek de değil." dedi Finn.

Tek bir süper gücüm olsaydı, zamanı geri sarmak ve düşünce-sizce yaptığım yorumu geri almak isterdim.

"Çok özür dilerim, Finn. Öyle demek..."

"Sorun değil." demişti, sözümü kesip anne babasından bahsedildiğinde her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirerek. "Yani

sence *bir* şişe Scotch onu cezbetmek için yeterli mi yoksa bir kasa mı almalıyım?"

"Babam seni sevecek." demiştim. "Herkes seninle ilk tanıştığında cazibene kapılır."

Finn'in gözleri yoldaydı, ama ağzına bir kıvrım yerleştiğini görmemek mümkün değildi.

"Sen kapılmadın."

İLK BULUŞMA

Yedi yıl önce

“Saçlar toplu mu serbest mi?” diye sordum, Hannah’nın telefonunda bir şeyler aramakla meşgul olduğu dairemizin küçücük mutfağına girerken. Telefonunu tezgâhın üstüne koydu ve sadece saçımı değil, seçtiğim kıyafeti de inceledi. Şık siyah pantolon ve özel dikim beyaz gömlek iki dakika önce yatak odamdaki aynada gözüme güzel gözük müştü, o yüzden beklediğim tepki tam da bu değildi.

“Başvurduğun bir garsonluk işi miydi?”

Alaycı yorumuna yüzümü buruşturarak yanıt verdim ve başımın tepesindeki derme çatma topuzu tutan elimi serbest bıraktım. Saçlarım omuzlarıma döküldü ve tüm görünüşü yumuşattı.

“Daha iyi.” dedi arkadaşım.

“Sadece profesyonel ve zeki görünmek istiyorum.”

“Bence akıllı olmak profesyonel gösteren saç modelinden çok daha önemlidir.” dedi Hannah, sırtıp elini kirpi gibi kesilmiş ve uçları pembeye boyanmış saçlarının kıvrımlarından geçirerek. Hannah, cennet kuşunun tüylerine rakip olabilecek bir saç stili olmasına rağmen, deha seviyesindeki IQ’suyla, ciddiye alınmak konusunda hiçbir zaman sorun yaşamazdı.

“İyi bir noktaya değindin,” diye ona hak verdim, “ama bu görüşmeyi mahvedebilecek çok fazla şey var çünkü bu işe pek de uygun gibi görünmüyorum.”

"Senin işe girmeni 1950'lerin kütüphanecisine benzerliğinden çok, yazılarının kalitesi sağlamayacak mı?" diye alay etti, sonra kızarmış bir dilim ekmek aldı ve onu iki büyük ısıklıkla mideye indirdi. Çok küçük bir insana göre Hannah'nın çok büyük bir iştahı vardı. Aldığı kalorilerin gerçekte nereye gittiğini bilmiyordum ama çok azı onun minyon bedeninde kalıyor gibiydi. "Ve senin yazma tarzını *seviyorum*." dedi bana gerçekten inanan bir sesle.

Kahve demliğine uzanırken ona minnettar bir bakışla gülümsedim. Bir fincan çıkartmayı başardım. Kahvemi yavaşça yudumlarken, iPad'ime yüklediğim imzama taşıyan haberlere bir kez daha göz gezdirdim. "Hangisinin onları daha çok etkileyeceğini bilmek zor: ağaçtan kurtarılması gereken yavru kedi mi yoksa Wisconsin'deki reçel yapma yarışmasındaki gergin ortam mı?"

"Kesinlikle yavru kedi." dedi Hannah, yumruğunu kalbine bastırarak. "Her tarafından 'Pulitzer' akıyor."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve bir an için ağzımdaki kahveyi yutsam mı yoksa üstüme ve mutfığa mı püskürtsem diye düşündüm.

"Sen taşındığında bu ev cidden sıkıcı olacak." dedim, sesim düşündüğümünden daha kederli geliyordu. Menekşe gözlerinde her iki duygunun da kısa bir süreliğine titreştiğini görsem de onu ne üzgün ne de suçlu hissettirmeye çalışıyordum. Yıllarca art arda çirkin apartman daireleri kiraladıktan sonra, Hannah ve ben bir girişimde bulunmuş ve birlikte bir yer satın almıştık. Birimiz taşınmak ister ve diğeri istemezse ne olacağını ise hiç düşünmemiştik.

Altı aydır görüştüğü William'la çıktığı o randevudan eve erken geldiği geceyi çok iyi hatırlıyordum. Endişeli gözlerle ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle salona girmişti. En kötüsünden korkarak otomatik olarak bir şişe şaraba, iki kadehe ve bir kutu mendile uzanmıştım. Ama yanılmıştım; William ondan ayrılmıştı ve aslında tam tersi olmuştu.

"Yanına taşınmamı istedi." dedi, sanki yasadışı bir şeye zorlanıyormuş gibi bir sesle.

"Piç kurusu." diye mırıldandım. Onun kalbini kırmadığı için çok rahatlamıştım, burada incinebilecek olanın aslında *ben* olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı. "Ve sen ne yanıt verdin?"

Gülümsemesini durdurmak ister gibi dudaklarını ısırıyor ama yine de bir çıkış yolu buldu; gözleri parlıyordu.

"Evet dedim."

Elimdeki şarabı döktüm ve ikimiz de ağladık ve sarıldık ve "bir devrin sonu" diyerek *Friends*'ten alıntı yaptık. Ama durumun soğuk, sert gerçekliği daha sonra etkisini gösterdi. Sadece ev arkadaşımı kaybetmekle kalmayacaktım, aynı zamanda daireyi de kaybedebilirdim.

Hannah neşeyle, "Belki de kendi payımı ödemeye devam edebilirim. William'ın buna anlayış göstereceğine eminim." dedi.

"Kesinlikle hayır. Bu tamamen haksızlık olur." diye ısrar ettim. "Ayrıca, başvurmayı düşündüğüm popüler bir dergide yazarlık işi var. Eğer alırsam, bu yerin kalan ödemelerini kendim karşılayabilirim." *Yemek yemek gibi gereksiz tüm harcamaları kestğim sürece* diye sessizce ekledim. Bu işi almak aslında muazzam bir "eğer"di, çünkü bu yerel bir gazetede mütevazı bir muhabirlikten, tanınmış parlak bir dergi için yazarlığa geçmek gibi kariyer basamaklarında birden çok basamak atlamak anlamına geliyordu. Ama kendime bir şans vermem gerekiyordu.

Sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerin çoktan bitmiş olması gerekirken, yollar hâlâ şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Yolculuk süreme eklediğim kırk beş dakikalık beklenmedik durum payı, gecikmeler, bozuk trafik ışıkları ve yolda kalmış bir kamyon tarafından çoktan yutulmuştu. Ve hepsinden önemlisi, arabamın kliması, ruhunu teslim etmeye karar vermek için son derece kötü bir gün seçmişti. Radyodaki spiker sevinçle, "Bugün hava tam yaz havası, kavurucu bir gün bizi bekliyor!" diye haykırırken cümlesinin ortasında radyoyu kapattım.

İş yerinin otoparkının ilk işaretini gördüğümde, alnımda boncuk boncuk ince bir ter tabakası belirmişti ve fondötenimi eritmekle meşguldü. Otoparka daldım, ön paneldeki saati fark ettiğimde paniğe kapıldım. Görüşmem on beş dakika sonraydı.

Glow'un ofisleri, bilinmeyen bir nedenle yönünü şaşırmış ve yanlışlıkla kentin ortasına sürüklenmiş devasa bir buzul gibi görünen mavi cam kaplı yüksek bir binadaydı.

Otoparktaki birkaç başarısız turun ilkinde başlarken, *Çabucak bir park yeri bulabildiğim sürece hâlâ kendimi toparlayabilirim*, diye söyledim. Sonra birdenbire tam ileride bir arabanın çıktığını fark ettim. Durdum ve dörtlülerimi yaktım. Sürücünün park yerinden geri geri çıkması uzun zaman aldı ve bir anda başka bir araba belirip boşalan yere daldığında topuklu ayakkabılı ayağım gaz pedalının üzerinde havada duruyordu. Sadece sabırla beklediğim yeri çalmakla kalmamış, bunu yapmak için otoparkta ters yönde gitmişti.

Genelde araç başında öfkelenmem ya da en azından çoğunlukla öfkelenmem ama bu sefer tamamen zıvanadan çıktım. “Şaka yapıyorsun herhâlde?!” diye bağırdım elimi sabahın sessizliğini keskin çığlığıyla bölen arabamın kornasına dayayarak. Sürücünün durduğunu ve otoparkı hızla 360 derece taradığını gördüm. Yer arayan diğer tek araç ben olduğum için, sesi kimin çıkardığını bulmak için bir dâhi olmasına gerek yoktu. Sürücünün bakışları ön camlarımızdan benimkilere kilitlendi ve ellerimi resmi olmayan trafik işaret dilinde “Bu da ne şimdi?” dercesine havaya kaldırdım.

Öfkeden deliye dönmüşken onun beyaz dişlerin parladığını gördüm. Bu adam bana *gülümsüyor* muydu? Dudaklarının muhtemelen “üzgünüm” olabilecek bir kelime söylediğini gördüğümden oldukça emindim. Eğer öyleyse, özrünü kabul edecek havamda olmadığım için zamanı boşa harcıyordu. Ve sonra, daha fazla hakaret işitmek için camını açmaya başladı.

“Bunun için üzgünüm ama randevuma gerçekten geç kaldım.” Bana yüz kilovatlık bir gülümseme daha gönderdi, genellikle her türlü suçtan kurtulmasına izin verdiğinden şüphelendiğim türden. Ama bugün kurtulamayacaktı ve özellikle de bana karşı işlediği bu suç söz konusuyken.

Ben de camımı açtım.

“Orayı ben bekliyordum!” diye bağırdım, uzun bir yolculuktaki bir köpek gibi kafamı dışarı çıkararak.

Sesini benden çok daha iyi kullanıyordu, sesini duyurmak için bu tür çarpıtmalara başvurmak zorunda değildi.

“Eh, teknik olarak, gerçekten içinde olana kadar orası senin yerin sayılmaz.” diye sakın bir sesle söze başladı, sanki

umutsuzca ihtiyacım olan işi alma şansımı mahvetmek üzere olan o değilmiş gibi. "Dediğim gibi özür dilerim ama geç kalıyorum ve" -saatine baktı ve aracından indi ve sonra bana doğru döndü- "böyle otopark boyunca birbirimize bağırmanız çok hoşuma gitse de gerçekten gitmem gerekiyor."

Ağzım, ona aklıma ne gelirse söylemek için açılma ya da öfkemi içime atıp kapanma konusunda karar veremiyordu. O, arabasından inip cam panelli binaya doğru ilerlerken ben hâlâ düşünüyordum. Yürüyerek tam önüme geldi ve arabamı tam gaz üzerine sürmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. Onu ezecek kadar öfkeli değildim ama yüzündeki o kendini beğenmiş bakışı silecek kadar onu korkutmak iyi olurdu.

Park etmiş araçlardan oluşan labirentte kaybolmadan önce son bir kez daha bana baktı ve aslında bana hızlı bir el sallama cüreti bile gösterdi. Hayatım boyunca hiçbir zaman başka bir insana bu kadar çabuk ve tam anlamıyla sinir olmamıştım.

Kilise önümüzde belirdi ve gergin olmadığımı dair kendime yaptığım telkinlere rağmen kalp atışımın hızlandığını ve garip bir şekilde kalbimin göğsümden çıkacak gibi olduğunu hissettim. St Anthony's, törenin ardından önünde fotoğraf çektireceğimiz rustik kapısıyla eski ve geleneksel bir kiliseydi. Ahşap çatısında görmeyi umduğum çiçekler vardı ve Finn'in görmeyi ummadığım sağdıci Doug ön tarafta bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

Yaklaştığımızda, cep telefonunu aceleyle cebine koydu ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Kaşlarımı çattım ve neyin pandomimini yaptığını anlamaya çalışarak öne doğru eğildim. San ki bir çorbayı karıştırıyormuş gibiydi ve korkunç görünüyordu.

Şoförümüz de bu maskaralığı çözemedi, klasik arabayı kapının yanında durdurdu. Doug anlamadığım bir nedenle yıkılmış görünüyordu ve arabanın camını açmamız için pandomime devam etti. Bu seferkini anlamıştık.

Cam, kulağa uğursuz gelen bir fısıltıyla aşağı kaydı.

"Bloğun etrafından tekrar dönebilir misiniz?" Doug, kör bir adamın bile görebileceği sahte bir neşe ifadesiyle aracın arkasına bakmadan önce isteğini doğrudan sürücüyü paylaşarak sordu. "Hazırlanmak için birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var." diye açıkladı gözleriyle hiç de uyumlu olmayan bir gülümsemeyle.

Midemde yılan balığı gibi bir şey tatsız bir şekilde büküldü. "Neden ki? Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Doug'ı endişeli olduğunu anlayacak kadar iyi tanı mıyordum ama birinin yalan söylediğini bilecek kadar uzun süredir gazeteci ydim.

"Finn nerede? O *burada*, değil mi?" Sesimin ölçeği her saniye kontrolsüzce yükseliyordu. Altodan soprano ya rahatsız edici bir kolaylıkla çıkmıştı.

"Evet, öyle... ya da birazdan olacak."

"Peki, hangisi oğlum?" Babamın sorusu, sağdı cın laf çevirme çabasını sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi yarıp geçti.

"Finn biraz geç kalıyor." dedi Doug yarım ağız bir sesle. "Muhtemelen yüzükleri falan unuttu."

"Ama yüzüklerin sende olduğunu sanı yordum." diye atıldım, sesimdeki ani titremeden hoşlanmamıştım. "Finn dün sabah bana onları sana verdiğini söyledi."

Doug'ın yanaklarında tuğla kırmızısı bir renk belirdi. "Ah, evet. Öyleydi." Sanki tüm sorunlarımız artık mutlulukla halledilmiş gibi, ipek yeleğinin göğüs cebini okşayarak küçük bir gösteri yaptı. "Bloğun etrafında sadece bir tur daha ve sonra her şeyin planlandığı gibi gideceğine eminim." diye ekledi.

Şoför omzunun üzerinden bize bakıyordu, yüzünde benimkinin her tarafını kapladığından emin olduğum panikten eser yoktu. Belki de bu yaygın bir şeydi, belki de her zaman oluyordu. Her ne kadar gözünün yanında seğiren kas farklı bir hikâye anlatıyor olsa da.

Babam komutayı alarak, "Blok etrafında yavaş yavaş dolaşalım ve Doug'ın burada sorunu halletmesine izin verelim." diye öneride bulundu.

Doug'ın bir bira fabrikasında içecek bir şey bulabilecek kadar bile yetenekli olduğunu düşünmediğimi dile getirmenin ne zamanı ne de yeri ydi. Finn'in en eski arkadaşıydı ve nişanlım onun bu iş için uygun adam olduğuna inanı yorsa, onun kararına güvenmem gerekiyordu.

"Sadece geciktiğinden emin misin?" diye son kez sormadan edemedim.

"Evet. Kesinlikle öyle." dedi Doug, açık araba camından doğrularak.

Kaldırıma geri adım atarken şoförümüze sessizce verdiği talimatı duymamış olsaydım kendimi çok daha iyi hissedecektim. "Yavaş sür, dostum."

Kaldırımdan uzaklaşırken arkama bakıyordum, bu yüzden Doug'ın omuzlarının çöktüğü ve bir elini dikkati dağılmış bir tavırla saçlarının arasından geçirdiği arı tam olarak gördüm. Hâlâ arkama dönüktüm ve tanımadığım bir adamın Doug'a yaklaştığını, yaklaşırken başını salladığını gördüm. Haber –her ne ise– sağdıcn bir kez daha cep telefonu ile ilgilenmeye başlamasına neden oldu.

"Sence Finn'i aramayı *ben de* denemeli miyim?" diye sordum, şu anda Hannah'nın törene getirdiği bir çantanın dibinde olan telefonum olmadan kendimi aniden savunmasız hissederek. Babamın tam olarak nasıl tepki vereceğini zaten bildiğimden, "Belki de seninkinden onu arayabilirim." diye öneride bulundum.

"Neden biraz bekleyip onlara on dakika kadar verdikten sonra karar vermiyoruz?" Babam her zaman "bekle ve gör" ve "bir olsun da o zaman bakarız" türünden bir insan olmuştu.

Koltuğumda arkama yaslandım, gözlerim yolda Finn'in izini arıyordu, kaldırım kenarında, motoru dumanlar içinde kalmış bir arabanın yanında ya da patlamak için en kötü anı seçmiş olan bir lastiği tekmelerken. Ama o orada değildi.

"Törene geç kalması gerekenin damat değil, *gelin* olduğunu sanıyordum." dedim, çok keskin, çok yüksek ve gözyaşlarına boğulacak kadar yakın bir kahkaha denemesiyle.

Babamın elleri benimkilerin üzerine yerleşti ve onları hareketsiz kalmaya zorladı. "Her şey güzel olacak. Tüm bunların gayet makul bir açıklaması vardır, göreceksin." dedi.

Şoför kesinlikle Doug'ın tavsiyesine uymuştu. Sivri topuklu saten ayakkabılarım ve kabarık gelinliğimle bile arabayla gittiğimiz hızdan daha hızlı gidebilirdim. Bentley'in şık ön konsol saatine göre, kilisenin bir kez daha görünmesi tam olarak on üç dakika yirmi saniye sürdü.

Bu sefer kapının yanında daha fazla insan vardı. Ama hiçbiri Finn değildi.

"Baba...?" Tekrar kapının yanında dururken tereddütle sordum.

"Belki arabada kalsan iyi olur, Gemma." dedi babam, ama tavsiyesi çoktan boşalmış bir koltuğa yönelmişti. Herkesi görmezden gelerek, hemen Hannah'ya koşup ellerini tuttum. Onları sımsıkı kavradı, sabit duramadığımı anlayarak beni olduğum yerde tutmaya çalıştı.

"Finn henüz burada değil." dedi, durumu nasıl izah edeceğini bilemez bir hâldeydi. "Herkes kırk dakikadır ona ulaşmaya çalışıyor ama görünen o ki cep telefonu kapalı."

Sanki hiçbir zaman tam olarak hâkim olamadığım bir yabancı dilde konuşuyormuş gibi kışkırmı çattım. Sözleri anlamsızdı.

"Nasıl burada olmaz? Bugün evleniyoruz."

Bu, hiçbir düşün topluluğu için son dakika haberi olamazdı. Şimdi endişeli kalabalık bana değil başka bir yerlere bakıyordu.

Başımı iki yana salladım ve duvağımın dantelinin yanağını okşadığını hissettim. Danteli geri ittim, ki bu Finn'in beni öpmekten hemen önce sunakta yapması gereken bir şeydi.

"Bu sabah nasıldı? Sana iyi göründü mü?" diye Doug'a sordum.

Finn'in sağdıcı, boynundaki ilmeği gevşetmeye çalışan bir mahkûm gibi, parmağını gömleğinin yakasında endişeyle gezdirdi. "Ee, bunu söylemesi biraz zor." diye itirafta bulundu, kesinlikle garip görünüyordu. "Anlayacağın, sonuçta geceyi onun evinde geçirmedim. Ben... başka bir yerdeydim."

Beş çift şaşkın göz ona döndü ama benimki değil. Noktaları birleştirmek için Doug'ın tek gecelik ilişki geçmişini zaten yeterince duymuştum.

Önce Hannah konuştu. "Bardan biriyle mi takıldın?" diye söylediklerine inanamayan bir ses tonuyla çığlık attı. "Senin sorunun ne? Sen Finn'in sağdıcısın, ona göz kulak olman gerekiyordu."

"Finn, kendine göz kulak olabilecek, yetişkin bir adam. Bebek bakıcılığına veya etrafta birisinin ona patronluk yapmasına ihtiyacı yok." Cözleri kısa bir süre benim yönümde gezindi. Doug'ın

benden pek hoşlanmadığından her zaman şüphelenmiştim ve şu anda bu duygu tamamen karşılıklıydı.

Göz ucuyla, yol kenarında küçük meraklı bir kalabalığın toplanmaya başladığını görebiliyordum. Önlerindeki kaldırımda yaşananları bir pembe dizi bölümü izler gibi hevesle izliyorlardı.

"Bu sabah Finn'i gördünüz mü?" Doug'ı çevreleyen iki adamı sorguladım.

Yakalarındaki güllere bakılırsa onlar, Finn'in yer gösterici olarak seçtiği üniversiteden arkadaşları Trevor ve Pete olmalıydı. Panik içinde hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamadım. Önemli değildi, çünkü başlarını mükemmel bir uyum içinde salladılar. Trevor ya da Pete, rahatsız görünerek, "Biz otelden doğruca buraya geldik." dedi.

Bir gelinden çok bir gazeteci gibi ses çıkararak Doug'a doğru döndüm.

"Bu sabah Finn'in dairesine kaçta gittin?"

Doug, oltaya takılmış bir solucan gibi kıvrandı. "Aslında onun dairesine gitmedim. Dün gece geç saatte ona mesaj attım, eğer sorun olmazsa onunla kilisede buluşacağımı söyledim. Bana hiç geri dönmedi, ben de tamam diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, onun henüz burada olmamasına senin kadar ben de şaşırdım."

O anda içimden geçen tüm duygular arasında, *şaşkınlık* en önemsiz olanıydı.

"Peki, o nerede o zaman?" diye babam sordu.

"Bu işte bir iş var. Onun başına bir şey gelmiş olmalı." Sözlerim dipsiz bir kuyuya düşüyormuş gibi geliyordu.

Kilise kapıları hızla açılıp endişeli görünen bir papaz, cüppesi telaşlı bir kuzgunun kanatları gibi esintiyle arkasından havalandırarak bize doğru koşarken hepimiz yerimizde sıçradık.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu. Meraklı bakışları benden geçip babama yöneldi.

"Damat *birazcık* gecikti." diye yanıtladı babam. Çok yakında şampanya ve kanepeler eşliğinde güleceğimiz küçük bir hataymış gibi davrandığı için ona olan sevgim pekişti.

Takılmış bir plak gibi, "Bu işte bir iş var." diye tekrarladım.

"Ah canım, ne talihsiz bir durum." diye papaz beni teselli etmeye çalıştı, muhtemelen yüzyılın en yetersiz ifadesi olarak nitelendirilebilecek sözlerle.

"Bir süredir ona ulaşmaya çalışıyoruz." diye araya girdi Hannah, ellerinde telefonları olan iki arkadaşını başıyla işaret ederek. "Ama şimdiye kadar başarılı olamadık."

Papazın gözlerindeki belli belirsiz sempatiden başka bir yere bakayım dedim ve kendimi gözle görülür şekilde büyütmekte olan seyirci kalabalığının odağında buldum. "Kelime"yi ilk defa onlardan birinden duydum. Yabancı'nın sorusu kaldırımda zehirli bir ok gibi ilerledi ve doğrudan kalbime saplandı.

"Zavallı kız. Sence terk mi edilmiş?"

Söylenenleri en az benim kadar net duymuş olmaları gerektiğini bildiğimden davetlilere geri döndüm.

"Belki içeride beklemek istersin, tatlım, biraz daha özel bir yerde?" diye papaz nazikçe öneride bulundu.

Başımı iki yana salladım, duvağım esintiyi yakalayıp beyaz bir pelerin gibi etrafımda dalgalandı. "Hayır, teşekkürler. Finn gelene kadar burada bekleyeceğim."

Finn'in gelmeyeceğinin yıkıcı gerçeğini kabul etmeme hâlâ kırk beş dakika vardı.

Babamın gelinin babası olmakla ilgili okuduğu kitaplar ve internet sayfaları onu bu duruma hazırlamamıştı. Eğlenceli bir konuşma yapabilir ve iyi dilekler için kadeh kaldırabilirdi, ancak nikâhına gelmeyen bir damat konusu kesinlikle hiç ele alınmamıştı.

Doug misafirlerimize küçük bir "gecikme" olduğunu söylemeyi teklif ettiğinde, babam onay için bana baktı. Üzgün bir ifadeyle başımı salladım ve sağdıcımızın haberi ilk bizimle paylaşırken kullanma ihtiyacı duyduğu üsluptan farklı bir şekilde iletmesini umdum.

Hannah cep telefonumu elime tutuşturarak, "Neden arabaya binmiyoruz? Finn'e ulaşmayı deneyebilirsin." diye ısrar etti. Eminim önerisi beni biriken kalabalığın görüş alanından

uzaklaştırmak içindi ve arkamdan Bentley'e tırmanırken omzunun üzerinden tehditkâr bir şekilde onlara baktığında neredeyse izleyenlere üzülecektim. Birkaç meraklı hızla dağıldı ve geriye sadece dedikodu programlarından beslenen küçük bir grup kaldı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, muhtemelen herkesin düşündüğü gibi düşünüyorsun." dedim arabanın kapısı sağlam bir sesle kapanırken. "Ama hepsi yanılıyor. Finn bunu bana yapmaz. O böyle bir şey yapmaz."

Hannah, şu anda tüm kanıtların aksini gösterdiğini belirtmeyecek kadar iyi bir arkadaştı. "Bu... kafa karıştırıcı görünüyor." diye söylediklerimi onayladı.

Bir gözüm telefonumda, diğeri sokakta, Finn'in kendine özgü kırmızı-beyaz retro Gran Torino'suna dikkat ederek numarasını aradım. Sesini duyar duymaz nefesim boğazımda düğümlendi ve bunun sadece onun sesli mesaj kaydı olduğunu anlamam bir iki saniyemi aldı. Bip sesinden sonra bıraktığım ilk mesaj o kadar bozuktu ki hiçbir anlamı yoktu. İki ve üçüncüsü de pek iyi sayılmazdı, ama dördüncüyü duyduğunda muhtemelen söylemeye çalıştığımı deşifre edebilecekti. Telefonum, beni geri aramasını beklerken kucagımda patlamamış bir el bombası gibi duruyordu.

Sessizlik, sonunda koptuğunda çok acıtacak türden bir lastik gibi gerilmiş durumdaydı. Sessizliği bozmayı önce Hannah göze aldı.

"Belki çekmeyen bir yerdedir." dedi.

"Belki bir kaza geçirmiştir." diye karşı fikir beyan ettim.

Birbirimizin tahminlerini değerlendirdik. Hangisinin daha kötü olduğuna karar vermek zordu.

Kendi telefonundan saatini kontrol ederek, "William her an gelebilir." dedi.

Hafifçe gülümsedim. Hannah'nın kocası, Finn'in dairesi ile kilise arasındaki çeşitli alternatif yolları gezmek için görevlendirilmişti. Finn'in arkadaşlarının doğru dürüst kontrol ettiğine güvenmediğimden değil, demiştim kendime ama aslında ondan gitmesini istememin sebebinin tam olarak bu olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Hannah endişeyle kiliseye doğru baktı. "Umarım Helen teyzen Milly'ye göz kulak olmayı kabul ettiğine pişman olmaz. O bazen ele avuca sığmaz olabiliyor."

O anda beni gülümsetebilecek bir şey hayal etmek zordu ama sevimli vaftiz kızımın düşüncesi bunu neredeyse başarıyordu.

"Neden gidip iyi olup olmadığını kontrol etmiyorsun. Finn gelene kadar burada bekleyeceğim."

Hannah'nın gülümsemesi hafifçe dondu ama başını salladı ve hızlıca elimi sıkarak arabadan indi. Babamın onun yerini alması sadece birkaç saniye sürdü.

"Nasıl gidiyor, ufaklık?"

Eski takma adımı duyunca neredeyse kendimi tutamayacaktım. "Nerede olduğunu öğrendiğimde iyi olacağım."

Babam başını salladı ama çenesinde sanki Finn'in konusu açılmadan önce olmayan bir öne çıkmışlık vardı. *Sen de mi, baba? Birlikteyken ne kadar yakın olduğumuza kaç kez şahit oldun? Beni asla böyle terk etmeyeceğini biliyor olmalısın?*

Babam ellerine baktı, başparmağındaki bir şeytan tırnağıyla konuşmayı benimle yüzleşmekten daha kolay buluyor olmalıydı. "Papaz bir süre önce gerçekten üzgün olduğunu söylemek için dışarı çıktı ama bu öğleden sonra için başka bir düğün daha varmış ve çok yakında işler yoluna girmezse, bir sonraki törene hazırlanmak için yeterli zamanları kalmayacakmış."

Gözlerimi kiliseye doğru kaldırdım. Düşmesine izin vermeyi reddettiğim bir gözyaşı perdesinin arkasından, Finn'le beni tam o sırada olmamız gereken yerde gördüm: Rustik kapının yanında durmuş, fotoğrafçı uzaklaşırken kocaman gülümserken ve sonra orada, dalları dört bir tarafa uzanan yaşlı meşe ağacının altında, el ele tutuşup birbirimizin gözlerinin içine bakarken. Bu özel günün her dakikasında ne yapmamız gerektiğini biliyordum. Her şey planlanmıştı, ama şimdi pusula çılgınca dönüyordu ve nerede olduğumuz ya da nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İnsanlara eve gitmelerini söylemeli miyiz?" Babam tereddütle önerdi. Sorana öfkeyle bakmama neden olmadan bu soruyu sorabilecek tek kişi oydu.

"Hayır." dedim, başımı sert bir şekilde sallayarak, başlığımın yerinden çıktığını ve saçımdan aşağı kaydığını hissettim. Derin ve düzenli bir nefes aldım. "Hayır. Herkese resepsiyonun verileceği salona gitmelerini söyle."

"Gerçekten mi, bal kabağım?" Yine yapmıştı, bugün gerçekten tüm eski takma adlarımı ortaya çıkarıyordu. Yirmi yılı aşkın süredir bana böyle seslendiğini duymamıştım.

"Her şeyin parası ödendi." dedim pratik görünmeye çalışarak, ki sesiniz kırılmaya başladığında bunu başarmak çok zordur. "Finn'in yerini bulur bulmaz, orada size katılacağız."

Babam başını yavaşça ve sakince öne eğdi ama en azından benim deli olduğumu söylememişti.

Bir araba küçük park alanına girerken umutla baktım. Ama görmeyi umduğum parlak kırmızı Amerikan coupe değil, silindir şapkalı ve fraklı iki yabancının çıktığı parıldayan beyaz bir Rolls-Royce'tu. St Anthony's'e doğru bakarken gülüyor ve şakalaşıyorlardı. İki adamdan daha uzun olanı, görev bilinciyle cebinden bir yüzük kutusu çıkaran arkadaşına bir şeyler söyledi. Damat gelmişti ama o benimki değildi. Yakında, tanımadığım konuklar, düğün törenini dört gözle bekleyerek arabalardan dökmeye başlayacaklardı.

Ayrılma zamanımız gelmişti.

Babam bir aydır yazmakla uğraştığı ve artık evdeki kedinin bile provalar sayesinde ezberlediğine emin olduğum konuşmadan çok farklı bir konuşma yapmak için kiliseye doğru yöneldi.

Birkaç dakika önce dönen William'a baktım. Hannah'nun yanında duruyordu ve fiziksel yakınlıklarında kalbimin etrafına inşa etmeye çalıştığım koruyucu duvarı yıkmakla tehdit eden bir şey vardı. Teması çok seven bir çift değillerdi ve nadiren açık alanda birbirlerine dokunurlardı ama Hannah'nun eflatun eteğinin kıvrımlarının arkasından kocasına uzandığını ve kocasının orada onu nasıl beklediğini gördüm. Finn'e karşı öyle güçlü bir özlem duygusuyla sarsıldım ki, neredeyse birisi gelip beni silkelese ancak bu kadar sarsılırdım.

"Kesinlikle onun zilini çaldın, değil mi?" diye ona tekrar sordum.

William, Cambridge mezunuydu ve sahip olduğu akademik unvanların kısaltmalarındaki harf sayısı bile benim adımdakinden daha fazlaydı. Ama yetkinliğini sorguladığımda gücenmedi. "Zili uzun züre basılı tuttum, yaşlı bir komşusunun penceresini açıp huzuru bozduğum için bana bir sürü küfretmesine yetecek kadar uzun."

Tam olarak kimi kastettiğini bildiğim için başımı iki yana salladım. Finn'in komşusu Bayan Barnard, iyi bir tartışmadan başka hiçbir şeyi sevmeyen huysuz yaşlı bir kadındı.

Park verini de kontrol ettin mi?"

"Boştu." diye onayladı William. "Ve onunki, kolayca gözden kaçırabileceğin türden bir araba değil." İfadesi özür diler gibiydi. "Korkarım, bu bize Finn'in nerede olduğunu değil, nerede olmadığını söylüyor."

"Dairesinin perdeleri açık mıydı, kapalı mıydı?" diye sordum, kökleşmiş muhabir içgüdülerim devreye girmişti.

"Eee... Emin değilim. Açıktı sanırım."

Gözlerimi kapadım ve Finn'in kiraladığı dairenin dış görünüşünü aklıma getirdim. Küçük, dikkat çekmeyen, amaca yönelik yapılmış bir apartman bloğundaydı. Finn ikinci kattaydı, yatak odası binanın arka tarafındaydı ve ev sahibinin abartarak ortak bahçe olarak adlandırdığı, aşırı büyümüş çalılklardan oluşan mütevazı bir alana bakıyordu. William çöp kovalarının arkasındaki bir buçuk metrelik tuğla duvara tırmanmamışsa, Finn'in yatak odası perdelerinin açık mı yoksa kapalı mı olduğu sorusunu yanıtlaması mümkün değildi.

Birden kaldırımda bize katılan yer göstericilerin ve Doug'un yüzlerindeki sempati ve hayal kırıklığı karışımını fark ettim. Nişanlığımın tam olarak neden kiliseye gelmediğine dair daha büyük soruya odaklanmam gerektiğini biliyordum, ama o anda sadece küçük ayrıntılara odaklanabilirdim, cevabın küçük ayrıntılarda bulunabileceğine ikna olmuş durumdaydım.

"Arabayı ödünç alabilir miyim?" Anahtarları almak için elimi uzatarak William'a sordum.

"Eee... tabii." diye tereddütle yanıtladı ve anahtarları cebinden çıkardı.

Anahtarlık Hannah tarafından kabaca kapılmadan önce parmaklarımın ucuyla anahtarlara dokunabildim.

"Kesinlikle hayır." dedi, sanki bunun için onunla gürleşecekmişim gibi parmaklarını kontak anahtarına dolayarak. *Ve bu seyircilere daha da büyük bir zevk vermez mi*, diye düşündüm, çıkmasına izin verirsem kulağa tehlikeli bir şekilde histerik gelecek olan bir kahkahayı son anda yutarak.

"Herhangi bir yere araba sürmek için uygun durumda değilsin. Ayrıca, o tül dağının altında ayaklarını bile göremezsin."

Kabarık eteğıme baktım ve iyi bir noktaya değindiğini fark ettim.

Hayal kırıklığı içinde dudağımy ısırdım ve Bentley'in üniformalı sürücüsünü aradım. Beni gitmek istediğim her yere götürmesine izin var mı acaba diye merak etmişim. Hiç sormadığım bir soruydu.

"Ben sürerim." dedi Hannah, uzanıp kocasının yanağına bir öpücük kondurarak. "Gidip Gemma'nın Helen teyzesini çocuk bakıcılığı görevinden kurtarabilir misin?" diye sordu, kaşlarını bir an için çatarken, "Ve Milly'ye en kısa zamanda döneceğimi söyle." diye ekledi.

"Bunu yapmak zorunda değildin." dedim, sonunda emniyet kemerini hem etrafıma hem de bacaklarımy altındaki metrelerce kumaşı aşarak takmayı başardığımda. Hannah kesinlikle haklıydı, ayak boşluğunu dolduran bu kadar çok malzemeye pedallara asla basamazdım.

"Kesinlikle zorundaydım." diye yanıtladı Hannah, bana dönmenden önce öğleden sonra trafiğinin yoğun akışına güvenli bir şekilde girmeyi beklerken. Az da olsa beni gülümsetmeyi umarak, "Aslında bu baş nedime sözleşmesindeki bir madde." dedi. Pek de başarılı olamadı. "Ya da belki de en iyi arkadaşlık sözleşmesindendir." diye düzeltti usulca. Bu en azından yüzüme hafif bir gülümseme kondurdu.

"Tam olarak ne yaptığımızı bana tekrar hatırlatabilir misin?"

Hannah, gelinle damadın katılanlar arasında olmadığı partinin o sırada gerçekleştiğı otele karşılama şampanyasını yudumlarırken muhtemelen konuklarımızın dudaklarında olan soruyu sormadan önce, sekiz kilometre boyunca sessizce ilerlemiştik.

"Finn'i arıyoruz."

Bir dizi trafik ışığında durduk, bu yüzden koltuğunda dönüp tüm dikkatini bana verebildi. "Dairesinde saklandığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım ve bir an önce yeşile dönmelerini isteyerek ışıklara baktım, ama inatla kırmızıda kaldılar.

HAYIR. Tabii ki değil. Ama ya duştayken düşmüşse ve banyoda kanlar içinde bilingsizce yatıyorsa? Ya da belki hastadır. Yardım çağırmak için telefonuna bile ulaşamayacak kadar zayıf düşmüştür.”

Hannah derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce sıkıca büzdüğü dudaklarının arasından konuştu. “Ya Finn’in arabası? Neden o zaman yerinde değil?”

Bunu hep yapardık, birimiz tartışmalı bir teori bulduğunda diğeriimiz şeytanın avukatlığını yapardı. Oyundan her zaman zevk almayı tercih ederdim, ama bugün onun mantıklı soruları için hiç iştahım yoktu. Muhtemelen, zaten kendime sormam gerekenler onlar olduğu için.

“Dairesinin köşesinde bir otopark var. Finn bazen ziyaretçi beklediğinde arabasını oraya park eder.”

Biz konuşurken yeşil yandı ve Hannah Finn’in neden bu kadar tuhaf bir şey yapmış olabileceğini sormadan önce sabırsız bir araba kornası soru-cevap kısmını yarıda kesti. Sorumlu bir eş ve anne olduğunu unutan Hannah, diğer sürücüye son derece alışılmışın dışında bir el işareti çekti. Yanımıza yanaşan diğer arabadakilerin karşılardakilerin bir gelin ve nedimesinin olduğunu görünceki şaşkın ifadesi beni neredeyse kahkahalarla güldürecekti.

Ama Finn’in dairesine yaklaştığımızda, onu görmeme sadece birkaç dakika kaldığını bildiğim yolculuğun bu noktasında genellikle başlayan heyecanın hiçbirini hissetmedim. Köpüren beklentinin yerine mideme soğuk, hastalıklı bir korku girmişti ve orada bir yılan gibi kıvranıyordu.

Kısık bir sesle Hannah’yı bahsettiğim küçük otoparka yönlendirdim. Etrafında yavaş bir daire çizerek sürdük ama Finn’in arabasının oraya park edilmiş yarım düzine kadar arabanın arasında olmadığını kolaylıkla fark ettim. Hannah hiçbir şey söylemedi. Mecbur değildi ama ben yine de sanki o bir şey demiş gibi cevap verdim.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Arabası dün gece çalınmış olabilir. Böyle şeyler olur.” dedim sesimde bir meydan okumadan daha fazlasıyla.

“Öyle.” diye onayladı Hannah, kendi aracını çıkışa doğru yönlendirirken. “Fakat Finn’in kendi banyosunda fenalaştığı gün arabasının da çalınmış olması için ne kadar şanssız olması gerektiğini merak ettiğimi de söylemeden geçemeyeceğim.”

Beni hazırlamaya çalışıyordu, başka, daha makul açıklamalara izin vereceğim bir yere yönlendirmeye çalışıyordu. Ama bu biraz erken olmuştu.

Otoparkın etrafına son bir kez daha baktım ve anularımın beni amansızca Finn’le ilk tanıştığımız güne yönlendirdiğini hissettim.

İŞ GÖRÜŞMESİ

Yedi yıl önce

Başka bir park yeri bulmam on dakikamı almıştı. Otoparktan Glow'un resepsiyonuna doğru koştuğumda, tüm soğukkanlılığım bir kutup buzu gibi erimişti. Saçım hoş olmayan bir şekilde boynumun arkasına yapışıyor ve ter önleyici deodorantımın kendimi içinde bulduğum beklenmedik zorluğa uygun olmadığından ciddi anlamda endişelenmiş durumdaydım. Klimalı resepsiyon, aşırı ısınan cildime merhem olmuştu, ancak oyalanmaya ve keyfini çıkarmaya zaman yoktu.

Nefes nefese bir hâlde "Merhaba," diyebildim, resepsiyonistin bilgisayar ekranından başını kaldırmasını sabırsızlıkla bekledim. "Benim adım Gemma Fletcher ve *Glow* dergisinde bir iş görüşmem var." Bir an duraksadım, hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. "Korkarım biraz geciktim."

Resepsiyonist bana profesyonelce gülümsedi ve kendime olan güvenimin bir bowling kukası gibi sallandığını hissettim. Gerçek hayatta değil, sadece bir derginin kapağında görmeyi bekleyeceğiniz türden kusursuz bakımlı bir kadındı. Kendimi en iyi hissettiğim günde bile onun yanında kendimi dağınık ve paspal hissederdim ve bu kesinlikle benim en iyi günüm değildi.

"Glow sekizinci katta. Biri sizi asansörde karşılayacak." diye yanıt verdi ve bir ziyaretçi kartını mermer masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

Asansörün duvarları aynalıydı; yukarı çıkarken görünüşünüzü kontrol etmek için idealdi. Ama nemin saçlarıma verdiği hasan onarmak ya da doğal görünüşü olarak adlandırılmayacak kadar pembeleşmiş yanaklarımdaki kızarıklığı azaltmak için Empire State'ten daha yüksek bir binaya ihtiyacım vardı. Dört şaşkın hâlim nereye baksam bana bakıyordu. Bu kadar aynaya kimin ihtiyacı vardı ki? Burası, var olan tek aynanın kadınlar tuvaletindeki eski, su lekeli bir dikdörtgen ayna olduğu *The Chronicle*'ın ofislerinden çok farklıydı. *Glow*'da çalışmak ya sizi inanılmaz derecede kibirli yapar ya da size muazzam bir güvensizlik kompleksi verir. Mülakattan önce bile işe alınmamamın olumlu bir yönünü bulmaya çalıştığımı fark etmek endişe vericiydi.

Asansörlerin yanında genç, son moda giyimli bir asistan beni bekliyordu ve onun her şeyi hızlıydı: konuşması, yürümesi ve derginin ofislerine girmek için elektronik klavyeye parmaklarıyla dokunuşu. Beni cam duvarlı bir koridorda yönlendirirken ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. "Korkarım programın oldukça gerisinde kalmış durumdayız." diye Londra yüksek sosyete okul öğrencisi sesiyle özür diledi. "Umarım sizi bekletmemizin bir sakıncası yoktur."

"Hiç problem değil." diye yanıtladım, büyük bir rahatlamayla verdiğim nefesimi gizlemeyi başarmak üzereyken. "Aslında geç kaldığım için gerçekten endişelenmiştim. Trafik berbattı ve sonra otoparkta tam bir baş belası..." Sesim azaldı. Kendim bile gevezelik ettiğimi duyar gibiydim. Sinirli hâlim bana bu oyunu hep oynar ve ben bu sefer kendi dilimin tuzağına düşmemeye kararlıyım. "Ne kadar gerekirse memnuniyetle beklerim." diye ekledim, bunun bana artı puan kazandıracağını umarak.

Gülümsemesi bir flaş kadar hızlıydı. Bir ahşap kapının önünde durarak, "Tüm adayları konferans odasına yerleştirdik." diye açıklamada bulundu. "Görüşme için sıranız geldiğinde biri sizi almaya gelecek." Tüm yaşananlar *The Apprentice*'in son dan önceki bölümüne çok benziyordu, ama özgeçmişinizin parçalara ayrıldığı ve birisinin sizi işaret edip "Kovuldunuz!" dediği kısım olmamasını umuyordum.

"Burada çay ve kahve var, lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin. Ve tuvaletler koridorun hemen sonunda."

Bu olanaklardan hangisini ilk önce kullanacağımın farkında olarak minnetle gülümsedim.

Bütün bina neredeyse buz kesecek kadar soğutulmuştu ama tuvaletlerin içindeki sıcaklık birkaç derece daha düşüktü. Ayrıca inanılmaz karanlıktı. Sondaki bir kabine girerken gözlerimin alışması birkaç saniyemi aldı. Bir dakika kadar sonra, başka bir kabinin kapısının yavaşça kapatılmasının sesini duydum.

Lavaboların zayıf ışığı bile perişan hâlimi gizleyemiyordu. Çantamda bir tarak aradım ama tüm çabalarım rağmen nemin etkilerini tersine çevirmek için yapılacak çok az şey vardı. Asi bukleler kontrol edilmeyi reddettiği için aynadaki yansıma kaşlarımı çattım. Aslında bir duşa ihtiyacım vardı ve sadece saçlarım için de değildi. Terleme önleyicimle ilgili en büyük korkularım gerçek olmuştu ve beyaz gömleğiminde belirgin nemli lekeler olmamasına rağmen, yine de tazelenmem şarttı. Kararsızlık içinde dudağımı ısırardım. *Kadınlar terlemez, sadece parlarlar* diye eski bir söz vardır ve ben çok parlıyordum. Derginin adı parlak anlamına geliyor olsa da kesinlikle aradığım görünüm bu değildi.

Saatime kısa bir bakış atıp kararımı verdim. Gömleğimi çıkardım ve kâğıt havlulardan üstünkörü bir sünger yaptım. Bir koltuk altımı halletmiştim ve günüm daha da kötüye gitmeye karar verdiğinde diğeriyle ilgilenmek üzereydim. Açılan bir sürgü sesiyle başımı kaldırdım ve kabinlerden birinin kapısı açılıp şimdiye kadar tanıştığım en iğrenç adam dışarı çıktığında kendimi mideme yumruk yemişim gibi hissettim.

Dürüst olmak gerekirse, hangimiz daha çok şaşırdık emin değilim ama yarı çıplak olan ben olduğum için bu unvanın bana ait olduğuna inanıyorum.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye ona tüm şiddetimle çıktım.

Gözleri bir milisaniyeden daha kısa bir süre için dantelli sütyenime kaydı, ki aslında bu uzunca bir süre kabul etmesem de nazikçe bir tavidir. Eski sevgililerimden herhangi birinin yapabileceğini pek de sanmadığım bir tavırla şövalyece davranmıştı. Buna rağmen, temizlenmeyi bıraktım ve kollarımla açıkta kalan göğsümü kapattım. “Burada ne arıyorsun?” diye sorumu tekrarladım.

Sifonun yeniden dolarken hâlâ şırıldadığı kabine bir göz attı. “Bu oldukça kişisel bir soru, sence de öyle değil mi?”

Gözlerimi ona çevirdim, hâlâ doğru dürüst düşünemeyecek kadar şaşkındım. “Kadınlar tuvaletinde sorulan bir soru.” dedim anlamlı bir şekilde, sesim o kadar yüksekti ki neredeyse duvardaki fayanslardan sekiyordu. “Yanlış yerdesin.”

Benimkinin bitişiğindeki lavaboya doğru yürürken suçlamamı yerle bir edercesine “Aslında buradaki tuvaletler uniseks.” dedi ve sakince ellerini yıkamaya başladı.

“Ama... ama neden öyle olduğunu söylemediler? Öyle olduğunu belirtmeliler.” diye bağırdım.

“Zaten belirtmişler. Kapıda bir işaret var.”

Bu sefer, zayıf ışık ya da değil, kesinlikle gözlerinde parıltıyan neşeyi görebiliyordum. Haklı olabilirdi, sessizce kabul ettim. O kadar acelem vardı ki, tabelayı doğru dürüst incelemek için durmamıştım.

“Daha ilginç bulduğum şey,” diye devam etti, “orada yan çıplak durup beni bir kez daha olmaya hakkım olmayan bir yerde olmakla suçlaman. Bu senin tarzın gibi bir şey mi?”

Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Hiç. Saatler sonra, yatağımın sessiz yalnızlığında en az bir düzine özlü yanıt bulacağımdan emindim, ama şimdilik o sözler bana yerle bir olmuş öz güvenim kadar uzaktı.

“Tamam mısın?” Ameliyata girecek bir adamın titizliğiyle yıkadığı ellerini başımla işaret ederek sordum. “Çünkü eğer öyleysen, gerçekten gitmeni istiyorum ki giyinebileyim. Katılmam gereken bir iş görüşmesi var.”

Yüzünde, bu çok garip sabahta beni o ana kadar her şeyden daha çok endişelendiren bir ifade belirdi. “Yazarlık pozisyonu için mi buradasın?” diye sordu.

Tüm noktalar aniden birleşmeye başladığında yanaklarımdaki rengin çekildiğini hissettim. Mülakat heyetindeki kişilerden biri, müstakbel işverenim olmalıydı ve gün boyunca ona bağırırmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ziyaretçi kartımı geri verebilir ve hemen eve gidebilirdim.

Beş dakika sonra ve hâlâ karşılaşmanın etkisi altındayken konferans odasına süzüldüm. Büyük bir oval masanın karşılıklı

tarafalarında oturan iki kadın aday daha vardı. Geldiğimde ikisi de telefonlarından kafalarını kaldırdılar ve kibarca merhabalaştık. ama selamlarında beni şaşırtan bir kırılğanlık vardı. Farklı bir şey beklemem saflık mıydı? Sonuçta hepimiz aynı iş için buradaydık.

İnsanları okumakta iyiyimdir, beden dilleri ve fark etmedikleri ifadeler sırlarını her zaman ele verir. Sadece mütevazı bir yerel gazetede çalışıyor olsam bile, muhabir olarak işe yarayan bir beceriydi. Bu içgüdüler bana, aday arkadaşlarımdan benim bu iş için hiçbir tehdit oluşturmadığıma neredeyse anında karar verdiklerini söylüyordu. Ve muhtemelen haklıydılar. Kıyafetleri, makyajları ve sessiz öz güvenleri, işe benim olmadığım kadar uygun görünmelerini sağlıyordu ve daha da önemlisi, içeri girerken mülakat heyetinin bir üyesini de sözlü olarak taciz etmemişlerdi.

Bana bir halk kütüphanesini hatırlatan, temkinli bir öksürüğün bile klakson sesi gibi çıktığı bir ortamda oturduk ve görüşmeye çağrılmayı bekledik. Her iki kadın da benden önce çağrıldı ve oda sadece bana kalır kalmaz ayağa fırladım ve gergin enerjimi atmaya umarak bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

Tekrar tekrar boğazımı temizleyerek, oraya yerleşmiş olan bir yuva dolusu karıncayı oradan çıkarmaya çalıştım. "Günaydın." diye yüksek sesle boş odaya doğru pratik yaptım. "Tanıştığınıza memnun oldum." diye ekledim, görünmez bir görüşmecinin elini sıkmak için elimi uzatarak. Arkamdaki kapı tıklanarak açıldığında hâlâ hayali bir kişinin elini sıkıyordum. Beni almaya gelen kişiye döndüğümde yanaklarıma yakıcı derecede sıcak bir kızarıklık çoktan gelmişti. Bu işi alma şansımı mahvetmenin başka yolları olabilir mi acaba diye merak etmeye başlamıştım.

"Ben de tanıştığıma memnun oldum." dedi derin bir ses. "Her ne kadar teknik olarak bugün birkaç kez tanıştığımızı iddia edebilecek olsan da."

Bu işi alma şansımı daha önce boşa harcamamışsam bile, hayali bir sohbeta kapılmak kesinlikle kariyer tabutumdaki son çiviye çakmış olmalıydı. *Dengesiz*. Başvuru evrağımın her yerine kırmızı mürekkeple altı çizilerek damgalanmış olan kelimeyi zihnimde canlandırabiliyordum.

Ayak bölgesinde bir yere sabitlenmiş olan bakışım çok yavaşça yukarıya yöneldi. Otoparkta ve tuvaletlerde karşılaştığımızda fark ettiğimden çok daha uzundu. Gözlerimin, ustalıklı bağlanmış kravatının olduğu bölgede bir yerde duraklamadan önce, düzgün kesimli gri takım elbisesi boyunca gezinmesi epey zaman aldı. Bir çabayla, gözlerim onun yüzüne gelene kadar çenemi biraz daha yukarı kaldırmaya zorladım. Yüzünde bazılarının sırtına diyebileceği bir gülümseme vardı. Artık ona bağırarakla meşgul olmadığımı göre, ilk düşündüğümünden daha yaşlı, belki otuz ya da daha fazla olduğunu ve benden yaklaşık dört beş yaş büyük gözüktüğünü fark ettim.

Gülümsemesini, bu sevimli çapkın hareketinin boşa gittiğini anlatan bir bakışla sildim. Özelliklerinin hiçbirisi tek başına dikkat çekici olmasa da bir araya geldiklerinde muhtemelen tüm hayatı boyunca karşılaştığı insanların başlarını döndürecek bir şey yarattığı kesindi. Ne yazık ki, bu çekiciliğinin tamamen farkında olmasının onu çok daha az çekici yapmasından şüpheleniyordum, en azından benim için.

Öyle olsa bile, vücudumun o anda ona nasıl tepki verdiğini görmezden gelmek imkânsızdı. Omurgam kelimenin tam anlamıyla gerilimle titriyormuş gibi hissettim, midem ise kahvaltımınla ritmik jimnastik yapmaya çoktan başlamıştı. Sanki bilmediğim bir nedenle bu yabancı adama fiziksel olarak alerjim vardı. Öyle olsa bile, daha önce hiç kimseye bu kadar içten bir tepki vermemiştim.

"Benim için gelmiş olmalısın." dedim, görüşme için eşyalarını toplamak için döndüğümde dudaklarıma tamamen sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Öyle olmam mı gerekiyor?" Adam, belli ki hiçbir şeyi benim için kolaylaştırmamaya kararlı olarak cevap verdi. Doğal ışıktaki gözleri muhtemelen çok koyu kahverengiydi ama tepedeki floresanların altında neredeyse siyah görünüyordu. Bir köpek balığının kiler gibi, diye düşündüm acımasızca.

"Başlamadan önce, sanırım daha önceki davranışlarım için sana bir özür borçluyum. Seni temin ederim ki ben genelde böyle biri değilimdir."

"Bunu bilmek güzel." Oniks renkli gözleri garip şekilde büyüleyiciydi. Onunla iş görüşmesi yapmak biraz korkutucu olmaktan çok daha fazlası olacaktı ve ben kesinlikle rahatlamak için iyi bilinen "görüşmecinizi iç çamaşırıyla hayal etme" tavsiyesini dinlemeyecektim.

"Yani nasıl birisindir... genelde?" diye sordu, başını bir yana eğerek. Tepedeki ışıklar gür kahverengi saçlarındaki bakır rengi tellerin belirginleşmesine neden oldu.

Huzursuzca etrafa baktım. İş görüşmemiz çoktan başlamış mıydı? İlk önce, hiç şüphesiz, onları ne kadar kararsız davrandığım ve bu iş için ne kadar uygun olmadığım konusunda doldurduktan sonra, acaba yanıtlarımı meslektaşlarına iletecek miydi?

"Eh, çalışkan ve işkolik birisi olduğumu düşünüyorum. Ben kesinlikle gözü saatte olan biri değilim ve işleri halletmek için uzun saatler çalışmaya hazırım. Bir takım oyuncusuyum ve insanlarla aram gerçekten iyidir." diye ekledim, o gün yaptığım her şeyin bu son ifadeyi tamamen çürüttüğünün farkındaydım. Yatak odamda kendi kendime prova ederkenkinden çok daha az kendine güvenen bir sesle, "Mükemmel bir makale yazarı olurdum." diye sözümü tamamladım.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve yüzünde kesinlikle şaşkın bir ifade vardı. Konferans odasının kapısı açıldığında ve hızlı yürüyen asistan kapının eşiğinde durduğunda ifade hâlâ yüzündeydi.

"Bayan Fletcher... Gemma. Görüşme için hazırsanız gidebiliriz."

Bir tenis maçı seyircisi gibi, gözlerim ondan karşımda duran adama döndü.

"Korkarım sıran gelene kadar yarım saat daha bekleyeceksin, Finn." diye özür diledi genç kadın, aramızda duran adama bakarken tüm tavrı yumuşamıştı. "Termosta hâlâ yeterince kahve var mı kontrol edeyim."

O sabah sürdüğü tıraş losyonunu tespit etmek için yeterince yakınına eğilmeden önce asistanın duyma mesafesinden uzaklaştığından emin olmayı bekledim. "Burada çalışmıyorsun." diye fısıldadım.

"Henüz değil." diye yanıtladı sırtarak.

Onu tokatlamak için içimde kabaran çok rahatsız edici isteği görmezden gelerek, daha da yaklaştım. "Öyleyse neden öyle olduğunu söyledin?"

"İnanıyorum ki eğer geriye doğru yaşananları düşünürsen, öyle bir şey yapmadığımı anlayacaksın. Sen kendin yanlış sonuca atladın. Oldukça içinden geldiği gibi davranan bir insan gibi görünüyorsun."

Benim hakkımda son derece yanlış bir tanımlamaydı, ama tam anlamıyla küçük düştüğüm için hâlâ ağzı açık Japon balığı aşamasındaydım.

"Seninle aynı nedenden dolayı, makale yazarlığı pozisyonu için buradayım." diye gereksiz yere ekledi ki öyle olduğunu o zamana kadar çoktan çözmüştüm.

"Finn Douglas." dedi elini uzatarak. Elini sıkmak için hiçbir hamle yapmadım.

"Hazır mısın, Gemma?" diye sordu asistan, görünüşe göre iş için başvuran adaylardan ikisi arasındaki sert gerilimden habersizdi.

"İyi şanslar. Başaracaksın." diye seslendi sinir bozucu rakibim biz odadan çıkarken neşeyle.

"Ah, ne kadar hoş birisi, değil mi?" diye asistan kız aşkını resmen ilan etti, o kadar vurulmuştu ki, kafasının etrafında dönen minik karikatür kalplerden oluşan haleyi görebiliyordum.

"Hoş." diye mırıldandım belli belirsiz.

"O kadar da kötü olamaz." dedi Hannah, elindeki yemek çubuğuyla karton kabın dibindeki son tatlı ekşi tavuk parçasını kararlılıkla kovalarken.

"Hayır. Daha da kötüydü. Hayatım boyunca bu kadar kendini beğenmiş, küstah ve iğrenç bir insanla hiç tanışmadım. Şans eseri, bu son baş başa kalışımızdı, ama diğer adayların, sanki Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi ona nasıl kur yaptıklarını görmeliydin. Ve görüşmemden sonra ayrıldığımda, oradaydı, muhteşem resepsiyonistle sohbet etmekle meşguldü." Fiziksel olarak itilmiş gibi titredim.

“Ah, demek o zaman yakışıklı biriydi ha?” diye sordu Hannah, hemen ardından da kovalamacayı bırakıp kaçak lokmayı ağzına atmak için zıpkınladı.

Hannah’nın umutsuz iş görüşmemden sonra ısrarla hak ettiğimi söylediği teselli edici Çin yemeğinin kalıntılarını bir kenara iterek, çaresizlik içinde ona “Bunu neden sordun ki?” dedim.

“Çünkü...” dedi Hannah, kanepeye yaslanarak ve Dedektif Poirot tarzı hayali bir bıyığı döndürerek. “Tam olarak okul bahçesindeki arsız, popüler çocuk tarafından saç örgüsü çekilen yeni yetme bir genç kız gibi konuşuyorsun.”

Sehpanın karşısındaki bağdaş kurmuş pozisyonumdan günün erken saatlerinde beni tamamen terk eden bir zarafetle kalktım. Büyük ölçüde boş alüminyum tepsi yığınına toplamak için eğilerek, “Ne yaptığının farkındayım.” dedim. “Bunu Netflix filmlerinde yaptıkları gibi bir şeye dönüştürmeye çalışıyorsun. Bu tatlı bir tanışma değildi. Daha çok burnuna yumruk atmak isteği uyandıran türden bir buluşmaydı.”

Hannah hafifçe kıkırdadı. “Bu adam seni gerçekten sinir etti, değil mi? Onu bir daha göremeyecek olman ne yazık.”

Bayat bir karides ya da başka bayat bir şey yemişim gibi midem bulandı. “Neden öyle diyorsun?”

“Eh, sadece *bir* makale yazarı arıyorlardı, değil mi? Yani kimi seçerlerse seçsinler, o Finn denen adamla tekrar yolunuzun kesişmesi için hiçbir neden yok, değil mi?”

Hannah arabasını Finn'in yerine park etti çünkü, William'ın bize söylediği gibi, park yeri boştu. El frenini çeker çekmez araçtan indim, girişe giden iki alçak basamağa doğru gitmek yerine binarın etrafında dolaşan asfalt patikayı takip ettim. Apartman sakinlerinin çöp kovalarının olduğu alanın bitişiğinde, kaldırım taşlarının sınırladığı, bir zamanlar çiçek tarhu olabilecek küçük bir bölüm vardı. Buranın daha önce sadece yabancı otlar ve ısırganlarla dolu olduğunu görmüştüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hannah, aşırı büyümüş yaprakların yanına çömeldiğimde gölgesi üzerime düşüyordu. "Tanrı aşkına Gemma, kalk, gelinliğini pisleteceksin."

"Bugün başıma gelebilecek en kötü şey de *bu* olurdu sanki." diye karşı çıktım, öğleden sonra güneş ışığında ona bakarken gözlerimi kısarak.

Sözlerim karşısında yüzü buruştu ve yanıma kalçalarının üzerine çöktü. "Tam olarak ne arıyoruz?" Sanki gizli bir operasyondaymışız gibi sesini fısıltı seviyesine indirmişti. Sanırım popüler kültür başkasının mülküne yasadışı girmenin *teknik olarak* gizli bir operasyon olabileceğini beyinlerimize kazımış.

Ne yoldaki ilk taş ne de yanındaki taş yerinden kıpırdadı. Bir gün önce törpüleyerek, cilalayarak ve oje sürerek bir saatten fazla zaman harcadığım uçuk pembe tırnaklarımın altında şimdi kalın bir kir tabakası vardı. Aylar öncesinden bu konuşmayı

yanlış mı hatırlıyordum? Başımı salladım ve Finn'in sesini sanki yanıma çömelmiş gibi net bir şekilde duydum. "İki kez sokakta kaldıktan sonra, eski kaldırımın altına yedek bir anahtar saklamaya karar verdim." demişti, gevşek bir taşı kaldırıp bana anahtarı sakladığı yeri göstererek.

Hafızam keskinleşirken düğün ayakkabımın topuğunda döndüm ve sağımdaki bir taşa uzandım. Kolayca kalktı ve altında, bir arkeolojik hazine gibi nemli toprağa gömülü, Finn'in ön kapısının Yale anahtarı belirdi.

Anahtarı tırnağımla havaya kaldırarak, "Acil bir durumda ihtiyacım olur diye bana bundan bahsetmişti." diye açıklamada bulundum. "Bence şu anki durumumuz acil."

"Onun evinin anahtarı sende yok mu?" Hannah, birdenbire benden çok daha fazla bir muhabir edasıyla sordu.

Ayağa kalktım, ellerimdeki kiri silkeledim. "Var tabii, ama evde ve onu almak için oraya giderek zaman kaybetmek istemedim."

Binaya girmek Finn'in gizli anahtarını bulmaktan daha zordu. Üst kattaki iki dairenin ve ardından zemin kattakilerin zillerini çaldım. Kimse cevap vermedi. Güneşli bir cumartesi öğleden sonrasındaydı, bu yüzden herkesin dışarıda olması çok da şaşırtıcı değildi. Henüz denemediğim tek zile bastım.

Sahibi, her zamanki nezaket eksikliğiyle cevap verdi. "Kim o?" diye bağırdı.

Geçen bir arabanın bize çaldığı kornayı duymazdan gelerek konuşmak için panele yaklaştım. Kapının eşiğinde durduğumuz beş dakika içinde sürücülerin oldukça ilgisini çekmiştik.

"Bayan Barnard," diye başladım, "ben Gemma Fletcher. Finn'in nişanlısı." diye ekledim, adımı tanıyacağından oldukça emin olsam da.

"Kimin nişanlısı?" diye yanıt verdi bedensiz ses.

Hannah'nın kaşları yaşanan komediye inanamaz bir ifadeyle havaya kalkmıştı.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "İşin püf noktası, kontrolü kaybetmemek." demişti Finn bir keresinde. Sanki beni bu ana hazırlıyordu.

"Finn Douglas'ın. Komşunuz." dedim kibarca. "Koridorda birkaç kez karşılaştık, Bayan Barnard." diye hatırlattım ona, gerçi onun da bunu benim kadar iyi bildiğinden şüpheleniyordum. "Binaya girmeme izin verir misiniz, lütfen?" Finn'in şu anda benden sadece iki kat yukarıda hasta ya da yaralı yatıyor olma riskinin çok ciddi olduğunu bilerek sakın kalmak zordu. "Acilen Finn'in dairesine girmem gerekiyor, Bayan Barnard. Lütfen içeri girmeme izin verir misiniz?"

Saniyeleri saydım. Sekize geldim, önümüzde duran kapı tatmin edici bir vızıltıyla titredi ve hızla açıldı.

"Teşekkür ederim." dedim dahili telefona, sesimdeki beklenmedik çatlamayı duymaktan utanarak.

Binanın girişinde beni her zaman şaşırtan güçlü bir limon kokusu vardı, ama bugün kucak dolusu gelinliği toplayıp merdivenlere yönelirken bunu pek fark etmemiştim. Linolyum kaplı merdivenlerden iki kat çıkarken iki kez basamaklara takıldım.

Bayan Barnard'ın kapısı Finn'in kapısının tam karşısındaydı ve çamurlu anahtarı kilide sokup kendimizi Finn'in evine atarken balıkgözü gözetleme deliğinden bizi hevesle izlediğinden kesinlikle şüphem yoktu.

"Finn!" diye bağırdım kapı tam olarak açılmadan önce. Aslında yardım isteyen zayıf bir ses duymayı umduğumu fark etmek rahatsız ediciydi ama cevap yoktu. Dairede koridordan bile anlaşılan garip bir durgunluk havası vardı. Denediğim ilk kapı banyonunkiydi ve yaralı Finn'in zihnimde canlandırdığım imgesi o kadar güçlüydü ki bir an için tüm gerçekliğin üzerine bindi. O ilk saniyelerde, onu yerde yüzükoyun yatarken gördüğüme inandım, bir yaradan alınının pürüzsüz tenine kan sızıyordu. Ancak tek bir göz kırpma resmi sıfırladı ve banyonun aslında boş olduğunu ortaya çıkardı.

Hızla döndüm, neredeyse Hannah'yı düşürecektim. Beni uzun süre rahatsız edeceğini bildiğim bir tavırla bakiştık. Sırada Finn'in yatak odası vardı.

Gözüme ilk çarpan şey, yatak örtülerinin çıkarılmış olmasıydı. Her zaman sarhoş edici bir kokusu olan tanıdık gri nevresim takımı hiçbir yerde görünmüyordu. Odaya göz gezdirdiğimde

olağan dışı düzeni fark ettim. Finn her zaman biraz dağınıktı, bu yüzden bu düzenlilik tuhaftı. Genellikle odanın köşesindeki koltuğun üzerine atılmış birkaç giysi ya da yerde çamaşır sepetine ulaşamamış bir çorap teki bulunurdu. Ama bugün her şey sanki bir emlakçı evi satışa çıkarmışcasına düzenliydi.

Geriye kalan tek oda salon ve açık mutfaktı. Ama orası da dairenin geri kalanı kadar boştu. Nişanım her neredeyse, kesinlikle burada değildi. Mutfakta o sabah orada olduğuna dair işaretler aradım. Ancak ne tezgâhın üzerinde tost kırıntısı, ne de lavabonun yanında kirli tabaklar veya kupalar vardı.

"Ne arıyorsun?" Finn'in buzdolabının kapısını açarken yanıma gelen Hannah sordu.

Çaresizce omuz silktim. "Yanıtlar. İpuçları." diye yanıtladım, orta rafta tek başına duran kutu süte bakarak. Şişmiş kutu içindekinin artık tüketime uygun olmadığını ilan ediyordu. Kutuyu alıp mutfaktaki çöp kutusuna attım, ilk kez çöp kutusunun tamamen boş olduğunu görünce şaşırdım.

Kapıyı çarparak çıkarken, hâlâ zihnimin sınırlarında uçuşan "bu işte bir terslik var" hissinden kurtulamayarak, şekilde "Finn gerçekten yemek yapmaz, bu yüzden buzdolabında asla fazla bir şey olmaz." diye durumu açıkladım.

"Şimdi sırada ne var?" Hannah bir kez daha arabasına döndüğümüzde sordu. "Otele gitmek ister misin?"

O noktada pek farkında değildim ama düğün partime yanımda Finn olmadan gitmeyi düşünmek bile çok üzücüydü.

Hızla yeni mantram hâline gelen ifadeyle dönerek, "Ona bir şey oldu." dedim. "Sence polise başvurmalı mıyım?"

Hannah'nın yanıtı anında "Hayır." oldu. Gösterge panelindeki saate baktı. "Finn üç saatten biraz fazla bir süredir ortalıkta yok, tatlım. Sanırım buna 'kayıp' değil 'gecikmiş' deniyor."

Gözlerim rahatsız bir şekilde karıncalanmaya başladı ama Hannah acımasız olmaya çalışmıyordu, sadece mantıklıydı.

"Öyleyse, herhangi birine giriş yapıp yapmadığını öğrenmek için tüm hastanelerle kendim iletişime geçmem gerekiyor."

Hannah'nın Finn'in kimsenin haberi olmadan hastanede olmasının pek olası olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum ama itirazının ağzından kaçmasını önlemek için dudaklarını ke-netledi. "Çok hastane var, bu yüzden muhtemelen telefonla ara-mak acil servislerine gitmekten daha mantıklı. Neden bizim eve gidip oradan onlara telefon etmiyoruz?" diye önerdi.

Yolcu koltuğunda en azından gelinliğimin izin verdiği ölçüde döndüm. "Sizinkinin yerine benim evime gitmemizin bir sakın-cası var mı?"

Hannah'nın gözleri uzun bir süre benimkilere bakakaldı.

"Böylece seni nerede bulabileceğini bilecek, öyle değil mi?" dedi nazikçe.

Başımı salladım.

"Ya yapmazsa? Ondan haber alamazsan?"

"Alacağım." dedim, muhtemelen Finn'in kendisi dışında kimsenin anlayamayacağını bildiğim bir inançla. Saniyeler geçti ve arkadaşlığımızın her yılı test ediliyormuş gibi hissettim.

"Tamam o zaman." dedi. "Hadi gidip birkaç telefon görüş-mesi yapalım."

Garip bir şekilde, evimin tanıdık kokularını soluyuncaya ka-dar göğsümdeki rahatsız edici sıkışmanın farkında değildim. Öyle olsa bile, kapıları açıp beklentiyle odalara bakarken duyularım hep tetikteydi. Finn'de evimin anahtarı vardı ve boş yere umutlanmamaya çalışmama rağmen, bir parçam onu burada beni beklerken bulacağıma inanmıştı. Takip ettiği kokuyu kay-betmiş bir taziye gibi havayı bile kokladım ama tek bulabildiğim boş bir dairenin kokularıydı. Bir anlık panik içinde, sanki o da yavaş yavaş hafızamdan siliniyormuş gibi, Finn'in tıraş losyonu-nun kokusunu aniden hatırlayamadım.

Hannah, kapıyı arkasından kapatarak, "Muhtemelen önce üstünü değiştirmelisin." diye öneride bulundu. Başım-la onay-ladım. Gelinliğimi çıkarmam acı verici bir son olacaktı. Henüz atmaya hazır olmadığım bir adımdı.

"Sonra..." dedim, masama ve dizüstü bilgisayarına yöne-le-rek. "Önce onu bulmam gerek."

Eteğimi masanın altına sokuşturup dizüstü bilgisayarımı çalıştırdığımda tül ve dantel protestoyla hışırıyordu. Beklerken bir kaleme ve geçmişte muhabirlik yaparken kullanmayı tercih ettiğim türden eski tip bir muhabir defterine uzandım.

Şehirde beklediğimden daha fazla hastane vardı ve açtığım başka bir ekranda bölge haritası üzerinde konumlarını işaretlerken ayrıntıları aceleyle deftere karaladım. Aklımdan filmlerde ve TV’de izlediğim yüzlerce kayıp olay vakası geçiyordu. Gözlerimin önünde, fotoğraflarla dolu salon duvarım, üzerinde Finn’in yüzü olan “Kayıp” posterleri ve Post-it notlara yazılmış ipuçlarından bir örümcek ağı içeren geleceğimle ilgili korkunç bir ön-sezi belirince ürperdim.

Telefonuma uzandım ve listedeki ilk hastaneyi aradım.

Sonraki iki saat içinde defalarca kez beklemeye alındım, bağlantım kesildi ve sayamayacağım kadar çok kez yanlış departmana yönlendirildim. Konuşmalar hangi yöne giderse gitsin hepsi aynı noktada bitiyordu. Çok üzgünlerdi ama hastanelerinde Finn Douglas adında bir hastaları yoktu ve son yirmi dört saat içinde onun tarifine uyan kimliksiz birisi getirilmemişti.

Üç ve dört numaralı hastaneler arasında bir ara, Hannah mutfağa doğru giderek gözden kayboldu ve önümdeki masanın üzerine koyduğu bir fincan çayla geri döndü. Dişimi çürütecek kadar şeker eklemiş olmasına rağmen çayı minnetle yudumladım.

“Bu, geçirdiğin şok için.” diye fısıldadı, ben gözlerimi sonuna kadar açmış çaydan büyük bir yudum alırken. Onunla gerçekten tartışamazdım çünkü Finn’in kilisede beni beklemediğini öğrendiğim andan beri, hissettiklerimi etkili bir şekilde tarif eden tek kelime şoktu.

O kadar sert bastırdım ki kalemim not defterinin birkaç sayfasını deldi, hüsrana uğrayarak listedeki son hastanenin de üzerine çizdim.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Hannah, bir ara nedime elbisesinin üzerine eski kapüşonlularımdan birini giymişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, kollarım ve omuzlarımdaki tüyleri diken diken eden, düşen sıcaklığı fark etmemiştim bile. Hava kararıyor

ve hızla akşam oluyordu. Yaklaşık yirmi kilometre ötede, özenle seçtiğimiz beş yıldızlı bir otelde, misafirlerimize haşlanmış somon mu yoksa sığır eti mi istedikleri soruluyordu. Benim midem ise yemek düşüncesiyle bile tatsızca bulandı.

"Yine çıkmak zorundayım. Finn'in dün gece bekârlığa veda ettiği bara gitmeliyim. Belki orada birileri işe yarayabilecek bir şeyler görmüştür."

Hannah başını salladı. "Gerek yok. Sen telefon görüşmelerini yaparken, William ve yer gösterici arkadaşlarından biri oraya gittiler. Bar personeliyle konuştular ve hatta dün gece orada olan birkaç müşteri buldular." Hannah'nın bir sonraki sözleriyle nefesimi serbest bırakana kadar beklentiyle nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. "Kimse olağan dışı bir şey görmemiş. Sadece Finn'in kendi partisinden bu kadar erken ayrılması onlara biraz garip gelmiş."

"Taksi mi çağırmış? Belki taksi şirketi sürücüyü bulabilir."

"Hayır. Trevor'a göre, Finn kendi arabasıyla bara gitmiş."

Onu düzeltirken kaşlarımı çattım. "Hayır, yanlış biliyor. Finn oraya bir Uber çağırıp gidecekti, böylece rahatça içebilecekti."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, tatlım. Finn'in oraya kendi arabasıyla gittiğinden ve hiçbir şey içmeden erkenden ayrıldığından oldukça eminlermiş."

Etrafıma dikkatlice ördüğüm duvar yıkılmaya başlayınca Hannah'nın gözleri endişeyle karardı. Bütün bu duvarı diğer korkunç olasılığı dışarıda tutmak için inşa etmiştim. Ama şimdi ilk defa bu korkunç fikre oksijen vermiştim ve o nefes beni benden almıştı. *Ya Finn fikrini değiştirdiyse? Ya benimle evlenmek istemediğine karar verdiyse?*

Hiçbir şey düşünmeden odadan kaçtım ama bu andan kaçış yoktu. Geleceğimin parçaları, paramparça olmuş bir vitray gibi havada uçuşuyor, her parça beni bir bıçak gibi kesiyordu. Aniden gelinliğimi yırtmaya başladım, çılgınca, onu kirlenmiş bir deri gibi üzerimden soymaya çalışıyordum, ama içinde beni bağlayan kurdeleler bir deli gömleğinden daha sıkıydı. Oda dönmeye başladı ve gelinlik beni tamamen yutmaya çalışırken, dizlerimin zayıfladığını ve sonra büküldüğünü hissedebiliyordum.

Hannah'nın kolları oradaydı, helimi sıkıca sarmıştı ve beni kendime karşı tutuyordu. Boğuluyormuş gibi nefes nefese omzuna düştüm.

"Sakin ol. Nefes al." dedi ısrarla. "Geçecek, Gemma. Ben buradayım. Her şey yoluna girecek." İnanamadığım bir yalandı.

"Nerede o? Neden burada değil?"

"Bilmiyorum. Keşke bilebilseydim."

"Finn beni seviyor. Biliyorum. Sen de biliyorsun."

Hannah, "Belki de sorun aşk değildir." dedi. Elleri gelinliğimin arkasındaki kopçalara gitti ve kısa bir süre önce bağladığı bağları özenle çözmeye başladı. Gelinlik birden yere indi ve tökezleyerek saten Agent Provocateur iç çamaşırlarım üzerimde yere düştüm. Durumum artık cenaze evine asılı balonlar kadar uygunsuz bir hâl almıştı. "Belki de Finn bağlanmaktan korkuyordur. Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum..." diye başladı ve sonra duraksadı, ifadesi endişeliydi.

"Devam et."

"Finn istediği her şeye sahip, ya da öyle olduğunu iddia ediyor. Yine de bugün burada olmamayı kendi seçtiği giderek daha açık görünüyor. Güya istediği her şey tam önündeyken çekip gitti."

Çok soğuk ve çirkin bir şey ruhuma girdi ve bir kedinin yerine yerleşmesi gibi birkaç kez kıvrıldı.

Hannah kalbimi parçalayacak kelimeleri söylemeden önce derin bir nefes aldı. "Ve ikimiz de biliyoruz ki, işler gerçekten iyi gitmek üzereyken beklenmedik bir şekilde çekip gittiği ilk sefer olmayacak."

Ona yanıldığını haykırmak istiyordum. Ona söylediklerinin gerçeklerle uzaktan yakından alakası olmadığını söylemek istiyordum. Ama yapamadım ve ikimiz de nedenini biliyorduk.

Çünkü Hannah haklıydı. Bu ilk olmayacaktı.

KALABALIK BİR BARIN ORTASINDA

Yedi yıl önce

“Dışarı çıkacağını sanıyordum?”

“Evet, öyle.” dedim, sandviçimin ikinci yarısına uzanıp kalın dilimlenmiş ekmeğe dişlerimi geçirerek. “Hazırlık olarak midemi dolduruyorum.”

“Ah, öylesine bir akşam olacak o hâlde, değil mi?” diye sordu Hannah, peynirli sandviçten çok daha çekici kokan bir şeyi karıştırmak için ocağa geçerek.

“İki gazetecinin nişan partisi, üstelik *happy hour* saatleri uzatılmış bir barda düzenleniyor.” dedim tıka basa dolu ağzımda bir şeyler geveleyerek. “Bence işler biraz karışabilir, o yüzden boş mideyle gitmemek en iyisi.”

Hannah dikkatini okuduğu tarif kitabından ayırarak omzunun üzerinden endişeyle bana baktı. “Akşam dışarı çıkmaya sevindim. En azından takıntılı bir şekilde her iki dakikada bir telefonunu kontrol etmezsin.”

Onunla tartışamazdım. *Glow*’dan gelen ve bana son iki adaydan biri olduğumu söyleyen çağrıyı aldığımdan beri Noel zamanındaki bir hindi kadar gergindim. Yakın tarihte bir karar alıp bildireceklerine dair bana söz vermelerine rağmen, hâlâ hiç haber yoktu.

Hannah, “Dışarı çıkıp biraz eğlenmek kafanı biraz dağıtır.” dedi.

Onun endişeli gözükken yüz ifadesine gülerek, "Burada seninle ve William'la kalmaktan *daha çok* eğleneceğim kesin." diye yanıtladım. Masada çiçekler, yakılmayı bekleyen mumlar ve sadece iki servis vardı. "Ama eğlenemeyeceğim." diye ekledim aceleyle. "Bu gece orada tanıdığım *biri* olacağından eminim." Hannah'nın rahatlamış gülümsemesi, karamsar bir edayla "Nick veya Christopher'dan birisi olmasın da." diye eklediğimde donuklaştı.

Arkadaşımın kaşlarını çatması durumun ne kadar ürkütücü olduğunun açık bir beyanıydı. Hayatında hiç aldatan eski sevgilisi olmamış olan Hannah, benimkilerden ne zaman bahsetsem bir Rottweiler gibi tepki verme eğilimindeydi.

"Sence bu olası mı?"

"Gazetecilik dünyası küçüktür." dedim omuz silkerek. "Er ya da geç, bir daha görmek istemediğin biriyle karşılaşman kaçınılmaz."

Dürüst olmak gerekirse, Sarah'nun nişan partisine davet aldığıma şaşırmıştım. *The Chronicle*'de birlikte çalışmamızın üzerinden dört yıl geçmişti ve son birkaç yıldır temasımızı büyük ölçüde kaybetmiştik.

Hannah, "Belki bu gece biraz yeni iş ilişkileri de kurabilirsin." diye tahminde bulundu. "Diğer bazı dergi işleri hakkında bir şeyler duyabilirsin." Eeyore benzeri karamsarlığımdan bir doz yakaladığını fark edince yüzünü buruşturdu. "Onlara ihtiyacın olacağından değil, çünkü eminim *Glow*'daki işi kapmışsındır." Bana sarılarak güven vermek için yanuma geldi.

"Eğer diğer kız görüşmesinde benden daha beter performans göstermişse."

"Ya da diğer *adam*."

Bir anda içimi bir titreme kapladı. "Düşünmek bile istemem. Biliyor musun, ondan başka dünyadaki herhangi birine karşı kaybetmeyi tercih ederim."

Bar karanlıktı ve kesinlikle tıklım tıklımdı. Siyah kot pantolon ve aynı renkte yuvarlak yakalı bir bluz içinde, kalabalığın arasından geçerek nişan partisini diğer müşterilerden ayıran kordonlu

alana geçerken kendimi neredeyse görünmez hissettim. Gürültü seviyesine ve atılan kahkahalara bakılırsa, kutlamalar çoktan başlamış gibi görünüyordu.

Bir garson bana parlak sarı kokteyllerin bulunduğu bir tepsi-den bir içki uzattı. İçki, meyvemsi ve tatlıydı ve muhtemelen tadı kadar masum değildi. Sonunda Sarah'yı görmeden önce barı inceleyen içkimi yavaşça yudumladım. Bir pistte uçakları yöneten birinin coşkusuyla sırtı ve bana el salladı.

"Gemma!" diye sevinçle haykırdı, içkisini bırakıp gökdelen topuklarında kayarcasına yanıma gelerek beni alkolün tetiklediği coşkulu bir kucaklamayla sardı. "Gelmene çok sevindim. Paylaşacak ne çok şey var." diye neşeyle gülümsedi. "Sonra yanına geleceğim. Ama bu arada, burada bir sürü insan tanıyorsun, değil mi?"

Sarah'nın nişanlısı dibinde belirip onu başka birini selamlamak için sürüklerken, çevremdeki yabancılara belli belirsiz gülümseyerek, "Tabii." diye yalan söyledim.

Yirmi dakika ve üç kokteylden sonra, gizlice kaçmak için çok erken olup olmadığını düşünüyordum. Kalabalık bunaltıcıydı ve birkaç yüzü tanımamam rağmen, yanına gidip merhaba diyecek kadar iyi tanıdığım kimse yoktu. *Bir içki daha ve sonra bir bahane uydurup gideceğim*, diye kendi kendime karar verdim ve tanıdık bir kahkaha dikkatimi çekerken olduğum yerde kaldım. Kalabalığın arasından baktım ve bir çift geniş omuzu ve bir tutam kum rengi saç tanıdığımda kendi kendime alçak sesle ve hafifçe küfrettim. Daldan dala konan eski erkek arkadaşımın sadece adını anarak ruhunu çağırması olabilir miydim? Neyse ki Nick'in arkası bana dönüktü ve kolu kırmızı dar bir elbise içindeki genç ve güzel bir şeye dolanmıştı ve muhtemelen akşam bitmeden onu bayıp kendinden uzaklaştıracaktı. *Eğer değişmediyse*, diye kafamın iyimser tarafında bir ses yankılandı. Elini arkadaşının alt tarafına kaydırıldığını ve şeftali seçermiş gibi sıkıldığını gördüm. *İnsanlar değişmez, gerçekten, ne mümkün?* Topuğumun üzerinde döndüm ve ters yöne, bara doğru yöneldim.

Bedava kokteyller çoktan bitmişti, bu yüzden bara ulaşmak için gazeteci meslektaşlarımla dolu bir duvardan geçmem

gerekiyordu. Barmeni görecektir kadar yaklaşmam beş dakikamı aldı, ama onunla göz göze bile gelmek mümkün değildi. Zavallı adam kelimenin tam anlamıyla kuşatma altındaydı ve her yönden kendisine siparişler yağıyordu. Beklerken, e-postalarımı hızlıca bakmak için telefonumu çıkardım. Hâlâ hiç haber yoktu.

Sonunda sıra bana geldiğinde gülümseyerek, "Bir bardak beyaz şarap lütfen." dedim. Ama barmen bana hizmet etmek yerine, at nalı şeklindeki barın diğer tarafındaki bir müşteriyle ilgilenmek için bir anda döndü. Öne eğildim ve gölgelere doğru baktım, sırada yerimi kapalı kişinin kim olduğunu anlamaya çalıştım ama ortam doğru dürüst görmek için çok karanlıktı.

"Affedersin." dedim, çok İngiliz ve gücenmiş bir sesle. "Ama sarurım sıradaki bendim."

Barmen bana döndü, elleri diğer müşterinin siparişiyle doluydu. "Özür dilerim, tatlım, hemen geliyorum."

Göz ucuyla barda sıramı kapalı kişiye tekrar baktım ve sonra inanamayarak nefesimi tuttum. Oydu. İş görüşmesindeki adamdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni hemen tanıdı. "Hey, yine sen." dedi. Adımı hatırlamak için zorlandığını gördüğümde kısa bir duraklama oldu. Garipti, çünkü onunki hâlâ net olarak aklımdaydı.

Barmen, bu gece orada tanıdığım ve aynı zamanda görmek istediğim son kişi olan diğer adamın önüne bir bira koydu.

Merhaba yerine "Finn Douglas." dedim.

Finn'in elinde yirmi sterlinlik bir kâğıt para vardı ama vermeden önce başıyla beni işaret etti. "Ve hanımefendi ne istiyorsa."

Daha önce birçok kez başarıyla kullandığından emin olduğum ucuz bir numaraydı. Ama bu sefer değil. "Hayır, teşekkürler." Sesim kibar ama sertti. "Sıramı bekleyeceğim."

"Ah." dedi Finn, abartılı bir acı çekme pandomimi yaparak.

Fikrimi değiştirmeyeceğim netleştğinde omuz silkip arkasını döndü. İçkim geldiğinde Finn barın diğer tarafında biriyle sohbet ediyordu.

Gelen bir e-postayla telefonumun kalçamda titrediğini hissettiğimde daha sadece bir yudum almıştım. Parmaklarımı cebimden çıkarıp ekran boyunca posta simgesine doğru kaydırırken yavaş ve beceriksizdim. Telefonu kapatmadan önce başlangıç

cümlesinden başka bir şey okumamıştım: *Üzülerek bildirmek isteriz ki...*

Bir bar taburesi buldum ve üzerine ağır ağır oturdum. Başka işler de karşıma çıkacaktı, biliyordum ama Hannah taşındıktan sonra parasal konular çok daha önem kazanacaktı, bu da bir kadeh şarap daha sipariş etmeyi daha da aptalca hâle getirdi. Ama yine de sipariş ettim.

Barın dövülmüş bakır yüzeyine görmeden bakarken, toplum içinde ağlamamaya, daha doğrusu karşımda oturan dayanılmaz adamın önünde ağlamamaya karar verdiğimde gözlerim yanıyor ve kaşınıyordu. Ama başımı kaldırdığımda Finn'in bana bakmadığını gördüm çünkü tüm dikkati telefonundaydı. Söylemesi zordu ama ekranda okuduğu şeye gülümsüyor gibiydi.

Şarap bardağıma uzandım, zaten boş olduğunu görünce şaşırdım. Mantıklı olan şey, pişman olabileceğim bir şey yapmadan ya da söylemeden hemen eve gitmek olurdu. Ama mantıklı davranma seviyesini aşalı çoktan birkaç içki olmuştu.

Finn'in bardan ayrıldığını görmemiştim. Bu yüzden onun benim taburemin arkasındaki tabureye oturduğunu görünce ürkererek öyle bir sıçradım ki neredeyse kendi taburemden düşüyordum. Tek kelime etmeden, önüme büyük bir kadeh şarap koydu.

"Bu ne için?" diye sordum, sesimin ne kadar kaba olduğunu fark edince irkildim. Daha önce onun gibi içimdeki şeytanı kursesiz bir şekilde ortaya çıkarabilen biriyle tanışmamıştım.

"Park yerini çaldığım için olabilir." diye takıldı. Gözleri, birçok kadının çekici bulacağından emin olduğum bir ışıltıyla parlıyordu. Neyse ki, ben tamamen bağıışkıttım.

"Çaldığın tek şey bu değil." diye mırıldandım, inatçı dilimi acıyla ısırmadan önce. *Sana daha fazla içki yok, genç hanım, kafamda anneminkine çok benzeyen bir sesin benimle konuştuğunu hissettim.*

"Başka neyi yanlış yaptım? Barda sıranı mı kaptım?"

Gülümsemem sanki bir buz kırıcısı gibiydi: keskin ve tehlikeli. "Eee, sanırım biliyorsun."

Dürüst olmam gerekirse, Finn gerçekten şaşırmış görünüyordu. Yanılıyor muydum? Telefonunda başka bir şey mi okuyordu? Sonuçta, istediğim işi onun kaptığına dair hiçbir kanıtım yoktu.

"Bak, geçen gün seninle hoş olmayan bir şekilde tanıştığımızı farkındayım. Ama baştan başlamaya ne dersin?" dedi, sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi elini bana uzatarak. "Ben Finn Douglas."

Ayık ben kesinlikle elini tutmazdı, ama sarhoş ben tamamen pervasızdı. Normalde inatçı kavanoz kapakları için ayırdığım güçle elini tuttum. Gözlerim tutuşumun gücüyle büyüdü ama o hiçbir şey söylemedi.

Önüme koyduğu şaraba uzandım ve dikkatli olmaya çalışmama rağmen büyük bir yudum aldım. "Beni sarhoş etmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak." diye onu bilgilendirdim. "Ve seninle eve gitme olasılığım sıfır, o yüzden paranı boşa harcamasan iyi olur." diye ekledim, durumu garantiye almak için.

"Senden bunu istemediğimden oldukça eminim." diye memnuniyetle yanıtladı.

Ona doğru döndüm ve odanın kafama ayak uydurmaya çalışırken sallandığını hissettim. "Pekâlâ, zahmet etme, çünkü ben gerçekten senden hoşlanmıyorum."

Ben koltuğumda sallanırken, "Benim için sorun değil." dedi, şimşek hızıyla elini çekerek. Kolumun durduğu yere baktım ve saniyeler içinde eli gitmişti ve kendisi de. Birkaç dakika sonra, buz küpleriyle şingırdayan bir sürahi su ile geri döndü.

"İç." diye talimat verdi, bardağı tamamen doldurarak. Onun da biradan alkolsüz bir şeye geçtiğini fark ettim. "Yani, her zaman huysuz musundur, yoksa sadece benim yanımdayken mi böylesin?" Finn, bir bardak suyu kafaya dikmemi izlerken sesindeki neşe hâlâ devam ediyordu.

"Hayır, sadece seninleyken." dedim iddialı bir şekilde başımı sallayarak. "Aslında senden hiç hoşlanmıyorum. Ve o işe gerçekten ihtiyacım vardı."

"Glow'dakine mi?"

Başımı yavaşça çevirdim çünkü hâlâ boynuma tam olarak oturmamış gibi hissediyordum. "Elbette Glow'daki iş. Senin kap-tığın."

Cevap vermeden önce bir duraklama mı oldu? Yetilerim artık bundan emin olacak kadar keskin değildi. "O işi ben almadım ki." dedi.

Akşam ilerledikçe gizemli bir nedenle daha çekici hâle gelen yüzüne baktım. Ama ne yazık ki kişiliği için aynı şey söylene-
mezdi. "Yalan söylüyorsun."

Finn başını salladı. "Neden bunu yapayım ki? *Glow* dergisin-
deki yeni yazarın kim olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle ben
değilim."

Parasetamol paketini Hannah'nın uzattığı elinden alırken
"Bitik durumdayım. Bir daha asla. Bir daha asla." diye inledim.

Öğlen güneşi yatak odanın penceresinden acıyla sızıyor, re-
tinalarıma onarılamaz bir zarar verecekmişçesine gözlerimi acı-
tıyordu. "Bir daha asla içmeyeceğim."

Hannah anlayışla gülümsedi.

"Dün gece kaçta döndüm?" diye sordum önceki akşamın
yapboz parçalarını bir araya getirmeye çalışarak. Birkaç hayati
bölümün eksik olabileceğini şimdiden hissediyordum.

"Taksi seni gece yarısından hemen sonra bıraktı."

"Taksi mi? Bir dakika, taksiye yetecek kadar param yoktu.
Sen veya William mı ödemek zorunda kaldınız?" Onlara ne ka-
dar borçlu olduğum konusunda paniğe kapılarak sordum. Bar
kilometrelerce uzaktaydı.

"Hayır. Taksi zaten ödenmişti."

"Ohhh!" diye inledim, başımı yastığımın altına gömerken
birden çok nedenden dolayı midem bulandı.

"Akşamı hiç mi hatırlamıyorsun?" diye Hannah endişe için-
de sordu.

"Birazcık." diye mırıldandım utançla yastığı yüzüme bastır-
ıp. Hannah çok nazikçe yüzümdeki yastığı kaldırdı ve terden
yapış yapış olmuş alnımdaki karışık bukleleri düzeltti.

"Çok kaba olduğumu hatırlıyorum. Ve sanırım..." Hatırladık-
larımın çevresinde bir anı belirdi ve netlik kazandıkça yüzümü
buruşturdum. "Sanırım onu yalancı ve hilekâr olmakla ve işi
benden çalmakla suçladım."

Hannah gürültüyle yutkundu. Onu pek suçlayamazdım.

"Sonra ona, eğer evsiz kalırsam ve sokaklarda yaşarsam, bu-
nun onun suçu olacağını söyledim."

"Ah, pekâlâ, sarhoştun." dedi Hannah, sanki bu beni aptal olmaktan kurtarırmış gibi, içini çekerek.

Başımı salladım ve anında aptallığımdan dolayı pişman oldum. "Dün gece iyi bir insan değildim." diye gözyaşlarına kabul etmek istediğimden daha yakınlaşarak üzüntüyle itiraf ettim.

"Yeni işine başladığında ona bir tebrik hediyesi göndererek bunu telafi edebilirsin." dedi Hannah. "Ve daha sonra..."

Telefonumun çalması sözünü kesti. "Bunu açmak ister misin?"

Neredeyse hayır diyecektim ama bir şey beni hayır demem konusunda uyardı.

Aramada çok az şey söyledim. Bir yandan Hannah'nın yatak odamın zeminine atılan kıyafetleri toplamaya ve çamaşır sepetine koymaya başlamasını izliyordum. İş bittiğinde, telefonu kapatmıştım. Konuşma boyunca bir dizi evet dışında bir şey söylediğimden emin değildim, ama ona söyleyeceğim şeyi zaten tahmin ettiğinden şüpheleniyordum. Sanki yüzümün her yerinde yazılı gibiydi.

"Arayan Glow'un İK departmanıydı." dedim. Kendi kulaklarıma bile sesim inanılmaz geliyordu. "Diğer adayın beklenmedik bir şekilde başvurusunu geri çektiğini söylediler." Bir an duraksadım, hâlâ haberleri özümsemeye çalışıyordum. "Artık bir yazarlık işim var."

PAZAR: BİRİNCİ GÜN

“E rkencisin.”

Mutfağa girip onu orada görmek beni biraz ürküttü. Aslında Hannah’nun gece bende kaldığını unutmuş değildim; yaşadığım, onu bir kez daha mutfak masasındaki eski sandalyesinde görmenin şokuydu. Bir solucan deliğine girip yedi yıl geriye döndüğüm tuhaf bir bilim kurgu hikâyesindeymişim gibi geldi bana.

Çoktan bir demlik kahve yapmıştı ve ayağa kalkıp en sevdiğim kupama uzandı.

“Ben de aynısını sana söyleyebilirim.”

Hannah’nın gülüşü kaygısız geliyordu ve bir an için bunu kıskandım. “Ah, üç yaşında hiperaktif bir çocuğun olduğunda yatak keyfi yapmak geçmişte kalır. Sen de...” Suratında bir korku ifadesi belirdi. O an zehirli bir şey gibi havada asılı kaldı. “Gemma, çok üzgünüm. Öyle demek istemedim.”

“Hiç takılma.” dedim, sanki özür dilermiş gibi uzattığı kahveyi alarak.

Hannah bir bez alıp zaten temiz olan mutfak tezgâhını silmeye başlarken hâlâ dudağını ısıırıyordu. Kendisini cezalandırmak için başladığı tezgâh silme görevini bitirince “Uyuyabildin mi?” diye sordu.

Nefes aldım, yalan söylemeyi düşündüm ve sonra buna gerek olmadığına karar verdim. Nasıl olsa gün içinde anlayacaktı. “Belki birkaç dakika.”

Hannah onaylamayan bir tavır takındı ve bir sandalye çekerek masada karşıma oturdu. Sanki bir seans yapacakmışız gibi iki elini uzattı ve benimkileri sıktı. Ah, Finn'le iletişim kurmanın henüz düşünmediğim bir yolu daha olsaydı. Çünkü kesinlikle diğer tüm yöntemleri tüketmiştim. Telefonuna onlarca kez mesaj bıraktıktan sonra yazmaya son verdim, çünkü kendimi tekrarlamadan "Hangi cehennemdesin?" sorusunu sormamın yolu kalmamıştı.

"Peki, hiç uyumadıysan ne yaptın?"

Omzumun üzerinden, dizüstü bilgisayarımı kanepeye bıraktığım salona baktım. "Bir şeylere bakmak için biraz zaman harcadım."

Hannah'nın özenle alınmış kaşları daha fazlasını bekleyerek kalktı.

"Örneğin, artık kayıp bir kişinin raporunu dosyalamak için doğru prosedürü biliyorum. Geçen yıl Birleşik Krallık'ta kaç tane açıklanamayan kayıp vakası yaşandı biliyorum ve inanmazsın ama bunlardan bazılarının uzaylılar tarafından kaçırıldığına inanılıyor."

Hannah, az önce temizlediği mutfak tezgâhlarına kahve püs-kürtecekmiş gibi bir homurtu çıkardı.

"Evet, okuduğumda gece saat 3 civarındaydı ve ben de biraz etkilendim."

"Yoğun bir gece geçirmişsin gibi görünüyor."

"Eh, düğün gecemi tam olarak böyle geçirmeyi planlamıyordum..." Yüzümü buruşturdum, hafiften de olsa her şey normalmiş gibi davranmak için çok erken olduğunu farkettilim. Önceki gecenin en kötü anı, saatin gece yarısından sonra tik taklarını izlediğim ve düğün günümün artık resmen geçmişte kaldığını fark ettiğim zamandı.

Devam etmeden önce sıkı bir nefes aldım. "Ayrıca kaç damadın düğün günü gelmediğini de araştırdım." Kahve fincanıma uzandım, elimin hafif de olsa titremesini görünce dehşete düştüm. "Şaşırtıcı derecede az sayıda. Görünüşe göre çok elit bir kulübün üyesiyim, hiç katılmak istemediğim bir kulübün."

Hannah üzüntüyle başını salladı. "Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum, Gemma. Söyleyecek sözüm yok." Ve Hannah için bu epey nadir bir şeydi.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece dün gece burada olman bile yeter."

Hayatımın en kötü gecesini atlatmama yardım edecek arkadaşlık teklifleri eksik değildi. Babam, ona yaşlı kedisi Chester için geri dönmesi gerektiğini hatırlatana kadar kalmakta ısrar etmişti. Yaşlı teyzem Helen bile kendi tabiriyle bana "bebek bakkıcılığı" teklif etmişti. Onu kibarca geri çevirmek babama hayır demekten daha kolaydı, özellikle de bu görevi yerine getirmesi için en son yirmi beş yıl önce çağrıldığı için. Ama Hannah, çetin cevaz olduğunu kanıtlamıştı.

"Milly'nin sana ihtiyacı var." diye hatırlatmıştım ona, muhtemelen göstermem gerekenden daha az inançla olsa da onu kalmaktan vazgeçirmeye çalışıyordum.

"William ona bir gece bakabilir." Sanki sonraki sözlerini söyleyip söylememe konusunda kendini tartıyormuş gibi durmuştu. Görünüşe göre, söylemeyi daha gerekli görmüştü. "Senin bana daha çok ihtiyacın var."

İnkâr etmek istedim. Bu konuda dağılmamak için yeterince olgun olduğumu ve olanlarla başa çıkabilecek kadar mantıklı olduğumu söylemek istedim. Ama belki de değildim.

Hannah o zaman taktik değiştirmişti. "Üzerimde bikiniyle bir arının üstüne oturduktan sonra popomdaki iğneyi kim çıkarırmıştı? Ya da evde unuttuğum pasaportumu arabayı bir manyak gibi kullanarak havaalanına kim getirmişti? Ya da Milly'nin doğumundan önceki yıl düşük yaptığımda benimle birlikte kim gözyaşı dökmüştü?"

"Bu sınav çok kolay. Daha zor sorular bulmalısın." diye yanıtladım, sözlerini tekrar tarttım ve bir an için dikkatim dağıldı. Söylediği bir şey kafamda sessiz bir alarmı tetiklemişti, ama bu anlaşılması zor düşünceyi ne kadar yakalamaya çalışsam da aklımdan kayıp gidiyordu.

"Ne zaman sana ihtiyacım olsa yanımda oldun, Gemma." diye devam etti Hannah, sabahın erken saatlerinde baş edebileceğimden daha duygusaldı. "Şimdi ben de senin için buradayım." Kollarını salladı, elleri bir kez daha ödünç aldığı pijamamın kollarında kaybolmuştu. "Gerçi bugün herhangi bir yere

gitmeden önce eve gidip kendi kıyafetlerimi almam gerekebilir. Seninkiler benim için çok büyük.”

“Eh, gitgide daha acımasız oluyorsun.” dedim, bu sefer miza-
hın biraz daha doğal olduğunu görünce şaşırdım.

“Nişanlım kayıp.” Sesim, polis karakolu girişindeki holün du-
varlarında panik hâlinde yankılanıp geri sekti. Bilgileri histerikmiş
gibi davranmadan, net bir şekilde görevliyle nasıl paylaşacağımı
defalarca prova etmeme rağmen, basit bir “Size nasıl yardımcı ola-
biliriz?” sorusuna verdiğim yanıtla daha ilk engelde tökezlemiştim.

“Derin bir nefes alın,” diye tavsiyede bulundu karakoldaki
yetkili kişi sakince, “ve baştan başlayın. Birincisi, ne zamandır
kayıp?”

“Dün öğleden beri. Düğünümüze gelmediği andan itibaren.”

Beni yönlendikleri oda, bir not defterine yazı yazan bir kale-
min sesi dışında sessizliğe gömülmüştü. Karşımda oturan başka
bir memur bir A4 kağıdının tamamını anlaşılmaz notlar ve açık-
lamalarla doldururken son on dakikadır tek gördüğüm şey eğik
kafasındaki kel bölgeydi. Yazdıkları pek resmi görünmüyordu
ve bu da beni endişelendiriyordu. Hem de çok.

Sonunda, memur başını kaldırıp kaleminin kapağını “sanı-
rım bu kadar” der gibi kapattı.

“Tamam, Bayan Fletcher, sanırım ihtiyacım olan tüm ayrıntı-
ları aldım. Ancak bunu resmi bir kayıp kişi raporu olarak kabul
etmeden önce, bu sürede gözden kaçmış olabileceğine inandığ-
ım birkaç şey var.”

Görüşme odasının rahatsız edici plastik sandalyesine daha
dik oturdum. Dökülen saçlarına rağmen, memur benden sadece
on yaş büyük olabilirdi ve yine de onun önünde kendimi şaşkın
bir çocuk gibi hissediyordum.

“Birkaç şey derken?”

“Şey, dün öğleden sonra geç saatlerde Bay Douglas’ın daire-
sini ziyaret ettiğinizi ama önemli bir şeyin eksik olup olmadığını
fark etmediğinizi söylediniz.”

"Finn eksikti. Aradığım tek şey oydu."

Müfettiş Graham –kimlik kartına göre– yaşına pek de uymayan babacan bir tavırla başını salladı. "Tabii ki. Son derece haklısınız. Ama nişanlınızın... ortadan kaybolmasının biraz *olağan dışı* koşulları göz önüne alındığında, yanlış adımlar atmayacağımızdan emin olmak istiyorum." Hafif tereddüdünü fark etmemek imkânsızdı.

"Her kaybolma *olağan dışı* değil midir?" Bu konuşmanın ne-reye gittiğini tam olarak bildiğimden korkarak karşı çıktım.

Müfettiş Graham koltuğunda arkasına yaslanarak, "Yirmi yıldır polislik yapıyorum." dedi. "Ve bu süre içinde sayısız kayıp kişi raporuyla uğraştım. Ama size karşı tamamen dürüst olacağım Bayan Fletcher. Anlattıklarınız klasik bir kayıp senaryosuna uymuyor. Bay Douglas'ın ayrılmayı tercih etmesinin herhangi bir nedeni olabilir mi?"

O anda Müfettiş Graham'den hoşlanıp hoşlanmadığımı düşündüm. "Benimle evlenmek istemediğine karar vermek gibi mi demek istiyorsunuz?"

Müfettiş, en azından cevabımın doğrudan olmasından rahatsız olmuş görünme lütfunda bulundu.

"İkiniz son zamanlarda herhangi bir şey hakkında tartıştınız mı? Belki de bir sorun yaşamışsınızdır?"

"Biz dün evleniyorduk." dedim hiddetle, sanki cevabım onu afallatmış gibiydi. "Yani bu sorunuza yanıtlım kesin bir hayır."

"Endişelerinizi ciddiye almadığımızı düşünmenizi istemiyorum. Hastanelerle iletişime geçmek kesinlikle mükemmel bir başlangıçtı. Bunu çok doğru düşünmüşsünüz. Ekibimin ilk görevi, nişanlınızın dün geceyi nezarethanelerimizden birinde geçirip geçirmediğini anlamak için tüm polis karakollarına ulaşmak olacak."

"Finn'in tutuklanmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bekârlığa veda gecesi orada sızarak sona eren ilk damat olmazdı."

"Ama Finn sarhoş değildi. Arkadaşlarından herhangi birine sorabilirsiniz."

Müfettiş, "Ya da bir arbedeye karışmış olabilir." diye başka bir fikir ileri sürdü. "Bu tür şeyler zaman zaman olabiliyor."

Kafamı iki yana salladım çünkü tanıdığım Finn'e kesinlikle hiç benzemeyen birinden bahsediyordu.

"Söylemeye çalıştığım, Bay Douglas'ın dairesine dönmeniz ve orada onun şu an nerede olduğuna dair bir ipucu olabilecek bir şey olup olmadığına bakmanız. İnsanlar alışkanlıklarına düşkündür; daha önce yaptıkları şeyleri tekrar yaparlar, tanıdık yerlere geri dönerler. Bazen en bilgilendirici olan şey, eksik olan şeydir. Bu yüzden kıyafetlerini, kişisel eşyalarını, pasaportunu, bu tür şeyleri kontrol etmeye değer."

Pasaport? Daha önce hissettiğim huzursuzluk hissi geri döndü. "Tecrübelerime göre, Bayan Fletcher, yaşamlarında büyük değişiklikler yaşayan insanlar sıklıkla bir 'mola' almaya ihtiyaç duyarlar. Bu onların başına olumsuz bir şey geldiği anlamına gelmez."

"Mola mı? Kendi düşüncelerinden önce mi?" diye sordum inanamayarak.

Polis memuru, insanların yaptığı hiçbir şeyin onu şaşırtma gücüne sahip olmadığını ifade etmek için başını salladı. "Çoğu durumda, bu insanlar basitçe tekrar ortaya çıkarlar –genellikle ortadan kaybolduktan sonraki bir hafta içinde ve sizin durumunuzda nişanlarınız yalnızca bir gündür 'kayıp'." Elleriyle tırnak işareti yaparak 'kayıp' kelimesini alıntılıdı ve ben hayal kırıklığı içinde çığlık atma dürtüme zor karşı koyabildim.

"Yani siz şimdi tam olarak ne demek istiyorsunuz? Önümüzdeki altı gün sabırla beklersem Finn'in kendi isteğiyle ortaya çıkacağını mı? Ya çıkmazsa?"

Müfettiş Graham birdenbire daha az rahat görünmeye başladı. "Sanırım her şey neden ayrıldığına ve bulunmayı ne kadar istediğine bağlı."

Tek başıma gitmekte ısrar etmekten pişmanlık duyarak karkoldan şaşkınlık içinde ayrıldım. Yanımda Hannah veya babam olsaydı Finn'in ortadan kaybolmasını daha ciddiye alırlar mıydı? Muhtemelen. Yoksa en yakınlarımın bile sahip olmalarından şüphelendiğim düşüncelerini daha da mı güçlendirirdi: Finn sadece fikrini değiştiren bir damattı.

Yaptığımız görüşmeyi kafamda tekrar oynatırken sabah trafiğinde otomatik pilotta sürdüm. Altı gün. Finn'in dönmesini gerçekten bu kadar mı beklemem gerekiyordu? Bundan sonra ne yapacaktım, ondan vazgeçecek miydim? Başımı salladım, bunu yapabileceğim bir zamanı hayal bile edemiyordum.

Polise yalan söylememelisin. Ama ben bugün söylemiş oldum. Çünkü geçenlerde bir tartışmamız olmuştu. Büyük bir tane. Kimseye bahsetmediğim bir tane. Ne babama ne de Hannah'ya, çünkü buna gerek yoktu, biz çözmüştük. Finn'in ortadan kaybolmasıyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu. Yoksa bu da bugün söylediğim başka bir yalan mıydı?

Apartmanın otoparkına girerken her şeye rağmen Finn'in park yerine umutla baktığım için kendimden nefret ediyordum. Onun park yerine girdim, düşüncelerim kaçınılmaz olarak diğer park yerine, tanıştığımız gün kavga ettiğimiz o park yerine geri gidiyordu.

Neyse ki, girişe yaklaştığım esnada en üst kattan bir kişi bina-
dan çıkıyordu. Kapıda yollarımız kesiştiğinde bana belli belirsiz gülümsedi. En azından bu sefer huysuz Bayan Barnard'ı rahatsız etmeme gerek kalmayacaktı.

Finn'in dairesi bugün farklı hissettiriyordu, sanki dünden beri nefesini tutmuş geri dönmemi bekliyor gibiydi.

Ön kapıyı arkamdan kapatırken yine de "Merhaba." diye seslendim. Bir cevap beklememiş olsam da cevap gelmeyince hayal kırıklığına uğramam gülünçtü.

Finn'in yatak odasına dönmeden önce kısaca banyoya baktım. Kapısı kapalıydı ve kalbim bir an için durur gibi oldu ve sonra sanki eski temposuna yetişmek için acele edercesine hızla atmaya başladı. Dün kapatmış mıydım? Hatırlayamadım. Onu orada bulmayı umarak kapı kolunu yavaşça çevirdiğimde ağızım kurumuştu. Ama şilte, pencereden içeri sızan güneş ışığının geniş şeritleri dışında boştu.

Gözlerim yavaş yavaş odayı dolaştı, hâlâ bulmak istediğimden emin olmadığım cevaplar arıyordu. Müfettiş Graham,

"Giysilerinden herhangi biri kayıp mı bir bakın." diye tavsiyede bulunmuştu. Uzaktaki duvara dayalı gömme dolapların kıyısına doğru yürürken bacaklarım sanki eklemleri kaynaşmış gibi taş kesilmişti. Büyük bir ifşadaki bir sihirbaz gibi, kolları kavradım ve kapıları açtım.

Her şey gitmişti. Finn'in gardırobunda olması gereken hiçbir şey yerine yoktu. Önümde ürkütücü bir şekilde dans eden uzun metal askı dizisine baktım.

Derin bir nefes alarak bitişik kapıları açtım ve bir dizi derin çekmecenin üzerinde başka bir boş elbise askısı ile karşılaştım. İlk baktığım yer orasıydı, çünkü orası hem Finn'in çoraplarının hem de pasaportunun bulunduğu yerdi.

"Pasaportunu çoraplarıyla mı saklıyorsun?" Sanki bu soruyu gülerek soran kendi sesimin yankısını duymuştum.

"Evet. Böylece onu kaybetmem ya da nerede olduğunu unutmam. Bu sayede her hafta çoraplarımı değiştirdiğimde onu görebiliyorum."

Bu ilişkimizin başlarındaydı. O zamana kadar onun evinde sadece birkaç kez kalmıştım ve şaka yapmak kolaydı. Derin, gürleyen bir kahkahayla beni kollarına almadan önce şaşkınlık ifadesini gizlemeye çalışan bana bakmıştı.

"Sen..." dedi hayaletim, yatağına döndüğümüzü hissetsem bile omzuna yumruk atarak. O ilk günlerde konuşmalarımızın çoğunun bittiği yer burasıydı, onun ya da benim yatağım.

Şimdi, soyulmuş çıplak odada, hafızalı köpük aracılığıyla onunla psişik olarak bağlantı kurabilecekmişim gibi, elimi ekose desenli şiltenin üzerinde gezdirdim. Onun şeklini, benim yaptığım gibi hatırlıyor muydu? Orada paylaştığımız her tutku anını liflerinde tutuyor muydu? Çünkü ben tutuyordum.

Birdenbire beni taşıyamayacak kadar güçsüz hissedenden dizlerimin üzerinde, kukla gibi yatağa kıvrıldım, ama bu sefer sevdiğim adam yanımda yuvarlanmıyordu.

Düşün, diye kendime telkinde bulundum, gözlerim bir sıra boş elbise askısına takılıp kalmıştı. *Bütün bunların mantıklı bir açıklaması olmalı.*

Belli ki Finn balayı için bazı kıyafetlerini toplamış olmalıydı ama hepsini değil. Her neyse, Avustralya gezisi için kim yanına

kışlık ceketler, kayak montları ve kazaklar alırdı ki? Finn'in da-iresini kiralamak için daha iki ay vardı, bu yüzden henüz eşya-larını toplamayı düşünmeye başlamamıştık. Ya da ben öyle san-mıştım.

Yirmi dört saat önce, panik içinde daireyi taramıştım. Ama şimdi zamanım ve sabrım vardı, kaçırmış olabileceğim ipuçları için tüm dikkatimi topladım. Tuvaletteki duş kabininin içindeki banyo malzemeleri neredeydi? Ya da lavabonun yanındaki bardakta olması gereken diş fırçası?

İlk bakışta salon tam olması gerektiği gibi görünüyordu. Dai-re tamamen mobilyalı olarak kiralandığı için raflardaki boş alan-lar ile fotoğraf çerçeveleri ve odanın köşesindeki masarın üs-tünde olması gerekip de artık yerin de olmayan Finn'in dizüstü bilgisayarının yokluğu ilk bakışta fark edilmiyordu. Genellikle dolup taşan masa çekmecelerini hızla açtım, rayların üzerinde ne kadar rahat kaydıklarını hissettiğimden ne bulacağımı bili-yordum. Boştu. Hepsi.

Ya Finn bir gecede Marie Kondo metodunu uygulamaya baş-lamıştı ya da karşımdaki gerçeğin çok daha basit bir açıklaması vardı. Finn taşınmıştı.

"Anlamıyorum. Bütün bunları senin haberin olmadan nasıl yapmış olabilir?" Hannah, arka planda kendisinin de Gemma Teyze'si ile konuşup konuşamayacağını sorduğunu duyduğum Milly'yi susturarak sordu. "Onun dairesini en son ziyaret edeli ne kadar olmuştu?"

"En fazla birkaç hafta, o kadar bile yoktur. Genellikle benim-kindeydik." Bu benim önerim miydi, yoksa onun mu? Birdenbi-re cevaplayamadığım çok önemli bir soru oldu.

"Oraya gelmemi ister misin? Seninle orada buluşabilirim."

Hannah'nın "Hayır" olarak tanımladığına inandığım anlaşıl-maz bir ses çıkardım. "Gerek yok. Burada görülecek bir şey yok. Her şey gitmiş."

Sesimde beni tamamen ortaya çıkmakla tehdit eden bir çatlak vardı. Finn, kelimenin tam anlamıyla her şeyi almıştı, geride sa-dece bir şey bırakmıştı. Beni.

Uzun bir süre onun boş dairesinde oturdum, öğleden sonra gölgelerinin zeminde hareket etmesini ve sonunda bulutlar gökyüzünü karartırken odanın köşesinde kaybolmalarını izledim. Ayrılmak için en az üç başarısız girişimde bulundum, ancak her seferinde beni durduran bir anıya kapıldım. Orada, bir gece yarısı bir radyo istasyonundan gelen müzikle mutfak fayanslarının üzerinde çıplak ayakla dans ediyorduk. Finn'in kolları belime dolanmış, başım rahatça omzuna yaslanmıştı. Müzik yavaş, yumuşak ve nazikti, açık buzdolabı kapısının ışığında öpüşürken dudakları da öyleydi.

Salondaydık, kanepede birlikte kraker yiyor, beni her zaman ağlatan bir film izliyorduk. Bu benim tarzım bir film değil, demişti ve yine de jenerik geçene kadar telefonunda yaptığı her şeyi çoktan bırakmıştı. "Umarım bir gün biri de bana böyle aşık olur." dediğimi hatırlıyorum. "Zaten oldu." demişti Finn yumuşak bir sesle, beni kendisine doğru çekerek. İkimizden birinin A'yla başlayan kelimeden ilk söz ediydi. En güzel anılarımdan biriydi.

"Burası duygusal bir mayın tarlası." diye mırıldandım, ellerimi lavaboda yıkarken. Arkamdaki duş kabininde çıplak, sabunlu bedenlerimizin titrek bir yansıması, yaşadığımız bir geceyi sanki yeniden canlandırıyordu. Sabunluğunu kırmıştık (ki bu kötüydü) ama yapılacaklar listemden birkaç fanteziyi işaretleyebilmişim (ki bu çok, çok iyiydi).

Ama tüm anılar o kadar mutlu değildi. Bir bardak almak için mutfak dolabına uzandığımda en kötüsünü hatırladım. Parmaklarım bir bardağa dokunurken gözüm azalmış yemek tabaklarına takıldı; altı yerine dört tane kalmıştı. Bu görüntü, beni daha önce olduğunu inkâr ettiğim anlaşmazlığa geri götürmeye yetmişti.

Akşam, aslında son derece sıradan bir şekilde başlamıştı. Finn "ünlü" spagetti bolonezini yapmak için mutfağındaki her tencereyi ve kabı mutlu bir şekilde kirletirken ben kanepeye sürgün edilmişim. *Nasıl pişirileceğini bildiğim iki yemekten biri*, diye iddia ederdi, kızarmış ekmek üzerinde kuru fasulyenin ikinci yemek sayılamayacağını kabul etmeyi ise hep reddederdi.

Alexa'sından çalan yumuşak müzik, adımlarının sesini etkili bir şekilde maskeliyordu. Mutfaktan çıktığını ve çok geç olana kadar tam arkamda durduğunu fark etmemiştim. Ekranda ne olduğunu göremeyecek kadar odanın loş veya açının ters olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak, dizüstü bilgisayarındaki emlak sitesi sayfasını hızla kapattım.

Finn sessizdi, çok sessizdi, yemek yerken anladım. Ancak masayı toplamaya başladığımda, ne kadar hızlı olursam olayım, yeterince hızlı olmadığımı anladım.

Parmaklarıyla nazikçe bileğime dokundu ve beni durdurdu.

"Ne sıklıkla bunu yapıyorsun?"

Lanet olsun. Demek ki görmüştü. Yalan söylemeyi ya da aptalı oynamayı düşündüm ama bu doğruyu söylemekten bile daha kötü hissettirdi.

"Ara sıra. Sonuçta onu piyasaya sunmasına şaşırdım." Sözlerim ok gibiydi çünkü onları söylediğimde irkildi. "Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece merak ediyorum, hepsi bu."

Kalbim göğsümde rahatsız edici bir tempoda atıyordu, o kadar hızlı atıyordu ki bulaşık makinesine doğru dönerken neredeyse tişörtümün kıpırdadığını görebiliyordum. Sessizce odayı geçti ve beni nazikçe çevirirken sıçradım, elleri tabakların üzerinde benimkileri kapladı.

"Ama hâlâ onu düşünüyorsun... ve onun temsil ettiği her şeyi?"

Bu, çok uzun zamandır yaptığımız en önemli konuşma değilmiş gibi görünmeye çalışarak omuz silktim.

"Fikrimi değiştirmedim, Gemma." dedi nazikçe.

Sanki söylemek üzere olduğum kelimeleri boğmaya çalışıyormuş gibi boğazım kuru ve gergindi. "Senden asla öyle bir şey istemedim."

Gözleri mutfak tezgâhındaki dizüstü bilgisayarına kaydı. Patlamamış bir bomba kadar tehlikeliydi. "Kelimelerle değil, belki."

Başımı öyle bir salladım ki, atkuyruğum beni kendime getirmeye çalışıyormuş gibi iki yanağıma vurdu. Başka bir şey söylemeden önce kendimi durdurmak için. Ama bu sözler uzun zamandır söylenmeyi bekliyordu.

"Geçen yaz ne kararlaştırdığımızı biliyorum. Ama fikrini asla değiştirmeyeceğinden nasıl bu kadar *emin* olabiliyorsun? İnsanlar bunu yapar. Bana bak. Bir keresinde, yapacağım son şeyin bir yazara âşık olmak olduğunu söylemiştim. Hayatını hikâyeler anlatarak kazanan bir adama güvenmenin imkânsız olduğunu. Ve şimdi bize bak."

Durumu etkisiz hâle getiren bir yorum olması gerekiyordu ama tam tersi etki yaptı.

"Evet. Bize bak. Sana haksızlık yapıyorum. Biz tamamen farklı şeyler istiyoruz."

Ağlamaya başlamıştım. "*Birbirimizi istiyoruz.*" diye ısrar ettim. "Lütfen, Finn, bunu bir daha konuşmayalım."

"Şimdi söylemezsem ne zaman söyleyeceğim? Altı hafta sonra, evlendiğimiz gün mü? Birinci yıl dönümümüzde mi? Yoksa yoluna çıktığım için benden nefret edeceğin önümüzdeki on yıl içindeki herhangi bir zamanda mı?"

O kadar sert bir hareketle elinden kurtuldum ki tabaklar ellerimden kayarak ayaklarımızın etrafında gürültüyle paramparça oldu. İkimiz de kıpırdamadık. Aramızdaki birkaç santim binlerce kilometre gibiydi, sanki bir yarış yapmışız gibi göğüslerimiz inip kalkıyordu ve hâlâ kimin kazandığını bilmiyorduk.

Kapının kuvvetle çalınması büyüğü bozdu. "Finn? Orada her şey yolunda mı? Bir patırtı duydum gibi geldi." Ses, kapının kalınlığı düşünülürse şaşırtıcı derecede yüksekti.

Finn sessizce küfretti ve komşusu Bayan Barnard'ın kapıya vurduğu yere doğru yürüdü. Bir suç mahallini temizliyormuş gibi kırık tabakları topladığım mutfakçı görmesini engellemek için vücudunu kullanarak kapıyı hafifçe araladı. Finn, onu bunun gürültülü bir TV programı ve küçük bir mutfak kazası olduğuna ikna etmeyi başardığında, sakinleşmiştim.

Finn mutfakçı döndüğünde hâlâ endişeli görünüyordu ama benim düşüncelerim netti. Ellerine uzandım, parmaklarımı bir sarmaşık gibi onunkilere doladım. "Seninle tanışmadan önce böyle bir aşk bilmiyordum." dedim titrek bir sesle. "O kadar büyük bir aşk ki ruhumun her köşesini dolduruyor. Yokluklarında da hayatımı sürdürebileceğim çok şey var... ama sen onlardan

biri değilsin. Bu yüzden lütfen benden yapamayacağım bir şeyi asla isteme.”

Finn başını salladı, gözleri yaşlarla parlarken sonunda beni kollarına çekti.

Bu bizim en büyük anlaşmazlığımızdı, ama atlatmıştık. Hal-lolmuştu. Ancak şimdi, gerçekten bir şeyi çözüp çözmediğimiz-den o kadar emin değildim.

Uzun adımlarla mutfaktan çıktım ama hatıra beni takip etti. Koridordaki aynadaki, pasaport fotoğrafımdan bile daha kötü görünen bitkin yüzlü kadına, “Buradan çıkmam gerek.” dedim. O da sanki benzer bir şey söyleyecek gibiydi.

Ayrılmak için döndüğümde, pencereden bir anlık ışık patlaması gibi bir şimşek göründü ve ardından bir gök gürültüsü duyuldu. Hava tahmincilerinin haber verdiği yaz fırtınası ruh hâlime tam olarak uyuyordu. Ama kafa karıştırıcı bir şekilde, gitgide kaybolması gerekirken, gök gürültüsünün alçak, neredeyse ritmik gürlemesini hâlâ duyabiliyordum. Finn’in dairesindeki ışıkları kapattığımda ve çıkmak için kapısını açtığımda da ses devam ediyordu.

Gürültü ortak koridorda daha da yüksekti, ancak şimdi, Bayan Barnard iki büyük çöp torbasıyla dolu bir alışveriş arabasını sürüklerken, duyduğumunun gök gürültüsü değil, linolyum kaplama zemin üzerinde yuvarlanan tekerleklerin sesi olduğunu fark ettim. Çok uzaklaşmamıştı, ön kapısından sadece on-on beş adım ötedeydi. Onu ürkütmüş olmalıydım, çünkü sarsıldı ve sonra bir an için endişe verici bir şekilde sallandı. Genelde dayandığı baston ortalıkta görünmüyordu.

Finn’in kapısını arkamdan kapatırken, sanki evi soyuyormuşum gibi gözleri şüpheyle kısıldı. Yanına gidip neredeyse *Gerçekten, endişelenmene gerek yok*, diye onu rahatlatacaktım. *Geride bırakacak hiçbir şey bırakmamış.*

“Taşımanıza yardım etmemi ister misiniz?” diye sordum, gözlerim tehlikeli bir şekilde dengesiz görünen büyük çöp torbalarına kaymıştı.

“Yardıma ihtiyacı olan birine mi benziyorum?” Bayan Barnard’ın yanıtı, öfkeli bir teriyerin havlaması gibiydi.

"Aslında, evet. Benziyorsunuz." dedim, aramızdaki boşluğu geçerek ve çöp torbalarına uzanarak. "Zaten aşağı ineceğim, bu yüzden gerçekten sorun değil. Ayrıca, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Islanacaksınız."

Aşağıya baktım ve ayaklarına ne giydiğini fark ettim. Finn'in, onun çocuğu olmadığını söylediğini hatırladığım hâlde, ancak büyükannelerin giydiği tarzda eski moda terliklerdi. Sol terlik üzerinde fark ettiğim için muhtemelen mahcup olacağı bir leke vardı. Belki de beni yumuşatan buydu. "Lütfen, Bayan Barnard, dışarısı korkunç. Islanmanıza gerek yok."

Eğer tavrında mucizevi bir değişiklik olacaksa, bunun için çok beklerdim. "Pekâlâ, bu işi normalde kendim yapmak zorunda kalmazdım. Senin o delikanlı, genellikle çöpçüler gelmeden bir gün önce benim çöplerimi çıkarır."

"O mu çıkarır?" dedim, neden bundan hiç bahsetmediğini merak ederek. Finn şu anda bana olan aşkını kaybetmekle meşgulken, onda sevecek yeni bir şey bulmam ne büyük talihsizlikti.

"Eh, o şimdi burada olmadığına göre..." -ya da *artık olmayaacağına göre*, diye kafamdaki acımasız ses eklemede bulundu-"bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyarım."

Fazlasıyla doldurulmuş iki çöp poşetini emanet ederek bana çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi bir adım geri çekildi. Ellerimi çöp torbalarının düğümlerinden geçirip merdivene yöneldim. Sözlerini duyup durduğumda ayağım en üst basamağın üzerinde geziniyordu.

"Sürekli denememi istediği o süslü kahvelerle ortalıkta dolaşmasını özleyeceğim. Geçen hafta bana getirdiği şey neydi, makaya benzer bir kelimeydi sanki."

"Latte macchiato muydu?" dedim yumuşak bir sesle. Finn'in favorilerinden biriydi. Sadece bir an için, orada bizimle birlikte koridorda duruyormuş gibi hissettim. Çöp torbaları birdenbire tutulamayacak kadar ağırlaştı. Yere düştüler, büyük bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine indiler.

Bayan Barnard kesin bir dille konuştu. "Eğer torbalar patlarsa genç hanım, umarım onları benim temizleyeceğimi düşünmüyorsunuzdur."

Sert dış görünüşüne rağmen, Bayan Barnard'ın komşusuna karşı bir zaafı olduğuna her zaman inanmıştım. Kaybolduğunu bilseydi yardım etmek isterdi, değil mi?

“Bunun kulağa biraz tuhaf gelebileceğini biliyorum, Bayan Barnard, ama son birkaç gündür Finn'den haber almadınız, değil mi?”

Yaşlı kadının katarakttan bulutlanmaya başlayan gözleri bir anda lazer keskinliğiyle gözlerime doğruldu.

“Hayır. Bunu neden sordun ki?”

“Çünkü Finn dün kiliseye gelmedi.”

Bayan Barnard'ı yanıt veremez hâlde bırakan veya onu susturan herhangi bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Ama son söylediğim kesinlikle bu etkiyi gösterdi.

Binadan ayrılmadan önce durdum, bunun bir iki dakika içinde dinecek türden şiddetli bir yağmur mu yoksa bir süre daha kaldırımı yaylım ateşi altında bırakacak bir sağanak mı olduğuna karar vermeye çalıştım.

İki devasa çöp torbasını sıkı sıkıya tutarak, yağmurun altında çöp kovalarına doğru koşmaya başladım. Sağanak görüşümü bulanıklaştırıyordu ve çöp kovalarının yanlarına boyanmış soluk sayıları okumayı zorlaştırıyordu. Ama sonunda ikinci katta oturanlara ayrılan çöp kovasını gördüm ve kapağını açtım. Zaten neredeyse dolu olduğunu görünce talihime küfredip homurdandım.

Bir iki dakikadan fazla sürmemişti ama Bayan Barnard'ın çöplerine yer açmak için çöp kovasının içindekileri kenara iterken üstümdekiler ikinci bir deri gibi sırtıma yapışmıştı. Tanımadığım insanların çöpleriyle haşır neşir olmak, tam da Finn'in dairesine yaptığım ziyaretin sonu olmaya uygun, berbat bir işt.

Alabama geri dönerken ayakkabılarımdan tuhaf gıcırdama sesleri geliyordu ama doğruca sürücü koltuğuna atlamak yerine duraksadım. Sağanak yağmura rağmen, garip bir şekilde rahatsız hissederek tekerlekli çöp kovalarına bakmak için geri döndüm. Tam olarak doğru olmayan bir şey vardı ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her yöne su sıçratarak başımı salladım ama bu anlaşılmaz endişeyi tarif etmek etrafımdaki yağmur damlalarını yakalamak kadar zordu. Bu endişenin ne olduğu eninde sonunda ortaya çıkacak diye düşündüm. Önemli bir şeyse mutlaka ortaya çıkacaktı.

PAZARTESİ: İKİNCİ GÜN

Gözüme sabun kaçmıştı, belki de şampuan. Parmak uçlarımı kuru erik hâline getirecek kadar uzun süredir duştaydım ve muhtemelen depodaki sıcak suyun en az yarısını kullanmıştım. Yüzümü duş başlığından püsküren tazyikli suya doğru kaldırdım ve önceki gün Finn'in dairesine gittiğimde dışarıda, yağmurda ayakta durduğum ana geri döndüm. Ve yine bir anda, mantıklı bir düşünce dizisi olmadan, dün benden uzaklaşan anlaşılmaz endişe tekrar kendini gösterdi. Tıpkı bir hediye gibi.

Çöp kutuları.

İkinci kattaki daireler için olanlar.

Onlar doluydu. Ama Bayan Barnard'ınkiler henüz atılmamıştı. Yani tekerlekli çöp kovasını dolduran şişkin siyah plastik torbalar Finn'e ait olmalıydı.

Yarı tökezlemiş bir hâlde, saçımda hâlâ sabun köpüğü olduğunu umursamadan duş kabininden fırladım. Bugün çöplerin toplanacağı gündü. Eğer çöp torbalarında herhangi bir ipucu varsa, onlar kısa bir süre sonra imha edilecek veya yakılacak veya bir yerde bir çöp sahasının parçası hâline gelecekti. Tabii, onlara önce ben ulaşmadığım sürece.

Islak bacakların üzerine kot giymek daha önce denediğim bir şey değildi ve özellikle kimseye tavsiye etmem, çünkü şaşırtıcı derecede zor bir işti. Üzerime çektiğim tişörtün içi dışarıdaydı, bunu ancak kapıya giderken koridordaki aynanın yanından geçerken fark ettim. Değiştirmek için durmadım; arabanın

anahtarlarını aldım ve peşimden kovalayan varmış gibi apartmandan koşar adım fırladım.

Trafik korkunçtu. O zamana kadar teknik olarak iş trafiği bitmiş olmalıydı. Ama yine de yoldaki her kavşakta uzun kuyruklar vardı ve trafik ışıkları ben geçmeden önce üç veya daha fazla kez değişiyordu.

Finn'in bölgesinde çöplerin ne zaman toplandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ben oraya varana kadar onun çoktan boşaltılmış olabileceğine dair büyük olasılığı düşünmemeye çalışıyordum.

Arabayı deli gibi sürüyordum, sağ şeritteki bir arabanın aynasını neredeyse götürüyordum ve yanından geçtiğim hız kameralarından sadece birkaçı bile çalışıyorsa, önümüzdeki günlerde bir para cezası dalgası bekleyebilirdim. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Sadece bir gün önce aptalca gözden kaçırdığım çöp torbalarının içinde ne olduğunu bulmaya odaklandım.

Başka bir cezaya aldırmadan gaza daha çok bastım ve sessizce yalvardım. *Tanrı'm, bir kez olsun şansım yaver gitsin. Lütfen, bir kezcik.*

Ne zaman işte ve günlük hayatımda bir şey yolunda gitse, bunun arkasında annemin olduğunu düşünmek hoşuma giderdi. Finn dışında hiç kimseyle paylaşmadığım aptalca bir fikirdi, çünkü bana olduğu kadar herkese de çılgınca gelebilirdi.

Ama Finn gülmemişti. "Bence hayata bakmanın güzel bir yolu." demişti, beni kendisine çekerek. Belki de bir ebeveyni kaybetmenin ne kadar zor olduğunu anladığı içindi. Hangi yaşta olursa olsun. O çok genç yaşta ikisini de kaybetmişti. "Eğer birisi tüm hayatın boyunca sana baktıysa, şimdi nerede olursa olsun bunu yapmaya devam etmek isteyeceğini düşünmek çok mantıklı." Gece rüyalarıma taşıdığım rahatlatıcı bir düşünceydi. Ve her zaman yardımcı olurdu. Gerçekten.

Sonunda Finn'in sokağına girip ileride gri çöp kamyonunu gördüğümde, ilk içgüdüm minnettar bir şekilde "Teşekkür ederim, anne." diye fısıldamak oldu.

Çöp kamyonu yolu kapatıyordu ve ben en az on araba uzunluğundaki bir kuyrukta hareket etmeyi bekliyordum. Araba

sırasının ötesine baktığımda, Finn'in binasının yanından tekerlekli iki çöp bidonunu sürüyen bir adamın çıktığını gördüm. Üzerlerindeki sayıları okuyamayacak kadar uzaktaydım.

Ön camdan bakarken parmaklarım direksiyonun üzerinde endişeyle trampet çalıyordu. Kamyon şoförü başını çıkardı ve ekibe bağırarak bir şeyler söyledi, bu da onları hemen harekete geçirdi. Birden herkes daha hızlı hareket etmeye başladı. Reflektörlü yelek giyen adam, Finn'in binasından çöp bidonlarını alıp kamyonun arkasına geçti.

Araba kuyruğunun başında biri geçebileceği bir boşluk bulmuştu ama önümde hâlâ dokuz araba vardı. Çöp arabasına zamanında varamayacaktım. Mekanik dişlilerin gıcirtısı ile çöp kovalarından biri kaldırımdan yukarı kaldırıldı.

Çöpün kamyonun açık ağzına dökülmesini durdurmak için "Hayır!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Hayal kırıklığı içinde, elimle direksiyona tüm gücümle vurdum, arabamın kornasının çalmasıyla çevredeki tüm kafalar şaşkın bakışlarla bana döndü. Bu bana fazladan birkaç saniye kazandırdı ve o saniyeleri boşa harcamadım.

Motorumu kapatma zahmetine girmeden arabanın kapısını açtım ve çöp kamyonuna doğru koşmaya başladım. Kaldırımda hızla ilerlerken bağıırıyordum ama o mesafeden kimse ne dediğimi anlayamadı.

İkinci çöp kovası sırasını bekliyordu. Gözlerime damlayan terler onları asit gibi yakıyordu. Gözlerimi silmemle üzerinde Finn'in katının numarası olan bir tekerlekli çöp kovanının yukarı doğru yolculuğuna başladığına tanık olmam bir oldu.

"Durun! Bekleyin! O kovayı boşaltmayın!" diye çığlık attım.

Bütün gözler benim üzerimdeydi. Sadece, aklını kaçırmış bir kadının tekerlekli bir çöp kovanını kaçırmasının sık rastlanan bir olay olmadığını hayal edebiliyordum. Tam çöp kovanının açısı içindekileri yer çekimine teslim etmek üzereyken, çöpçülerden biri uzanıp kamyonun arkasındaki bir düğmeye bastı. Finn'in aradığım cevapları içinde bulunduran veya bulundurmeyen çöp kovası havada dondu ve sonra yavaşça yere döndü.

"Kayda geçsin diye söylüyorum, bundan gerçekten zevk almadığımı belirtmek istiyorum."

Başımı kaldırıp baktım, kolumla gözlerimdeki saçı çekerek lastik eldivenli ellerimi yüzümden uzak tuttuğumdan emin oldum.

"Bana katılmak zorunda değildin. Sadece seyredebilirdin." dedim arkama yaslanarak. Hannah'nın evinin güzel bahçesindeki çimlerin ortasındaydık. En azından dört büyük çöp poşetini çimlerin üzerine devirene kadar güzeldi yani. Geriye dönüp baktığımda, bir çift kuduz köpek gibi poşetlere atlamak yerine çöplerin dağılmaması için yere bir şeyler sermeliydik. Gerçi öyle görünen muhtemelen sadece bendim, Hannah değil.

Kapısının önünde elimde keskin kokulu torbalarla dikildiğimde, aslında son derece iyimserdi.

"Bunlar benim için mi?" diye tatlı tatlı sordu, kot şortu ve kolsuz bluzu içinde kirli işler için fazla temiz ve sağlıklı görünüyordu. "Ayy... hiç gerek yoktu."

"Onlar çöp torbaları." diye açıkladım gereksiz yere. Günün sıcağı, ne olduklarının anlaşılmasına fazlasıyla yardımcı oluyordu.

Hannah birkaç saniye boyunca bana öylece baktı. "Ben sana bir şey alamadığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Ha ha!" dedim torbaları almak için eğilerek. "Bahçende onların üzerinden geçebileceğimizi düşündüm."

"Güzel bir yaz sabahında yapmayı daha çok tercih edeceğim bir şey düşünemiyorum." dedi alaycılığı çarpık bir sırıtışla yumuşatarak. "Onları yan taraftan getir. Evin içinden geçmene izin vereceğimi sanmıyorsun, herhâlde."

Doğrusunu söylemek gerekirse, içindekilerin önemini açıkladıktan sonra, Hannah plana yakın bir şey yapmaya gayret gösterdi. Hatta eve geri dönüp iki çift sağlam lastik eldiven bile getirdi.

İkinci torbada, coşkumuz önemli ölçüde azaldı. Üçüncü torbada, sözde parlak fikrimden ciddi anlamda pişmanlık duyuyordum. Şimdiye kadar, torbalarda karşımıza çıkan sadece, tam da beklendiği gibi, evsel atık olmuştu. Hannah'nın çatılan

kaşları, çöp bulaşmış alnında kırışıklar bırakıyordu. "Finn, hiç mi geri dönüşüm diye bir şey duymamış?"

"Düğünümüze neden gelmediğini öğrenir öğrenmez ona soracağım'dan emin olabilirsin."

"Özür dilerim, tatlım." dedi Hannah, bahçesindeki çöp yığınının dönerken mahcup bir gülümsemeyle.

"Hey. Bu nedir?" diye bağırdı birkaç dakika sonra, döküntü yığınının iki buruşmuş kâğıt topağını çıkartırken.

Çizgili sarı kâğıdı anında tanıdım. Finn'in yazarken not almak için kullanmayı sevdiği defterinden yırtılmış sayfaları.

Uzattığı elinden topakları aldım ve bir adli bilim adamının özeniyle dikkatlice açtım. El yazısını görmek midemin bir darbe almışçasına kasılmasına neden oldu. Sayfaları taradım, sözlerini okurken boğazım düğümlendi.

"Bunlar nedir?" diye sordu Hannah, kâğıtları almak için diz çökerken.

Bir an için nereden geldiklerini unutarak onları sıkıca kendime bastırdım. Günlerdir bulduğum, Finn ile ilk somut bağlantıydılar.

İyi başlamamışlardı.

"Gemma, bu kuşkusuz yazmak zorunda olduğum en zor şey." diye yüksek sesle okumaya başladım, sesim neredeyse Finn'in notunu tutan eli kadar titriyordu.

Hannah kaşlarını çattı ama devam etmem için cesaret verici bir tavırla başını salladı.

"Oldukça fazla karalama var, bu yüzden ne yazdığını anlamak zor. Çoğu, daire içine aldığı rastgele kelimeler ve ifadeler gibi görünüyor." Başımı kaldırdım ve Hannah'nın kaşlarının anlamlı bir şekilde kalktığını gördüm. "Birkaç kez 'hayal kırıklığı'nın ve ayrıca 'plan değişikliği'nin altını çizmiş."

Hannah gelip yanıma oturmak için dizlerinin üzerinde çimenlerin üzerinde emekledi. Kolu omuzlarıma dolanırken güneşin ısıttığı çimenlere oturdu, kopuk düşünceleri ve yarım kalmış cümleleri okumaya başladı.

"Şu anda bunalmış hissetmemek çok zor." diye okudu Hannah, anlatımı devralarak.

Bana bakmak için döndü. "Acaba bunlar son kitabının notları olabilir mi?"

Başımı iki yana salladım. Finn, yazdığı gerilim romanından birkaç bölümü okumama izin vermişti. Bunun onunla bir ilgisi yokmuş gibi geldi.

"Hayır." dedim, biraz kötü hissederek. "Ayrıca, benim adımla başlıyor."

Hannah'nın ağzı, yüzüne dövme yapılmış gibi görünen sert bir çizgiye dönüştü.

"Onu öldüreceğim. O piçi gerçekten öldüreceğim."

Hannah ne şiddete başvuran ne de küfreden bir tiptir. Onu gerçekten hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Sanki fiziksel temas, sözlerinin acısını azaltacakmış gibi, konuşmadan önce elimi tuttu. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, Gemma, değil mi?"

Başımı salladım, sözleri beni iliklerime kadar keserken gözlerim dolmaya başladı.

"Bu bir 'Sen daha iyilerine layıksın.' mektubu."

Açmadığım çekmece, aramadığım dolap yoktu. Kayıp güneş gözlüklerimi, ceket cebinde on poundluk bir banknotu ve kaybolduğunu bile bilmediğim bir çift küpeyi buldum. Ama Hannah'nın Finn'in yazıp benim bulmam için daireme bıraktığına inandığı mektubu hiçbir yerde bulamadım.

"Babanda kalmaya gittiğinde bir yere koymuş olmalı." dedi, kendi teorisine inanarak. "İçeriye girmek ve onu göze çarpan bir yere bırakmak onun için çok kolay olmuş olmalı."

Ama mektup ortalıkta yoktu, gizlenmiş bile değildi. Kanepe minderlerini çıkardım ve hatta mobilya parçalarının arkasına baktım. Ama Finn'in o sarı kağıtlara yazdığı şeyin son hâlini evimde hiçbir yerde bulamadım.

"Çünkü o asla böyle bir mektup yazmadı. Hannah yanılıyor." dedim, kendi kendime endişeyle konuşurken, asla bulamayacağımı bildiğim bir şeyi arayarak yarattığım karmaşayı gözden geçirdim.

O zaman postayla göndermiş olmalı. Hannah ona sonraki gün mesaj attığımda hemen karşı mesaj attı. Demek pislik herif işini

Royal Mail'e yaptırmış. Onun yeni kullanmaya başladığı kelimeleri okumak onları duymak kadar şaşırtıcı geliyordu.

Neyse ki, mesaj alışverişimiz Milly'nin öğle yemeği saatiyle çakışmıştı, bu yüzden Finn'i bir kez daha savunmam ya da benden asla böyle korkakça ve duygusuz bir yöntemle ayrılmayacağını iddia etmem gerekmedi.

Mektubu ararken yarattığım dağınıklığı toparlama işine yüreğim sıkışarak başladım. Bitirdikten sonra yatak odamı inceledim, gözlerim muhtemelen kontrol etmeyi düşünmediğim tek yere odaklandı. Hiç yaşamadığımız düğünden sonra kolayca alıp gitmek için duvara dayalı duran, her zaman el bagajım olarak kullandığım deri çantaya hiç bakmamıştım.

Finn mektubu içine koymuş olabilir mi, diye merak ettim. Avustralya dolarlarının ve pasaportumun olduğu cüzdanıma yerleştirmiş olabilir mi? Bu pek olası görünmüyordu ama yine de çantayı yatağa taşıdım. Ağırdı, muhtemelen ağırlık sınırının çok üzerindeydi, ancak uçuş şimdiye kadar çıkacağım en uzun süreli uçuş olacaktı. Birkaç hafta önce hiç önem vermediğim bir konuşma birdenbire mükemmel bir netlikle zihnimden geri süzüldüğünde, parmaklarım fermuarın sapını daha yeni kavramıştı.

"Neden sen de pasaportunu bana vermiyorsun, benimkiyle birlikte onu el çantama koyarım."

Finn her ne yapıyorsa bırakmış ve bana dönmüştü. Cevap vermesi uzun sürmüş gibiydi ve sonunda cevabı beklenmedikti.

"Hayır. Sakıncası yoksa, onu kendim taşımayı tercih ederim."

"Ama neden? Balayı için tüm seyahat eşyalarımızı tek bir yerde tutmak daha kolay değil mi?"

Yine, cevap vermeden önce duraksadı, sanki en çok sevdiğini bulmadan önce kafasında birkaç farklı cevabı değerlendiriyormuş gibiydi.

"Sadece kendi pasaportumun bende durmasını tercih ediyorum, hepsi bu. Çok da önemli değil."

Sonra beni öpmüştü ve biraz tuhaf tepkisine dair tüm düşünceler, dokunuşunun sıcaklığı altında eriyip gitmişti.

Şimdiye kadar.

O zaman sormam gereken soruları şimdi soruyordum. Finn için pasaportunu elinde tutmak neden bu kadar önemliydi? Bu sonuçta roket bilimi değildi, neden sonunda nedenini görmeden önce bu kadar çok yanlış düşünceye kapılmışımdı ki? Finn pasaportunu teslim etmek istememişti çünkü seyahat etmesi gerekiyordu.

Ama benimle değil.

Geç oluyordu ve açlıktan çok alışkanlıktan mutfağa girdim. Birkaç dakika buzdolabımın içindekilere baktıktan sonra içimdeki boşluğun yiyecek eksikliğiyle hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim. Yine de böyle devam edersem, tekrar giymek için bir gün tekrar bir nedenim olabileceğini varsayarsak, gelinliğimin daraltılması gerekecekti.

Dolabı kapatmadan önce, tercih ettiğimden çok daha sert olmasına rağmen Finn'in en sevdiği kahve karışımını üst raftan aldım. Her zaman tam bir kahve züppesi olduğu konusunda onunla dalga geçerdim ve o da bunu her zaman kahkahalarla karşılardı. Harmanın tanıdık aroması daireyi hızla doldurdu ve garip bir şekilde Finn'i her zamankinden daha yakın ve aynı zamanda daha uzak gösterdi.

KAHVE DÜKKÂNI

Dört yıl önce

Buradaki kahve dükkânında beni çeken bir şey vardı. Açık kapıdan süzülen kavrulmuş çekirdeklerin kokusunun cazibesinden daha fazlası. Açık tuğlaları, ağartılmış ahşap kirişleri ve alçak bakır lambalarıyla dükkânın dekoru kesinlikle çekiciydi ama başka bir şey vardı. Çünkü içeri girdiğim anda rahat ve tanıdık geldi, tuhaftı çünkü hiç adım atmadığım bir yolun üzerindeydi. Daha önce, şehrin iyi bilmediğim bir yerindeydi.

Belki de *Glow*'daki "Yemek Yenecek En Popüler Yerler" makalelerinden birinde buraya yer vermişizdir, diye düşündüm pencerenin yanındaki boş bir yere otururken. Menüye uzanmadan önce bir an gözlerimin ışıktaki değişime alışmasını bekledim. Güneş gözlüklerimi çıkarsaydım muhtemelen okumak daha kolay olurdu, ama güneş gözlüklerini UV korumasından çok yorgun ve kızarmış gözlerimi gizlemek için takmıştım.

Sırtımı dolgulu deri bankete yasladım ve kahve dükkânının penceresinden dışarı baktım. Ötedeki sıra sıra butikler, fırınlar ve barların arkasında ufuk çizgisine tek bir bina hâkimdi. Gözlerimi hafifçe kıstım, katları saymaya çalıştım ama o mesafeden hangisinin Hannah'nın hastane odasının bulunduğu yedinci kat olduğunu anlamak imkânsızdı.

"Merhaba, ne arzu edersiniz?"

Baristanın yaklaştığını duymamıştım ve gergin bir şekilde sışradım. "Sadece bir latte, lütfen."

"Yanına bir kek tavsiye etsem? Muzlu olanlar gerçekten nefistir." Kadın zayıftı ve modaya uygun yırtık kotu, ince vücudunu sanki üzerine sprey uygulanmış gibi sarıyordu. Bana pek de kek sever biri gibi görünmedi.

Başımı sallayarak reddetsem de gözlerim tezgâhtaki pasta vitrinine kaydı. Sırtını bize dönmüş bir erkek çalışan, yüzeyleri siliyor ve bir kahve yapma cihazından çok modern bir sanat enstalasyonuna benzeyen pınl pınl bir espresso makinesini parlatıyordu.

"Sadece latte, teşekkürler."

Genç ve güzel baristanın o gün hiçbir şey yemediğimi bilmesine gerek yoktu. Sebebinin duymakla pek ilgilenmeyeceğinden emindim. Büyük ihtimalle hastane bu kadar yakinken geçmişte benim gibi endişeli birçok arkadaşına ve aileye hizmet etmişti.

Tezgâha geri yürümesini izledim, meslektaşları bir şeyler söylerken hafif bir kıkırdama duydum ve cevap olarak nasıl güldüğünü ve elini hafifçe koluna koyarak ona doğru nasıl eğildiğini gördüm. Bir çift gibi görünüyorlar, diye düşündüm dalgın dalgın, ya da değilse, kadın öyle olmalarını isterdi. Bir gazeteci olarak, normalde onları izleyecek, tezgâhın arkasında birbirlerinin yanından süzülürken vücut dillerinin gelgitlerini gözlemleyecek kadar merakım uyanırdı. Ama benim düşüncelerim başka yerdeydi. Zamanda geriye, o günün ilk saatlerine gidiyordu.

Raftaki elbiseleri karıştırmakla çok meşgul olduğum için acıyla yüzünü ilk buruşturmasını kaçırmıştım.

"Bu sana çok yakışır." dedim elimde canlı kırmızı bir elbiseyle arkamı dönerken. Hannah'nın düşünmesi için uzattım. Kaşlarını çatmasını -ki bunun bir acı spazmı olduğunu sonradan anladım- aptalca, zevkime dair bir yorum sandım.

"Ya da yakışmaz." dedim ve omuz silkerek elbiseyi yerine astım. Her zaman kırmızı tonlardaki giysilere karşı bir özlem duymuştum ve şu anda doğal kumrallığımı maskeleyen kül sarısı saçlarımla muhtemelen kıyafetin bana da yakışabileceğini atlamıştım.

Aniden onu askıdan tekrar aldım ve zaten kolumun üzerine serilmiş diğerlerine ekledim.

"Hiçbir şey denemeyecek misin?" diye sordum, Hannah'nın ellerinin boş olduğunu ilk kez fark ederek. Dükkânın içinde olmamıza rağmen büyük boy bir güneş gözlüğü takıyordu. Belki onu çıkarmış olsaydı, menekşe rengi gözlerindeki endişeyi veya onları karnındaki spazmlarla neredeyse mükemmel bir eş zamanlılık içinde açıp kapamasını görebilirdim.

Dükkân sıcaktı ve arkadaşımın cevap vermeden önce üst dudığında sildiği küçücük ter damlalarının sebebinin safça bu olduğunu düşündüm.

"Beli lastikli değilse bir şey almamın pek bir anlamı yok. Önümüzdeki üç ay içinde, uyum sağlayabileceğim tek şey bu."

Heyecanla gülümsedim. "Sabırsızlanıyorum."

"Varisli damarlar, çatlaklar ve yüksek hemoroid olasılığı." dedi alaycı görünmeye çalışarak. Ama o anda bile, ilk uyarı acılarını görmezden gelmeye çalışırken, aslında "Hodri meydan!" demek istediğini anlayabiliyordum.

Hannah ve William bir aile olmak için engebeli bir yoldan geçmişlerdi ve geçen yılki düşük trajedisinden sonra, Hannah hamileliğin hoş olmayan yönlerini bile mutlulukla kabul ediyordu.

"Bak, muhtemelen soyunma odası sıcak ve havasız olacak." dedim. "Ben bunları denerken, sen neden kendine bir yer bulmuyorsun?"

Başıyla onaylarken dudakları sıkı bir çizgi oluşturdu. Nedenini anlayamadığım için daha sonra kendime çok kızdım.

On beş dakika sonra, kolumda üç elbiseyle kasada sıraya girdim. İndirimde bile, o ayki bütçemde büyük bir göçüğe neden olacaklardı ama *Glow*'da çalışmak giyinme şeklimi değiştirmişti. Yeni stilim aynada harika görünse de banka hesap özetlerimde çok da güzel görünmüyordu.

Alışveriş yapan diğer insanların başlarının üzerinden etrafı görebilecek kadar uzun olmama rağmen Hannah'yı hiçbir yerde göremedim. Soyunma odasının dışında onu bıraktığım koltuk-kadınların genellikle uzun süredir sıkıntıdan patlayan eşlerini park ettiği yer- şu anda boştu. O an belki de ilk kaygı sancısını hissettiğim andı.

Sonunda kasadaki kadına arkadaşımı görüp görmediğini sormadan önce dükkânı aramaya devam ettim.

Bir sonraki kasadaki meslektaşı, "Soyunma odasının yanında oturan bir kadın vardı." dedi. "Ama dükkândan yaklaşık on dakika önce ayrıldı. Biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu söylediğini duydum."

Boğazım düğümlendi ve birden o kıyafetleri satın alma isteğimin tamamen söndüğünü hissettim. Satış asistanı, *Aşk Her Yerde* filmindeki Rowan Atkinson gibi özenle aldıklarını katlıyordu, yine de birdenbire beliren acilen oradan ayrılma isteği üstün geldi.

"Onları öylece çantaya koyabilirsin." dedim, tezgâhın üzerine eğildim ve korkuyla bana baktığında bunu kendim yaptım. Fişi kaptım ve havalı butikten aceleyle çıkarak sıcak temmuz sabahına daldım.

Mağaza, ağaçlar ve çok sayıda oturma alanıyla çevrelenmiş büyük bir meydandaydı ve ilk birkaç korkutucu anda, sanki muteber bir işi olan yirmi dokuz yaşında yetenekli bir kadın değil gibiydim, daha çok anne babasını yeni kaybetmiş bir çocuk gibi davranıyordum.

Sonra onu gördüm. Meydanın uzak bir köşesindeydi, bir çeşmenin üzerine eğilmişti. Sandaletlerimin topuklarını parke taşlarına çarparak aceleyle onun yanına gittim.

"İşte buradasın." diye seslendim.

Hannah hâlâ çeşmenin üzerine eğilmiş durumdaydı, kollarını büyük çelik kâsenin iki yanına dayamıştı.

"Az önce ne kadar harcadığımı asla tahmin edemezsin." dedim, beni hâlâ irkilten rakamı göstererek.

Hannah başını yavaşça kaldırdı ve bu sefer yüzündeki acılı ifadenin savurganlığımın hiçbir ilgisi olmadığını hemen anladım.

"Hannah. Neyin var? Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece biraz gergin ve rahatsızım, hepsi bu."

Mevsime göre bile çok sıcaktı. Termometre geçen haftadan beri otuzlu derecelerin ortalarını gösteriyordu ve geriye dönüp baktığımda belki de dükkânların etrafında dolaşmak için uygun hava değildi. Ama bu randevumuzu haftalar öncesinden

planlamıştık. William denizaşırı bir iş gezisindeydi ve benim de yıllık iznim vardı. Bu yüzden bugün iki genç kız gibi bir gün geçirmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

"Eve gitmek ister misin?" diye endişeyle sordum, bir yandan da *Park Et ve Devam Et*'te bıraktığım arabama geri dönmemizin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyordum.

Hannah doğruldu ve başını iki yana salladı. Bu günlerde koyu, ipeksi saçlarını, bir sarkaç gibi iki yana sallanacak şekilde kısa kestirmişti.

Çenesinin etrafındaki gerginlik gülümsemesine yetecek kadar gevşemişti.

"Hayır. Daha çalkalı bir saat bile olmadı. Belki sadece açım-dır." dedi, sesi benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Pekâlâ, istersen beklemek yerine öğle yemeğine şimdi gidebiliriz."

Hannah minnetle başını salladı ve her ne kadar omzumdan kaydırıldığı kolu, sevgi ifade etmekten çok destek arıyormuş gibi hissettirse de her şeyin yolunda olduğunu düşünmeme izin verdiği için mutluydum.

Popüler bir hipster restoranında rezervasyon yaptırmıştık ve meydandan oraya yürümek sadece on dakikamızı alacaktı. Ama Hannah tüm vitrinlere bakmak için durdu, en sıkıcı olanlara bile ve ben nedenini hâlâ çözememiştim.

"Dağa mı tırmanacaksın?" Tırmanma malzemeleri satan bir mağazanın vitrinine dikkatle bakarken güldüm. "Öngörülebilir gelecekte senin ve koca göbeğinin bunu yapabileceğini pek sanmıyorum." diye şaka yaptım.

Hannah'nın boшта kalan eli aşağı indi ve midesinin görünen şişkinliğini kucakladı. Lokantaya giden yolun geri kalanını yürürken, sanki rahatlamış gibi elini orada tuttu ve ben bunu sorgulamayı hiç düşünmedim bile.

Garson bize nerede oturmak istediğimizi sorduğunda Hannah kararlı bir sesle "Dışarıda ama kesinlikle gölgede." dedi.

Çiçekli bir ağacın dallarının altındaki bir masaya götürülürken ona birkaç gizli bakış attım.

Büyük Sahra'yı yeni geçmiş bir bedevi gibi, Hannah önüne konan buzlu suyu açgözlülükle içti.

"Hannah, bir sıkıntın var. Bunu görebiliyorum."

Başını iki yana salladı, hâlâ vücudunun ona kesin olarak bağırıldığı şeyi inkâr etmeye çalışıyordu.

Ancak isteksizce menüyü alıp öğlen yemeği seçeneklerine göz atmaya başladığımda Hannah masanın üzerinden uzandı ve bileğimi tenimde beyaz parmak izleri bırakacak kadar sıkarak kavradı.

"Sanırım bebek..." dedi korkmuş bir fısıltıyla. Panik içinde yüzümdeki kan çekildi. Eğer o an hangimizin o zaman daha solgun olduğunu görmek için bir yarışma yapsaydık, eminim sonuç çok yakın olurdu.

Telefonumu çantamdan çıkardım.

"Ne yapıyorsun?"

"Ambulans çağırıyorum."

Bileğimdeki tutuş, bir işkence kelepçesi gibi daha da sıkılaştı.

"Hayır." diye tısladı. "Ambulansa zaman yok. Bize bir taksi bul ve beni hastaneye götür."

Birkaç dakika içinde bir taksinin arka koltuğuna oturmasına yardım ediyordum. Şoföre bizi en yakın hastaneye götürmesini söyledim ama Hannah bir kez daha beni düzelitti. "Hayır. St Thomas'a gitmek istiyorum. Doktorumun bulunduğu yer orası."

"Hannah, orası buradan kilometrelerce uzakta. Oraya gidene kadar yanından geçeceğimiz kaç tane hastane var, Tanrı bilir."

"Lütfen, Gemma." diye yalvardı Hannah. "Benimle ilgili tüm tıbbi notlar ve geçen sefer olanlarla ilgili ayrıntılar orada. Lütfen beni oraya götür." Onun isteğini taksi şoförüne aktarırken ikimizin de yataklarında yaşlar vardı.

Kapının üstündeki çanın çınlaması beni yaşadığım ana geri getirdi. Tezgâhın arkasında, kadın baristanın dikkati, eve dönüş yolculuğu için paket servisi isteyen müşterilerin ani bir akınıyla onlara doğru yöneldi. Hastane kıyafetleri giymişlerdi ve şu anda Hannah'nın bebeğini kurtarmak için çalışan kendini işine adanmış

profesyonellerle, bu kakhaha atan, gürültücü grubun aynı hastanede olduğunu düşünmek çok zordu.

Barista, kadın iş arkadaşına bir şey söyledi, o da başını sallayarak cevap verdi ve siparişimi koymak için espresso makinesine geri döndü. Bakışlarımı doktorlardan çevirdim ve adamın büyük boy bir bardağa bir ölçek espresso koyduğunu ve sonra, usta işi bir gösterişle, yüksekte köpüren sütü üzerine akıtışını izledim.

Gözlemlemesi ne kadar büyüleyici olursa olsun, dikkatimi çeken sadece kahve yapma becerisi değildi. Hannah yarım kilometre ötede hastanede yatarken, adamın omuzlarının genişliğinden ya da defalarca yıkanmış ince gri tişörtünün sırtındaki tüm kaslara yapışmış olduğunu fark etmekten etkilenmiş olmak uygunsuz görünüyordu. Ama ancak sağındaki bir şeyi almak için uzandığında, uyuklayan bir anı zihnimde canlanmaya başladı. Tepedeki ışıkların koyu kahverengi saçlarındaki bakır parıltılarını yakalamasında bana bir şeyi ya da birini hatırlatan bir şey vardı.

Tezgâhın arkasındaki kızın bir şey demesi ve başıyla beni işaret etmesi üzerine doğruldu. Açıklanamaz bir nedenle kalbim süper hızlı atmaya başlamıştı. Adam hâlâ arkasını dönmemişti, bu yüzden yüzünü henüz görememiştim, ama duruşunda ve yürüyüşünde bir şey vardı, hareket ettikçe bir anahtar yavaşça kilite çevriliyor gibiydi. Bir an için, o arkasını dönmeden önce kafeden fırlayacak zamanım olup olmadığını düşündüm. Çok saçmaydı, çünkü elbette o olamazdı. Bir zamanlar onu bulmayı hiç ummadığım yerlerde ortaya çıkmak gibi tuhaf bir alışkanlığı olan adam olamazdı. O adam bir gazeteciydi, barista değil.

Yakalanmak üzere olan bir hırsız gibi koltuğumla kapı arasındaki mesafeye baktım. O olamazdı. Ama sonra bir tepsi alıp kahve makinesinden uzaklaştı, tezgâhın arkasından çıkıp bana doğru yürüdü. O Finn Douglas'tı.

Hatırladığımdan daha uzun görünüyordu, ama belki de bunun sebebi şu anda oturduğum koltuğun deri döşemesinde görünmez olmak için gömülmüş olmamdı.

"Latteniz." dedi, Tanrı'ya şükür, beni tanımamış gibi görünen bir gülümsemeyle. Ağzına kadar dolu bardağı önüme koydu,

tek bir damla bile dökmeden, içerken pek başaramayacağımı düşündüğüm bir şeydi bu.

"Ve bir kek." diye ekledi önüme bir tabak koyarak.

"Ah, ben..." diye söze başladım ama sözümü üç yıl önce de çok etkili bir şekilde kullandığını hatırladığım göz kamaştırıcı gülümsemesiyle kesti.

"Kek müesseseden. Tasha'nın ikramı."

Onun arkasında, servis yaptığı köşeden başını kaldırıp bana dış macunu reklamlarına yakışır bir sırtış gönderen dalgalı sarı saçlı kıza baktım. Ona yanıt vermek için gereken doğru yüz kaslarını bulmaya çalıştım.

Finn'in gözleri yüzümdeydi ama hâlâ içlerinde bir tanıma belirtisi yoktu. Saçlarım tanıştığımız zamandan tamamen farklı bir tonda ve tarzdaydı ve şu anda yüzümün yarısı koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. Beni tanumasını kesinlikle istemiyordum, bu yüzden bunu başaramayınca hissettiğim kızgınlık tamamen mantıksızdı.

"Çok naziksiniz." dedim ama sesim istediğim kararlılıkta çıkmadı. Normalde o kadar duygusal biri değilimdir ama epey yoğun bir gün olmuştu. Bir yabancından gelen rastgele bir nezaket kolaylıkla benim kriptonitim olabilirdi. Tabagi daha da yaklaştırdım, keke çok ünlüymüşüm de az yemek yeme mücadelesi veriyormuş gibi baktım.

"Pekâlâ, sizi kahvenizin tadını çıkarmanız için yalnız bırakıyorum." Finn doğruldu ama yine de uzaklaşmak için hiçbir harekette bulunmadı. Gözlerinin yüzümü araştırdığını hissedebiliyordum. *Tanrı'ya şükür güneş gözlüklerimi takmışım*, diye düşündüm, gözünün beni bir yerden ısırdığını ama bir türlü çıkaramadığından emindim. Muhtemelen geçmişindeki fetihlerinin listesini gözden geçiriyor, onlardan biri olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu.

Sessizce işinin başına geri dön, diye ona beyin dalgaları göndermeye çalışarak gözlerimi kahveme ve köpükte yarattığı köpüklü kalp şekline indirdim. Bir kaşık alıp kuvvetlice karıştırdım.

Finn oyalanmaya devam etti, açıkçası kafası karışmıştı. "Pekâlâ, ben gidiyorum o zaman." dedi ama hâlâ kıpırdamamıştı. Belki de yapmamasını söylememi bekliyordu.

"Tamam." dedim rahatlayarak.

Sonunda döndü ve uzaklaşmaya başladı, ama dört adımdan fazla atmamışken aniden dondu. Belki de sesimin tınısında duraklamasına neden olan bir şey duymuştu, çünkü tuhaf bir şekilde başını yana yatırmıştı. Çok yavaş hareketlerle ve hafifçe bakarak arkasını döndü. Yüzündeki zafer ifadesi muhtemelen benimkiyle çelişen bir ifadeydi.

"Jenna'ydı, değil mi?"

Tipik. Elbette adımları yanlış hatırlıyacaktı. "Gemma." diye düzelttim, sesim nedense gergindi.

"Affedersin. Evet, elbette." dedi aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatarak. "Nasılsın?"

Bu tamamen masum soruya verdiğim yanıt son derece gürültülü gözyaşlarına boğulmak olduğunda hangimiz daha çok şoke oldu emin değilim.

"Bu inanılmaz derecede utanç vericiydi. Çok özür dilerim." dedim Finn'in gözyaşlarını silmek için önüme koyduğu yığından bir başka peçeteye uzanırken. Yığının yarısı çoktan gitmişti.

"Hiç de değil." dedi, artık soğumuş lattemi yenisiyle değiştirerek. "Bu her zaman olur. Her ne kadar genellikle müşteriler faturayı aldığı anda olsa da."

Gülmeye, yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazla yaklaştım.

Finn beni şaşırtmıştı. Çoğu insanın böyle bir patlamaya nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak yanıtı tamamen beklenmedikti. Kafasını kararlılıkla sallayarak Tasha'nun yanımıza gelişini durdurdu ve sonra önümdeki koltuğa çöktü, geniş omuzlu silueti beni kafede kalan müşterilerden koruyordu.

Gözyaşları dipsiz bir kuyudan geliyor gibiydi ve Hannah'ı desteklemek için toplamam gereken güç, kibrit çöplerinden yapılmış bir baraj gibi uçup gitmişti. İç çekmeler gitgide hıçkırıklara dönüşmeye başladığında kafe boşalmıştı.

"Üzgünüm. İşlerinizi kötü etkiledim sanırım." dedim sonunda başımı kaldırıp boş dükkânı fark ettiğimde. Tezgâhın

üzerindeki ışıklar kapatılmıştı ve Finn'in iş arkadaşı Tasha ortalıkta görünmüyordu. Şaşkınlıkla kapıdaki tabelanın "Kapalı" olarak çevrildiğini de gördüm.

"Sahibi erken kapattığınız için rahatsız olmaz mı?" Sonunda kahveyi dökmeden dudaklarıma götürme riskini alacak kadar fiziksel kontrolü kazanarak sordum.

Finn kendi kahvesine uzanarak, "Eh, o huysuz yaşlı bir *herif*, ama bence problem olmayacaktır." diye yanıtladı.

"Sen? Yoksa bu yerin sahibi sen misin? Sadece burada çalışmıyor musun?"

Finn'in gülümsemesinde hayranlık vardı ve her ne kadar bir erkekte sevmediğimi bildiğim her şeyi temsil ediyor olsa da midemde tuhaf bir şey oldu.

"Senin ne kadar keskin bir zekân olduğunu unutmuşum. Senden bir şey kaçmıyor, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, beni zihninde bir yere yerleştirmiş olduğunu anlamak tam bir sürprizdi.

"Beni hatırlamana şaşırdım." dedim. Sonra hemen biraz sindim, çünkü bu kulağıma korkunç derecede iltifat peşinde koşuyormuşum gibi geldi. Sadece aramızda flörte benzer bir şey olmadığını anlamasından emin olmak için uzandım ve güneş gözlüklerimi çıkardım. Güzelce ağlayan, üzüldüklerinde gözleri kırmızı ve şiş şiş olmayan kadınlar var. Ama ben onlardan değilim.

"Bir insanın kendisinden anında ve bu kadar içtenlikle hoşlanmayan birini unutması zor." dedi Finn yumuşak bir sesle. "Son derece etkilendim. Çoğu insanın tam bir pislik olduğuma karar vermesi için daha fazla zamana ihtiyacı olur. Ama sen o sonuca hemen vardın. Kesinlikle bende güçlü bir iz bıraktın, *Jenny*."

"Gemma." dedim bir gülümsemeyle, çünkü bu seferkinin kasıtlı olduğunu biliyordum.

Güneş yavaş yavaş yön değiştiriyor, pencerenin ötesindeki kaldırıma uzun gölgeler bırakıyordu. Saatimi kontrol ettim. Koğuştaki hemşire, kibarca Hannah'nın ihtiyaç duyduğu çeşitli testlerden geçerken benim bir iki saat yürüyüş yapmak isteyebileceğini

söylemişti. Bir gazeteci olarak, diplomatik bir şekilde ne zaman kovulacağımı bilmeye yetecek kadar çok yerden atılmışım. Yine de Hannah'yı yalnız bırakmaya direnmişim, özellikle de William onun için bıraktığım acil mesajların hiçbirine geri dönmemişken.

"Ben iyiyim." demişti Hannah, yüzünün rengi başının altındaki yastıkla aynı tonda olmasaydı buna inanmak daha kolay olurdu.

Hemşire "İki saat sonra gelin." diye tavsiyede bulunmuş ve elini nazikçe sırtıma bastırmıştı. Bir gece kulübü fedaisi becerisiyle beni Hannah'nın yatağından uzaklaştırdı.

İsteksizce çıkışa doğru yürürken arkadaşşıma "William'a ulaşacağım." diye söz verdim.

Finn şimdi "Peki, ulaşabildin mi?" diye sordu. Günün olaylarının tamamını benden nasıl bu kadar kolaylıkla çıkartıp alabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen damarlarında baristadan çok gazeteci dolaşıyordu. Ya öyleydi ya da ben çok gergindim, hikâyemi tamamen bir yabancıya anlatmam için en ufak bir ilgi kıvılcımı bile yetmişti. Bu, aslında Finn'in olduğu şeydi. Yani, adamı pek de tanımıyordum. Ve sahip olduğumuz geçmiş de çok iç açıcı sayılmazdı. Ve Geçmişteki Ben hiç durmadan onun hakkında bildiklerimizi, özellikle onu sevmediğimizi unutma, diye devamlı hatırlatmada bulunuyordu.

Telefonum titreyince ona doğru uzandım, mesajı aceleyle açarken parmaklarım birbirine dolandı.

"William havaalanındaymış." dedim, küçük, titrek bir gülümsemeyle dudaklarımı bükerek. Gülümsemek için saatler sonra kendime ilk kez izin vermişim.

Finn, "Bu harika bir haber." dedi, Hannah ve William'ı tanımasa da sesi gerçekten çok mutluydu. "Ne zaman burada olacakmış?"

Mesajı geri kaydurdum. "Uçağı dokuzdan önce inmezmiş. Bu yüzden sanırım en erken saat on buçukta hastanede olur."

İç geçirdim.

"Hey, ama en azından yolda." dedi Finn.

Bay Bardağın Yarısı Dolu'yu yıllardır sessizce beğenmediğim adamla eşleştirmede zorlanarak dediklerini başımla onayladım.

Ya ilk tanıştığımızda onu yanlış okumuştum ya da gerçekten tanınmayacak kadar değişmişti.

Saatime tekrar baktım. "Hannah'ya dönüp iyi haberi ona vermeliyim." dedim. Hastanedekilerin istediği kadar uzun zamandır uzakta değildim ama onunla birlikte olmadığım her dakika ihanet gibi geliyordu.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Seni dışarı atmıyorum."

Teklifi ikinci kez gülümsememe neden oldu, ki bu benim için ilkinden daha az sürpriz olmuştu. Finn'in arkasına, tezgâhtaki pastalara baktım. "Aslında, eğer daha önceden ayırtılmamışlarsa, o kapkeklerin geri kalanını satın alabilir miyim? Teşekkür olarak servisteki personel için bir şey almak istiyordum."

Finn "Elbette." diye yanıtladı. "Onları senin için paketleyeyim."

Ve sonra, nefesimin garip bir şekilde boğazımın derinliklerinde sıkışmasına neden olan bir hareketle masanın üzerinden uzandı ve elimi okşadı. Masum bir hareketti, samimi olmaktan çok arkadaşçaydı, ama Tasha beklenmedik bir anda arka ofisten çıktığında, sanki bir aleve çok yaklaştırmaya cesaret etmiş gibi elimi geri çektim. Finn'in meslektaşının bakışıyla karşılaştığımda yanaklarım ısındı, içimde sanki Tasha yarı çalışan, yarı da gerçekten beni ilgilendirmeyen başka bir şeymiş gibi bir his uyandı.

"Sana bir telefon var." dedi ona, gözleri bir an için masanın üstüne kaydı. Beni iki açıdan şaşırtmıştı: Hâlâ burada olmakla ve Finn'in elinin kısa bir süre benimkinin üzerinde durmasından pek de memnun görünmemesiyle.

"Sen konuşabilir misin?" diye sordu Finn.

Tasha başını hayır anlamında salladı, sarı renkli at kuyruğu saçları heyecanlı bir midillinin kuyruğu gibi sallanıyordu. "Muhtemelen sen konuşsan daha iyi olur. Arayan avukat."

Finn, daha önce onda görmediğim bir telaşla ayağa kalktı. "Özür dilerim, bu uzun sürmez."

Tasha'ya onun yanından geçerken yakalayamayacağım kadar alçak bir sesle bir şeyler söylemek için bir an duraksadı. O da bana doğru baktı ve başını salladı.

Finn arka odada kaybolana kadar bekledim ve sonra hızlıca eşyalarımı topladım. Atmosferleri okumaya gelince aslında

oldukça sezgisel davranırım ve aniden partideki son konuk benim gibi hissettim ve utanç verici bir şekilde kalkma zamanının çoktan geldiğini fark ettim.

Tezgâha yaklaşırken çantamı çıkardım, orada Tasha tepsideki bütün kekleri devasa bir karton kutuya koymakla meşguldü.

“Hemen mi gidiyorsun?”

Görünmeyen bir yerden, telefonda Finn’in derinden gelen sesini duyabiliyordum. “Evet. Arkadaşımın yanına geri dönmek istiyorum. St Thomas’ta yatıyor.”

Tasha, alışık olduğu bir hızla kutunun kapağını kapattı ve tezgâhın üzerinden bana doğru kaydıldı.

“Kahve ve kekler için borcum nedir?”

“Finn borcunun olmadığını söyledi.”

Ağzım şaşkınlık içinde küçük bir “o” şeklinde açık kaldı. “Hayır, gerçekten, onların karşılığını ödemek istiyorum.” Bu adama minnet duymamanın neden birdenbire bu kadar önemli hissettirdiğinden emin değildim, sadece öyle olduğunu biliyordum.

“Patron o. Bunu onunla konuşmak zorundasın.”

Finn’in kaybolduğu kapıya doğru baktım ve sonra pencereden hastaneye doğru baktım. Cömertliği için en azından ona şahsen teşekkür etmeden ayrılmak kabalıktı ama Hannah yakında testlerden dönecekti ve yanında onu seven biri olmadan kötü haber olasılığıyla karşı karşıya kalması düşüncesine katlanamıyordum. Bu hangi davranış daha önemli tartışmasının kazanarı çoktan belliydi.

“Benim adıma ona teşekkür eder misin? Her şey için.” dedim, kek kutusunu kollarımda daha güvenli tutabilmek için alışveriş çantalarımı yeniden düzenlerken.

Tasha kapının kilidini açmak için yanımdan geçti ve sanki özellikle gerçeküstü bir rüyadan uyanmış gibi, hâlâ sıcak olan öğleden sonraya adım attım.

“İyi şanslar.” dedi Tasha, kapıyı arkamdan kapatırken. Böyle söylemesi ilginçti ama ben bunu gerçek manasında algılamak istedim ve Hannah’dan bahsettiğini varsaydım. Ancak daha sonra, gerçekten tamamen başka bir şey mi kastettiğini düşündüm.

EVE DÖNÜŞ

Dört yıl önce

William adımlarının ve bavul tekerleklerinin seslerinin yarattığı kakofoni eşliğinde hastane odasına geldi. Touch-down'a giden bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi, yoluna çıkan herkesi ezip geçiyordu. Hastane yatağındaki Hannah'yı görür görmez yüzünün nasıl değiştiğini gördüğümde aşkın böyle bir şey olduğunu düşündüm. Ben bu duyguyu hiç yaşamamıştım. Hiç yaklaşıpamamıştım bile. Gözü beni, yalnız beni gören birini istedim; geçmişte çıktığım erkekler gibi daha yenisi, daha alımlısı, daha güzeline terfi etmek için girdiğimiz her mekânı bakışlarıyla hemen taramayan birini. Yanlış adamı seçme konusundaki sici-
lim, yani kalbimi *kesinlikle* kıracak olanı bulma becerim acı verici derecede etkileyiciydi. Ama istediğim buydu. Yanıma ulaşmak için deli gibi koşan bir eş istiyordum.

Uykuya dalmış olan Hannah, kocasının sesini duyunca anında uyanmıştı. Yatağının yanındaki sandalyemden kaydım ve Hannah'nun çoktan ona uzanmış olan kollarına serbestçe erişmesine izin verdim.

"Olabildiğince hızlı geldim." diye haykırdı, yanaklarından teselli gözyaşları süzölmeye başlamıştı ve sesi kısılmış gibiydi. William'ı daha önce hiç ağlarken görmemiştim ve çok duygulandım ve bu benim de gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Hannah da tabii ki bu kervana katıldı.

"Nasılsın? Sağlığın nasıl?" diye sordu korkmuş bir fısıltıyla, gözleri Hannah'nın karnına kaydı. Bir araya toplanmış hastane battaniyelerinin altından umutlarının hâlâ sağlam olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

"Şimdilik her şey yolunda." dedi Hannah, yüzü gözyaşları ve bir gülümsemeyle dolmuştu.

William'ın dizleri büküldü ve az önce boşalttığı sandalyeye kıvrıldı. Başını Hannah'nın yatağına koydu ve Hannah eliyle -serum takılı olmayan eliyle- nazikçe onun saçını okşadı. William dua ediyormuş gibi görünüyordu ve belki de öyleydi.

"Bir süre yatak istirahatinde kalmam gerektiğini söylüyorlar."

"Önümüzdeki altı ay için de olsa umurumda değil." dedi William, boğuk bir sesle, sanki Hannah'nın karnına konuşuyormuş gibiydi. "İyi olduğunuz sürece." Elini minik bebek yumrusunun üzerinde sevgiyle gezdirdi. "İkiniz de."

Birdenbire kendimi bir perdeden içeri bakan davetsiz bir misafir gibi hissettim, orada olmam artık bir şey ifade etmiyor gibiydi. Bu an onlara aitti ve artık bana ihtiyaç yoktu.

"Ee, çocuklar, eminim ziyaret saatleri haricinde sadece bir ziyaretçiye izin vereceklerdir, bu yüzden ben yavaş yavaş çekilip sizi rahat bırakacağım."

Her ikisi de şükran ifadeleri takınarak bana döndüler. Koro hâlindeki teşekkürlerinin tamamen gereksiz olduğunu söyledim.

"Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldun, Gemma." dedi Hannah, onu kollarıma alıp dikkatlice, sanki camdan yapılmış gibi kucaklarken. Bana öyle olmadığını kanıtlamak istercesine sıkıca sarıldı.

"Bugün yaptığın şeyi anlatacak bir kelime yok." diye fısıldadı omzuma doğru. "Sen tüm olanların karşısında bir kaya gibi durdun ve sen olmasaydın bunların hiçbirini gerçekten atlatamazdım."

"Peh." diye yanıtladım, hayatını kazanmak için sözcükleri kullanan bir kadın için biraz anlaşılmasa da. "Senin benim için yapacağından daha fazla bir şey yapmadım. Arkadaşlar ne işe yarar? Sana ihtiyacım olsa, anında yanımda olacağını biliyorum."

"Hiç şüphelen olmasın." dedi Hannah.

Sakin koridordan mümkün olduğunca sessizce geçtim. Işığı azaltılmış koridorun hastaların çoğunun uykuda olduğu anlamına geldiğinin farkındaydım. Hemşire masasının yanındaki saate bakmak için durdum, bir zamanlar neredeyse iki düzine kekin bulunduğu kutunun içinde şimdi sadece birkaç parça kırıntı olduğunu görünce gülümsedim. Saat neredeyse on birdi, düşündüğümünden çok daha geç olmuştu. Son *Park Et ve Devam Et* otobüsünün ne zaman kalktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birkaç saat önce kalkmış olduğundan oldukça emindim.

Beni ana girişe geri götürecek asansörlerin işaretlerini takip ederken, terk edilmiş hastane koridorları ürkütücü geliyordu. Arkası açık bir hastane önlüğü giymiş yaşlı bir beyefendi ile zemin kata indim. Elinde, kibarca bana da uzattığı bir sigara paketi vardı.

"Hayır, teşekkür ederim." dedim, bakışlarımı asansörün aynalı duvarlarından ayırmaya çalışarak, ama ne yazık ki aynalar sırtını duvara vererek gizlemeye çalıştığı her şeyi ortaya çıkarıyordu.

Asansör en sonunda zemin katta olduğumuzu duyurmak için sinyal verdiğinde kibarca, "Önce siz." dedi. Gülümsedim ve hızla ilerledim.

Giriş, birkaç saat önce kafeden döndüğümde olduğundan tamamen farklıydı. Tüm mağazalar kapanmıştı, girişleri metal ızgaralar ve kepenklerin arkasında kalmıştı. Artık ne otomatın ne de danışma masasının önünde sıra vardı. Bekleme alanındaki sandalyeler bile boştu. Ya da yaklaşıp kadar öyle düşündüm. Bir tanesi doluydu ama oturan kişi kısmen büyük bir yuka bitkisinin arkasına gizlenmişti. Tek görebildiğim, üzerinde soluk bir kot olan son derece uzun iki bacak ve bir çift hafif yıpranmış bottu.

Ben geçerken bacakların sahibi nazikçe onları çekti, ben de yüzüne bakmadan bir teşekkür sözü mırıldandım. Ama hemen sonra tanıdığım bir ses beni durdurdu.

"Merhaba."

Aniden durdum, üzerine tam oturmayan hastane önlüğü içindeki asansör arkadaşım neredeyse arkadan bana çarpacaktı.

Yanımdan geçti ve döner kapılardan dışarı çıktı, akşam esintisiyle önlüğü havaya kalkıyordu. Ama dikkatim istemeden frikik veren hastada değildi; hastane girişinde bekleyen adamdaydı. Beni bekliyordu.

"Finn!" dedim adını bir şaşkınlık çığlığına çevirerek.

"Jemima..." dedi ayağa kalkarken. O kadar şok olmuştum ki meşhur şakasını bile tam anlayamadım.

"Burada ne işin var Tanrı aşkına?"

Finn Douglas sürprizlerle doluydu ve cevabı genellikle beklediğim cevap değildi.

"Keklerin parasını ödememişsin."

Kızarıklık yanaklarımı bir alev gibi tutuşturdu. "Çok utan-dım. Çok özür dilerim." diyerek çantamı aramaya başladım. "Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı. Tasha dedi ki..."

Eli benimkini tuttuğunda sustum ve cüzdarımı yavaşça çanta-tama geri ittim.

"Şaka yapıyorum." dedi gözleri şeytanca parlıdayarak.

"Ben... ah, düşündüm ki..." Başımı salladım, kızmıştım ve ayrıca biraz fazla utanmıştım. "Bu hiç hoş değildi."

Yüzü o zaman yumuşadı ve şeytanca bakışların yerini bir pişmanlık aldı. "Üzgünüm. Ben sadece seni güldürmeye çalışı-yordum."

"Ha ha." dedim kuru bir sesle, çıkmam için beni çağıran dö-nen kapılara doğru bir adım atarak.

Finn uzanıp büyük, parlak taşıma çantasını elimden aldı; içinde haftalar önce almışım gibi hissettiğim elbiseler vardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Aldığın şeyleri senin için taşıyorum." dedi yanıma adım atarak.

"Hayır. Demek istediğim, burada ne yapıyorsun? Hastanede. Gecenin bu saatinde."

Finn park makinesine bir bilet sokarak, "Sanırım araştırmacı gazetecilik senin uzmanlık alanın değil, Gina." dedi. Ekranda gösterilen miktardan iki saatten fazla bir süredir hastanede olduğunu gördüm. Alaycı cevabımı susturdu.

"Beni uzun zamandır bekliyorsun."

Gözlerinde düşük seviyeli aydınlatmanın bile gizleyemediği bir ciddiyet vardı.

"Doğrusu, öyle." dedi ciddi bir tavırla.

Ruh hâlini alıp ters çevirdiğinde hâlâ onu anlamaya çalışıyordum. "Ayrıca, kafeden vedalaşmadan çıktın."

Hastane bahçesinin kızarıklığını gizleyecek kadar karanlık olmasına sevindim. "Bunun için üzgünüm. Biliyorum kabalık ettim ama Hannah'ya geri dönmek için can atıyordum."

Finn'in ifadesi bir kez daha ciddileşti. "Özür dilerim, daha önce sormalıydim, arkadaşın nasıl?"

"Sanırım o ve bebek iyi olacaklar." dedim, sanki taşıdığım bile bilmediğim bir ağırlık aniden omuzlarımdan kalkmış gibi hissederek.

"Oh, bu harika bir haber." diye yanıtladı sırtarak. Finn gülümsediğinde yüzüne bir şey oluyordu ya da belki de sadece etrafındaki insanlara oluyordu. Her iki durumda da daha önce hiç yaşamadığım bir hissi ateşledi. Açıklanamaz bir şekilde hem ona yaklaşmak hem de ondan kaçmak istememe neden oluyordu.

Parmakları hafifçe dirseğime dokundu ve beni çok katli otoparka giden bir yola yönlendirdi. "Daha önce arabayı *Park Et ve Devam Et*'te bıraktığını söylediğini hatırladım, bu yüzden onu almak isteyebileceğini düşündüm."

"Gerçekten çok naziksin ama ben kolaylıkla Uber çağırabilirim."

Finn durdu, yüzü bir ağacın dallarının oluşturduğu gölgelerde yarı yarıya gizlenmişti. "Özür dilerim. Ne aptalım? Neredeyse hiç tanımadığın birinin arabasına binmekten mutlu olacağını varsaymakla hata yaptım. Yapmak istediğim son şey seni rahatsız etmek."

Rahatsız etmişti. Pek çok nedenden dolayı. Ama asıl nedenler onun söylediklerinin hiçbiri değildi. Muhtemelen çok az hatırladığım biri olmaktan çok, aslında çok uzun bir süre hafızamda yaşadığını öğrenseydi asıl o zaman şaşırırdı.

"Hayır, o kadar da değil." dedim ve kendi kulaklarımla bile sesimin ne kadar telaşlı çıktığını duyabiliyordum. "Gecenin bu saatinde seni yolundan alıkoymak istemiyorum."

"Ahkoyup koymadığını bilmiyorsun." diye makul bir yanıt verdi.

Haklıydı. Nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da onunla ilgili başka bir şey hakkında. Ve yine de bana bir yabancıdan çok daha fazlasını hissettirdi.

"Neden kahve dükkânının en iyi müşterilerine sunduğu hizmetten faydalanmayasın ki?"

O zaman güldüm, sözlü olmayan bir anlaşmayla loş otoparka girdik. "Ama keklerin parasını bile ödemedim, unuttun mu?"

Anahtarlığını otoparktaki koyu renkli gıcır gıcır bir sedana doğrultup, "Pekâlâ, o zaman birlikte ilk yemeğimizi sen ısmarlarsın." dedi yanıt olarak. Gelecekte de yemek yiyeceğimizi önceden tahmin etmiş gibi konuştu ama ben bunun olacağını nendense göremiyordum.

Buna rağmen, arabasının yolcu koltuğunda emniyet kemerini takarken nabzım her zamankinden daha hızlı atıyordu. Bu adam yabancı değildi; adını biliyordum, nerede çalıştığını biliyordum ve o öğleden sonra onunla karşılaştığımı zaten Hannah'ya söylemiştim. Her şey düşünüldüğünde, Finn'in beni bırakmasını kabul etmek oldukça düşük riskliydi. Öyleyse neden inanılmaz derecede tehlikeli bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum?

Neyse ki, gazeteciler uzun veya garip sessizliklerle tanınmazlar ve ikimiz arabadayken, çok geçmeden keskin sorulara başlamamız kaçınılmazdı.

"Peki, *Glow* dergisinde işler nasıl gidiyor?"

"Kariyerini değiştirmene ne sebep oldu?"

Sorularımızın çakışmasına güldük.

"Önce sen." dedi Finn, hızla akan trafiğe girerken gözleri yoldaydı.

"Sana işi aldığımı ya da hâlâ orada çalıştığımı düşündüren şey nedir?"

Finn bana kolayca ürkebilen biri gibi gelmedi ama cevabım karşısında bir an şaşırmış gibi göründü. Profilini incelemiştim ve yemin ederim ki bana söyleyeceği en ufak bir yalanı anında yakalayacak durumdaydım.

"Yıllar boyunca birkaç yazını okudum. İşinde iyisin."

Yolcu koltuğunda kıpırdandım. Normalde iltifatları kabul etmekte daha iyiydimdir, en azından işimle ilgili olanları, ama onun övgüsü beni rahatsız etti.

“Eğer sen o işi bırakmasaydın benim işim olmazdı. Bunu neden yaptın ki?”

“Hey, soruları ilk soran benim sanıyordum.”

Birini açmanın en kesin yolunun bu olduğunu bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Finn bunu gerçekten önceki kariyerinden hatırlamalıydı.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” dedi sonunda. “*Glow*’daki iş asla benim olmadı.”

Ona inanmadım. Ayrıca, yıllarca memnuniyetle kullandığım gizli bir hikâyeyi bozuyordu. Çünkü ben ne zaman iş yoğunluğu ya da son teslim tarihleriyle bunalsam, bu işi kucağıma bıraktığı için sessizce ona lanet okurdum. *Seni uyanık, bu işin zorluğunu bildiğin için uzaklaşıp gittin, değil mi?* Kafamda yaşayan Finn’e, gerçekte tanıştığımdan çok daha keyifli bir insan olduğunu söyledim. Ve tam tersine, iş iyi gittiğinde ve övgü ya da alkışlarla karşılaştığımdaysa, ona sessizce bunu bu kadar iyi yapıp yapamayacağını sorardım. Tanımadığım biriyle olmak tuhaf bir ilişkiydi ama gerçek hayattaki karşılaşmalarımızın aksine, o sohbetlerde her zaman son sözü ben söylemeyi başarırdım.

Yakışıklı profili karşıdan gelen arabaların ışıklarıyla aydınlanırken ona baktım. Kısa karşılaşmamızdan çok sonra kafamda nasıl yaşadığını ona anlatmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum.

Bir süre işim hakkında sohbet ettik, üniversite öğrenci gruplarına ve okul kariyer günlerinde birkaç kez yaptığım bir konuşmaya bilinçsizce daldım. Bu düşüncelerimi özgürleştirdi ve gezinmelerine izin verdi. Finn bir muammaydı; ona olan hayranlığım o zaman başladı ve bitti ya da kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Düşüncelerimden hiç kaybolmamış bir adam garip bir şekilde merakımı kamçılıyordu. Yıllarca bunun nedeninin onun düpedüz sinir bozucu olması olduğunu düşünmüştüm ve gerçekten de sinir bozucu olmuştu. Ama şimdi nedenin bundan daha fazlası olabileceğini kabul edecek kadar dürüsttüm.

Kariyerinde yaptığı muazzam U dönüşüne duyduğum merak, gözlerimin direksiyon simidinde hafifçe duran ellerinin üzerinde dolaşmasını açıklayamazdı. Ne de onunla güvende hissetmemi. Bir taksinin, başka birinin korna çalmasına neden olacak tehlikeli manevrası bile onu kızdırmamıştı. Finn, yaptığı her şeye uyguladığından şüphelendiğim rahat ve kendinden emin bir yeterlilikle araç sürüyordu. Muhtemelen öpüşmesi de mükemmeldi. Bu gözlemim, tamamen uygunsuz düşüncelerin bulunduğu derin bir kuyudan kaçtı ve beni o kadar şoke etti ki, ne söylediğimi tamamen unuttum ve bir aptal gibi kekelemeye başladım. Düşüncelerimi okuma becerisine de sahip olmadığını umarak, soruları aceleyle ona çevirdim.

“Şimdi benim sıram. Neden bir kahve dükkânı?”

“Neden olmasın ki?”

Bu yanıtı bir iki saniye sindirdim. “Gazetecilik yapmaya bir milyon kilometre uzakmış gibi görünüyor.”

Finn’in gözlerinde bir an için bir şey titreşti. Bir kamyonun ikiz farlarında kısa bir süreliğine yakaladım, ama tam olarak tanımlayamadan gitmişti. “Belki de asıl istediğim buydu.” dedi. Ve sonra imrendiğim bir beceriyle, konuşmamızı zahmetsizce tamamen farklı bir tarafa yönlendirdi.

Yıllarca Finn’i kendisi hakkında konuşmaktan başka bir şey istemeyen bir adam olarak hayal etmiştim. Ama bu belli ki doğru değildi. Bu da onun hakkında başka neleri yanlış düşündüğümü merak etmeme neden oldu.

Finn’in telefonundaki bir çalma listesi konuşmamıza sessiz bir fon sağlarken, hâlâ şaşırtıcı derecede yoğun olan trafiğin içinden geçtik. Müzik zevki soft rock ve country’den klasik eski tarz caz müziğine kadar çeşitliydi. Kafamda toparlamaya çalıştığım resmi, bir esintiye yakalanan duman gibi değişip duruyordu. Finn bir muammaydı ve istemesem de ilgimi çekiyordu.

İleride *Park Et ve Devam Et* çıkışı için bir tabela gördüğümde, aniden verdiğim hayal kırıklığı tepkisi beni şaşırttı. Gecenin bitmesine henüz hazır değildim. Ama kaygan yoldan dümdüz ilerlediğimizde, koltuğuma dimdik oturdum.

“Az önce dönüşü kaçırdın.”

Sürücünün işine karışan yolcuyu kimse sevmez ama Finn rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aç olduğun aklıma geldi." dedi. "Bahse girerim öğleden sonraki o kekten beri bir şey yemişsindir."

Kesinlikle haklıydı, yememiştim ama hemen inkâr ettim. "Yanılıyorsun. Hastane kafesinden bir şeyler aldım." diye yalan söyledim.

"Tamam." Göstergesine hafifçe vurdu ve şerit değiştirdi. İleriye baktım ve tanınmış bir hamburger zincirinin tanıdık sarı logosunu gördüm. "Pekâlâ, bir anlığına burada durmamızın bir sakıncası var mı, böylece kendime bir şeyler alabilirim, çünkü kesinlikle açlıktan ölüyorum."

"Seni abur cubur tipi bir adam olarak düşünmezdim."

Finn arabadan sipariş vermek için kuyruğa girdi. Koltukta bana dönük oturuyordu.

"Neden öyle düşündün ki?"

Boğazımdan yükselen kızarma hissini hissedebiliyordum. Onun karşısında daha önce tanıştığım herhangi biriyle olduğumdan daha fazla kızarmıştım. Sanki ona hormonal bir alerjim varmış gibiydi.

"Daha çok suşi ya da biftek tartar türünden birine benziyorsun."

Bir an için sözlerimi tarttı. "Çiğ yiyecekleri tercih ettiğimi düşünmen ilginç. Merak ediyorum, bu beni bir çeşit barbar mağara adamı olarak düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Seni hiç düşünmüyorum." dedim, ikimizin de bu yalana bir an bile inanmadığımızı anlayarak.

Neyse ki, çatlak bir hoparlörden gelen bedensiz bir ses siparişimizi sorduğunda garip sorgulamam sona ermiş oldu. Finn, fast food sevgisi hakkında şaka yapmıyordu. Atardamarlarını yaklaşık otuz yıl içinde pişman etmek için tasarlanmış her şeyden sipariş etti.

"Hiçbir şey istemediğine emin misin?" diye merakla sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Aslında yanıtlım hazırды ve dudaklarımda bekliyordu ancak açık penceresinden içeri kızarmış soğan ve yağlı hamburger kokusunun girmesiyle karnım

guruldadı ve kadınısı tavrım bir anda kuduz bir köpeğin gaddarlığına dönüştü.

Pencerenin yanındaki hoparlöre, "Tüm siparişlerden ikişer tane yapar mısınız?" dedim. Siparişimizi alan kadının beni Finn'in kahkahalarının arasından duymayı başarmasına şaşırdım.

Yine de birkaç dakika sonra son gülen ben oldum -ya da en azından öyle sanıyordum- çünkü Finn sipariş paketini almak için uzanırken, banka kartımı ödeme ekranında geçirmek için ona doğru eğildim.

Bir itiraz sesi çıkardı ve ben yukarı baktım, yüzünü yüzüme bu kadar yakın bulduğuma şaşırarak, "İlk akşam yemeğimizi benim ısmarlamam gerektiğini söylemiştin." sözlerini hatırlattım. Yemeklerimizi beklerken içimden sessizce tekrar ettiğim bu sözler şimdi kulağa daha cilveli gelmişti. Dikkate alamadığım şey, vücuduna bu kadar yakın eğilmenin ona çok fazla temas etmeme neden olmasıydı. Çıplak kolumdaki tüyler onun tenine değince dikkat kesildiler. O sabah duşta kullandığı şeyin kalıcı aromasıyla karışan sıcak kokusuyla raydan çıkacağımı nasıl bilebilirdim?

Bedenim onun yakınlığına dramatik bir şekilde tepki veriyordu. İtiraf edeyim ki, uzun süren, kurak bir dönemin ardından uyanarak, *merhaba* diyordu. Uzun süreli uykusundan çıkarken tembelce gerindiğini görebiliyordum. Şimdi onu tekrar uyutmak olmazdı.

Onurumu ve açık renkli, krem bluzumu korumak için, Finn'in hamburgerleri yemek için park etmeyi önermesinden memnun oldum. Beni daha çok hangisinin, ketçabı kendi üstüme mi yoksa arabanın döşemesine mi dökmenin utandıracağından emin değildim. Finn bana arabasına çok önem veren bir adam gibi gelmişti.

Uzun, sıcak günlerde hava geç soğuyordu, bu yüzden Finn arabaya servis alanından uzaklaşmayı ve yemek için yolun kenarındaki çimenli bir yamaçta oturmayı önerdiğinde, memnuniyetle kabul ettim. Finn bir konuda yanılmıştı: Sadece aç değildim, *ölesiye* açtım ve konudan konuya kolayca atlarken, her şeyi son lokmasına kadar yok etmeyi başardım. Hatta beni boş kutunun köşelerinde umutla patates kızartması ararken

yakaladı. Bunun üzerine sırttı ve bana kendisinininkinde kalan son birkaçını teklif etti. Paketteki son çikolatayı vermekle aynı şey değildi ama yine de benim için buna yeterince yakındı.

Bir kilisenin gece yarısını vuran çanının, uzaktan, mehtabın aydınlattığı tarlaların üzerinden ulaşan sesini duyana kadar saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.

"Geç oldu." dedi Finn ayağa kalkıp bana elini uzatarak. Yokuş dikti ve çok hızlı kalktım, ikimizin de geriye doğru devrilmesini engellemek için onun beni daha sıkı tutması gerekti. Çan hâlâ çalıyordu, duyabiliyordum ama ses sanki başka bir boyuttan geliyor gibiydi, çünkü içine süzüldüğüm boyut Finn ve benden başka kimseyi içermiyordu. Ay ışığı, onun da hissettiğini gözlerinden görebileceğim kadar parlaktı. Kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissedebiliyordum, tempoları mükemmel bir uyum içindeydi.

Yukarı baktım. Muhtemelen ikimiz de fast food kokuyor olsak da birinin beni öpmesini o anki kadar hiç istememiştim ve çok uzun bir süre boyunca öpecekmiş gibi de görünüyordu. Sonunda bir adım geri atıp aramızdaki mesafeyi genişlettiğinde yaşadığım hayal kırıklığı gerçekten kırıcıydı.

"Seni arabana götüreyim." dedi, sesi biraz önce olduğundan daha boğuktu. "Çok yorgun olmalısın. Oldukça yoğun bir gün geçirdin."

Park Et ve Devam Et otoparkına arabayla sadece birkaç dakikalık mesafedeydik ve daha önceki şakalaşmamızı yeniden yakalamak için kafamda birkaç cümle kurmaya çalışmama rağmen hiçbirisi ağzımdan çıkamadı. Aramızdaki açıklanamaz heyecan ancak arabamın yanına geldiğimizde yeniden canlandı.

"Bu akşam yaşadıklarımın ne kadar keyif aldığımı söylemek kulağa çılgınca mı geliyor?" diye Finn sordu.

Başımı salladım, sesim bir an için beni terk etmiş gibiydi.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu ve karanlıkta pek iyi göremesem de yüzünde biraz endişeli bir ifade gördüğümü sandım.

Çok erken davranmamakla ilgili okuduğum –ya da yazdığım, ya da bundan bahsettiğim– her makaleyi hemen unuttum.

"Bunu isterim. Bunu çok isterim."

"Yarın?" dedi Finn, cevabıma gülümseyerek.

Biraz geç, bir dereceye kadar kayıtsızlığın uygun olabileceğine karar verdim. "Umm... yarın olmasa? Hannah'nın hâlâ hastanede olup olmayacağını bilmiyorum ve..." Böyle nereye varmak istediğimden pek emin olmasam da söylemiş bulundum.

Sesinde gerçek bir hayal kırıklığı vardı. "Üzgünüm ama yarın yapabileceğim tek gün."

"Peki. Yarın." dedim, binlerce feministin hayali protesto çılgınlıklarını görmezden gelerek.

Finn sürücü koltuğundan indi ve ben kendi arabama yerleşene kadar bekledi. İçeri girerken yeterince oyalanmıştım ve yine de beni öpmemişti. *Ama yarın öpecek*, diye fısıldadı kafamda bir ses. Gecenin sıcaklığına rağmen titredim.

"Seni yarın alırım." dedi, arabamın camından bir adım geri çekilerek. Kendi kendime ağırdan aldığımı söyledim.

"Bu bir randevu mu?" dedim, ayrı yollarımıza gitmeden önce son bir kızarmayla.

Karanlıkta göremezdi ama yemin ederim biliyordu.

Cevap verirken sesi sıcaktı.

"Öyle gibi."

RANDEVU

Dört yıl önce

Hannah, hastane yatağının üzerine koyduğum alışveriş torbasını Noel çorabı verilmiş bir çocuk gibi hevesle açtı. Gösterişli hareketlerle somon füme sandviçi ve ardından en sevdiği nemlendiriciyi torbadan çıkardı.

“Beni çok iyi tanıyorsun.” dedi minnetle, sandviçin paketini çoktan koparıp açmıştı. “William’ın bu sabah evden getirdiği tuvalet çantasından bir kutu eski saç boyası ve nasır giderici krem dışında bir şey çıkmadı.”

Arkadaşımın sesinin yirmi dört saat öncesine kıyasla kendinkine çok daha fazla benzediğini duyunca rahatlayarak güldüm.

“Öğleden sonraki ziyaret saatine geleceğinden emin değilim. Gece gelirsin diye düşünmüştüm.” dedi Hannah, dişlerini sandviçe geçirerek.

Getirdiğim salkımdan dalgın dalgın bir üzüm kopartıp ağızıma attım, bir iki saniye düşünmek için zaman kazandım. “Bu akşam William’la biraz yalnız vakit geçirmek istersiniz diye düşündüm.” dedim asıl nedeni gizleyerek. Hannah sandiviçini hızla çiğniyordu, *en iyi arkadaş altıncı hissi* çoktan yüksek alarına geçmişti. Antenleri olsaydı, deli gibi seğirirlerdi. “Gemma Fletcher...” diye başladı sandviçin geri kalanını bırakarak. Benim tam adımı kullanması ve en iyi arkadaşımın en sevdiği şeye ara

vermesi bu sorgulamadan kaçışın olmayacağını gösteriyordu. "Burada bana söylemediğin bir şey mi var?"

Hannah'nın sis perdelerinin ardını nasıl şaşmaz bir güçle gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bu bir süper güç gibiydi. Gözlerim, yatağın üzerindeki o sabah aldığım eşyalarla dolu olan Boots torbasına kaydı. Aldığım her şey onun içindi, parlak kırmızı ruj ve çantamın dibinde duran pahalı parfüm dışında. Onlar benim içindi.

Hannah anlamlı bir şekilde boğazını temizledi ve gözlerini kısı, kaşları hiçbir saçmalığa izin vermeyeceğinin göstergesi olarak tek bir çizgi oluşturdu.

Çok kolay pes ettim, neredeyse utanç vericiydi. "Peki. Bu akşam için planlarım olabilir." dedim. Kaşları kalkarak daha fazla bilgi istedi. "Tamam, bilmen gerekiyorsa bir randevum var. Finn Douglas'la çıkıyorum."

"Biliyordum!" Hannah, sandviçi tekrar almadan önce yumruğunu şilteye vurarak zaferini ilan etti. "Bunun olacağını kesinlikle biliyordum."

"Ne? Tam olarak ne zaman öğrendin? Çünkü dün geceye kadar ben bile bilmiyordum."

Hannah sabırsızca başını salladı. "Bunu yıllar önce, ikiniz ilk tanıştığınızda biliyordum. O zaman bunun sadece ikinizin hikâyesinin ilk bölümü olduğunu biliyordum."

Gerçekten hissettiğim şey, söyledikleri ilgimi çekmiş olsa da şüpheci görünmeyi umarak, "Oh, kesin biliyordun, değil mi?" dedim.

"Hiç kimse, daha fazlası olmadan tamamen yabancı birinden tanışır tanışmaz bu kadar nefret etmez."

Bir yanım Hannah'nın masalsı-romantik hikâyesine katılmak istedi ama o kadar boşluklarla doluydu ki, adeta bir elek gibiydi.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diyerek Hannah beni zorlamaya başladı, sesi nihayet yumuşadığım için neşeyle doluydu ve ona önceki gece hastaneden ayrıldıktan sonra olan her şeyi tek tek anlattım.

"O iyi birisi." dedim, ne zaman akşamı düşünsem midemde inip kalkan kelebek filosunu belli etmemeye çalışan yapmacık

bir kayıtsızlıkla. “İlk düşündüğüm kadar kötü olmayabilir.” diye ekledim, onu yanlış yönlendirmeyi umarak ama o hem en iyi arkadaşım, hem de bir av köpeğiydi.

“Bunun nasıl biteceğini tam olarak görebiliyorum.” dedi keyifle, aslında gerçek hayatta hiç kimsenin yapmadığını düşündüğüm şekilde neşeyle ellerini çırparak.

O bilemezdi tabii. En azından tam olarak. Kim bilebilirdi ki?

Bana çiçek getirmişti. Çiçeklerle dolu olduğu ortaya çıkan bir akşamın ilk sürpriziydi.

Koridorda pusuya yatmıştım, kapı zili interkomundan hiç fazla uzaklaşmamıştım ve yine de yanımdaki zil çaldığında sıçradım.

“Merhaba. Ben geldim. Yukarı çıkabilir miyim?”

Ara sıra arıza yapabilen interkom sisteminden duyulmadığını umarak yutkundum. Genelde düzenli olan dairem, sanki bir kasırga tarafından vurulmuş ve darmadağın edilmiş gibi görünüyordu. Zamanında hazır olmaya çalışırken ortalıkta büyük bir yıkım bırakmıştım. Neyse ki, dağınıklığın en kötüsü yatak odamdaydı ve Finn kesinlikle oraya davet edilmeyecekti –en azından bu gece değil. Bu düşünce yanaklarımı, yelpazelemeye çalışma zahmetine bile girmediğim bir şekilde pembeleştirdi.

“Tabii, bekliyorum. Beşinci kattayım.”

Asansör çağrılara cevap vermekte her zaman yavaş kalırdı ve koridordaki aynadaki yansımamı son bir kez incelerken buna ilk kez minnettardım. Saçlarım umduğumdan daha iyi olmuştu. Onu, yeni kırmızı elbisemin basit çizgileriyle hoş bir tezat oluşturan yumuşak, dağınık buklelerle şekillendirmiştim. On sekiz ay sonra bile, aynadan bana bakan *sarı saçlı beni* gördüğümde hâlâ zaman zaman şaşıırıyordum. Finn yıllar önce tanıştığımızda kızıl olduğumu hatırlamış mıydı yoksa erkeklerin fark ettiği türden bir şey değil miydi?

Memelerine bir şey yaptırsaydın, muhtemelen fark etmesi çok daha mümkün olurdu, kafamdaki bir ses yine büyük bir cümle kurmadan durmadı. Kaşlarımı çattım çünkü bu tamamen adil değildi.

Bütün bir gece benim yerime dekoltemle konuşmayı tercih edecek yeterince erkekle çıkmıştım, ama içgüdülerim bana şu anda beni akşam yemeğine çıkarmak için yukarı çıkan adamın böyle biri olmadığını söylüyordu.

En azından planın beni akşam yemeğine götürmek olduğunu sanıyordum. Finn, gün boyunca paylaştığımız mesajlarda kasıtlı olarak belirsizdi.

Seni 5.30'da alsam? Erken olduğunu biliyorum, ama biraz yolumuz var.

Merak ettim. Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?

Hayır. Bu bir sürpriz.

Kapının diğer tarafında yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. Parlak kırmızı rujumun dişlerime bulaşmadığından emin olmak için aynada hızlı bir son kontrol yaptım. Bitişik pencereden gelen güneş ışığı camdan parladı ve gümüş halkalar takılı kulaklarıma vurdu. Onlar benim taktığım tek mücevherlerdi. Geniş yakası boğazımdan başlayan ve köprücük kemiklerimin hemen altına oturan elbiseme başka bir mücevher zaten olmazdı. Buna karşılık, elbisenin arkası biraz daha müstehcendi ve sütyen askımın sadece milimetre üzerinde biten derin, dalgalı bir V sırt dekoltesi vardı.

Önümüzdeki akşam için çok uzun zamandır hiç olmadığım kadar heyecanlı olduğumu kabul ederek aynadaki yansıma gülümsedim.

Kapıyı açıp Finn'in kayıtsızca çerçeveye yaslandığını gördüğümde nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissetmek ne havalı ne de sofistikeydi. Yazın binamın ortak alanları genellikle bir sera kadar sıcak olurdu, bu yüzden açık gri takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve bir parmağıyla tutup omzunun üzerinden sarkıtmıştı. Çok erkeksi ve pahalı bir şeyin reklamına benziyordu. Midem yalpaladı ve muhtemelen içimde bükülüp döndüğünü hissedebildiğim diğer birkaç iç organla çarpıştı. Hiçbir zaman

bir erkeğe bu kadar içgüdüsel ve fiziksel bir tepki vermemiştim. Kendimi kontrol edemiyordum. Benden ne yapmamı isterse, düşünmeden kabul etme ihtimalim çok yüksekti. Ve bu durum hiç bana göre değildi.

Finn, muhtemelen bunu daha önce birçok kez yaptığı anlamına gelen, hiçbir beceriksizlik belirtisi göstermeden, boşta elinde tuttuğu çiçek demetini bana uzattı. Kırmızı ve altın renkli çiçekler resmen yıkılıyordu ve bir benzin istasyonunun önünde veya bir süpermarketin kasasında bulabileceğiniz şeylere hiç benzemiyordu. İlk randevumda en son ne zaman birinin bana çiçek getirdiğini hatırlamıyordum ve yüzümü çiçeklere daldırıp tatlı kokularını içime çektim.

“Çok güzeller, Finn. Teşekkürler.”

Gülümsemesi yıkıcıydı ve kalp atışlarım bir sismograf tarafından okunsa çok şiddetli bir deprem oluyor sanılabilirdi.

Mutfağa girerken onu koridorda bırakarak, “Onları suya koyacağım.” dedim. Vazonun dolmasını beklerken birkaç derin nefes aldım.

“Evinin beğendim.” Finn’in sesi, onu kabaca yalnız bıraktığım kapıdan geldi.

“Teşekkürler.” diye seslendim, su ısıtıcısındaki çarpık yansıma fısıldamadan önce, “Tanrı aşkına, Gemma, kendini toparla biraz.”

İçimdeki karmaşayı saklamasını umduğum bir gülümsemeyle mutfaktan çıktım.

“Gitmeye hazır mısın? Bir ceket al istersen; gittiğimiz yer biraz esintili olabilir.”

Siyah deri ceketime uzanıp, onunla omuzlarımı örterek, “Git-gide daha merak uyandırıcı oluyor.” dedim. Artık nereye gittiğimizi bilmemek beni rahatsız etmiyordu. Nerede olursa olsun, Finn’in yanında güvendeydim. Bu kadar emin olmak için hiçbir nedenim yoktu ama bunun doğru olduğuna sahip olduğum her şeyin üzerine kesinlikle bahse girebilirdim.

Binadan ayrılana kadar tüm konuşmalarımıza ara vermemize neden olan bir grup komşumla asansörü zemin kata kadar

paylaştık. Öğleden sonra güneşi hâlâ şaşırtıcı derecede güçlüydü ve güneş gözlüğüme ulaşmadan önce gözlerim kamaşarak gözlerimi kırıptırdım.

"Nereye park ettin?" Sokağın bir aşağısına bir yukarısına bakıp Finn'in koyu mavi arabasını göremeyince merak edip sordum. Biraz daha ileriye görmeye çalışarak parmak uçlarımda sallandım, ancak kaldırımda boşa duran ve normal bir arabanın iki katı yer kaplayan uzun siyah bir limuzin görüşümü engelledi. İçinden bir Hollywood starının çıkmasını beklediğiniz türden bir araçtı.

"Bu bizim için." dedi Finn, aramamı durdurmak için dirseğini hafifçe kavrayarak.

Aptal gibi önceki gece seyahat ettiğimiz arabayı aramaya devam ettim. Limuzinin koyu renkli camlarından biri bir vızılıyla açıldı ve direksiyonun arkasında koyu renk takım elbiseli bir adamın inmeye hazırlandığını gördüm. Finn eğildi ve açık pencereden ona bir şeyler söyledi. Sürücü olduğu yerde kaldı.

"Bir limuzinin var." dedim Finn'e, sanki o fark etmemişçesine.

Güldü, elini hafifçe arabanın parlak üstüne dayadı.

Arka kapı koluna uzanırken sırtarak, "Sadece bu akşamlık benim." dedi. "Rahat bir yolculuğun iyi olacağını düşündüm."

"Araban son derece rahattı." dedim ters bir ifadeyle, yorumumun kulağa kaba gelebileceğini fark edemeyerek. "Yani, bu harika, beni yanlış anlama ama başka bir arabaya ihtiyacın yoktu."

"Aslında vardı çünkü bu sabah benimkini sattım."

Arka kapıyı açtı ve lüks iç mekâna bakarken tüm itirazlarım bir anda son buldu. Kendi kanepemden daha geniş ve rahat görünen bir arka koltuk vardı ve bir şişe şampanya kovanı ile içinde buzda soğutulan ve çok pahalı olduğundan şüphelendiğim bir şey. Ama hepsinden daha çekici olanı, kaldırımdan bile hissede bildiğim arabanın klima sisteminden gelen dondurucu hava patlamasıydı. Yüzümde aptal gibi sırtıyla, piyangoyu kazanmanın böyle bir his olduğunu tahmin ederek arabaya bindim.

Finn arkamdan limuzine binerken, "Arabanı sattığını bana söylemeliydin." dedim. "Benim arabamla gitmekten mutlu olurdum."

"Ama o zaman bu gece içemezdin." diye mantık yürüttü Finn.

Gözlerim orada duran buz kovalasına kaydı. "Doğru. Ama benim ne kadar dayanıksız olduğumu zaten biliyorsun. Hedefimize ulaşmadan önce bunun yarısını içersem, oraya varmadan önce tamamen sarhoş olmam neredeyse kesin. Bu arada, nereye gidiyorduk?"

Güldü ve başını iki yana salladı.

"İyi denemeydi, Ginny." dedi Finn, şakayla kim olduğumu bilmeme oyununa kolayca geri dönerek. Sadece bu sefer ben de oynuyordum gibi hissettim. Çünkü artık kim olduğumu bildiğimden pek de emin değildim.

Kırk sekiz saat önce Finn Douglas'tan, onu bir daha asla görmeyeceğini umarak, nahoş, bencil bir birey olarak bahseden kadın kesinlikle ben değildim. Yine de buradaydım, yanında oturuyordum ve şimdiden bunun şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu olup olmadığını merak ediyordum. Ve daha yeni başlamıştı.

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, konuşma o kadar zahmet-sizce akıyordu ki birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı kolayca unutmuştuk. Şehir trafiğini geride bırakıp otoyola girmeden çok önce, akşamın geri kalanını orada, arabadan hiç inme zahmetine girmeden mutluluk içinde geçirebileceğimi fark ettim.

Dışarıdaki dünya saatte yüz kilometre hızla geçmeye devam ediyor, ancak arada sırada yoldan geçen bir sürücü arabasının kornasıya bir selam verdiğinde sohbetimiz bölünüyordu. "İnsanlar bizim yeni evli olduğumuzu mu düşünüyorlar?" diye merak ederek sordum.

Finn'in kalkık kaşları çok şey söylüyordu. "Yıldırım aşkına bir şey diyemem ama evlenme teklif etmeden önce bir randevudan biraz daha uzun bir süre geçmesini tercih ederim."

Şaka yapıyordu, bunu fark ettim ama sözlerinde beni on fincan sade kahveden daha etkili bir şekilde ayıltacak bir şey vardı.

"Sen hiç ettin mi?" diye sordum, şampanya kadehimi bilinçli olarak yuvasına geri koyarken. *Sana daha fazla alkol yok genç hanım*, dedim kendi kendime sertçe.

"Ne ettim mi?"

"Evlenme teklifi." Yüzüğün yokluğunun Finn'in bekâr olduğu anlamına geldiğini varsaymaktan çok mutlu olduğumu fark etmek canımı sıkıyordu. Bu arzu muydu yoksa sadece devekuşu benzeri bir düşünce miydi? Geçmişte bana yalan söylenmişti ve yine de hâlâ hiçbir şey öğrenmemiş gibiydim. Finn'e güvenmeye neden bu kadar istekliydim?

"Hayır, Gemma, hiç evlenme teklif etmedim. Sonsuza kadar birlikte olmak istediğim biriyle hiç tanışmadım."

Cümlesinin sonuna tamamen uygunsuz bir "şimdiye kadar" eklemesini bekledim. Ama ne yazık ki o ek gelmedi. Şampanyama suçlayıcı bir bakış attım. *Hepsi senin suçun*, dedim sessizce. Finn'in sorumu cevaplarken bana ilk kez doğru adımla hitap ettiğini ancak çok, çok sonra fark ettim.

Gizemli varış noktamıza doğru hızla ilerlerken, Finn konuşmamızı termal bir akımda uçan bir şahinin becerisiyle kişisel olan her şeyden uzaklaştırdı. Kanat çırpmalarını hiç görmedim, ama görünmez bir hava akımının içindeymişiz gibi zararsız konular arasında sorunsuzca süzüldük. Gerçekten mükemmel bir gazeteci olmalıydı, çünkü iletişim kurma tekniği benimkinin fersah fersah üzerindeydi.

"Yaklaşık beş dakika içinde orada oluruz." diyen şoförün sesi arabanın interkomundan geldiğinde hafiften sıçradım.

Tekrar pencereden dışarı bakmak için koltuğumda döndüm, bu sefer ufukta uzun mavi bir çizginin ilk görüntüsünü yakaladım.

"Deniz kıyısındayız." dedim şaşkınlıkla, oraya bu kadar çabuk vardığımıza şaşırarak. Ama limuzinin deri döşemesine yerleştirilmiş saate hızlı bir bakış, aslında birkaç saattir yolda olduğumuzu ortaya çıkardı.

Zamanın yavaşlamasını hiç o anda istediğim kadar istediğimi sanmıyorum. *Geriye git ya da en azından daha yavaş ilerle*, diye bir çocuk gibi dilekte bulundum. Dün ve yarının olmamasını, bu gecenin uzun ve sonsuz olmasını istedim.

*

Otoyoldan ayrıldıktan birkaç dakika sonra, hedefimize yaklaştıkça daha da daralan kıvrımlı sahil yollarının oluşturduğu

bir labirentin derinliklerine daldık; çalılar dikenli parmaklar gibi uzanırken limuzinin kusursuz boyası için endişelenmeye başladım. Yollar o kadar dardı ki, karşıdan gelen bir araçla karşılaşsak ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki, bunu öğrenmek zorunda kalmadan sürücü park lambalarını yaktı ve tuğla sütunlu bir girişten geçtik.

"The Manor House." düzgün yerleştirilmiş tabeladaki ismi okudum. Otelin adının altında, otelin restoranına verilen etkileyici sayıda Michelin yıldızı vardı.

Otel yolunun etrafında uzun kavak ağaçları sıralanmıştı ve yol güneş bir iki saat içinde battığında açılacak olan spot ışıklarla aydınlatılıyordu.

Bina, ona doğru uzanan çakıllı yolun ilk birkaç kıvrımında tamamen görünmüyordu, sadece görkemli kavakların dalları arasından ara sıra cezbedici kesitler sunuyordu. Alçalan akşam güneşinde ıslıl ıslıl parlayan bir pencere, üçgen bir çatı ve ardından yükselen bir baca gördüm. Sonunda bina kendini gizlemeye son verdi ve yol dairesel bir ön avluya doğru açılırken kendini gösterdi.

İnsanların düğün mekânı olarak seçtikleri türden bir yerdi. Faturaların sonunda kaç tane sıfır olduğu konusunda endişelenmesi gerekmeyen insanların, yani. Belki de mekânın tarihi yapılarından bile daha etkileyici olan şey kusursuz bahçeleriydi. Şu anda yaşadığımız kadar sıcak ve kuru bir mevsimde, küçücük balkonumdaki her bitkinin eski benliğinin gevrek kahverengi bir versiyonu hâline dönüştüğü düşünülürken, oradaki her şeyin nasıl hâlâ bu kadar yeşil ve gür olduğuna gerçekten şaşırmıştım.

"Burası harika görünüyor." dedim keyif dolu bir ifadeyle Finn'e dönerek.

Limuzin çakılla kaplı avluda durduğunda Finn, "Henüz en iyi kısmını görmedin." dedi. Önce arabadan indi, sonra dönüp bana elini uzattı. Yaklaşık yirmi beş yıldır araçlara yardımsız inip binmeyi başarmış olsam da yardımını memnuniyetle kabul ettim çünkü parmaklarının benimkileri sarması hoşuma gidiyordu.

The Manor House'un arazisinin 360 derecelik panoramik manzarasını yavaşça izleyip yeni biçilmiş çimenlerin ve denizin kokusunun baş döndürücü bir kombinasyonunu içime çektim. Görmüyordum ama dalların arasından gelen kuş seslerinin ardından can alıcı dalga seslerini kesinlikle duyabiliyordum. Finn, sürücüye talimat vermekle meşgulken ben çevremizdekilerin mükemmelliğinin tadını çıkarmaya devam ettim.

Motorun çalışma sesiyle arkamı döndüğümde, limuzinin yoldan aşağı indiğini gördüm. Bir fren lambasının yanıp sönmesiyle ortadan kayboldu.

"Geri dönecek mi?" diye sordum, Finn'in cevabının "hayır" olmasını ne kadar az umursayacağımı fark ederek şaşırdım.

"Tabii ki dönecek." dedi Finn, ona güvenmediğim için yaralanmış görünmeye çalışarak. "Benim hakkımda gerçekten çok iyi şeyler düşünüyorsun, değil mi?"

Beklenmedik bir şekilde, konuşma aniden ciddileşti. "Evet. Geçmişten kalma bir şey. Birkaç yıl önceden." diye itiraf ettim. "Ama dürüst olmalıyım, düşüncelerimi şu anda büyük bir hızla revize ediyorum."

Peşinden gelen gülümseme, fotoğrafını çekip çerçeveletmek istediğim türdendi.

"Hadi..." dedi Finn, elini bir kez daha bana uzatarak. "Akşam yemeği için seni bu kadar yolu getirmemin gerçek sebebini sana göstereyim."

Parmaklarım, sonunda olması gereken yeri bulmuş yapboz parçalarıymış gibi, kolayca onun parmaklarına kaydı. Kendi düşüncelerime inanamayarak başımı salladım. *Bollinger yüzünden*, dedim kendi kendime. Ve bu bir dereceye kadar doğruydı, ama tek sebep bu değildi.

Finn'in bizi otelin ön tarafındaki, sıcak temmuz akşamını karşılamak için ardına kadar açık devasa çift kanatlı kapıya götüreceğini hayal etmiştim ama onun yerine binanın çakıl döşenmiş diğer tarafına geçtik. Otelin gölgesinden çıkmadan çok önce de denizi duyabiliyordum, ama şimdi çok daha yüksek bir sesle işitiliyordu, deniz altımızda, kayalar olduğunu tahmin ettiğim bir yere çarpıyordu.

"Gözlerini kapat." dedi Finn, adımlarını yavaşlatarak.

Topuklarımın altındaki derin çakıl taneleri şimdiden zorlayıcı olmaya başlamışken, "Tökezleyebilirim." diye onu uyardım. "Doğuştan sakar olduğum gerçeğinin hâlâ farkına varmadın mı?"

Hafifçe kıkırdadı. "Hayır, hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Ama merak etme, düşmene izin vermem."

"En fazla beni uçurumdan itersin." diye ekledim, buharlaşan ve ciddi bir şeye dönüşen şakayı canlandırmaya çalıştım. Bu çok saçmaydı. Duygular bu kadar hızlı gelişmezdi. Gelişmeleri ve olgunlaşmaları zaman alırdı. Birden kendimi, haftalardır hatta aylardır inşa edilen bir ilişkinin ortasına bırakılmış gibi hissettim.

"Gözlerini kapat, Genevieve." diye seslendi Finn, uzun süredir acı çeken bir ses tonu çıkarmaya çalışsa da başarısız olmuştu.

Bir düzine adım attık ve Finn sözünü tuttu. Sağ eli benimkini sıkıca kavradı, sol eli belimin hemen yanımdaydı ve tökezlesem bile beni yakalamak için hep orada olduğunu hissetmemi sağladı.

"Tamam, şimdi açabilirsin." dedi.

Anın tadını çıkartarak yavaşça gözlerimi açtım. *Vay canına*, bir gazetecinin tanımlayıcı söz olarak kullanması için yetersiz görünebilir, ama gördüğüm şeyin güzelliğini anlatmak için gerçekten o an başka bir kelime düşünemedim.

Bakılacak o kadar çok şey vardı ki, önce nereden başlayacağını bilmek zordu. Kar beyazı kumaşlarla zarifçe örtülmüş masaların ve parıldayan çatal bıçak takımlarının göz kamaştırdığı, zemini kaldırım taşlarıyla döşenmiş büyük bir teras kurulmuştu. Her masanın üzerinde uzun mumlar titreyiyordu ve onların parıltıları ağaçların arasına yerleştirilmiş, dalların arasından parıldayan binlerce LED ışıkla rekabet ediyor gibiydi. Ama açık havada oluşturulmuş yemek ambiyansı ne kadar muhteşem olursa olsun, burayı gerçekten muhteşem yapan arka plandaki manzaraydı. Alçak bir duvarın ötesinden görülen tek şey, dalgalar güneş ışığını yakalarken, maviler, yeşiller ve altın rengi bir kaleydoskopta parıldayan denizdi.

"*Vay canına*. Burası gerçekten gördüğüm en güzel yer olabilir." dedim bir aptal gibi ağzımdan çıkan kelimelere hâkim

olamamış. Gülünç bir şekilde, yanımdaki adama dönerken mutluluktan gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Finn sevincimden aşırı derecede memnun görünüyordu. "Bu yeri nasıl keşfettin?" Sessizce anlaşmış gibi suya bakan duvara doğru yürürken sordum.

"Birkaç yıl önce gazeteci olarak burada düzenlenen bir konferansı yazmıştım." dedi, bel yüksekliğindeki duvara yaslanarak ve sanki kendine gelmek için derin nefesler alarak. "O zaman özel bir günde birini getirmek için mükemmel bir yer olacağını düşündüğümü hatırlıyorum."

"İlk buluşmalar özel gün sayılır mı?" diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

Finn denize sırtını döndü ve gözlerimin derinliklerine bakarak başka tarafa bakmamı imkânsız hale getirdi. Bunu yapmak için herhangi bir arzum olduğundan değildi.

"Bilmiyorum. Sen söyle."

O zamana uygun espri bulabilirdim, anı önemsiz bir şeye dönüştürebilirdim ama yine de tam tersini yaptım. Bir elini zaten tutuyordum, ama şimdi sanki karşılıklı yemin ediyormuşuz gibi diğerine uzandım.

"Bana oldukça özel geliyor."

*

Finn, durduğu deskin önünde tüm restoranı ve onun ötesindeki denizi inceleyen bir geminin dümenindeki kaptana benzeyen şef garson ile görüştüktan sonra, masamızın hazır olduğunu söyledi.

"Dilediğin zaman yemeğe geçebiliriz, ya da istersen, bir kokteyl alıp gün ışığı gitmeden önce etrafta dolaşabiliriz."

"B seçeneği, lütfen." dedim mutlu bir ifadeyle, bahçeciliğe karşı yakıcı bir ilgi duymamdan çok otelin bahçelerinde yürürken elimi tutacağını bildiğim için.

Haklıydım, Finn elimi tuttu. Diğer elimde ise, menüden bir ergen gibi yüzüm kızarmadan sipariş edebileceğim birkaç kokteylden biri vardı. Randevumuz, daha ana yemek ve içkilerimize bile sıra gelmeden cinsel olarak yüklü hissettirmeye başlamıştı.

Havada sıcak, tatlı bir koku vardı. Bu ya bahçedeki hanmelarından, ya bardağımdaki karışımdan ya da bu gece çok lezzetli,

yanıcı, her an tutuşabilecek bir şey olacağı beklentisinden geliyordu. Önceki erkek arkadaşlarımla arzu, her zaman uzun sürede ve yavaş yavaş tutuşmuştu, ama bu sefer, güneşin sıcaklığının altında dev bir büyüteç altındaymışız gibi hissediyordum.

Bahçenin etrafında attığımız tur, Finn'in ağaçlar ve çalılar hakkında benden daha az şey bildiğini kanıtladı.

"Bahçen var mı?" diye sordum, hayatı hakkında hâlâ çok az şey bildiğimin farkındaydım.

"Hayır. Pencere önü çiçeğim bile yok." dedi kederli bir tavırla omuz silkerek. "Birkaç arkadaşımla birlikte kiralık bir dairede kalıyorum. Başarıyla büyüttüğümüz tek şeyin, bulaşık makinesine asla ulaşamayan tabaklardan bir kule olduğunu söylesem yalan olmaz."

Hafif bir ürpermeyle "Ah." dedim. "Yeme içme işinde değil miydin?"

Finn gülümsedi. "En azından kahve dükkânının parlak bir sağlık geçmişi var." dedi gururla ve sonra alaycı bir düşünce olarak ekledi. "Üç yıldır tek bir müşteriyi zehirlemedim."

"Yine de evinde kahve içmeyi pek tercih etmem." diyerek onu iğneledim. Onu güldürebilme şeklim ve yürürken kolunun belime dolanması gitgide daha çok hoşuma gidiyordu.

Heyecan, düşük dereceli bir elektrik akımı gibi sessizce içimde dolaşıyordu. Daha sonra gerçek hayata kıvılcım atacaktı, bunu daha önce hiç deneyimlemediğimden emindim. Finn'in bana bakan gözlerindeydi, ikiz alevler gibi yanıyordu. Dudaklarını benimkilerde hissetmenin verdiği hazzı ertelemek, sonunda o ana teslim olduğumuzda onu daha da yoğun hâle getirecekti.

"Aç mısın?" diye sordu, alçak bir sesle.

Kendime yemeği kastettiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Başımı salladım.

Finn, sallanan söğüt dallarının altından yavaş yavaş geçerek bizi terasa doğru götürmeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, güneş hâlâ ıssık oyun oynuyor, otelin zemin kattaki birkaç penceresinin camlarını alev gibi yanan parlak lombozlara dönüştürüyordu.

"Burada harika bir somon yemeği yapıyorlar, bu..."

"Bu koku da ne?" diye sordum sözünü keserek.

Finn, otelin başıboş tavus kuşlarının bıraktığı "hediyelerden" birini bulacağı endişesiyle ayakkabılarının tabanlarını kontrol etmeden önce duraksadı ve derin bir nefes aldı. Temiz olduklarını görünce gözlerinin içi güldü. Bu, bir süreliğine gördüğüm son doğal gülümsemeydi.

Bir izci köpeği gibi havayı tekrar kokladım, kokunun şimdi daha da güçlü olduğunun farkındaydım. "Hayır. Öyle değil. Biraz keskin, neredeyse buruk."

Finn'in elinin elimden ayrıldığını fark etmedim, ama yapmış olmalıydı, çünkü eli artık bir siperlik gibi gözlerine doğru kalkmıştı. Diğeri de merakla yanında kenetlenmişti.

"Bence sanki şey gibi kokuyor..."

"Yangın!" Otelin girişinden bir ses haykırmakla cümlemi tamamladı. Dakikalar sonra, bu, yangın alarmının sürekli çalmasıyla doğrulandı.

"İşte orada!" diye bağırdım, alt kattaki pencerelerde gördüğüm titreyen kırmızı ışığın gerçekten alev olduğunu fark ederek.

Finn yarım adım arkamdayken, yardıma ihtiyaç olur diye aceleyle otele doğru yürümeye başladım. Bakımlı çimenlerin yarısına bile gelmeden, binadan tahliye edilen ve otel çalışanları tarafından güvenli bölgeye yönlendirilen akşam yemeği ve otel misafirlerinden bir grup tarafından karşılandık. İyi eğitilmiş çoban köpekleri gibi, personel de herkesi arazideki bir yangın toplanma noktasına götürüyordu.

Konukların arasında birkaç endişeli yüz vardı ama hiçbiri yanımda duran adam kadar endişeli görünmüyordu. Alevlerin sıcaklığına yakın değildik ve yine de alnında minik ter damlacıkları gördüm.

"İyi misiniz?" Canını sıkın şeyin kapalı panjurların ardında yavaş yavaş gözden kaybolduğunun zaten farkında olarak sordum.

"İyiyim." dedi, dudaklarını gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle yaklaştırarak.

Otel personeli, konukları ve çalışanları kontrol etmekle meşguldü. Söylentiler ve spekülasyonlar hızla etrafımızı sardı.

"Birinin, yangının depoda başladığını ama çabucak fark edildiğini ve dakikalar içinde söndürüldüğünü söylediğini duydum."

"Umarım yakında bizi tekrar içeri alırlar, çünkü *antrem* gelmek üzereydi."

"Hey, bahse girerim yemeklerimiz için para almayacaklardır." diye ekledi biri neşeyle.

Genel kaygı düzeyi, yaklaşan itfaiye aracının sesiyle hafifçe yükselmesine rağmen, oldukça düşük görünüyordu.

"Bayanlar, baylar..." diye söze başladı otel müdürü, yükselen itfaiye sirenlerinin üzerinden sesini duyurmaya çalışırken, karakterine aykırı görünen bir şekilde bağırarak. "Akşamınız bölündüğü için içtenlikle özür dilerim. Bazılarınızın duymuş olabileceği gibi, depo odalarımızdan birinde kısa sürede söndürülen çok küçük bir yangın yaşadık. Ancak, içeri girmemize izin verilmeden önce itfaiyenin binayı tamamen incelemesi gerekecek. Tekrar, lütfen özürlerimizi ve size birazdan ikram edeceğimiz bir kadeh şampanyayı kabul edin."

Çimenlikteki kalabalıktan, artık araçlarından aşağı atlayan ve kullanmaya gerek duymadıkları hortumları açan itfaiyeciler ya da otel müdürü veya şampanya için olabilecek oldukça tuhaf bir alkış koptu.

Finn'e döndüm ama o üç itfaiye aracına ve binaya girmek üzere olan ekiplere odaklanmıştı. Sirenler sağır ediciydi ve kapatıldıktan sonra bile, ağaçlardan seken bir yankı gibi onları hâlâ duyabiliyordum gibi hissettim.

Garsonlar, şampanya dolu gümüş tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyordu. Biri bize doğru yöneldi ama ben başımı sallayarak onu uzaklaştırdım. Finn, yangın alarmı ilk çaldığından beri hiçbir şey söylememişti, ama onun heyecanını görmemek için kör olmam gerekirdi. Bu, kısa bir süre önce aramızda beliren heyecandan tamamen farklıydı.

Daha önceki rahat ruh hâlimizi yeniden yakalamanın bir yolunu bulmaya çalışırken, düşüncelerim çamurdaki tekerlekler gibi boşa dönüyordu. Elimi Finn'in dirseğinin içine kaydırarak, "Binada her şeyi açıklığa kavuşturmaları biraz zaman alacak

sanırım.” dedim. Bir heykele sarılmak gibiydi. “Onlar burada işlerini hallederken biz neden yürüyüşe çıkmıyoruz?”

Gazeteciler içgüdülerine güvenmede oldukça iyidirler ve benimkiler bana ateşle aramıza biraz mesafe koymadan Finn’in tam olarak rahatlayamayacağını söylüyordu. Otelin önündeki itfaiye aracından gözlerini ayırması için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyor gibiydi. Bir yangınla ilgili bir hikâyeyi ele alması gerekip gerekmediğini merak ettim; bu akşamki kadar zararsız sona ermemiş olan. Bu tür bir şey, en sert gazetecide bile bir iz bırakabilir. Mesleği bırakıp kahve dükkânı açmasının nedeni bu olabilir miydi?

“Arazinin bir tarafında sahile ve küçük bir gezinti yoluna inen bir patika var.” dedi Finn, düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırarak.

“Kulağa mükemmel geliyor.” dedim, onun katı duruşunda gözle görülür bir rahatlama hissetmekten memnun olmuştum.

Ayrılmak isteyen tek misafir olduğumuzu fark etmek gerçekten şaşırtıcı değildi. Ücretsiz şampanya, itfaiyeciler ve biraz dramanın birleşimi, diğer müşterilerin etrafta takılmak istemesi için açıkça yeterliydi.

Umutlu bir müşterinin daha önce tahmin ettiği gibi, bu akşamki yemeğimizin restoranın ikramı olacağını bize memnuniyetle bildiren bir otel çalışanı tarafından durdurulduk.

Finn, “Birazdan döneriz.” diye ona yanıt verdi.

SAHİL

Dört yıl önce

Finn tekrar konuşmaya başlamadan önce dar bir patikadan birkaç yüz metre aşağıya inmiş ve deniz kıyısına ulaşmıştık. Kalıcı duman kokusunu arkamızda bırakmıştık, ama duman hâlâ başımızın üzerinde kara bir bulut gibi asılıydı.

Finn sonunda, başını *The Manor House*'a doğru eğerek, "Orada verdiğim tepki için özür dilerim." dedi.

Bir an için tuhaf bir şey fark etmemiş gibi davranmayı düşündüm, ama aramızdaki bu şey ne olursa olsun, yalan söylemek çok kötü bir başlangıç gibi görünüyordu.

"Genelde böyle çıldırmak gibi bir alışkanlığım yoktur."

"Çıldırmadın." diye onu rahatlattım. "Ve eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, küvette bir örümcek olduğunda beni görmelisin. Acil yardım için gecenin yarısında onları arayabileğimi tüm arkadaşlarım bilir."

Yüzündeki gülümsemenin parıltısını tamamen rahatlamış olduğunun işareti olarak gördüm. "Pekâlâ, beni de o listeye ekleyebilirsin. Acil durumda aranacaklar listene. Örümcekler beni rahatsız etmez. Hayatımın ilk on yılını dev örümcekleriyle meşhur olan bir ülkede geçirdim."

Otelden uzaklaştıkça takip etmesi daha da zorlaşan patikadan gözlerimi kaldırdım. "Avustralya mı? Orada büyüdüğünü bilmiyordum."

Gözlerinde bir hatıra titreşti. Mutlu bir hatıraya benziyordu. "Annem Avustralyalıydı ve babam İngiliz'di. Ben çocukken babamın işi için İngiltere'ye geri döndük."

Finn'in anne babasından bahsederken geçmiş zaman kipini kullanması gözümden kaçmamıştı. Ama onlar hakkında soru sormanın doğru olmadığını düşündüm. Daha fazlasını bilmemi isteseydi bana söylerdi.

"Pek de Avustralyalıya benzemiyorsun." dedim, işleri hafife almaya kararlıyım.

"Aksan gelip gidiyor." dedi Finn, omuz silkerek. "Oraya gittiğimde muhtemelen intikam için geri dönecektir." Sanki yanlışlıkla bir sırrı ifşa etmiş gibi çenesi kasıldı.

Yol gittikçe bozulmaya başlamıştı ve akşam için seçtiğim topuklu ayakkabılarla yürümek neredeyse imkânsızlaşmış gibiydi.

"Bu ayakkabılarla burada yürümeye devam etmek istediğine emin misin?" dedi Finn, gevşek bir taşın neredeyse beni düşürmek üzere olduğunu fark ederek. Sonra "Artık neredeyse geldik," diye devam etti, yardım için bana elini uzatarak, "ama istersen yolculuğun geri kalanı için seni sırtıma alabilirim." Gülmemesi yüzünde genişledi ve gözleri sonunda yeniden parlamaya başladı.

Bir milisaniye boyunca kendimi onun sırtında hayal ettim, bacaklarım gövdesine sıkıca kenetlenmiş, elleri destek için popomun altında kenetlenmişti. Tamamen uygunsuz bir arzu oku içimden fırladı ve midemde başlayan ve bacaklarımla arasında biten yanık bir iz bıraktı.

Ayakkabılarımla tokasını çözmek için yere çömelirken, "İyi-yim." dedim ve orada gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Asi düşüncelerimin bütün izlerinin yüzümden silindiğinden yüzde yüz emin olana kadar ayağa kalkma riskini göze alamadım.

Güneş ufka doğru alçalmaya devam ediyor, bölgeyi fotoğrafçıların altın saat olarak adlandırdıkları tonla yıkıyordu. Bu görüntüyü, daha önce hiç Finn'in elini tuttuğum andaki kadar takdir etmemiştim.

Patikanın dolambaçlı yolları bitip bizi bir sahil gezinti yolunun sonuna çıkardığında renkler daha da yoğunlaştı. Gözlerim, alabildiğince uzanan pastel renkli sahil kulübelerinde gezinirken gülümsedim. "Küçük *Monopoly* evlerine benziyorlar." dedim Finn'e, hemen arkasından yaptığı bir tane alabilmek için "Başlangıç"tan birçok kez geçmek gerektiğine dair esprisine de hiç beklemediğim kadar çok güldüm.

"Kumsaldan mı yoksa sahil kenarından mı yürümeyi tercih edersin?" diye sordu, ayakkabılarımı almak ve benim için taşımak için uzandı.

İçimde, muhtemelen şu anda ne yaptığımı sandığımı soran ateşli bir feminist vardı, ama onu görmezden geldiğim için mutluydum.

"Sahil kenarından."

Sahil kulübelerinin çoğu o gün kapalıydı, ancak sıcak yaz akşamının son anlarının tadını çıkarmaya kararlı birkaç cana yakın ev sahibi vardı. Minyatür binalarının dışında, benim pek de hissetmediğim serinlikten etkilenmemek için dizlerine ekose battaniye sermiş, katlanır şezlonglarında oturuyorlardı.

Yanından geçtiğimiz hemen hemen herkes selam verdi; hatta bazıları batan günün şerefine çaylarını veya içeceklerini bize kaldırdı. Kabukları soyulmuş, hava şartlarından yıpranmış boyaları ve neşeli sakinleriyle kulübelerde büyüleyici, adını koyamadığım katıksız bir İngiliz havası vardı. O akşam neredeyse her yerde olduğu gibi kulübelerin yakınında da kendimi tamamen büyülenmiş hissediyordum.

Yürüyüş yolunun neredeyse sonuna gelmiştik ve *The Manor House* ne kadar muhteşem olsa da geri dönmek için gerçekten acelem yoktu. Yanımda yürüyen Finn, otel arazisinden ayrıldığımızdan çok daha rahat gözüküyordu ve anı mümkün olduğunca uzun süre onunla birlikte yaşamak istedim.

Finn müziği benden önce duydu. Sahile vuran dalgaların sesinin arkasındaki belli belirsiz tınıyı yakalamak için patikada durakladı ve başını yana eğdi. İleride sadece birkaç sahil kulübesi vardı ve hepsi de şık olmak bir yana çok perişan görünüyordu. Müzik çalınan kulübenin önündeki sarı uzun ahşap kaplamalar yer yer solmuştu ve yılların rutubetinden artık kıvrılmıştı.

Müzik şaşırtıcı derecede yüksek ve cızırtılıydı ve bu da çalanın eski bir plak olduğunu düşünmemi neden oldu. Şarkıyı belli belirsiz tanıdım, annem ve babamın zamanından muhtemelen benden yaşlı bir şarkıydı.

Yavaşladık ve sonra sarı sahil kulübesinin açık kapısından yaşlı bir adam çıktığında durduk. Bizi gölgelerde bir kenarda dururken gördüğünü bile sanmıyorum, çünkü dikkati yalnızca iki adım arkasındaki yaşlı kadına odaklanmıştı. Yaşlılık lekeleri taşıyan elini uzattı ve kadın onu tuttu. Parmağındaki ince altın yüzük, parmağının kırışıklıkları arasında parlıyordu.

Adamın sırtı kamburlaşmıştı ama yine de beyaz saçlı zayıf kadından daha uzundu. Elini onun beline koyarken, ona takma dişleriyle sevgiyle gülümsedi. Bir an duraksadı, ritmi dinledi ve sonra onunla yıllardır izlediğim *Strictly Come Dancing* sayesinde tanıdığım bir valse başladı.

Yanımda, Finn yüzünde sıcak bir gülümsemeyle sanki bir balo salonundaymışcasına dans eden yaşlı çifti izliyordu. Sadece birbirlerinin içinde değil, şarkının onları götürdüğü yerde kaybolmuş gibiydiler. Onlarca yıldır birbirleriyle kol kola yürümüş bir çiftin rahatlığıyla hareket ediyorlardı. Sakarlık ve tökezlemelerinde bile bir güzellik vardı. Bu şarkı onların, bu an onların ve aşkları o kadar somuttu ki gözlerim yaşardı.

Finn'e baktım, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana baktığını görünce şaşırdım. Gelecekte, görme yeteneğinin azaldığı, çenesinin sarktığı ve sırtının yaşla birlikte büküldüğü bir zamanda birisiyle orada olacaktı. O birinin ben olmasını bu kadar çok istemek ne kadar deliceydi?

"Çok üzgünüm, geçmek mi istemiştiniz?" diye seslendi yaşlı adam, Fred Astaire tarzında dönmeye çalışırken.

"Hayır. Lütfen devam edin." dedi Finn, gülümsemesinin sıcaklığıyla gözlerinin kenarları kırıştı.

Ben de "İkinizi izlemek çok güzel." diye ekledim.

Kocasının kemikli omzunun üzerinden bize bakan yaşlı kadının gülümsemesi kutsanmış gibiydi. "Bugün bizim yıl dönümümüz. Altmışınıcı yılımız. Bu şarkı düğün şarkımız."

"Tebrikler." dedim, Finn'in kolunun belime doğru hareket ettiğinin farkındaydım.

Şarkı bitene kadar yolda kaldık ve müzik sona erdiğinde çifti birlikte alkışladık. Kadın genç bir kız gibi kızarak karşılık verdi ve adam da eğilerek bizi selamladı.

Kim oldukları ya da geçmişlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yürüyüş yoluna geri döndüğümüzde, onlarla bu değerli anı paylaşmaktan garip bir şekilde onur duydum.

“Muhtemelen artık otele dönmeyi düşünmeliyiz.” dedi Finn, sesinde pişmanlık olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle.

“Haklısın.” diye yanıt verdim, bakışlarım artık büyük ölçüde ıssız olan sahile doğru kaydı. “Her ne kadar bir parçam burada kalmak istese de.”

“Aç değil misin?” diye sordu, şüphesiz önceki geceki paket servisi nasıl yiyip bitirdiğimi düşünerek.

“Açlıktan ölüyorum.” dedim, onu yüksek sesle güldüren türden bir coşkuyla. Sesim o kadar yüksekti ki birkaç kafa bize döndü. “Ama belki de gurme bir yemek için değil. Bu gece değil.” diye ekledim, bu tür bir akşam için geleceğimizde başka geceler olmasını ne kadar umduğumu düşünürken parmaklarımı çaprazladım.

“Peki, ne istiyorsun?”

Korkunç bir an için dilimin “seni” diyerek bana ihanet edebileceğini düşündüm. Neyse ki, onu durdurmak için yeterli kontrolüm vardı.

“Tahmin edemiyor musun?” dedim, bir adam dolu bir tepsiyle önümüzden geçerken gözlerim parladı.

“Balık ve patates cipsi mi?”

“Onlar olmadan herhangi bir sahil gezisi tamamlanır mı?” diye ona karşılık verdim.

Finn, sanki onu bir kez daha şaşırtmışım gibi başını kederle sallıyordu, ama önerimden tamamen hoşnutsuz görünmüyordu.

“Bu akşam için planlarımın biraz daha büyük olduğunu itiraf etmeliyim. Sanırım ikimizin de hep hatırlayacağı bir gece olmasını istedim.” dedi. Sesinde onu öpmeyi çok istememe neden olan bir hüznü vardı ve kendimi tutmak canımı yakıyordu.

“Zaten öyle.” diye onu temin ettim.

*

Sipariş verebileceğimiz en az dört satış noktası vardı, ama sonunda en yakın olanı seçtik. Pişen morinanın kokusu dükkânın açık kapısından dışarı taşıyordu ve kuyruğun önüne geldiğimizde resmen salyalarım akmaya başlamıştı.

Finn yemeğimizle birlikte sahile yürürken içmemiz için yandaki tekel bayisinden altılı bira satın aldı. İçecekleri ben seçtim, o değil.

Yürüyüş yolundan sahile dik taş basamaklardan inerken elimi tuttu. Sonunda yükselen gelgit duvarı ile su kenarı arasında bir yere yerleşmeden önce, yapanların yataklarında çoktan uykuya daldıklarından emin olduğum yarısı yıkılmış kumdan kalelerin yanından geçtik.

Finn hiç düşünmeden ceketini derme çatma bir battaniye gibi kullanmamız için kumun üzerine koydu. Ucuz bir mağazadan alınmış gibi görünmüyordu ama benim donuk ifademi rahat bir omuz silkmeye geçtirdi. "Önemli değil." dedi. "Zaten uzunca bir süre buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Kaşlarım merakla kalktı ama Finn iki bira açmakla meşguldü. Bu, özenle kaçındığı bir başka soruydu.

Bana şişelerden birini uzattı ve özür dilermiş gibi bir ifadeyle "Üzgünüm, dükkândaki adamdan birkaç plastik bardak da istemeliydim." dedi.

"Hiç gerek yok." dedim, şişeyi dudaklarıma bastırıp iştahla içerek.

Finn'in damarlarımdaki kanın fışkırmasına neden olan bir ifadeyle bana baktığını görünce biramı indirdim.

"Biliyor musun, sende sevmediğim tek bir şey bile yok, Bayan Gwendoline Fletcher."

Adımı düzeltebilirdim, şaka yapabiliirdim ya da sadece sessiz kalabiliirdim. Ama öyle bir gece değildi.

"Benim de." diye yanıtladım.

Yemek yerken rahatça sohbet ettik ve onu komik çocukluk hatıralarımla eğlendirdim.

Finn, "Tek çocuk musun?" diye sordu.

"Evet. Küçükken birlikte oynadığım hayali kardeşlerimi saymazsak. Yalnız bir çocuk değildim ama büyük, dağınık, telaşlı bir ailenin parçası olmayı gerçekten çok istiyordum. Sanırım bu yüzden Hannah bana bir arkadaştan çok bir kız kardeş gibi geldi. Peki ya sen? Kardeşin var mı?"

"Hayır. Sadece ben varım." Cevabında, ebeveynlerinin artık hayatta olmadığını doğrulayan bir şey vardı.

"Eh, bu gece beni getirmek için kesinlikle daha iyi bir yer seçmezdin. Plaj her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştur." dedim, strator yemek kabını uzatırken genişçe gülümseyerek. Gördüğüm en uzun, en şişman cips dışında boştu. Benim için bırakmıştı.

Son cipsi alıp ısırırken gözlerine baktım. Şaşırmıştım, kızarmış patates yemenin bu kadar erotik bir şey olabileceğini kim bilebilirdi?

"Sanırım çocukken bildiğin sahiller bundan farklıydı." diye bir yorumda bulundum, bütün gece durmadan konuşmamıza rağmen onun hakkında hâlâ çok az şey bildiğimi fark ettim.

"Kesinlikle daha sıcaklardı." dedi Finn, ceketimi omuzlarıma sarmak için eğilerek.

Çıplak kollarımı kaplayan tüylerimin diken diken olduğunu fark etmiş ve üşüdüğümü sanmıştı. Onu düzeltmemeyi seçtim. Ondan bu kadar tahrik olduğumu kabul etmekten daha güvenliydi, halk plajında son derece yasadışı bir şey yaparsak bizi kolayca tutuklayabilirlerdi.

Finn, "Benim için hayat cumartesi günkü spor okulu ve ızgara sosisten ibaretti." dedi.

"Şimdi Avustralyalı gibi konuştun." dedim keyifle. "Az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Tüm akşam boyunca Finn'in beni ilk kez ne zaman öpebileceğini düşündüğüm çok zaman olmuştu. Ama yine de ben gülerken bunu yapması tamamen beklenmedik bir şeydi. Çok şaşırdım, cevap vermem birkaç saniyemi aldı. Finn geri çekildiğinde dudaklarım onunkileri daha yeni keşfetmeye başlamıştı.

Güneş batmak üzereydi ve gözlerindeki ifadeyi okumak zordu. Solan ışıktaki neredeyse siyah görünüyorlardı.

"Üzgünüm. Evinin kapısını açtığın andan beri bunu yapmak istiyordum. Ama senin de istediğini düşünmemeliydim."

Benimle dalga mı geçiyordu? Yavaş tepkimin, gerçekten de onun kadar istemediğim anlamına geldiğini mi düşünmüştü?

Onu düzeltmek için sayısız kelime harcayabilirdim ama bunun yerine eylemlerimin benim yerime konuşmasına izin vermek çok daha kolaydı.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de derin nefes alıyorduk.

Finn'in gözlerindeki arzu, arkamda bir şey gördüğünde yok oldu. "Bak." dedi usulca, parmağını çenemin altına koyarak ve yüzümü nazikçe ufka doğru çevirerek.

Biz öpüşürken, güneş gökten hızla kayan kocaman, ateşten bir top haline gelmişti. Denizin onu yüzeyin altına çekip bütün olarak yutmasını birlikte izlerken hafifçe iç çektim.

"Bu gerçekten mükemmel bir ilk randevuya dönüşüyor." diye fısıldayarak itirafta bulundum. Finn'in nasıl tepki vermesini beklediğimden emin değildim ama kesinlikle acı dolu bir bakış değildi.

"Harika bir ilk randevu." dedi, cümlesini gerçekten tamamlamak istemiyormuş gibi dudağını ısırarak. "Ama muhtemelen sana daha önce söylemem gereken bir şey vardı. Maalesef bu aynı zamanda son randevumuz."

Kollarında kaskatı kesildim ve kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Benden ayrılıyor musun?" dedim, dalga geçmeye çalışıyordum ama buna yaklaşamamıştım bile. "Eh, bu ilk buluşmalar tarihine geçecek bir hareket olurdu."

"Çok üzgünüm, Gemma." dedi Finn. Gerçek adımı kullandığı için onun ciddi olduğunu anladım. "Biliyorum bunu sana hemen söylemeliydim ama bu akşamı bozmak istemedim, özellikle de birlikte geçirdiğimiz tek gece olacaksa."

"Bu konuda başka seçeneğin yokmuş gibi konuşuyorsun." Sesim kısık ve şaşkıncı.

"Aslında yok sayılır. Ben... Ben Avustralya'ya gidiyorum. Yarın ayrılıyorum."

İçime bir ferahlama hissi geldi. "Tatil için mi demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı ve ferahlama hissi ardından gelen tsunami tarafından emilip yutuldu.

"Uçak biletim tek yön."

"Ama... peki ya işin, kafe?" diye lafa girdim.

"Onu sattım." Sesi düzdü. "Yeni sahipleri bana reddedemeyeceğim türden bir teklifte bulundular. İkinci bir şube açmak için büyük planları var."

"Bunu sen yapamaz mıydın? Eğer bunu onlar başarabileceklerini düşünüyorlarsa, kesinlikle sen de başaramaz mıydın?"

Finn ilk kez rahatsız görünüyordu. Açıkça kalan bir sinirine dokunmuştum.

"Hareket etme zamanım gelmişti."

Sonra bana döndü, eli yanağını kavrarken nazikti. Sesi o kadar alçaktı ki, dalgaların sesinden onu duymak zordu. "Bu kararımdan dolayı beni pişman edecek biriyle tanışmayı hayal bile edemezdim." Beni öperken dudakları yumuşacıktı. "Aramızdaki bu şeyin eğer her şey farklı olsaydı bir yerlere gitmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

"Planın kesin mi? Fikrini değiştirme ihtimalin yok mu?"

"Fikrimi burası ile Sidney arasındaki her kilometrede değiştirmek isteyeceğime dair içimde bir his var ama bunu yapmak zorundayım. Gitmek zorundayım."

"Avustralya'da ne yapacaksın? Başka bir kafe mi açacaksın?"

Finn cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. "Aslında, bir roman yazmayı deneyeceğim. Bir süredir düşünüyordum ve kafeyi satmak bana bunu gerçekten denemek için finansal güvence sağladı."

Yazmanın dünyanın en taşınabilir işi olduğunu söylememek için dudağımı ısırđım. Bunu hemen hemen her yerde yapabilirsiniz. Belli ki Finn doğduğu ülkeye geri dönmeye karar vermişti. Aramızda olan her neyse, başlamadan bitiyordu.

"Sanırım sen ve ben yanlış zamanda doğru insanlardık." dedim, birlikte geçirdiğimiz ilk ve son gecemizi üzüntü içinde mahvetmemeye kararlıydım.

Ellerimi boynunun arkasından geçirip kafasını bana doğru çektim. Tekrar kuma düştüğümüzde, tutuklanmayla ilgili tüm düşünceler endişe verici bir şekilde aklımdan uçup gitmişti.

Sahip olduğumuz tek şey yalnızca mükemmel bir geceyse, bunun hafızalara kazınacak bir sonu olmasını istedim.

S irtım kapıya yaslanmış, girişte, yerde oturuyordum. Bekliyordum. Dikkatim posta kutusu ve telefonumun önemsiz klasöründeki e-postaları kontrol etmek arasında bölünmüş durumdaydı. Posta binama genellikle saat 3 gibi geliyordu ve son on beş dakikayı postacılarıdan nefret eden bir Rottweiler gibi beklemekle geçirmiştım.

Buna hazırlıklı olmama rağmen, sonunda kapak açıldığında ve bir avuç mektup kucağıma düştüğünde, bir an için tam bir panik yaşadım. Hannah haklıysa ve Finn ülkeyi terk etmeden önce bana bir mektup göndermeye karar vermişse, mantıken bugün bana ulaşması gerekecekti.

Kendimi aşağı bakmaya zorlarken boynum tutuldu. Bir yığın önemsiz posta ve fatura gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Telefonum gelen mesajla titrerken ayağa kalktım. Korku ve umut, içimde ilginç bir savaş veriyor gibiydi. Finn'den bir şeyler duymayı çok istiyordum ama Hannah'nın o berbat kâğıt parçalarına yazdığına inandığı şeyleri değil de benim duymak istediğim şeyleri.

Mesajı açıp Finn'den değil de havayolundan geldiğini keşfetmek beni rahatlatmıştı. O gün Sidney'e olan uçuşum için *online check-in*'i hâlâ tamamlamadığımı hatırlatan bir mesajdı.

Telefonumun ekranına "Çünkü gitmiyorum." dedim. "Düğünün olmamışsa balayına da gidemezsin."

Ya da gidebilir misin?

Sözlerimi sanki başka biri söylemiş gibi duyunca donup kaldım. Finn de benimle tam olarak aynı mesajı mı almıştı? Yoksa zaten check-in yaptığı için tavsiye gereksiz miydi?

Fikir o kadar eziciydi ki, ortalığı yıkan bir gümbürtüyle tekrar yere oturdum. Finn'in kullanmak istediği bir sürü uçuş mili olduğu için biletlerimizi ayrı ayrı rezerve etmiştik. Ve o gün Avustralya'ya uçmak gibi bir niyetim yokken, aynı şeyi Finn için dürüstçe söyleyebilir miydim?

Bütün bunlar benim yüzümden miydi? Annemin benim için isteyeceği düğünü yaratmaya o kadar odaklanarak, bir şekilde Finn'i bu kadar çaresiz bir şey yapmaya ben mi itmişti? Artık çok geçti, daha önce kaç kere, "Beklediğim düğün günü değil, ondan sonra ömür boyu sürecek günler." dediğini hatırladım.

Düğün planı en ince ayrıntısına kadar benimdi ama balayı organizasyonu tamamen Finn'e aitti. Avustralya için bir tutkusu vardı. Çocukken ve daha sonra birkaç yıl da yetişkin olarak orada yaşamıştı. Ziyaretimizin beni bir gün orada yaşama fikrine âşık edeceğini umduğunu kesinlikle gizlememişti. Avustralyalı bir annenin çifte vatandaşlığının avantajıyla Finn, teknik olarak istediği zaman oraya geri dönebilirdi. Bunu yapmayı düşündüğü gün bugün müydü?

Birden Finn'in başka bir ülkede yaşamayı seçmesi fikri saçma geldi. Eğer Birleşik Krallık'tan ayrılmak isteseydi –sessizce kafamın içinde bir ses *benden ayrılmak isteseydi* diye düzeltti– seçeceği ülke Avustralya olurdu. Özellikle de zaten –saatime baktım– üç saat sonrasına bir uçak bileti olduğu için.

Durup düşünseydim, bu planı kafamdan uzaklaştırmak için yüzlerce neden bulurdum. Hareket etmeye devam etmek, kafamda sıraya giren birçok itirazın iki adım önünde kalmanın en iyi yolu gibi görünüyordu.

Yatak odamda tek ayağımın üzerinde zıplayarak üzerime temiz bir kot pantolon giydim ve ayağıma geçirecek bir sandalet aradım. Saçıma şöyle bir taradım ama makyaj yapmaya vakit yoktu. Karşılaştığımızda Finn'e böyle görünmek istemiyordum. Ama o, düğün günümüzde kuaför ve güzellik uzmanının

yaptığı mükemmel işi kendi isteğiyle kaçırmıştı, bu yüzden bu kez böyle olacaktı.

Uçağın kabini soğuk olabileceği için yanıma bir hırka aldım. İçimden neredeyse histerik bir kahkaha dalgası çıktı. Finn havaalanındaysa, uçağa binmeyi gerçekten düşünür müydüm? *O isterse yaparım*, dedim yatak odasının aynasından bana bakan kıpkırmızı kadına. Geri kalan her şey daha sonra çözülebilirdi. Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı. Finn Douglas bugün Sidney'e gidecekse ben de onunla gitmek istiyordum.

*

Terminal inanılmaz derecede kalabalıktı. Sadece yaz ortasında olacak türden. Kapıdan içeri girer girmez, olduğu yerde durup dikilen ve bavul taşıyan ya da bavul arabalarını iten yolcular için engel oluşturan o sinir bozucu tiplerden oldum. Muhtemelen hâlâ, o uçağa gerçekten binip üç hafta boyunca geri dönmezsem, park ücretimin ne kadar olacağını hesapladığım için şaşkındım.

Havaalanına giderken kendimi Finn'in orada olacağına ve benim gelmemi umarak beklediğine ikna etmeyi başarmıştım. Ama şimdi, kulağa rahatsız edici bir şekilde Hannah'nunki gibi gelen bir sesle, alternatif gerçek tatmam gereken bir yemek gibi önümde belirmişti. Ya Finn oradaysa, gözleri havaalanı kapılarındaysa ve umutsuzca ortaya *çıkımmamı* umuyorsa?

360 derece gezinen bakışlarımla kalabalığın çoğundan biraz daha uzun boylu, koyu renk saçlarında kızıl parıltılar olan bir adamı ararken salona doğru ilerledim. Onu göremedim. Kararlı bir tavırla, tepedeki bir geliş-gidiş panosuna bakmak için karşı taraftaki yolcu kalabalığının arasına katıldım. Bir dakika boyunca inceledim, sonunda panoda Finn ve benim rezervasyon yaptırdığımız uçuşu gördüğümde midem pankek gibi ters yüz oldu.

Check-in masaları çok meşguldü ve bariyer direkleri arasında gidip gelen kuyruğa girmek için yanımda getirdiğim tek valiz olan küçük seyahat çantamı sürdüm. Diğer yolcularla birlikte gişelere doğru ilerledim. Yaklaştıkça, dört havaalanı check-in görevlisini inceledim. Sondaki kadının beni anlayacağını umuyordum çünkü benim yaşlarımda gibiydi ve uğraştığı müşterilere karşı çok güler yüzlü ve arkadaş canlısıydı. Ortadaki

ikisi de iyi görünüyordu, ancak uyanık ifadeleri durumuma daha az sempati duyacakları anlamına gelebilirdi. İstemediğim kişi, uzaktaki bankodaki kaşları çatık, sinir bozucu görünen adamdı.

Bay Çatık Kaş'a denk geldim.

"Pasaport." dedi, benimle temas kurmak için gözlerini kaldırmadan elini uzatarak.

Sırf herkes kendi pasaportunu elinde tuttuğu için çantamdan çoktan çıkardığım bordo pasaportumu sıkıca kavradım.

Tereddütüm açıkça gününün sıkıntılarına eklenmiş gibiydi. "Pasaport." diye tekrarladı, sanki İngilizce konuşamıyormuşum gibi kelimenin her sessiz harfinin üzerine basa basa söyleyerek.

"Merhaba!" dedim ona Finn'in bir zamanlar "tüm dünyadaki en iyi gülümseme" dediği şeyi ekleyerek. Subjektif bir gözlem olmalıydı, çünkü bu adamın üzerinde hiç etkisi olmadığını anında anladım.

"Sydney'e giden QA32 uçuşuna bilet almıştım."

"Pasaportunuza ihtiyacım olacak hanımefendi."

"Ah. Mesele şu ki, gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum." Gözlüklerinin ardındaki gözleri titriyordu ve ben neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum. *Onca kontuarın arasından bula bula beni buldu.*

En azından şimdi tüm dikkati bende idi. Aceleyle devam ettim. "Başka bir yolcunun bu uçuş için check-in yapıp yapmadığını öğrenmem gerekiyor."

"Rezervasyonunuzu birlikte mi yapmıştınız?"

Başımı pişmanlıkla salladım. "Hayır."

Benimle aynı şekilde başını salladı. "O hâlde korkarım diğer yolcular hakkında bilgi veremem. Bu, havaalanı güvenliğine aykırı olur."

Aykırı mı olur? Yoksa bu beni uzaklaştırmanın kolay bir yolu muydu? Böyle bir adamdan beklenmeyecek bir hareket değildi.

"Bakın, size karşı tamamen dürüst olabilir miyim? Aradığım yolcu nişanlım. Aslında şimdiye kadar kocam olmalıydı, ama..." Adamın gözleri benim ötemde bir yerlere bakmaya başlamış gibiydi, muhtemelen beni kontuardan uzaklaştırmak için bir havaalanı yetkilisini arıyordu. "Finn Douglas..." dedim

aceleyle. "Onunla birkaç dakikalığına konuşmam gerekiyor. Bana yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

Belki de orada, havaalanı üniformasının altında çarpan bir kalp vardı ama ona ulaşamıyordum. İfadesinde herhangi bir sempati varsa, benden daha çok Finn'e yönelik olduğunu hissediyordum.

"Hanımefendi, benim tek işim Sidney uçağı için gelen yolcuları kontrol etmek. Geçerli bir biletiniz ve pasaportunuz varsa, bunu sizin için yapabilirim, yoksa bugün uçağı binmek isteyen diğer insanlarla ilgilenebilmem için kenara çekilmenizi istemek zorundayım."

Bunu gerçekten yaptığıma inanamayarak pasaportumu teslim ettim ve adamın bilgilerimi bilgisayarına girmesini izledim. Finn hakkında istediğim bilginin muhtemelen tam önündeki ek-randa olması sinir bozucuydu.

Biniş kartımı ve pasaportumu bana doğru kaydırды ve sonunda tam uzaklaşmak üzereyken bir insana dönüştü. "O uçuştaki herkes eninde sonunda aynı yere gidecek. Nişanlını arıyorsan, doğruca çıkış kapısına gitmeni öneririm."

*

Hayatımda ilk kez bir havaalanında dolaşırken tasarımcı mağazalarının ya da duty-free dükkânlarının cazibesine kapılmamıştım. Hepsinin yanı sıra yemek mekânlarını bakmadan geçtim. Kapı artık bilgi panolarında "Açık" olarak listelenmişti ve kalbim rahatsızlıkla göğsümde atarken kapıya doğru uzun yürüyüşe başladım.

Uçağı bekleyen ilk kişinin ben olabileceğim fikrinin saçma olduğu hemen kanıtlandı. Uçağı binişe neredeyse bir saat kala bile, 47 nolu kapıda neredeyse hiç boş koltuk yoktu. Uçuşun yolcuları eklektik bir karışımdı: seyahat belgelerine göz atan yaşlı çiftler ve asla baş üstü dolaplarına sığmayacağını düşündüğüm devasa sırt çantalı genç çiftler. Beklediğimden daha fazla aile de vardı.

Ya yeni bir yere giden ya da eve dönen tatilciler ve turistlerden büyük bir heyecan dalgası yükseliyordu. Her iki kategoriye de girmiyordum ve kalabalığın kenarında durup görmeyi umduğum kişi için her yüzü tararken kendimi kaybolmuş hissettim.

Onu bulmam bir dakikadan az sürdü. İlk başta yanından geçtikten sonra bakışlarımın ona dönmesini sağlayan siyah saçlarındaki kızıl parıltılardı. En uzak sıradaki koltukta oturuyordu, yüzü bana dönük değildi, başı sanki kucağında bir şeye bakıyormuş gibi öne eğikti. Muhtemelen telefonuydu.

Nasıl tepki vereceğimi ve ne söyleyeceğimi merak ederek iki günümü bu anı bekleyerek geçirmiştım ve şimdi nihayet burada olduğu için arkamı dönüp kaçma dürtüsü beni şaşırttı. Ayaklarım, giydiğim yazlık sandaletler yerine devasa yürüyüş botları giymişim gibi kurşun gibi ağırdı.

Cumartesi gününden beri her uyandığımda aklımdan çıkmayan “Neden?” sorusunu sormak üzereydim. Ama burada yapacağımı hiç düşünmemiştim. Akli başında hiç kimse bu kadar halka açık bir yerde böyle özel bir konuşma yapmayı tercih etmezdi.

Soluk alıp vermem hızlandı, aramızdaki mesafeyi kapatırken verdiğim her nefes titrek bir nefesti. Kalabalığın sesi azaldı ve sonra nabzımın zonklayan ritminin altında kayboldu.

Koltuğunun arkasında durdum ve bir elimi ona doğru uzattım; sol elimi, dokuz ay önce pırlanta yüzük taktığı elimi. Yüzüğü taşı, yandaki devasa pencereden süzülen ışığı yakaladı ve elim omzuna yerleşirken bir renk kıvılcımı yaydı.

“Finn...” dedim, sesim şaşırtıcı derecede sakindi.

O zaman birkaç şey aynı anda olmuş gibi oldu. Hepsi ağır çekimde. Başını kaldırdı ve beni en çok neyin şaşırttığından emin değilim, göğsüne yaslanmış olan bebek mi, yoksa Finn saçlı adamın tamamen farklı bir yüzü olması mı?

“KitKat yoktu bebeğim, bu yüzden bize biraz—” Modaya uygun yırtık skinny jean pantolon ve büyük boy bir tişört giyen genç bir kadın, elini kocasının üzerine dayamış tamamen yabancı birini görünce aniden durdu. Elim hâlâ omzundaydı, onu geri çekmem gerektiğini biraz geç fark ettim.

Hemen çektim, sanki elektrik verilmiş gibi. “Çok üzgünüm. Sizi başka biri sandım, sizi kocam sandım.” Finn’i neden onun gerçekten ulaşmadığı ve muhtemelen asla ulaşmak istemediği bir konuma yükselttiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Elimi çektiğim için kadın şimdi çok daha mutlu görünüyordu. "Hayır. Bu benimki."

Evli çift bir bakış attı ve ben bir özür gevezeliği yaparak geri çekildim. Utanç verici hatamı fark edecek kadar yakın olanlar, başlarını bedava gazetelerinden ve telefonlarından kaldırmış, bize bakıyorlardı. Hepsi için kalkıştan önceki sıradan bekleyiş esnasında kuşkusuz ilginç bir oyalanma olmuştu.

Geri çekilmeye devam ettim, yüzüm o kadar sıcaktı ki güneşten yanmış gibiydi. Birinin bastonuna takıldım ve neredeyse aşığılanmamı tamamlayacak şekilde popo üstü düşüyordum.

Kendime çiftten mümkün olduğunca uzakta bir koltuk buldum ve üzerine çöktüm, kendimi çok ama çok küçültmeye çalıştım. Sonraki on beş dakikayı, yeni yolcuları kapıya taşıyan ve sonunda bir fabrika taşıma bandı gibi onları zemine bırakan yürüyen yola bakarak geçirdim. Finn onların arasında değildi.

Biniş kartımı veren check-in görevlisi, bu sefer kalkış kapısındaki personel olarak görev yapıyordu, bu da bilgisayarı benim için kontrol etmesini tekrar sormanın pek bir anlamı olmadığı anlamına geliyordu. Havaalanı güvenliği konusundaki tutumunun son bir saatte değişeceğinden şüpheliydim. Ayrıca beni meslektaşlarına gösterdiğine dair güçlü bir şüphem vardı, çünkü birinin sana baktığını bildiğinde ensenin arkası rahatsız edici bir şekilde karıncalanır. Arkamı döndüm ve ikisi de sanki basılmışlar gibi bir suçluluk duygusuyla sıçrayıp bakışlarını hemen başka yöne çevirdiler.

Kapı 47'deki yolcuların çokluğu Finn'in kalabalığın içinde bir yerde olmadığını kesin olarak söylemeyi zorlaştırıyordu. Kalkıştan kırk dakika önce, uçağa biniş sonunda başladı. Kalabalık yavaş yavaş azaldı: önce birinci sınıf ve business, bunları küçük çocuklu aileler takip etti. Yolcular sıralarına göre uçağa çağrılırken ben bekledim. Benim sıramı söylediler ve cebime koymadan önce elimdeki biniş kartına baktım. Artık uçağa binmek için sıbır sıraya giren sadece otuz yolcu kalmıştı.

Ayak sesleriyle başım yukarı kalktı. Geç kalan bazı yolcular yürüme bandında koşuyorlar, duty-free alışveriş çantaları bacaklarına çarpıyordu. Ne yazık ki, neredeyse artık tamamen

boş olan bekleme alanına baktım ve sonra ana terminale döndüm.

Bu sahneyi –ya da versiyonlarını– hatırlayabildiğimden daha fazla filmde görmüştüm. Son anda, sadece saniyeler kala, biri gelip günü kurtarmak, hoşça kal veya seni seviyorum demek ya da birine gitmemesi için yalvarmak için gözyaşları arasında havalimanına gelirdi. Kahretsin, ben de o sahnelerden birini yaşamıştım.

Gözlerimi kapadım ve havaalanı ortadan kayboldu, yerini dört yıl önceki bir başkası aldı.

Gitmeyecektim. Çılgıncaydı. Bu büyük bir aşk hikâyesi değildi. Bir randevu –kuşkusuz şimdiye kadar sahip olduğum en iyisiydi– bunu bir aşk ilişkisi yapmazdı. Finn'den ne kadar hoşlandığımdan hâlâ emin değildim. Tanıştığım ilk versiyonundan kesinlikle hoşlanmamıştım ama bu yeni, geliştirilmiş versiyonu tamamen farklıydı.

Ama bu onu potansiyel erkek arkadaş yapmıyordu ve zaten bir erkek arkadaş aramıyordum. Kendime o an için işimin bittiğini söylemiştim. Mola veriyordum, kalbime kötü bir seçimin açtığı yaralardan kurtulma şansı veriyordum. Öyleyse neden şimdi devamlı çalar saate bakıyor, kafamda hesaplamalar yapıyordum? Tren istasyonuna koşar ve ardından Gatwick Ekspresi'ne yetişirsem, belki –sadece belki– havaalanına zamanında gidebilirim... Ne için? Mantıklı versiyonum sordu. Finn havaalanı güvenliğinden geçmeden önce terminalde büyük bir romantik-komedi veda sahnesi için mi? Ve neden? Çünkü bana erimiş bitter çikolata rengi gözleriyle bakıp onu uğurlamamı mı istemişti? Bunu bir Hollywood senaryosunun sayfalarının dışında kim yapardı ki? Hiç kimse, değil mi? Yapacak benden başka kimse yok gibiydi.

Dairemden çıkıp istasyona doğru aceleyle giderken kendi kendime Buna kaderin karar vermesine izin vereceğim, dedim. Eğer havaalanına gitmem "gerekliyse", bu şeyin nereye gidebileceğini görmem "gerekliyse", tren şansı bugün benden yana olacaktı. Ama trenler geç kalır veya iptal edilirse, bu her şeyin aptalca bir plan olduğunun bir işareti demektir ve eve dönüp cumartesi sabahına daha uygun bir

şey yapacaktım. Acaba kaç kişi, ulaşım yetkililerinin aşk hayatlarını belirlemesine izin verecek kadar aptaldır, diye düşündüm. Ama sadece bu seferlik, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde bir dürtüye boyun eğmeye istekliydim.

Tren perondaydı, kapıları davet edercesine açıktı. Atladım ve hemen arkamdan kapandılar. Havaalanına bağlanan ekspres tren de hazırды ve beni bekliyordu. Bu bir işaret miydi yoksa bu benim şanslı günüm müydü? Her ihtimale karşı daha sonra bir piyango bileti almaya karar verdim.

O orada olmayacak. Elbette olmayacak. Yürüyen merdivenle havaalanı terminaline çıkarken kelimeleri bir mantra gibi tekrarladım. Saatime baktım. Trendeyken uçuş detaylarını kontrol etmiştim. Şimdiye kadar çoktan yolcularını almış olmalıydı. Finn kesinlikle güvenlikten geçmişti ve giden yolcu tarafındaydı, hatta muhtemelen biniş kapısındaydı.

Ama değildi. Oradaydı, terminaldeydi, kısacık uyuduğunu biliyordum ama inanılmaz zinde görünüyordu.

Gülümsemesi kararlılığımı bir Hindistan cevizi gibi böldü. San ki başka birini izliyormuşum gibi, gerçek bir film havasında ona doğru koştum. Elinde tuttuğu çantayı düşürdü ve benim kısa bir an için bile olsa *Umarım içinde kırılacak bir şey yoktur* diye düşünmemden az sonra beni kollarıyla sardı. Beni yerden kaldırdı, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şeydi, ve beni kendi etrafında döndürdü. Ani baş dönmesinin atıklarınıcayı andıran hareketten mi yoksa onun yakınlığından mı kaynaklandığı belli değildi.

"Geldin." dedi, dudakları kışkırtıcı bir şekilde benimkilere yakındı.

"Biliyorum." dedim aptalca. "Neden geldiğime dair hiçbir fikrim yok."

Gözleri benimkilere bakarken parlıyordu. "Bence ben biliyorum."

Aklımın bir köşesinde, mantıklı Gemma kırılmaz bir pencereyi hayal kırıklığı içinde yumruklarıyla döverken bana bu çılgınlığı durdurmam için bağırıyordu. Onun sesini kıstım.

"Sanırım aslında ben de biliyorum."

O zaman beni öptü ve eğer illa yorum yapmam gerekirse, önceki gecelerden bile daha iyiydi.

"Benimle gel." dedi, sesi alçak ve kısıktı.

İki, belki üç an için, sanki tamamen delilik değil de mantıklı bir öneriymiş gibi sözlerini gerçekten düşündüm. Sonra gerçeklik devreye girdi ve canımı acıttı, ayaklarımı yere bastı.

"Yapamam. Ailem, işim, yapmak zorunda olduklarım var."

Başını salladı, gözleri aniden hüzünlü bir hâl aldı. "Biliyorum."

"Kal." diyerek nefes aldım, onun kadar kendimi de şoka uğrattım. "Biletini yak ve kal."

Başını üzgün bir tavırla sallamadan önce benden çok daha uzun süre duraklamasına sevindim. "Yapamam. Planlarım, yapmak zorunda olduklarım var."

Kendimi sonsuza kadar içinde kaybedebileceğim kahverengi gözler benimkilere kilitlendi.

"Zamanlamamız berbat."

Başımla onayladım, aniden gözyaşlarına fark ettiğimden çok daha yakın olduğumu hissettim. "Öyle. Gerçekten berbat."

Anons sistemi acil gibi görünen bir mesajla devreye girdiğinde kolları beni sardı. "Singapur üzerinden Sidney'e seyahat edecek yolcu Finn Douglas, lütfen hemen Kapı 28'e ilerleyin."

Kollarında kaskatı kesildim. "Seni çağırıyorlar."

Başını salladı ve başını eğip dudaklarımı karıncalandıran bir aciliyetle bu sefer beni daha sert öptüğünde yüzünde bir hüzün vardı.

"Gitmek zorundayım." Sesimin cevap verebilecek kadar çıkıp çıkamayacağından emin olmadan başımı salladım. "Bu bitmedi. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama bitmedi."

Ve sonra, başka bir şey söylemeden çantasını aldı ve pasaport kontrol noktasına doğru koştu. Bir daha arkasına bakmadı ama ben orada, terminalin ortasında çok uzun bir süre, bakacağını umarak kaldım.

"Üzgünüm ama uçağın kapılarını kapatmak üzereler."

Şimdiki zamana dönmenin etkisiyle bir anda sarsıldım. Karşımda duran, kontuarlarda da gördüğüm kibar yüzlü kadındı. Meslektaşları tarafından hikâyemin kendisine anlatıldığı açıktı.

"Eğer uçağa binecekseniz, bunu hemen şimdi yapmalısınız."
Hüzünle başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Başımı salladı ve elindeki telsize hızlı bir şekilde konuştu. Sanki masaya dönecekmiş gibi döndü, sonra durdu, yüzünde bir sempati ifadesi vardı.

"O zaman ortaya çıkmadı yani?"

Bir an için düğünden mi yoksa uçuştan mı bahsettiğinden emin olamadım. Pek önemli değildi. Her iki durumda da cevap aynıydı.

"Hayır. Ortaya çıkmadı."

*

"Eve dön, Gemma."

Hüzünle gülümsedim ve telefonu kulağıma dayadım. "Benim evim burası, baba."

Birkaç kez boğazını temizledi, sanki çeşitli ikna edici argümanlar arıyor ve sonra bir kenara atıyormuş gibi. Sonunda seçtiği silah çok keskindi ve geldiğini göremedim.

"Finn geri dönmeyecek, tatlım." Sevddiği birinin sözleri insanı nasıl bu kadar derinden yaralayabilirdi? "Bunu kabul etmek zorundasın. O gitti."

"Edemem, baba." Ama söylediklerim kendi kulaklarıma bile, bir çocuğun inkârı gibi geldi.

Babamın iç çekışı derin, neredeyse acı vericiydi. "Seni ikna etmek için başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Finn dairesini boşaltmış. Telefonuna cevap vermiyor. Hiçbir arkadaşı ondan haber alamadı. Bir yola girdi ve kendisi için neyin iyi olduğunu düşünüyorsa, o yolda ilerlemeye devam edecek."

Hayatında bir karıncayı bile incitmeyen, aklından tek bir saldırgan düşünce geçmeyen adam, yeniden ortaya çıkarsa nişanlı-
mı öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu.

Oda aniden birkaç derece daha soğuk gibi geldi ve Finn'in kalın, yumuşacık sweatshirt'ünün kıvrımlarına daha da sokuldum. Onu gardırobumda bulduğumdan beri neredeyse sürekli giyiyordum. Unuttuğu giysiyi başıma geçirirken hüzünle, "Birini unutmuşsun." demiştim. Duyularım, kumaşa sinmiş kokusuyla dolmuştu. Kendi bedenimin kokusunun onun bedenini sildiği

günler, haftalar, hatta aylar sonra hâlâ bu sweatshirt'ü giyiyor mu olacaktım? Ne trajik bir düşünceydi.

Babam polis hakkında bir şeyler söylüyordu, benim de açıkça gözden kaçırdığım bir şeydi.

“Özür dilerim baba, bir daha söyler misin?”

“Onlara ne bulduğunu anlattığında polisin sana ne dediğini soruyordum.”

Doğrusunu söylemek gerekirse ne bulamadığımı.

“Finn’in kendi isteğiyle ayrıldığıнын açık görüldüğünü ve herhangi bir nedenle savunmasız veya risk altında olmadığı için yapabilecekleri çok az şey olduğunu söylediler.” Müfettiş Graham’la yaptığım konuşmada da yaptığım gibi derin bir iç çektim. “Temel olarak, tutumları, Finn’in, fikrini değiştirmiş ve karşılaşacağı gerçeklerle yüzleşmemeyi seçerek kendi düğününde ortadan kaybolmak gibi kolay yolu seçmiş görünen yetişkin bir adam olduğu yönünde.”

Buna neredeyse gülecektim, Müfettiş Graham’ın uzaktan kolay olduğunu düşündüğü bu duruma ne demeli diye merak ediyordum.

“Bu başına geldiği için çok üzgünüm, aşkım.” dedi babam üzgün bir ifadeyle. “Bunu hak etmedin.”

“Herkesin düşündüğü gibi değil.” dedim, sesimin artık bozuk bir plak gibi çıktığının tamamen farkındaydım.

“Neden yarın öğle yemeğine gelmiyorsun?” diye ısrar etti babam, konuyu değiştirdiği için açıkça daha mutluydu. “Bize meşhur rostomdan yaparım. Eski günlerdeki gibi.”

Annemin orada olmaması dışında. Ve şimdi Finn de olmaya caktı.

“Peki. Görüşürüz o zaman.”

SALI: ÜÇÜNCÜ GÜN

Eğer birisi bana sakladığım kartpostalların nerede olduğunu sorsa, gerçekten ona söyleyemezdim. Valizimi kaldırırken gardırobumun tepesinden düştüklerinde bu daha da ürkütücüydü. Yığını, yüzü yukarı bakacak şekilde düştüğü halının üzerinden aldım. En üstteki resmin renkleri yıllar içinde solmuştu. Avustralya göğünün rengi daha az gök mavisiydi, Sidney Limanı'nın suyu deniz yeşilinden daha gri görünüyordu. Ama Opera Binası yine de iyi görünüyordu. Kartpostalları tutan lastik bant dört yaşındaydı ve dokunduğum anda bir uyarı gibi acıyla parmaklarıma çarparak yok olmuştu.

Yatağa geçtim ve kartpostalları yorganın üstüne koydum. Hangi sırayla gönderildiklerini bilmek için posta işaretlerini okumama gerek yoktu çünkü konumların sırasını sanki bir haritadaki ignelermiş gibi çizebiliyordum. Hiç gitmediğim ama Finn'in seyahat ettiği rotayı gösteren bir harita. İlk kartpostal Sidney'den gönderilmişti ve Finn'e havaalanında veda ettikten yaklaşık üç hafta sonra paspasımın üzerine düşmüştü. Mesajına ulaşmak için duyduğum hevesle resmi incelemek için neredeyse duraksamıştım. Gazetecilere özlü olmaları öğretilir, ancak Finn kartpostala kendi adından başka bir şey yazmamış ve özlü olmayı yepyeni bir düzeye çıkarmıştı.

Kartlar gelmeye devam etmişti; her iki veya üç haftada bir yeni bir tane. Büyük Set Resifi'nden Victoria'daki On İki Havari'ye kadar uzanan bir yelpazedeydi ve Finn'in kapsamlı

Avustralya yolculuğunu ayrıntılı olarak anlatıyor gibilerdi. Ama kartların üzerinde ister Uluru'nun, sevimli kanguruların ve koalaların görkemli sade güzelliği, isterse Büyük Okyanus Yolu'nun nefes kesici manzarası olsun, hiçbirine tek bir mesaj yazmamıştı.

Cevap vereceğim bir adres de yoktu. İngiltere'deki cep telefonu numarası artık çalışmıyordu ve bana Avustralya'daki yeni numarasını vermemişti. Sürekli kartpostal gelmeseydi, Finn Douglas'ın hayatımdan tamamen kaybolduğu söylenebilirdi. Düşüncelerimden asla kaybolmuş olmasa da.

Birlikte geçirdiğimiz son akşamı kafamda binlerce kez tekrar etmiş olmalıydım ve mutlu bir anımda sıklıkla olduğu gibi, hayal gücümde hep daha iyi olmaya devam etti, ta ki benden istediğinde neden onunla uçağa binmediğimi merak etmeye başlayanaya kadar. Tehlikeli bir düşünce tarzıydı.

"Tatil yapmayı düşünüyorum." dedim Hannah'ya fısıltıyla.

"Bu iyi fikir." diye fısıldadı Hannah, alçalttığımız sesimizin her yönden mükemmel olan yeni doğan bebeğini uyandırıp uyandırmadığından emin olmak için yanındaki beşiğe bakarak. Uykunun diğer bebeklerin yaptığı ama onunkinin yapmadığı bir şey olduğuna inancı günden güne pekişiyordu. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

Duraksadım, Milly'yi uyandırmaktan korktuğum için değil, cevabımın nasıl karşılanacağını zaten bildiğim için.

"Avustralya'ya."

"Ne?" Hannah, bebeğinin huzursuzca mırıldanmasına neden olacak kadar yüksek sesle çığlık attı. "Avrupa'da bir yer söyleyeceğini sanıyordum."

"Pekâlâ, kullanmam gereken üç buçuk haftadan fazla tatilim var, bu yüzden daha uzak bir yere gitmek mantıklı."

Hannah alaycı bir kahkaha attı. "Ah, doğru. Ve bunun baristaya dönüşmüş, şimdi oradaki yaşamında kim bilir ne haltlar karıştıran bir gazeteciyle ilgisi olabilir mi, acaba?"

Kızardım. Hannah'ya yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu; bunu bir kalp atışı kadar sürede zaten görebilecekti.

"Finn'i ziyaret etmenin iyi olacağını düşündüm."

"Ama onun iletişim bilgilerine sahip olmadığını sanıyordum. Hatta Sidney'de bir yerde olması dışında nerede yaşadığını bile bilmiyorsun."

"Bilmiyorum." dedim, yanaklarımın hâlâ kızardığının farkındaydım.

Hannah uzun bir süre sessiz kaldı. "Tam olarak mükemmel bir plan sayılmaz, değil mi?"

Ayağa kalktım, o tam anlamıyla savcı moduna girerken karşısında oturmaktan çok rahatsız oldum.

"Finn ve ben birlikte dışarı çıktığımızda mutlu olduğumu söylediğini sanıyordum. Bana bunun olacağını her zaman bildiğini söylemiştin."

"Öyle mi dedim? Hatırlayamıyorum." dedi Hannah, rahat bir tavırla balık hafızası varmış numarası yaparak. "Yani, tabii ki mutlu olmanı istiyorum, Gem, ama Finn gittiğinden beri hiç görüşmediniz, değil mi?"

"Sürekli kartpostal gönderiyor." diye karşı çıktım, tüm bu konuşmadan ciddi anlamda pişmanlık duymaya başlamıştım. "Bir nevi oraya gitmem için bir davet gibiler... bir bakıma."

Milly tekrar kıpırdandı ve Hannah sakinleşene kadar beşiği nazıkçe salladı.

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun? Bir uçağa binmek ve onunla şehrin herhangi bir yerinde rastgele karşılaşacağını ummak dışında?"

"Saçmalama."

Gerektiğinde birbirimizi gücendirmeden eleştirecek kadar uzun zamandır arkadaştık ama cevabı yine de canımı yaktı. "Burada gerçekten saçmalayan sadece bir kişi var ve o kişinin ben olduğumu gerçekten sanmıyorum."

Bir tür planım vardı ve her şeye rağmen Hannah sözümü kesmeden dinledi.

"Ona Instagram'den bir mesaj göndereceğim." dedim. "Havadan sudan bir şey."

"Hı-hu." Sanki Hannah, sözde masum bir hava yaratmak için kaç saat harcadığımı *biliyor* gibiydi. Notlar simgesine tıklamama

gerek kalmadan telefonuma baktım, çünkü taslak mesajın her kelimesi silinmez bir şekilde beynime kazınmıştı.

Merhaba, Finn. Nasılsın? Son sekiz ayda bana gönderdiğin tüm kartpostallar için teşekkür etmek istedim. Onları çok sevdim ve Avustralya'yı şahsen görmek istememi sağladılar! Sana bir önerim var. Bu sene üç haftadan fazla tatilim var ve gelecek ay bir misafir ağırlamayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Seni tekrar görmek çok güzel olurdu. Mesajını bekliyorum, umarım bir şeyler ayarlayabiliriz. Sevgiler Gemma x

Neyse ki, Hannah zaten öne sürdüğü itirazlara başka itirazlar ekleyemeden Milly irkilerek uyandı ve hemen bir sonraki beslenmesi için ağlamaya başladı.

Hannah'nın evinden dönerken onun daha önce benim düşünemediğim yeni bir şey söyleyemediğini fark ettim. Finn'den gelen kartpostallar bir muammaydı. Bir yandan hâlâ beni düşündüğünü söylüyor gibiydi, ama gerçekten durum buysa, neden benimle konuşmak için telefonu açma zahmetine girmiyor ya da bana bir mesaj göndermiyordu? Mantıklı gelmedi. Bana onu özleyecek kadar zaman mı veriyordu anlamıyordum, çünkü niyeti buysa daha fazla beklemesine gerek yoktu: Zaten özliyordum.

Hannah, Finn'in sadece "kaçan kişi" olduğuna inanabilirdi ama gece geç saatlerde, yatak odamın sessizliğinde, öpücüğünün tutkusunu, ifadesindeki sıcaklığı ve konuştuğunda sesindeki samimiyeti yeniden yaşadım. Havaalanında bunun bitmediğini söylemişti. Arkadaşımın şüphecilğine rağmen, o anıların gerçekliğine güveniyordum.

Yorganın üzerindeki kartpostallara sanki gizli bir ipucu varmış gibi bakıyordum. Finn şu anda dünyanın diğer tarafında mıydı? Onu arayışımın sonuçsuz kalmasının nedeni kartpostalların üzerindeki yerlerden birinin, hayatının geri kalanını benimle geçirmekten daha çekici bir teklif sunması mıydı?

Kartpostalları öfkeyle ittim, rengârenk bir kaleydoskop gibi vere düşmelerini izledim, sonra yanlarındaki halıya çöktüm, omuzlarım sessiz hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Kendi kendime kartpostalların Finn'in beni istediğini kanıtladığını söylesem de dört yıl önce gerçeği kabullenmek biraz zor olmuştu.

*

Finn'in Instagram mesajıma cevap vermesi tam bir hafta sürdü. O zamana kadar ikinci bir mesaj gönderip, kaybetmiş olma ihtimaline karşı ona telefon numaramı vermiştim. Ama sonunda benimle yüz yüze konuşmamayı tercih etti, ki bunun iyiye işaret olmadığını ben bile kabul ettim. Ona ulaştıktan yedi gün sonra yanıt geldi. Ya da daha doğrusu –Hannah'nın çok güzel tanımladığı gibi– zorunlu iniş yaptı.

Selam G. Senden haber almak harika. Umarım her zaman ki gibi yağmurlu İngiltere'de her şey yolundadır. Güneşli Avustralya'ya, güneş ışığına kaçmak istemeni tamamen anlıyorum. Ama korkarım gelecek ay benim için uygun değil.

Finn'in cevabını Hannah'ya söylememeyi ciddi ciddi düşünmüştüm çünkü kimse "Sana söylemiştim" kelimelerini duymaktan hoşlanmaz, ama hakkını vereyim, bütün benliğiyle buna inansa da Hannah bu kelimeleri asla yüksek sesle söylemedi.

Telefonumu bana geri vermeden önce mesajı birkaç kez okudu. "Bu ne saçma bir bahane? *Binası ilaçlanmış ve o da taşınmak zorunda mı kalmış?*"

İçgüdüsel olarak Finn'i savunmaya geçtim ve nedenini gerçekten bilmiyordum çünkü Hannah aslında benim de aklımdan geçeni söylüyordu. "Böcek istilası orada gerçek bir sorunmuş. Binaların ilaçlanması normal bir şey. Her yerde hamam böceklerinin koşmasını istemezsin."

Hannah'nın ifadesi sertti. "Bu hikâyede sadece bir hamam böceği var tatlım ve o da altı bacaklı ve böcek gözlü bir tip değil."

Hüzünle iç çektim. "Gerçek bir sebep olabilir."

Hannah başını salladı. "Peki ya ondan sonra yazdığı kısım?"

Telefonuma dönüp Finn Douglas'ın muhtemelen bana söylediği son kelimeleri okudum.

Bina ilaçlanacak ve daha sonra bazı büyük tadilatlar yapacağım. Bu sırada bir arkadaşımın yanına taşınacağım ve ne yazık ki onun sadece bir boş odası var, bu yüzden sana kalacak bir yer öneremiyorum. Belki başka zaman. Finn

"Başka zaman" olmayacaktı. Biliyordum. Ve beni haklı çıkarmak istercesine, kartpostallar ondan sonra durmuştu. Finn açıkça hayatına devam etmişti ve isteksizce ben de aynısını yapmak zorunda olduğumu fark ettim.

Kapıyı çaldım ve içeri alınmayı bekledim. Babamın, ayaklarının dibindeki huysuz ve kilolu kedisi Chester da aynısını yaptı. Kapıdan girer girmez içeriye koştu ve doğruca yemek kâsesine yöneldi. Ben biraz daha medeni davrandım, koridordan fırında sızgır eti kokusu gelirken iştahla havayı koklamakla yetindim. Günlerdir ilk defa gerçekten aç olabileceğimi düşündüm.

"Nasılsın, kızım?" diye sordu babam, çözemeyeceği hiçbir sorunun, öldüremeyeceği hiçbir canavarın olmadığı zamanları özlediğim türden bir kucaklamayla bana sarıldı.

"İyiyim." gömleğinin yumuşaklığına başımı koydum. Kolundan ayrılmadan önce dudaklarımda muzip bir gülümseme olduğundan emin oldum. "Dayanıyorum."

Babam başını salladı. "Her sıkıntı zamanla geçer, Gem, bu tür şeylerle başa çıkmanın tek yolu buna inanmak." Finn'in ortadan kaybolmasına bir yas gibi davranıyordu, ona göre yoluma yas tutarmış gibi devam etmek zorundaydım. Hannah ise bunu cezası hadım olan bir suç gibi değerlendiriyordu. İkisinin de bu kadar yüreктen yanımda olmalarına rağmen yine de tamamen yanlış düşünüyör olmaları beni şaşırtıyordu.

Babamı mutfığa kadar takip ettim, orada asılı olduğunu bildiğim kravatı görmek için tırabzan direğine baktım. Geçerken ipeksi kumaşa dokundum, rengârenk, deli dolu desene bakınca kaşlarım havaya kalktı.

“Yenilerini bulmak giderek zorlaşıyor. Bölgedeki hemen hemen her hayır dükkânını yokladım.”

Babam her salı mutlaka yeni bir kravat takardı. Ne kadar cılgın olursa o kadar iyiydi. Tam bir kot pantolon üstü tişört tarzı bir adamdı, ama annem giyinmeyi severdi ve her zaman “randevuları” olan salı günleri dışarı çıktıklarında ona gömlek ve kravat giydirmeye çalışırdı. Her zaman, hiç anlayamadığım bir inatla direnç gösterirdi. Misilleme olarak annem de ona her doğum gününde, Noel’de ve yıl dönümünde yeni bir kravat alırdı. Cenaze gününe kadar hiçbirini takmamıştı. O zamandan beri her hafta, şifonyerin çekmecesinden yeni bir tane kravat çıkarırdı ve onu çifte bir mezarın yanısında yatdığı yerde ziyaret etmek için takardı. Sabırla anneme katılacağı günü bekliyordu.

Finn’e babamın salı günleri çıktığı kutsal ziyareti açıklamaya çalışırken, “Bu onun haklı olduğunu söyleme ve onu hâlâ ne kadar çok sevdiğini gösterme yolu.” demiştim. “Her hafta bir gömlek ütüler, yeni bir kravat takar ve mezarının yanındaki sıraya oturur. Ona geçirdiği haftayı, benim yaşadıklarımı, komşuların neler yaptığını ve onun bilmek isteyebileceğini düşündüğü her şeyi anlatır.”

Finn’in geri adım atmasını ya da eski sevgililerimden birinin saçmaladığı gibi bunun biraz sağlıksız olduğunu söylemesini beklemiştim. Ama Finn öyle değildi. Yavaşça başını sallamadan önce bir an sözlerimi düşünmüştü.

“Bu mantıklı. Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. İkiisi için de güzel.”

Bu, bir eşte bulmayı umduğum her şeyin tam karşımda durduğunu ilk fark ettiğim an olabilirdi. Finn, neredeyse umudu kestiğim beklenmedik bir mucizeydi.

Babam çay isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmeden doğrudan çaydanlığın yanına gitti. Daha önceki versiyonlarımın parmak boyama şaheserleri yarattığı, annemle kekler yaptığı ve matematik ödevim için saatlerce uğraştığı masaya oturduğumda oda her zamanki gibi rahat ve misafirperverdi. Ağrı kesici bir gaz gibi anıları soludum.

"Bugün yeni bir haber var mı?" diye sordu babam, kendisine de bir fincan alıp oturmada önce önüme dumanı tüten bir fincan çay koyarak.

"Hayır. Hiç haber yok." diye yanıtladım, kaynar çaydan bir yudum alarak.

"Polis bu sabah ne dedi?"

"Lütfen bizi günde üç kez aramayı bırakın, Bayan Fletcher." Bunu bir şaka olarak söylemiştim, ama komik olamayacak kadar gerçeğe yakındı.

"Sence düzgün bir soruşturma başlatacaklar mı?"

Omuz silktim. "Onlara göre hâlâ araştırılacak bir şey yok. Finn'den kayıp olarak değil, ortalıktan yok olmuş biri olarak bahsediyorlar. Sanırım her şey kelimelere verdiğimiz anlamla ilgili."

Babam acı içinde görünüyordu ve bana yardım edemediği için ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Müfettiş Graham gözümüz hastanelerde, kulağımız tetikte diyor, ya da öyle bir şey. Kayıp nişanlımı aramak için görevlendirecek başka vücut parçaları olduğunu sanmıyorum."

Sonraki yirmi dakika boyunca, konuları değiştirmeyi ve *oda-daki fili* görmezden gelmeyi başardık. Ama babam lavabonun başında uğraşırken, *fil* uğuldayarak geri geldi. Birinin gözlerinin içine bakmadığınızda bazı soruları sormak daha kolaydır.

"Şimdi ne yapacaksın, Gemma?"

Ellerim çatal bıçak çekmecesindeydi ama nedense aradığı cevabın "Masayı hazırlayacağım." olduğunu sanmıyordum.

"Onu aramaya devam edeceğim."

Babam ellerini bir havluyla kuruladı ve bana döndü. Bir sorunun geldiğini hissedebiliyordum ve bunun göz teması gerektiren türden olduğunu biliyordum. "Ne kadar süreliğine?"

Çatalın uçları avucuma batıyordu ama sözleri kadar acıtmıyordu.

"Ne kadar sürerse sürsün. Durmayacağım, çünkü bu benim başıma gelseydi, kimsenin bulamayacağı kişi ben olsaydım, Finn beni bulana kadar asla pes etmezdi."

Babamın iç çekişinin söze ihtiyacı yoktu. Bakışları her şeyi ortaya koyuyordu.

"Öğle yemeği neredeyse hazır."

Koridoru geçip yemek odasına giderken gözlerindeki bakıştan kaçmak beni rahatlattı. Bahçede, odayı sürekli gölgede tutan büyük bir meşe ağacı vardı, bu yüzden yaz olmasına rağmen, otomatik olarak ışık düğmesine uzandım. Ampul, küçük bir vızıltıyla sönmeden önce bir an için beklenmedik bir parlaklıkla yandı. Çatal bıçakları yemek masasının üzerine bırakıp merdivenlere yöneldim.

Babam mutfaktan, "Tabakları çıkartıyorum." diye seslendi.

"Boş odadaki dolaptan yeni bir ampul alıyorum." diye cevap verdim, koşarak merdivenleri çıkarken.

"Peki. Oh, hayır. Aslında, bekle, Gemma. Benim almama izin ver. Lütfen."

"Geldim bile." diyerek ve sesindeki açıklanamaz endişeye kaşlarımı çatarak üst kattaki sahanlıktan aşağı seslendim. Endişenin nedeni biraz sonra ortaya çıkacaktı. Son birkaç yılda bir çöplük hâline gelen yatak odasının kapısını açtım. Ama hiç bugünkü kadar dolu olmamıştı.

"Ah!" dedim, kapının hemen içinde topuklarımın üzerinde sallanırken sesim yumuşak bir ünlem gibi çıkmıştı.

Gözlerim odayı taramdı. İçeride küçük bir çift kişilik yatak vardı. Onu eve ilk getirdiğimde babamın Finn'in uyuması için ısrar ettiği odaydı. Yatağı şimdi göremiyordum, çünkü o, paketlenmiş hediyeler dağının altında kaybolmuştu. Hepsi açılmamış durumdaydı. Babam düğün hediyelerinden bahsetmemişti ve kesinlikle onlara ne olduğunu sormak aklıma gelmemişti. Hepsini oraya taşıması çok uzun zaman almış olmalıydı. Bana düğünü hatırlatabilecek bir şey ile karşı karşıya kalmamam için yapmış olması gerektiğini anladım.

Havada neredeyse dilimle bile tadını alabildiğim tuhaf bir tatlılık vardı ve daha arkamı dönmeden nereden geldiğini biliyordum. Babamın merdivenleri tırmanırken çıkan yavaş ayak seslerini duydum ve göz yaşlarımı silmek için gözlerimin altından bir elimi kaydırmaya yetecek kadar zamanım oldu. Beni kendine doğru çekerken elinin sıcaklığını omzumda hissettim.

Düğün pastamı gerçek hayatta ilk kez görüyordum ve onu seçtiğimiz katalogdakinden bile daha iyi görünüyordu. Tüm

hediyelerle başa çıkabilirdim, sonuçta sadece güzelce sarılmış paketlerdi. Ancak dantelle kaplanmış gibi görünmesini sağlayan narin süslemelerle kaplı üç katlı pastayla yüz yüze gelmek çok fazlaydı.

"Bu neden burada? Neden resepsiyonda yenmedi?"

Babamın sesi kalındı. Bugün bu sahneyle karşı karşıya kalmaktan kaçınmaya çalıştığı belliydi.

"Kimse onu kesmek istemedi, tatlım, bırak yemeyi. Onu yemek... yanlış olurdu."

Boğazımdaki yumru konuşmama izin verecek kadar küçük olana kadar birkaç kez yutkundum. "Pekâlâ, umarım çayın yanında meyveli pasta yemeyi hâlâ seviyorsundur, çünkü görünüşe göre önümüzdeki birkaç yıl boyunca onu yiyeceksin."

Elile sıcak bir tavırla omzumu sıktı. Kafasını salladığını anlamam için başımı çevirmeme gerek yoktu.

Derin bir nefes aldım ve Finn ile benim daha önce hiç yapmadığımız şekilde pastanın en üst katında yan yana duran gelin ve damada son bir kez baktım. Figürlerin çok sevimsiz olduğunu iddia etmiştim ama Finn onlarsız düğün pastası olmayacağını söylemişti. Parmağımı uzattım ve damat heykelciğine hafifçe dokundum.

"Bunun kasabanın sonundaki bakım evine gitmesini ayarlayabilir misin?" diye usulca sordum. "Bu kadar pastanın boşa gitmesi çok yazık olur."

İştahım kapanmıştı ama yine de tabağımdaki her lokmayı yedim çünkü babam benim için yeterince endişeliydi ve listeye "potansiyel yeme bozukluğunu" eklemesine gerek yoktu. Konuşmamız herhangi bir çıkmaz yola girmeden elmalı pudinge kadar ilerleyebildik. Sonunda konuya girmemiz, babamın yemek masasının ortasındaki bir vazoya koyduğu parlak turuncu gerberalar hakkında yaptığım tesadüfi bir yorumla oldu.

"Bunlar muhteşem."

"Bu sabah annen için bir demet aldım ve çok güzel görünüyorlardı, o yüzden ev için de bir tane aldım."

"Bu sabah orası sessizdi umarım. Anneme anlatacak çok şeyin olduğunu tahmin ediyorum."

Babamın gülümsemesi şefkatliydi, haftalık ziyaretlerinden her söz ettiğinde olduğu gibi. "Bu kadar erken her zaman sessizdir. Nadiren başka kimse oluyor..." Sanki neredeyse ansızın karşısına çıkan bir uçuşuma adım atacakmış gibi aniden sustu. Gözlerini birkaç kez kırptı, insanların neye baktıklarını tam olarak anlayamadıklarında yaptıkları gibi. Önündeki tek şey boş yemek tabağı olduğundan, gördüğü her şeyin yemek odasından ziyade kafasında olduğunu varsaydım.

"Ne var baba? Bir sorun mu var?"

Düşüncelerinin onu götürdüğü yerden geri dönmesi birkaç dakikasını aldı. "Hayır." dedi başını iki yana sallayarak. "Önemli bir şey değil."

Önemsiz bir şey olmadığı açıktı. Ama onu rahatsız eden şeyi benimle paylaşmayacağı da aynı derecede açıktı.

"Yok canım. Önemli değil." diye tekrarladı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki, yemek dolu masadan çok da uzakta olmayan Chester'a takıldı. "Kahvelerimizi bahçede içelim mi? Güzel bir öğleden sonra olacak gibi."

Konudan pek de kurnazca sayılmayacak bir şekilde uzaklaştırıyordum, ama onu sevdiğim için ve şu anda elimde kalan tek şey o olduğu için, bunu yapmasına izin verdim.

Su an aslında ikimiz el ele Sidney'in botanik bahçelerinden geçmeli, ünlü Liman Köprüsü'ne çıkmaya hazırlanmalı ya da ikonik Opera Binası'nın dışındaki su kenarındaki barda içkilerimizi yudumlamalıydık. Gezimizin ilk birkaç günü için güzergâhımız her turistin olmazsa olmazı uğrak yerleriyle, dolu dolu geçecekti.

Ama bunun yerine ofis binamın dışında durmuş, kapıdan içeri girecek cesareti toplamaya çalışıyordum. Arabamı Finn'le ilk tanıştığımızda kavga ettiğimiz yere park etmiştim. Otoparkın geri kalanı dolu olmasına rağmen bugün o yerin boş olması tuhaftı. Batıl inançlı değilimdir, hiçbir zaman da olmadım ama bunu bir işaret olarak algıladım.

Babam günün geri kalanında ne yapacağımı sorduğunda verdiğim "Ofise gidiyorum." yanıtına oldukça şaşırmişti.

"Çalışmak için mi?" diye inanamayarak sormuştu. "Ama hâlâ ba-tatilinin neredeyse üç haftası var." İkimiz de son anda kibarca "balayı" kelimesini "tatil" ile değiştirmekle çok kötü bir iş çıkardığını fark etmemiş gibi yaptık.

"Ben işe gitmiyorum. Büyük renkli fotokopi makinesini kullanmak istiyorum. Finn'in fotoğraflarını basacağım ve sonra onları boş zamanımda olabildiğince çok yere dağıtacağım." Yorgun bir şekilde iç çektim. "Madem polis bu tür bir şey yapmak istemiyor, o zaman bunu kendim yapmak zorundayım." İtirazlarına hazırlanarak sandalyemde daha dik oturdum. Ama hiç de beklediğim gibi olmadı.

"Bu bana gerçekten iyi bir fikir gibi geldi."

Ofise geleceğimi kimseye söylememiştim. Fark edilmeden içeri sızmayı, istediğim çıktıları almayı ve sonra mümkün olduğunca dikkat çekmeden ayrılmayı umuyordum. Neden hâlâ İngiltere'de olduğumu ve dünyanın diğer tarafında balayına çıkmadığımı açıklamaya hazır olduğumdan emin değildim.

Dikkate almadığım şey, bana ne olduğunu kimseye söylemeye gerek olmayacağıydı, çünkü zaten herkes biliyordu. Düğüne bir avuç yakın meslektaşımı davet etmiştim ve haberler ofislerde, özellikle de bu sektörde hızla yayılır. Bu hafta şüphesiz ki su sebiline önündeki bir numaralı sohbet konusu bendim. Bu sohbetlerden bazılarının muhtemelen nasıl sonuçlandığını çok iyi bildiğim için ürperdim.

Bazı dergilerde nahoş bir kahpelik kültürü vardır ve *Glow* da bu kültürden nasibini almış bir dergidir. Birilerinin çıplak pençelerle saldırmalarının ve acımayla karışık sempatik yorumların tamamen farklı bir şeye dönüşmesinin daha uzun zaman süreceğinden endişeleniyordum.

Resepsiyon masasının arkasındaki kız, neler olduğunu açıkça biliyordu ve şirkette o kadar yeniydi ki henüz adını bile bilmiyordum. Binarın içine hızlıca girmemi, ona doğru kısaca başımı sallamamı ve asansörlere doğru adım atmamı izlerken, yüzünden en az beş farklı şaşkınlık ifadesi geçti.

Masamdan kaçınarak, boş bulma umuduyla fotokopi odasına giden dolambaçlı bir yol tuttum. Ne yazık ki boş değildi. Ben odaya girerken genel müdür Jacqueline başını kaldırdı. En son yaptırdığı botoks enjeksiyonları, beni görünce yaşadığı şaşkınlığı saklayacak kadar etkiliydi, ancak ağzı büyük bir şaşkınlık O'suyla açık kalmıştı.

"Gemma, aşkım, burada ne yapıyorsun?"

Jacqueline'in yaşlanması imkânsızdı, ama yayıncılıkla uğraştığı yıllar dikkate alındığında popüler görüş onu ellili yaşlarının ortalarında bir yere yerleştiriyordu. O çok güzel yaşlanmış biriydi ve bugün kendimi ondan en az yirmi yıl yaşlı hissettim.

Omzumun üzerinden asılı tote çantayı daha da sıkı tutarak "Fotokopi makinesini kullanmak için geldim." diye açıklamada bulundum. Çantamda Finn'in bir fotoğrafı vardı. Çok geçti, ona sadece söylemek yerine şirketin ekipmanlarını kullanmak için ondan izin istemem gerektiğini fark ettim. "Eğer sizin için de uygunsa?" diye aceleyle ekledim. "Biraz 'Kayıp' ilanı çıktısı almak istiyorum."

Jacqueline'in gözleri estetik ameliyatının izin verdiği ölçüde genişledi ve sonra daraldı.

"Tabii ki kullandığım malzemelerin parasını ödeyeceğim."

Başını iki yana salladı, kusursuzca kesilmiş küt saçları yerine geri geldi. "Bunu duymamış olayım. İhtiyacın olan her şeyi kullanmaktan çekinme. Hepimiz senin yanındayız, Gemma. Uma'nın bunu biliyordur."

Şiddetle başımı salladım, o anda kullanmaya çalışırsam sesimin çatlayacağından korktum.

"Ofisime uğra ve gitmeden önce beni gör." Bu bir davetten çok bir direktifti.

Çantamdan Finn'in fotoğrafının olduğu zarfı çıkarmadan önce odadan çıkmasını bekleyerek tekrar başımı salladım.

Birlikte olduğumuz süre boyunca muhtemelen Finn'in yüzlerce fotoğrafını çekmiştim, ama çoğu ya benim telefonumda ya da onunkinde kalmıştı. Birçok özçekimimizi sevsem de afiş için ihtiyacım olan şey, Finn'in kendi başına, tercihen kameraya aptal bir surat yapmadığı önden bir fotoğrafıydı.

Sonunda, gerçekten kullanabileceğim tek bir tane bulabilmiştim. Çektiğim tüm fotoğraflar arasında en sevdiğim oydu, bu yüzden komodininde gümüş bir çerçeve içinde duruyordu. Geçen yaz sonunda, güneş batarken çekilmiş harika bir fotoğraftı. Finn doğrudan bana bakıyordu ve o anda ikimizin de hissettiği heyecanı piksellerle yakalamayı başarmıştım.

İnsanlar, herkesin kendi geleceğinden sorumlu olduğunu söylüyor ama bazen kader devreye giriyor ve kontrolü ele alıyor. Hiçliğin ortasında bir yaz akşamında kaybolmanın geleceğimizin gidişatını değiştireceğini nasıl bilebilirdik?

Cördüğüm ilk andan itibaren Mantar Kır Ev'i'nin hayalimdeki ev olduğunu biliyordum. Finn için de öyleydi, ya da bana öyle dedi.

Çok ama çok sonra, tamamen farklı iki rüya gördüğümüzü anladım.

Beş yüz yaprakta durmayı düşündüm ama kendimi ikinci topa uzanıp kâğıt tepsisini beslerken buldum. Ya birinin hafızasını çalıştırmayı başaran 1.000 numaralı ilan olacaksa; ya Finn'in ortadan kaybolmasına ışık tutan kişi o olacaksa?

Finn'in görüntüsü dakikada elli kez çıkarken hızla büyüyen yığına bakmak garip bir şekilde hipnotize ediciydi. Yüzüne bakmak zordu ama doğruyu söylemek gerekirse fotoğrafın en üst köşesindeki bina da bir o kadar dikkatimi çekti. Mantar Kır Evi. Bunu düşünmek bile kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

Fotokopi makinesine gerçekten ihtiyacı olan birinin acelesi olmasaydı, *Glow*'un kırtasiye malzemelerinin daha ne kadarını tüketeceğimi söylemek imkânsız. Muhasebeden adını hatırlamadığım birinin sayfanın üst kısmındaki "Kayıp" kelimesine ilgiyle baktığını fark eder etmez çıktılarımı çabucak bir kutuya koydum. Kapağıyla kutuyu kapattım ve biri bana yanıtlamaya hazır olmadığım bir soru sormadan önce hızla odadan çıktım.

Jacqueline'in ofisi açık plan katın diğer tarafındaydı ve saatime hızlı bir bakış, *Glow* çalışanlarının çoğunun mola vermek için çatı katındaki kafeye gitme zamanının neredeyse geldiğini doğruladı. Kendimi mükemmel zamanlamamdan dolayı sessizce tebrik ederek, birkaç yıldır artık sadece kadınlar tuvaleti olarak kullanılan tuvalete döndüm.

Şansım kesinlikle dönmüş gibiydi, çünkü tuvalet boştu. Yine de girişten en uzaktaki kabini seçtim. Takip eden dakikalarda kapının birkaç kez açılıp kapandığını duydum ve bu ziyarette tanıdığım herhangi bir kişiden kaçınma şansının çok az olduğunu fark ettim. Er ya da geç ya herkesle yüzleşecektim ya da çalışacak yeni bir yer bulacaktım. Tuhaf olan, ikinci seçenek kulağa çok da sinir bozucu gelmiyordu. Artık yeni maceralara atılmanın zamanı geldi mi, diye düşündüm.

Alçak bir konuşma sesi duyabiliyordum ama el kurutma makinesinin vızıltısından ve lavabolara sıçrayan sudan, kadınlar

tuvaletinde benimle birlikte kimlerin olduğunu anlamak zordu. Üç ya da dört farklı ses vardı. Adımı duyduğumda, parmaklarımı sürgüye yerleştirmiştım ve kabin kapısını açmaya hazırlanıyordum.

Kalakaldım.

"Gemma'nın bugün buraya geldiğini duyduunuz mu?"

Kaşlarımı çattım, sesi tanımaya çalıştım ama başaramadım.

"Yooooooo." dedi arkadaşlarından biri, bu kelimeye ekleme- nin mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla "o" ekleyerek.

"Evet. Doğrusu, onun yerinde ben olsaydım, karanlık bir odada bir kova dolusu dondurma ve bir şişe votkayla oturuyor olurdum."

Gülüştüler. Benimse çenem kasıldı, bu da en azından ne düşündüğümü söylememe engel oldu.

"Yine de kendini berbat hissediyor olmalı." diye ekledi. Bunu söyleyenin alt kadro yazarlarından biri olan Melanie olduğundan oldukça emindim.

Harekete geçmeliyim, burada olduğumu bilmelerini sağlamalıyım, diye düşündüm. *Kabinden çıkmak artık tamamen garipleşmeden önce.* Yine de sürgüyü kaydırarak açmak yerine elim yaruma düştü.

"Lucy oradaydı, biliyorsun, cumartesi günkü düşünde. Acı verici olduğunu söyledi. Görünüşe göre Gemma, nişanlısının başına korkunç bir şey geldiği konusunda ısrar edip duruyormuş."

"Ne gibi?"

Konuşanın omuzlarını anlamlı bir hareketle silktiğini düşündüğüm bir sessizlik oldu.

"Bilmiyorum. Birine böyle yapmak çok boktan bir şey. Demek istediğim, Finn fikrini değiştirmişse ve artık onunla evlenmek istemiyorsa bile dürüst davranabilirdi ve onu öylece bırakıp, kaçıp gitmemeliydi."

"Sana onun kaçıp gittiğini düşündüren ne?" Şimdi Melanie olduğundan emin olduğum kişi tekrar lafa girmişti. Bu soruyu sormamış olsaydı, kabinden çıkmam ve onlarla yüzleşmem için harika bir an olacaktı. Ama anımı kaçırmıştım ve daha sonra

duyduklarım, hepsi tuvaletten çıkana kadar kabinden ayrılma ihtimalini ortadan kaldırdı.

"Bunu gerçekten sormana gerek var mı sence? Finn'i gördün, değil mi? Yani, Gemma yeterince güzel sayılır, ama yan komşumuzun güzel kızı tipinde, kesinlikle piyangoyu tutturduğunu biliyor olmalı. Hem de büyük ikramiyeyi. Birkaç yıl önce bir arkadaşım Finn'le birkaç kez çıkmıştı ve bunun bir film yıldızıyla çıkmak gibi olduğunu söylemişti. Ve bu, başarılı bir yazar olmadan önceydi. Kadınlar her zaman onun üzerine düşecekler. Bunun gibi adamlar uslanan tipler değildir."

İlk kez dördüncü bir ses yükseldi.

"Kimin kimden daha çekici olduğu konusunda insanların ilişkilerini görmezden gelebileceğinizi sanmıyorum. Ve her zaman Gemma ve Finn'in birbirlerine çok yakıştıklarını düşünmüştür."

Orijinal *Mean Girls* konseptinin arkasındaki ilham kaynağı olduğu açık olan diğer kadın, kesinlikle domuz gibi homurdandı. "Birkaç hafta önce gördüklerimi görmüş olsaydın, bu fikrini gözden geçirmek isteyebilirdin."

Kalbimin, sanki kendine yeni bir yer bulmaya çalışarak, bozuk bir asansör gibi mide boşluğuma düştüğünü hissettim.

Dışarıdaki kızlardan, yolun diğer tarafına asla ulaşamayan talihsiz bir şeyin kalıntılarını gagalayan kargalar gibi heyecanlı bir yaygara hissedebiliyordum. Sanki gagaladıkları şey benim kalbimmiş gibi hissettim.

"Ne? Ne duydun?" diye birisi sordu.

"Duymadım, kendi gözlerimle gördüm."

Midem bulanmaya başladı, kelimenin tam anlamıyla fiziksel olarak hastaydım. Tuvalete çok çok yakın olmam bir avantaj sayılabilirdi, ama sessiz kalma ihtiyacı, hiçbir zaman o anki kadar önemli olmamıştı.

Artık çok geçti, annemin bir keresinde bana başkalarının konuşmalarını asla dinlemememi söylediğini hatırladım, çünkü kulak misafiri olanlar kendileri hakkında nadiren iyi şeyler duyarlardı. Söylemeyi başaramadığı şey, sevdikleri insanlar hakkında da iyi bir şey duymadıklarıydı.

"Birkaç hafta önce Finn'i uzun sarı saçlı çok çekici bir kadınla arabaya binerken gördüm. Bana göre oldukça 'yakın ve kişisel' görünüyorlardı."

"Bu onun illaki aldattığını kanıtlamaz."

"Bilmiyorum. Nasıl görüldüğüyle ilgili bir şeyler vardı, bir iş çeviriyor gibilerdi. Arabayı kadın sürüyordu ve ben onların arkasındaki arabadaydım ve kadının ona doğru eğilip gülme şeklini ve ışıklarda durdurulduklarında sanki görünmek istemiyor-muş gibi etrafına nasıl baktığını görmek zor olmadı. Kimsenin onları görmesini istemiyor gibilerdi."

"Neden Gemma'ya bir şey söylemedin?"

Bu benim sorumdu, kabinin mahremiyetinden sessiz bir çıkış olarak çıkıp bulunduğum kabinin içinde kalmıştı.

"Neyse, o zaman üstüme vazife değil, diye düşünmüştüm. Dedğin gibi, tamamen masum bir açıklaması olabilirdi. Dedikodu yapmakla suçlanmak istemedim."

Çok geç, diye düşündüm, ilişkimi ayaküstü yerle bir ettikten sonra, kadınlar arkalarında bıraktıkları enkazdan tamamen habersiz olarak çekip gittiler.

"Kapıyı kapat." diye talimat verdi Jacqueline.

Döndüm ve istediğini yaptım, elimin hâlâ titrediğini görmek beni dehşete düşürdü. Kadınlar tuvaletinde duyduklarım beni sarsmıştı ve binadan hemen kaçmamı engelleyen tek şey, uğrayıp Jacqueline'i görme sözündü.

Tuvalet boşaldığında, kızarmış yanaklarıma bol miktarda su sıçratmak için birkaç dakika harcamıştım. Pek işe yaramamış görünüyordu çünkü hâlâ defalarca tokatlanmış gibi görünüyordum. Bu kötü bir benzetme değildi, çünkü görünmeyen meslektaşlarımdan sözleri kesinlikle tokat gibi gelmişti.

Beni rahatsız eden, Finn'le birlikte arabadaki gizemli kadının kimliği değildi, çünkü ikimizin de düzenli olarak görüştüğü bir sürü karşı cinsten arkadaşımız vardı. Sikletimin üzerinde biriyle birlikte olduğum iddiası da değildi, çünkü Finn'le ilişkimiz bu tür saçmalıkların beni endişelendirmesine izin vermeyecek

kadar güven vericiydi. Kanıtlanan tek şey, hiç kimsenin bir başkasının ilişkisindeki dinamikleri gerçekten bilmediği veya anlamadığıydı.

Ama beni kendime itiraf ettiğimden çok daha fazla rahatsız eden, hikâyeyi anlatan kişinin Finn'in görölmek istemediğinden çok emin olmasıydı.

Kâğıt havlu kutusundan aldığım bir tomar havluyla yanaklarımı kurularken, gözlerim bir anda yüzüm için fazla büyümüştü. Finn'in yaptığı, kimsenin bilmesine gerek kalmayacak kadar endişeli olduğu şey neydi?

"Çıktıları alabildin mi?" Jacqueline odasına girerken sordu, gözleri kısa bir süre kucağımdaki kutuya kaymıştı.

"Evet. Bunun için tekrar teşekkür ederim."

Jacqueline gülümsedi ve masasının karşısındaki sandalyeye doğru başını salladı. İsteksizce oturdum, bunun kısa bir ziyaret olması umudum hızla yok oldu.

"Nasılsın, Gemma?" diye sordu patronum, çenesini avuçlarına dayayıp bana doğru eğilerek. Klasik bir "Seni gerçekten dinliyorum." pozuydu ve bu beni anında rahatsız etti.

"Peki. Şey, biliyorsun, çok iyi değil. Tam olarak değil."

"Yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, sadece istemen yeterli."

Ağaç gövdelerine el ilanlarını yapıştırmak için bana katılmaya gönüllü olacağını bir an bile düşünmedim, ama birden bana yardım edebileceği, aslında çok önemli başka bir yol olduğunu fark ettim.

"Aslında bir şey var."

Jacqueline, teklifinin kabul edilmesini gerçekten istemeyen –ya da beklemeyen– biri gibi davrandı.

"Bunlardan birini *Glow* web sitesinde yayınlatabilir misiniz?" diye sordum. Kutunun kapağını açıp masanın üzerinden ona "Kayıp" ilanlarından birini uzatırken parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu.

Jacqueline uzun bir süre kâğıda baktı, sanki basılmadan önce üzerinde çok çalışma gerektiren bir taslakmış gibi. Rahatsız edici derecede uzun bir sessizlikten sonra, ilanı bıraktı ve endişeli bakışlarımla karşılaştı.

"Finn son derece çekici bir adam." Bu gözleme nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Teşekkürler mi demeliydim, yoksa biliyorum mu? "Düğüne beş kala terkedilmek çok üzücü olmalı."

Ellerim farkında olmadan sandalyenin ahşap kollarını sıktı. "Olan tam olarak bu değildi."

Botoks çok sınırlı kaş hareketlerine izin verir, ancak Jacqueline buna rağmen elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Yani, evet, Finn kiliseye gelmedi ama o herkesin düşündüğü gibi beni bırakmadı. O kayıp."

"Tabii ki."

Cevabım bu iki kelimedeydi ve yine de ısrar ettim. Neden hiçbir fikrim yoktu. "Peki, bunu web sitesine koyabilir misiniz?"

Jacqueline isteğimi düşünüyormuş gibi yaptı ama *Glow*'da yedi yıl çalıştıktan sonra, kararını ne zaman verdiğini zaten biliyordum. "Ne kadar çok istesem de bu gerçekten... uygun değil. Bu genellikle yaptığımız türden bir şey değil."

"Pekâlâ, belki de bunun nedeni genellikle böyle bir şeyin olmamasıdır." diye karşılık verdim, onun hafif bir şaşkınlık ifadesiyle geriye doğru çekilmesini fark edemeyecek kadar sinirliydim.

Jacqueline, mükemmel ojeli tırnaklarını masanın üstünde kısa bir süre tıklattı. "Sanırım şu anki durumunda olmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir yazı yazabiliriz..."

Sanki nişanlını düğün gününde kaybetmek yetmezmiş gibi, bir de bunu yazı hâline getirme isteği için kullandığı dikkatli sözcük seçimine neredeyse gülecektim.

"Terk edilmekle ilgili bir yazı demek istiyorsunuz, sanırım." diye itiraz ettim, konuşurken ayağa kalkmışım.

Jacqueline bir an için rahatsız görünme lütfunda bulundu, ama çok az şey onun dengesini uzun süre sarsabilirdi. Yayıncılık merdiveninde onun kadar yükseğe tırmanmak için emin adımlarla ilerlemeniz gerekir. Birdenbire, onun tavrı bana kesinlikle yükseklerle uyum sağlayacak bir kafa yapım olmadığını fark ettirdi.

"Hayır, Jacqueline. Teklifin için teşekkürler, ama gerçekten o yazıyı yazacağımı sanmıyorum." Duyabildiğim uzaktaki güm-bürtü sesinin kalp atışım mı yoksa kariyer tabutuma ilk çiviye çakma sesim mi olduğunu merak ettim. "Fakat kâğıt ve fotokopi

makinesi kullanımı için teşekkürler. Üç hafta sonra görüşürüz.” dedim kapıya doğru dönerek.

Beni durdurmaya çalışmadı ve bunu yapsaydı gerçekten de ona bir faydası olmazdı.

“Bırakmalısın.” dedi Finn. Düğünümüzden altı ay önceydi ve tembel bir pazar sabahında yatakta yatıyorduk ve ertesi gün gelen kutumda halledilmeyi bekleyen iş miktarını düşünerek sabahımızı mahvetmiştim. “Bu iş için fazla iyisin, Gemma.”

Güldüm ve onu daha da yakınıma çekip teninin sıcak kokusunu içime çektim. Şişeleyebilseydim, yemin ederim yaşadığım sürece başka bir koku kullanmazdım. “Sanırım biraz ön yargılısın.” dedim, tenim tenine, kalp atışlarım kalp atışlarına karışmış bir hâlde kalçalarımı kıvrarak. Kalp atışları hızlanıyordu ve benimkiler de onunkileri takip ediyordu.

“Peki, bırakırsam ne yaparım?” diye ona sordum, vücudu yakınlığıma tepki vermeye başladığında aniden konsantre olmakta zorlandım. “Her neyse, bana açıkça lütfettiğin işten ayrılmak nankörlük gibi görünüyor.”

Gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla güldü. “Öyle bir şey olmadı. Sana kaç kere söylemem gerek, *Glow*’daki iş asla bana teklif edilmedi.”

Zaman zaman kazıdığım eski bir tartışma konusuydu. Finn, benim alabilmem için işi geri çevirdiğini hiçbir zaman kabul etmemişti ve ben de işin önce ona teklif edildiğine inanmaktan asla vazgeçmemiştim.

Elleri şimdi kalçalarımıdaydı ve nasıl geliştirdiğini düşünmekten hoşlanmadığım pratik bir beceriyle beni zahmetsizce kucağına aldı, böylece şimdi onun üzerine yerleştim. Nefesim kesildi ve en fazla otuz saniye içinde bu konuşmanın aklımdan uçup gideceği artık kesindi.

“İstedtiğin her şeyi yapabilirsin. Başka bir dergi ya da gazete bulursun ya da bambaşka bir yol çizer ve bir kitap yazarsın.”

Güldüm ama son önerisi ilgimi çekmişti. “Nasıl olacak ki? Anlatacak bir hikâyem bile yok.”

"Herkesin bir hikâyesi vardır." diye yanıtladı Finn, nefesi boğazını ısıtıyordu. "Sen *henüz* bulamadın. Bir kumar oynayarak bir kitap yazmak hayatımda verdiğim en iyi karardı." Az önce saçma bir şey söylemiş gibi başını salladı. "Hayır. En iyi ikinci karardı. Sana geri dönmek her zaman benim en iyi kararım olacak."

Bana baktı, ifadesi sıcacıktı ve gittikçe daha da ısındı.

Glow'dan ayrılmak dikkatle düşünülmesi gereken bir şeydi ama Finn'in elleri yavaşça göğüs kafesimden yukarı çıkıp göğüslerimi kavrarken, tutarlı düşünmek hiç bu kadar uzak görünmemişti.

KİTAPÇI

On sekiz ay önce

“Üzgünüm! Çok geç kaldım!” Hannah kaygan kaldırımından bana doğru gelirken seslendi.

“Pek değil.” diye yalan söyledim çünkü onun kendini kötü hissetmesini istemiyordum ve ayrıca on beş dakikadır hissetmediğim ayak parmaklarımın o kadar üşümesi de *onun* suçu değildi. Bu tamamen mantıksız bir kararla bu havada ince tabanlı son moda çizmelerimi giymem yüzündendi. İyimser havayı pekiştirmek için “Ben de daha yeni geldim.” diye ekledim.

“Eh, bu koca bir yalan.” dedi Hannah, koluma girerek. “Çünkü parlak kırmızı burnun beni uzun süredir bu kar fırtınasında beklediğini söylüyor.”

Sözlerine yüzümü buruşturdum. Parlak kırmızı bir burun, kesinlikle aynanın karşısında çok uzun süre harcayarak elde etmeye çalıştığım görünüm değildi.

“Çok şirin olmuşsun ama. Bu seni biraz Ren Geyiği Rudolph gibi gösteriyor.” dedi Hannah teselli edercesine. “Yine de Noel’e daha çok var, bu tarz biraz erken sanki.”

Bu konuda haklıydı. Daha kasım ortasıydı ve küçük ölçekli beklenmedik kar fırtınası herkesi şaşırtmıştı. Yollar yeni tuzlanmıştı, toplu taşıma hazırlıksız yakalanmıştı ve trenlerin hepsi geç kalıyordu. Daha da sinir bozucu olan, hedeflediğim ‘ne kaçırdığını gör’ tarzının, hipotermiden muzdarip birine benzediğinizde o kadar da iyi gözükmemesiydi.

Titredim ve boynuma sıkıca sardığım kalın beyaz atkıyı daha da sıkılaştırdım. Kalabalık kavşakta beklerken, yolun karşı tarafındaki kitapçının vitrinine hayran kalmıştım. İki buçuk yıldır görmediğim bir adamın, şu anda, kitap turunun son etkinliğini düzenlediği kitapçının.

"Sence çoktan başlamış olabilir mi?" Hannah yaya geçidi düğmesine basarken endişeyle sordu.

"Muhtemelen." dedim, gözlerim bir kez daha kitapçı vitrinindeki parlak fotoğrafa kaydı. Finn'in yüzünün altına bir afiş yapıştırılmıştı, üzerinde de şu yazılıydı: *İmza Günü Bu Gece Burada.*

Yeşil ışığın geçmemize izin vermesini beklerken Finn'in gözleri korku filmindeki bir portre gibi beni takip ediyor gibiydi. Yaya geçidine adım atarken onları hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

"William işten çıkamamış," diye açıklamada bulundu Hannah özür dilercesine, "bu da benim trenimi ve senin de etkinliğin başını kaçırman anlamına geldi."

"Gerçekten önemli değil." diye onu rahatlattım, çünkü aylık kızlar gecemizi pizza ve Prosecco (ki çok sever) ile geçirmek yerine Finn Douglas'ın (pek de sevdiği söylenemez) imza gününe katılmakla geçirerek bana zaten bir iyilik yapıyordu.

Birkaç hafta önce, turun reklamını telefonumdan ona gösterdiğimde şaşkınlık içinde "İmza gününe mi gitmek istiyorsun?" diye sormuştu.

"Şey... evet." dedim, kesinlikle geleceğini bildiğim şeye kendimi hazırlayarak.

"Son iki buçuk yıldır sana tek kelime söylemeyen bir adamın imza gününe, öyle mi?"

Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. "Sanırım onun gibi ben de bir şey söylemedim demek daha doğru olur."

Hannah öfkeli bir kahkaha attı. "İrtibatla kalabilirdi. En azından annen öldükten sonra sana mesaj atabilirdi."

O ana kadar keyifle içtiğim kahveyi yuttum. Aniden tadı acı geldi. "Finn, beni sosyal medyada takip etmeden annem hakkından nasıl bir şey bilebilirdi ki. Eminim bilmiyordu."

Hannah, sert bir iç çekişle, tabağındaki kruvasandan bir parça kopardı. Hayatımdan kaybolan ve tekrar girmeye hiç ilgi göstermeyen adamdan koparmak istediği et parçasının simgesi gibiydi.

"Tamam, geleceğim." dedi kruvasanı çiğnerken. "Ama kayıtlara geçmesi için, önce harika bir işten, sonra başarılı bir işten ve nihayet hayatı boyunca tanışıp tanışabileceği en iyi kadından uzaklaşan bir adamın matah birisi olmadığını belirtmek isterim. O kahrolası bir aptal."

"Bunu ona imza gününde söylemeyi unutma." dedim Hannah'a minnettar bir şekilde sarılarak.

Biz kitapçının kapısını açıp içeri girerken başımızın üzerinde eski moda bir zil çınladı. Birdenbire, elinde bir pano taşıyan ve önemli biri gibi görünen bir kadın belirdi.

"Finn Douglas etkinliği için mi geldiniz?" Dükkân tamamen terkedilmiş gibi görüldüğü için gereksiz görünen bir sahne fısıltıyla sordu. Etkinlik bu kadar çabuk mu bitmişti? Yoksa kimse gelme zahmetinde bulunmamış mıydı? Eğer öyleyse, muhtemelen Finn tahmin ettiğim kadar popüler değildi.

"Korkarım şarap ve kanepelerin olduğu kısmı kaçırdınız." diye fısıldadı kadın, en son en çok satanların sergilendiği masaların yanından geçerken pişmanlıkla.

"Yani gelen var mıydı?"

Sanki çılgınca bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Sürüler hâlinde. Ağırıklı olarak kadınlar tabii ki, ama turun her durağında böyle oluyor zaten. Bu kadar evrensel çekiciliğe sahip çok fazla gerilim yazarı yok ve elbette ki Finn'in dinleyici önündeki harika performansı buna çok yardımcı oluyor."

O birebirde de oldukça harika biri, diye kafamdan küçük bir ses yükseldi. Kendime aradan geçen yıllarda çok etkili bir şekilde yapmayı öğrettiğim gibi duygularımı görmezden geldim.

Onun yayıncısı olduğunu tahmin ettiğim kadın, "Son kitabı harika." diye devam etti. "Bu hafta *The Times*'ın en çok satanlar listesine girdi, biliyorsunuzdur, eminim."

Biliyordum. Ayrıca, birkaç ay önce *Glow*'un kitap editöründen erken okuma kopyasını aldığım için kitabın ne kadar iyi olduğunu da biliyordum. Üç kez okumuştum. Finn'in kariyeri açıkça yükselişteydi ve bu, benimle olası bir ilişkiye öncelik vermememe kararını biraz daha katlanılabilir hâle getirdi. Finn kalbinin sesini dinlemişti ve bunu yaptığı için birini gerçekten suçlayamazdın, benim kalbim bunun sonucunda bir miktar hasar almış olsa bile.

Yayıncı bizi dükkânın arka tarafına doğru yönlendirirken, "Arka sırada hâlâ birkaç boşluk olmalı." diye fısıldadı. Şimdi yetersiz katılımı ilgili sorunun ne kadar gülünç olduğunu görebiliyordum. En az yirmi sıra sandalye olmalıydı ve hemen hemen hepsi doluydu.

İki boş sandalye bulana kadar gözlerimle arka sıraları taramdım. Ancak yerleştüğümüzde, görmeye geldiğim adamın yükseltilmiş bir kürsüde oturduğu odanın ön tarafına bakmak için nihayet hazırdım.

Finn büyükçe bir koltukta oturuyordu, uzun bacaklarını önüne uzatmış, ayak bileklerinde çaprazlamıştı. Rahat ve kendinden emin görünüyordu ve o kadar acı verici bir şekilde tanıdık ki ağzım hemen kururken gözlerim tam tersini yapmakla tehdit etti.

Tamamen siyah giyinmişti, bu onu ilgi çekici ve biraz da tehlikeli gösteriyordu. Doğru olduğunu bilsem de beynimin bu açıklamaya 'seksi' kelimesini eklemek isteyen kısmını görmezden geldim. Finn, sahnede çaprazında oturan kadın moderatöre gülümsüyordu. Onu bol bol iltifat ve mikrofondan gelen bir ciyaklama sesiyle tanıştırdı. Finn, kendi kendisiyle hafifçe alay ederek, sıcak karşılama için ona teşekkür etti ve mikrofon teklini kibarca reddetti.

"Beni arkadan duyabiliyor musunuz?" diye seyirciye dönerek sordu. Umutsuzca bize bakmadığını umarak sandalyemde biraz daha alçaldım. "Mecbur kalmadıkça mikrofon kullanmamayı tercih ederim. Mikrofon olmadan her şey daha samimi geliyor."

Finn'le "samimi" olma fikri, büyük ölçüde kadın izleyiciler arasında fırtına gibi esti. Kalabalığın gülüşmeleri arasında Hannah bana doğru eğildi.

“Senin Finn’in sersem herifin teki olabilir, ama itiraf etmeliyim ki, söylediğin kadar ateşli biri.”

“O benim Finn’im değil.” diye tısladım. “Sersem de değil.”

Hannah bilmiş bir gülümsemeyle sandalyesine yaslandı.

Üçüncü gözlemimi çürütemediğimi fark etmem biraz zaman aldı: Finn seksiydi. Muhtemelen bu inkâr edilmesi imkânsız bir gerçek olduğu için.

Söyleşi şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Finn hem eğlence- li hem de ilgi çekiciydi ve eski bir gazeteci olarak seyircinin ne duymak istediğini içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. Bunda iyiydi ve oturumu okurlardan gelen sorulara açtıklarında mutlu ve rahat görünüyordu.

Hannah, neredeyse tiz ve beni gıcık edeceğini bildiği bir ses tonuyla, “Ona neden iletişim kurmaya hiç zahmet etmediğini sorabilirsin.” diye öneride bulundu. Bir kelime daha ederse ona yavaş ve acılı bir ölüm vaat eden bir bakış attım.

Finn’in gözleri, ellerini kaldırmış olanları tarayarak seyircilerin sıralarında geziniyordu. Bir konserde kalabalığın arasından geçen bir spot ışığı gibi bakışlarının bana doğru geldiğini hissedebiliyordum. Sesinin bocalayacağı ya da beni gördüğü anda aklını yitireceği ana kendimi hazırladım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, gözleri yanımda oturan yabancıyı geçip sonunda seyirciler arasında yüzümü bulduğunda ne dediğini duymak imkânsızdı. Ama tereddüt etmedi, tökezlemedi, hatta bir tonlamayı bile kaçırmadı. Hoş ama tamamen boş bir gülümsemeyle, bakışları koltuk sırasından aşağıya doğru yolculuğuna devam etti.

Hannah, yirmi dakika kadar sonra, “Eh, itiraf etmek beni ne kadar üzse de aslında oldukça ilginçti.” dedi. Finn, izleyicilerin sorularını yanıtladıktan sonra romanından kısa bir bölüm okumaya başlamıştı. Odayı büyülenmiş hâlde avuçlarında tutarken bir iğnenin yere düşmesinin sesini bile duyabilirdiniz. Gözleri elindeki kitaba odaklanmışken beklenmedik bir anda beni ona bakarken yakalamasından endişe etmeden nihayet onu inceleyebildim.

Hatırladığımdan da iyi görünüyordu. Belki biraz daha zayıftı, çenesi daha keskindi, ancak koyu sakalının gölgesi altından

bunu söylemek zordu. Teni bal renginde bronzlaşmıştı ve şu anki soğuğa rağmen gömleğinin kollarını geriye kıvrırmıştı. Gözlerim, parmak uçlarımin yumuşaklığını hatırladığı tüylerle kaplı kollanna doğru kaymaya devam etti. Sorun buydu. Ben hiçbir şeyi unutmamıştım ama o hiçbirini hatırlamıyordu.

“Seni gerçekten tanımadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Hannah, doğrudan kalbime giden ölümcül bir isabetle ok atarak.

“Bilmiyorum.” dedim, odanın karşı tarafında Finn’in yönlendirildiği yere bakarak. Halihazırda bir keçeli kalem ile iki yüksek, Jenga benzeri kitap yığınının yanına yerleştirilmiş bir masada oturuyordu. Kitaplarının yazarı tarafından imzalanmasını isteyen insanlar çoktan uzun, yilankavi bir kuyruk oluşturmuştu.

“Belki onu cezbeden saçlarımdı. Beni en son gördüğünde sarışındım.” dedim, parmaklarımı her zamanki cazibesinin bir kısmını kaybetmiş gibi görünen kumral buklelerimde gezdirirken.

Hannah, sadece eski bir dostun dillendirebileceği bir şekilde, “Ortada şapka takmaktan kaynaklı bir saç krizi olabilir.” dedi.

Kadınlar tuvaletinin nerede olduğunu anlamak için kitapçada aceleyle sağa sola baktım.

“Anladığım kadarıyla, hepsi bu kadar deyip kös kös gitmiyoruz.” diye tahminde bulundu alaycı bir tavırla. “Bunu sonuna kadar götürmeye gerçekten kararlısın, değil mi?”

Sonunda tuvaletin tabelasını gördüğümde “Merhaba demek kabalık olur.” diye yanıtladım.

“Seni yıllarca görmezden gelmekten daha kaba olmaz.” diye karşılık verdi Hannah.

Hannah’ya uzattığım yirmi sterlinlik banknotu çantamda ararken hiçbir şey söylemedim.

“Kalmam için bana rüşvet mi veriyorsun?”

“Ha ha. Finn’in kitabı için. Ben saçımı düzeltirken bana bir tane alabilir misin?”

Bayanlar tuvaletindeki ayna ne yazık ki en büyük korkularımı doğruladı: bir düzleştirici seti veya kalifiye bir kuaför olmadan yapılabilecek çok az şey vardı. En azından birisi yanlışlıkla kafama oturmuş gibi görünmemesi için birkaç dakika harcadım, nemli kıvrımları bakır bukleler hâlinde yüzüme

düşene kadar kabarttım. İş görüşmesine gittiğim günde Finn'le tanıştığım ilk hâlime ne kadar benzediğimi ancak aynadan başımı çevirdiğimde fark ettim. Saçlarım kıvrıktı, kızarmıştım ve yine tam olarak kendimde değildim. Dejavu yaşıyormuşum gibi hissettim.

Hannah, kolunun altına sıkıştırdığı Finn'in bir değil iki kitabıyla kasanın yanında bekliyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum. Ama adamı dinleyince tarzı ilgi çekici geldi." diye isteksizce itirafta bulundu. "Yine de bu ondan hoşlandığımı anlamına gelmez."

İmza kuyruğu endişe verici bir şekilde daha da uzamıştı. İmzarın yanı sıra, çoğu insan Finn ile bir selfie de çekiyor gibi görünüyordu. Kesinlikle ondan isteyeceğim bir şey değildi.

Finn'in yayıncısı onun masasının arkasında, kişisel bir korruma gibi tüm kitapçıyı tarıyordu. Finn'in korunmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Avustralya'ya gitmeden önce de bu kadar kaslı mıydı? Mehtaplı akşamdan, bize dair bir anı zihnimin kilitli kasasından su yüzüne çıktı. Ellerimin, katlanmamış gömleğinin altında derisinin üzerinde gezindiği anı boğazıma takılıp kalmadan önce onu hemen tek hamlede yuttum.

Finn her okurla dostça sohbet ettiği için sıra yavaş ilerliyordu. İmzalar arasında, yayıncının elini omzuna koyduğunu ve kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. İçimde beliren kıskançlığa benzer his beni şaşırttı. Finn ve yayıncısı duvar saatine ve ardından hâlâ bekleyen okur sırasına baktılar.

İşleri hızlandırmak için bir asistan, müşterilerin istedikleri itafları yazmaları için Post-it notları dağıtarak sırada ilerlemeye başladı.

Hannah, üzerine düzgünce GEMMA yazdığım küçük sarı kareye bakarak, "En azından böylece adını hatırlayacaktır." dedi.

Gülümsemem zayıftı çünkü Finn'in beni hiç hatırlamama olasılığı artık zerre kadar eğlenceli gelmiyordu.

Masaya üç kişi kadar yaklaşmıştık. Finn'in, her kitabın başlık sayfasına yazdığı aynı sözcükleri tekrar karalarken konuşmasını da duyacak kadar yakındık.

Bu gece geldiğin için teşekkürler. Umarım kitabı gerçekten beğenirsin.

Mesajın altına da imzasını atıyordu. Yazısı artık bir doktor reçetesi kadar okunaksız bir hâl almıştı.

Masaya biraz daha yaklaştığımızda, ensem arkasındaki minik tüyler garip bir beklentiyle karıncalandı. Avuçlarım nemliydi, el sıkışırsak bu gerçekten utanç verici olacaktı.

Yayıncı, "Biraz daha acele edebilsek ne iyi olur." dedi.

"Tabii." Finn rahat bir gülümsemeyle yanıtladı ve başını sıradaki bir sonraki kişiye çevirdi.

Yani bana.

O an gelmişti. Beklediğim an. Bacaklarım spagetti gibiydi ve eğer aşağı bakarsam, elbisemin yumuşak yününden kalbimin çarptığını görebileceğimden emindim.

"Merhaba." dedi Finn hoş bir edayla. Elini uzattı ve avuç içi terli olsun ya da olmasın elimi avucunun içine yerleştirmek üzereydim ki kitabımı vermemi beklediğini fark ettim.

İyi yağlanmış bir makine gibi, kadın benim Post-it'imi ön kapaktan kopardı ve Finn'in kolayca okuyabileceği bir yere masanın üzerine yapıştırdı, diğer tarafında bir tezgâhtar ise elinde kitapçının torbasıyla hazır duruyordu. Finn bana bakmadan önce bir saniyeden daha kısa bir süre sarı kareye baktı. Zaman durmuş gibiydi ve bilinçsizce nefesimi tuttuğumu hissettim.

"Böyle soğuk bir gecede geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım kitabı beğenirsiniz." dedi, eli keçeli kaleme uzanmıştı.

Kuyruktan kaçmak ya da daha da kötüsü, masaya yaslanıp onu o gülünç geniş omuzlarından tutup bana bakmaya zorlamak istiyordum. *Daha neler? Ona meydan okumak istedim. Senin için gerçekten çok az şey ifade ediyor olabilirim belki ama, beni tamamen unutmak mı?!*

Şimdi yazıyordu, gözleri başlık sayfasına çevrilmişti. Yayıncı kadın kitaba bakıp hafifçe kaşlarını çatarken gözümün ucuyla bir hareket sezdim, ama bakana kadar Finn kitabı çoktan kapatmış, bir torbaya koymuş ve bana geri vermişti bile. "İyi akşamlar."

Hannah ondan pek de alışkın olmadığı bir hiddetle "Artık ona rahat rahat piç diyebilir miyim?" dedi.

Yanından geçen bir garsonun dikkatini çekmek için elimi kaldırarak, "Onunla tekrar bir ilgim olmasını istemediğini sanıyordum." diye itiraz ettim. "Kırmızı söylüyorum." diye sordum, kitapçıdan çıktıktan sonra girdiğimiz şarap barının menüsüne bakarken.

Hannah, benim adıma o kadar kızmıştı ki, "Renkten çok miktara önem veririm." dedi, bu kadar gergin olmasaydı eminim arkadan kahkayı da patlatırdı. Bunun dışında, sizi boş yere ümitlendiren bir hafızayla iki buçuk yıl geçirdiğinizi fark etmek, inanılmaz derecede üzücü bir şeydi. İşin garip tarafı, bir gecenin, onu paylaşan iki kişi için tamamen farklı anlamlara gelmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Hannah, kitapçının torbasından kendi için aldığı kitabı çıkarak, "Eh, artık onun zavallı küçük kitabını okumaya zahmet edeceğimi sanmıyorum." dedi. Garson kendi üretimleri bir şişe kırmızı şarap ve bir tabak zeytinle geldiğinde konuşmasına ara verdi.

Hannah kitabı masanın üzerine koydu ve daha iyi görebilmek için tavan lambasından gelen ışığın yoğun olduğu yere taşıdı. Finn'in el yazısıyla yazdığı yazıyı okurken dudakları büzüldü. Dalgın bir şekilde sonraki birkaç sayfaya göz attı; ikisi boştu, ama üçüncüye ulaştığında durakladı. Sanki net görme becerisi bu gece onu hayal kırıklığına uğratmayı seçmiş gibi, basılı kelimeleri daha iyi okuyabilmek için kitabı yana yatırdı.

Kitabı masaya bırakıp yavaşça ters çevirdiğinde yüzünde tamamen farklı bir ifade vardı.

"Bu kitabı kime adadığını gördün mü?"

"Hayır." dedim, onun nüshasını kendime yaklaştırarak. "Erken okuma kopyasında ithaf yoktu."

"Eh, basılmış olanında bir tane var." dedi Hannah.

Bir dakikaya fazladan kaç vuruş sığdırabileceğini görmeye çalışan kalbimin eşliğinde okudum.

"G'ye..." Yüksek sesle tekrarladım, sesim istediğim kadar kararlı çıkmıyordu. "Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi gece için."

"Seni mi kastediyor? Randevunuzu mu kastediyor?"

Barın yeterince karanlık olmasını umarak şarap kadehime uzandım ve Hannah'ın sesimdeki hafif titremeyi fark etmemesini umdum.

"Tabii ki değil. Beni tanımadı bile, unuttun mu? Bu ithaf açıkça adı tesadüfen G ile başlayan başka bir kadın için. Benimkiyle aynı harf olma olasılığı yirmi altıda bir. Belki Finn sadece baş harfi aynı olan insanlarla çıkmayı seviyordur. Muhtemelen adlarını unuttuğunda onun için daha kolay oluyordur."

Hannah başını salladı. "Birincisi, olasılık böyle çalışmaz ve ikincisi... Bilmiyorum. Senin kitabın nerede?"

Onu vermek istemedim. Onu torbadan çıkarmasını bile istemedim. Bir insanın bir akşamda yaşayabileceği hayal kırıklığının bir sınırı vardı.

Ben hâlâ kararsızken Hannah torbayı elimden kaptı. Kitabı çıkardı ve keçeli kalemle yazılmış mesajın belirgin vuruşlarıyla kaplı sayfayı hışımla açtı. Finn'in yazdıklarına bir göz atarken yayıncının yaptığı gibi kaşlarını çattı.

"Geena'ya mı?" Hannah tiksintiyle bağırdı. "Adam görme engelli falan olmalı. İsmi herkesin görebileceği kadar net yazmıştın. Ne? Bu ne?" Güldüğümü duyunca başını kaldırdı. "Neden gülüyorsun, anlamıyorum. Komik olan ne?"

Kitabı elinden aldım. Gözlerimden akan yaşlardan kelimeleri okumakta zorlanıyordum ama gözyaşları mutluluktandı.

"Geena'ya," diye yüksek sesle okudum. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Beni gerçekten arayacağını umuyorum."

Herkesin kitabında Finn'in imzasının olduğu mesajın altında, benimkinde telefon numarası vardı.

LONDRA

On sekiz ay önce

“Sence yıllar sonra geriye dönüp baktığımızda buna ilk randevumuz mu diyeceğiz, yoksa dördüncü randevumuz mu?”

Bir an için, az önce aldığım şarap yudumunun ürkütücü bir öksürük nöbetinde boğazımı tıkayacağından korktum. En sonunda, herhangi biri beni boğulmaktan kurtarmak zorunda kalmadan onu yutmayı başardım. Yine de “Pardon?” demeyi becerebilmek için birkaç kez boğazımı temizlemem gerekiyordu. Ne de olsa Finn’in sorusunda ele alınacak çok şey vardı.

Birincisi, bu gecedен iki tanıdığın paylaştığı sıradan bir akşam olarak değil gerçek bir randevu olarak bahsetmesiydi (ki bu, düşünmesi bütün bir günümü dolduracak kadar önemliydi). İkincisi, yıllar sonra birlikte dışarı çıkıp kaç kez birlikte olduğumuzu belirlemede kullandığı dikkatsiz, ağzından öylesine çıkan varsayımıydı. İkinci madde onunla bir tartışmaya girmek için kesinlikle daha güvenli seçenek gibi görünüyordu.

“Dört kez randevuya çıktığımızı da nereden çıkardın?” sordum, bardağımı indirip, masanın üzerinden ona gülümseyerek. “En iyi ihtimalle bu sadece ikinci seferimiz.”

“Şey, barda nişan partisinin olduğu gece vardı, sonra yolun kenarındaki McDonald’s paket servisi ve ardından sahildeki balık ve patates cipsi yemeğimiz vardı.”

Sidney'e gitmeden önceki gecenin anısı kafamı doldururken Finn'in benimkilere kilitlenmiş olan gözleri yanaklarımı ısıttı. Geçmişteki karşılaşmalarımızın her birini benim kadar canlı hatırlaması, daha sonra düşünmek için çok zaman harcayacağım bir şeydi; şimdilik, bana verdiği mutluluk hissinin tadını çıkarmakla meşguldüm.

"Bence sen gerçekten ilişkini kaybetmişsin, tesadüfen karşılaşmalar randevu değildir."

Finn'in dudakları keyifle seğirdi. "Gerçek diye biriyle hiç ilişki kurmadım ki kaybedeyim. Bir dakika, senin adın Gerçek değildi, değil mi?"

Kahkahalarım yakındaki tüm bakışları bize çevirecek kadar yüksekti, ama Finn elimi tutmak için masanın üzerinden uzandığında bir düğmeye aniden basılmış gibi birden kesildi. "Ve kafam hiç bu kadar net olmamıştı. Aslında, bunu gördüğümünden daha net hiçbir şeyi görebildiğimi sanmıyorum."

Sözleri beni en güçlü alkolden daha çok etkiledi. Saf adrenalin gibiydiler, ben onları durduramadan kalbimin yarısına ulaşmışlardı. Ama bu sefer kafamdaki ses "Çok hızlı gidiyorsun!" diye bağırduğunda onu dinlemem gerektiğini biliyordum.

*

Belki Finn de bunu yüzümde görmüştü, çünkü konuşmayı o kadar hızlı tarafsız bölgeye yönlendirdi ki, daha sonra o kısa yoğunluk anını gerçekten yaşayıp yaşamadığımı sorguladım.

Finn'i kitaba yazdığı telefon numarasını bulduktan sonra arama kararı hiçbir zaman tartışma konusu olmamıştı. Ama Hannah yine de Hannah'lığını elinden geldiğince yapmıştı.

"Şu anda senin yalnız olduğunu varsayması biraz kendini beğenmişçe bir davranış değil mi? Ya da son iki buçuk yıldır oturup, tanıştığın her erkeği onunla kıyasladığını ve hepsinin eksik olduğunu düşünmesi."

"Tam olarak yaptığım gibi mi demek istiyorsun?" diye sordum alaycı bir sesle, gözlerim Finn'in el yazısıyla yazdığı mesajdan ayrılamıyordu.

"Finn Douglas şu anda hayatında neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmiyor. İkkinizin iletişim hâlinde olmanız ya da

birbirinizi beklemek için saçma sözler vermeniz gibi bir durum olmadı. Tanrı'ya şükür." diye ekledi hararetle.

"Ben bunların hepsini biliyorum. Ayrıca söylediğin her şeyi beni çok sevdiğin için söylediğini de biliyorum..."

"Neden bir 'ama'nın yolda olduğunu hissediyorum?"

Beni kurtulmak istemediğim bir şeyden kurtarmak isteyen eski dostuma gülümsedim. Ateşe atlamamı engellemeye çalışıyordu ama şimdiden sıcak alevlerin beni çağırdığını hissedebiliyordum.

Derin bir iç çekti, beni o kadar iyi tanıyordu ki oturup tartışmamıza bile gerek yoktu. "Sadece onu aramadan önce acele etmeyeceğine dair bana söz ver. Bu kadar hevesli olma. Bir hafta, hatta belki iki hafta bekle."

Ama yüzündeki ifadeden Hannah, Finn'in numarasını bundan çok daha erken çevireceğini biliyordu.

İmza gününden sonraki gün onu aradım. Saat erkendi, sekizi biraz geçiyordu ve ancak uykudan hâlâ hırıltılı olan sesini duyduğumda, çok hevesli görünüp görünmediğimi durup düşündüm. Ama kafamda Hannah'ya ertelememek için gösterdiğim nedenlerin hepsi hâlâ tazeydi. Finn'in İngiltere'de ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Günlerimi soğukkanlılıkla geçirebilirdim, ancak onun bir kez daha dünyanın öbür ucunda kaybolmak üzere olabileceğini fark etmiştim.

"Merhaba. Günaydın. Benim." dedim aceleyle. "Şey... Gemma, yani."

"Bu isimde birini gerçekten tanıdığımdan emin değilim." dedi Finn, uykunun üzerindeki son etkisinden kurtulurken sesi şimdi daha netti. Sesi sanki yanımda uyanıyormuş gibi, rahatsız edici derecede net geliyordu.

"Notumu bulmuşsun." diye devam etti ve ses tonundan artık gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Hayır. Son iki buçuk yıldır rastgele numaralar çeviriyorum ve buna inanamayacaksın ama bugün şansım yaver gitti."

Finn'in kahkahası alçak ve güldü ama arka planda duyduğum kadın sesini maskeleyecek kadar yüksek değildi.

Gözlerimi kapadım ve odasının içini o kadar keskin bir netlikle gördüm ki, kâhin olabilir miyim diye merak ettim. Muhtemelen bir sarışın (onlar her zaman sarışındır) banyosundan çıkıyordu, uzun, bronz uzuvları duştan hâlâ nemliydi ve etrafına el havlusu büyüklüğünde bir şey sarılmıştı. Ya da daha kötüsü, hiç havlu yoktu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Orada bir sorun yoktur umarım." dedi Finn, bir an için dik-kati dağılmış gibiydi.

"Üzgünüm, meşgul görünüyorsun. Daha sonra tekrar arayabilirim." dedim, asla aramayacağımı bilerek. Bu bizim son konuşmamız olacaktı.

"Hayır, kapatma." dedi Finn. Şaşırtıcı bir şekilde, sesi panikle-miş geliyordu. "Oda servisi kahvaltımı getirdi."

Teşekkür ettiğini mırıldandığını duydum ve utançtan kızaran yüzümü göremediğine çok sevindim. "Eh, muhtemelen yemeğin soğumadan ya da başka bir şey olmadan keyifle yemene izin vermeliyim." Sevgili Tanrı'm, doğru kelimeleri doğru zamanda kullanarak hayatını kazanan kişi ben değil miydim? Bu adamla konuşurken neden her zaman aptal gibi söze başlıyordum?

"Sadece meyve ve yoğurt. Bekleyebilir."

Oda servisi menüsünden benim de tam olarak seçeceğim şeyi sipariş etmesine gülümsedim. Ömür boyu uyumlu bir hayat geçireceğimizin pek de kanıtı sayılmazdı, ama burada kırılgan cam tuğlalardan bir rüya inşa ediyordum ve bulabildiğim her ümit kırıntısını değerlendirmeye istekliydim.

"İmza gününe gelmen gerçekten çok iyi oldu."

"Bunu dün gece zaten söylemiştin." diye yanıtladım, kararlı bir sesle. Aslında konuşmanın tonunu olabildiğince sakın tutma niyetindeydim ama sonra birden "Beni gerçekten tanımadığını, hatta hatırlamadığını düşündüm." diyerek yelkenleri istem dışı da olsa şişirdim.

Finn'in içine çektiği nefese bakılırsa gerçekten şaşırmuş gibiydi. "Sana bunu düşündüren ne?"

Elimle yüzümü yelpazeledim ama yanaklarımı saran alevleri söndürmek pek işe yaramadı. "Doğrudan bana baktın, sadece bir değil, birkaç kez."

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Bunca zamandan sonra ilk konuşmamızın bir oda dolusu yabancı tarafından duyulmasını istemedim. Ve sanırım ne kadar çabalarsam da gerçekten ne hissettiğim konusunda seni ikna etmem zor. Bu kitap turunun her durağında seni arıyordum. Kapıdan giren her yüzde seni aradım, kendime hep senin bir gün geleceğini söyledim. Beni tekrar görmek istemeni beklemeye hakkım yoktu, o yüzden gelmen ve beni bulmam tek umudumdur."

"Ama dün gece ortaya çıkmasaydım, bu umudun yine gerçek olmayacaktı. Bir uçağa binip benimle iletişime geçmeye zahmet etmeden Avustralya'ya geri mi dönecektin?"

"Hayır, Gemma Fletcher. Bu sefer kesinlikle öyle olmayacaktı. Günlük planımı sırf seni takip etmek niyetiyle bugün boş bırakmıştım. *Glow* ofislerine gidecektim ve eğer artık orada çalışmıyorsan ya da nerede olduğunu söylemezlerse sen eve gelene ya da komşuların polisi arayana kadar evinin önünde oturmayı planlıyordum."

"Oh." Bu kadar büyük bir itirafa yanıt olarak verilebilecek inanılmaz derecede küçük bir kelimeydi.

"Bu da beni önemli bir soruya yönlendiriyor: Bugün boş musun?"

İşten hastayım diye izin alıp alamayacağımı düşünmek için gerekenden daha fazla zaman harcadım, çünkü o tekrar gitmeden önce Finn'le birlikte geçireceğimiz zamanın hızla tükendiğini gösteren bir saatten gelen tik takları duyabiliyor gibiydim. Ama sadece işime değil, meslektaşlarıma karşı da sorumluluklarım vardı. *Glow*'un gelecek ayki sayısında yayınlanacak önemli bir haber için bir aileyle röportaj yapmak üzere Londra'ya gidecektim. Muhtemelen makalem daha basılmadan çok önce gitmiş olacak bir adam için bunu yapmaktan vazgeçemezdim.

Doğrusu, Finn ona durumu açıkladığımda anlayışla karşıladı.

"Bir fikrim var. Ben de Londra'ya gelsem ve görüşmen bittikten sonra seninle buluşsak nasıl olur? Şu an kaldığım otelden ayrılıp onun yerine Londra'da kendime bir oda bulabilirim."

Bir an için ara vermeliydim. Sanki tüm seçenekleri tartıyormuşum gibi sakince konuşmalıydim. En azından iki kişilik değil

de bir kişilik bir otel odasından bahsettiğini umduğumu açıkça belirtmeliydim. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Daha ben ne önerdiğini bile değerlendirmeden "Hatta şöyle bir fikrim var..." diyerek beni yine kışkırtmalarına almıştı.

Covent Garden'ın altmış metrelik Noel ağacının yanında buluşma ayarlamak biraz klişeydi ve geriye dönüp baktığımda, belki de en parlak fikirlerimden biri değildi. Sadece Noel ışıklarının daha yeni kurulduğunu, bu yüzden alanın her zamankinden daha kalabalık olduğunu hatırlasaydım işim bu kadar zor olmayabilirdi.

Randevu için en kolay yeri seçmemiş olsam da, büyüğü bir yer arıyorsam, bu yerden daha iyisi herhâlde bulunamazdı. Her yerde Noel süsleri vardı, binlerce parıldayan ışık ve pazarın kemerlerinden sarkan devasa ökseotu avizeleri ve anladığım kadarıyla epeyce çift için burası tam bir cazibe merkezine dönüşmüş durumdaydı.

Sayamadığım kadar çok kez "Affedersiniz..." dedim ve dev Norveç ladinine doğru ilerlerken yanlışlıkla birkaç turist fotoğrafında göründüm. Sıcak şarap ve baharatların baş döndürücü aromasının cazibesine kapılmış kalabalığın arasından defalarca sıyrıldım. Geçerken, pazarın kenarındaki bir satıcının arabasından sıcak şarap aldım. Kaygan parke taşları üzerinde iki sıcak içecek ve yüksek topuklu botlar tehlikeli bir kombinasyon oluşturunuyordu, yine de Noel ağacının dibine herhangi bir aksilik yaşamadan ulaştım.

Erken gelmiştim. Röportajı aceleye getirmemiştim ama bittikten sonra da kesinlikle oyalanmamıştım. Telefonumdan röportajı tekrar dinlerken, kimsenin bir kez olsun aklımın tamamen işimde olmadığını fark etmeyeceğini umdum.

Saatin çeyrek kala olduğunu belirterek çalmasıyla bastırmaya çalıştığım heyecan damarlarımda birden fışkırdı. On beş dakikadan kısa bir süre sonra Finn'i tekrar görecektim ve duygularım buna hiç hazır olmamakla aşırı istekli olmak arasında bir sarkaç gibi sallanıyordu ve bu durum açıkçası utanç vericiydi.

O kadar uzun süre, o Avustralya'ya gitmeden önce aramızdaki bağın gücünü kendi kafamda hayal edip etmediğimi sorgulamıştım. Sonunda –öyle ya da böyle– gerçekten her şeyin benim kafamın içinde olup olmadığını öğrenmek iyi olacaktı.

Kendime bunun gerçek bir randevu olmadığını söylemeye çalışsam da, davranışlarım bana ihanet etmeye devam etti. O sabah banyomda, genellikle kullandığım ucuz süpermarket ürünü yerine, özel günler için sakladığım gülünç derecede pahalı duş jeline uzanmıştım. Normal iş kıyafetlerimi atlayıp gardırobumdan sevdiğim yanlarımı saran ve sevmediklerimi nazıkçe arkaplanda bırakan bir elbise çıkarmıştım. Saçım bana bugün mükemmel davranmıştı, makyajım sade ama gurur vericiydi. Randevu için hazırdım.

Finn'in kalabalığın arasından bana doğru ilerlediğini, nefesimi kesen bir gülümsemeyle en sonunda fark ettiğimde, hiçbir şeye hazır olmadığımı fark ettim. Daha ilk merhabayı demeden bile dağılmıştım.

"Pişti!" dedi, iki strafor fincan sıcak şarabı ellerinde tutarken gözlerinin kenarları sıcak bir ifadeyle kırışmıştı. Çok fazla sıcak içecek vardı ve sarılmamıza izin verecek boş eller yoktu, bu da garip "yapmalı mı, yapmamalı mı" ikilemini ortadan kaldırdı. Bunun yerine Finn, yanağıma bir anlık bir öpücük kondurmak için başını eğdi.

"Bu kalabalıktan kendimizi kurtaralım mı?" dedi ve bardakları elimden alıp kendi başına zahmetsizce kendisinininkilerin üzerinde dengeledi.

Etkilenmiş ifademi fark ederek, gülümseyerek "Eski beceriler." dedi.

"Kafeyi özlüyor musun?" Bu, İngiltere'de yaşamayı ya da orada bırakmış olabileceği herhangi birini özleyip özlemediğini sormanın daha güvenli bir yolu gibi görünüyordu.

Finn düşünceli bir tavırla, "Her gün tanıdık yüzler görmeyi özlüyorum." dedi. "Roman yazmak, geçimini sağlamanın oldukça yalnız bir yolu."

O anda, vitrininde kitabının tanıtımı olan bir kitapçının yanından geçiyorduk.

"Bu işte çok başarılı görünüyorsun. Bu arada, kitabını gerçekten çok sevdim." dedim.

"Bütün geceyi okuyarak geçirmiş olmalısın."

Başımı salladım. "Hayır. Birkaç ay önce bir kopyasını ele geçirmeyi başarmıştım." Finn gülümsedi. Ağzımdan çıkan her cümleyle kendimi ele veriyordum ve umurumda bile değildi.

Finn bir şekilde içkilerimizi düşürmeden kolunu omzuma dolamayla başarmış ve beni şu anda üzerinde yürüyormuş gibi görünen kalabalıktan korumuştı. Bizi meydanın kenarına doğru yönlendirdi ve dört bardağı alçak bir duvara koydu. İkisinin kapağını açıp birini bana uzattı.

"Şerefe..." dedi bardağını benimkine hafifçe vurarak. "Eski dostlara ve ikinci şanslara." Yukarı ona doğru baktım. Kadeh tokuşturması kafa karıştırıcıydı. Biz gerçekten eski arkadaş değildik, sadece hayatları kısa bir süreliğine kesişmiş iki kişiydik. Olayları tamamen platonik tutmak istediğini söylemenin yolu bu muydu? Anlayamadım, bu yüzden dilek cümlesinin ilk kısmını görmezden geldim ve onun yerine tercih ettiğim kelimelere odaklandım.

"İkinci şanslara..." dedim, yumuşak bir sesle.

Restoran harikaydı. Londra'nun en iyi otellerinden birinin yirmi sekizinci katındaydı, Hyde Park'a ve Kraliçe'nin arka bahçesine tepeden bakıyordu, ya da en azından öyle olduğunu iddia ediyordu. Mutfacı sayısız ödül kazanmıştı, ama dürüst olmak gerekirse yemeklerin tadı karton gibi olsaydı da bunun şimdiye kadar yediğim en iyi yemek olduğunu söyleyebilirdim. Bunun bir nedeni sandalyemin yanındaki pencereden gördüğüm manzaraydı, şehir altımıza yerleştirilmiş bir tepsi ışıltılı mücevher gibi görünüyordu. Bu gecenin en sevdiğim anılarımdan biri olarak zihnimde yer etmesinin bir diğer nedeni de masada karşımda oturan adamdı.

Covent Garden'da sıcak şarabımızı bitirdikten sonra, restorana giden beş kilometre boyunca memnuniyetle yürüyebilirdim. Ama kar taneleri teker teker düşmeye hava da soğumaya başlamıştı.

"Hâlâ Avustralya'nın kavurucu yazından karlı İngiltere kışına geçişe alışmaya çalışıyorum. Taksi tatalım mı?"

Finn, bir taksiye el etmeden önce açılmamış iki içkimizi alıp kaldırırma, evsiz bir adamla köpeğinin yanına koydu. "Gece için kendine sıcak bir yer bulmaya çalış, dostum." dedi, sözleri o kadar sessizdi ki neredeyse şehrin müziği tarafından yutuluyor gibiydi. Doğrulmadan önce, onu duymamam ve köpeğin kafasını okşarken adamın eline bir şey sıkıştırdığını görmemem gerektiğini fark ettim.

Finn aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini bana uzattı. İçine kendi elimi koydum, doğru şeyi yaptığımdan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Bir şehirlinin rahatlığıyla taksiye bindi ve sürücüye gideceğimiz yeri söyledi ve "The Mall"dan " gitmesini rica etti. Taksinin koltuğunda yanıma otururken, "Bu daha güzel bir yol," dedi, "ve son birkaç yıldır Londra'yı gerçekten özlemişim."

Sadece Londra'yı mı? diye gerçekten sormak istedim.

On beş dakikalık taksi yolculuğunu Finn'in Sidney'deki hayatı hakkında konuşarak kolayca geçirdik ama ne zaman döneceğine dair yakıcı soru dilimin ucuna gelse de bir türlü ağzımdan çıkmadı.

"Londra'da özellikle yılın bu zamanında çok özel bir şey var." dedi Finn, her ne kadar gözleri başkentin pencereden parıldayan kendine özgü simgeleri yerine yüzümde olsa da. "Ama gün batımında Sidney Liman Köprüsü'nün üzerinde araba sürmenin ya da Opera Binası'nın yanında soğuk bir şey içmenin hissine hiçbir şey yaklaşamaz."

"Geri dönmek için sabırsızlanıyormuşsun gibi geliyor." dedim neşeli görünmeye çalışarak.

Amirallik Kemerî'nin altından geçerken taksi daha da karardı ve gözlerini görmemi imkânsız hâle getirdi, bu sinir bozucuydu çünkü konuşmada beklenmedik bir şekilde önemli bir noktaya gelmiştik.

Finn sessizce, "Geri dönmek için de kalmak için de iyi nedenler var." dedi.

Yutkundum ama sanırım istediğim kadar sessizce değil.

Gideceğimiz yerin önüne geldiğimizde taksi şoförü anı bozarak, "Vardık." dedi. Finn ücreti ödeyip otele girdiğimizde, konuşmamızın kesilmesi beni hayal kırıklığına mı uğratmıştı yoksa rahatlatmış mıydı karar veremedim.

Restoranda pencerelerin yanındaki masalar belli ki çok değerliydi ama Finn bize bir tane ayarlamıştı. Hayatında ilk kez Londra'ya gelmiş heyecanlı bir turist gibi, masanın üzerine yerleştirilmiş bir çizelgeden çeşitli şehir simgelerini belirlemeye çalışmakla on dakika geçirdim. Birkaç binayı yanlış tanımlamamı izlerken Finn'in gözlerinin sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" dedim, bakışları yanaklarımı ateşe verme gücüne sahip bir meşale gibiydi.

"Hiçbir şey. Seni tekrar görmek çok güzel, Ginny Fletcher."

Gülümsedim, iki buçuk yılı kimse şakayla sana yanlış isimle hitap etmeden geçirmek uzun bir zamandı.

Geri dönme. Burada, İngiltere'de benimle kal. Bu sözler ağzımdan kaçmaya o kadar yakındı ki, onları yutmak için şarabıma uzanmak zorunda kaldım.

Bir başlangıç tabağını paylaşıırken konudan konuya hafifçe atladık. Finn'in gözünden bir yazarın hayatını, Avustralyalı ürkütücü sürüngenleri ve sörfü konuştuk. Benim gözümünden de *Glow* dergisindeki hayatı, Hannah'nın kızının vaftiz annesi olma sevincimi ve yeni hobim Arjantin tango dansı derslerini.

"Peki, o işte iyi misin?" diye Finn ilgiyle sordu.

"Korkuncum. Kesinlikle korkuncum. Sana şöyle söyleyeyim, bacaklar, kollar havada uçuşup iş bittiğinde bir daha kimse benimle partner olmak istemiyor. Görünüşe göre, tehlikeli kabul ediliyorum."

Gözleri bakışlarıma kilitlenmiş gibi görünen Finn "Ben kesinlikle o riski alırdım." dedi.

Gülüşüm bu kez biraz fazla yüksek ve kırılgan çıktı, artık gancho ya da ocho figürleri hakkında konuştuğumuzdan pek de emin değildim.

"Peki senin... düzenli bir dans partnerin var mı?" Finn'in dikkati, şimdi yeniden doldurmakta olduğu şarap bardağımdaydı, bu da ifadesini okumamı engelledi.

"Bana tam olarak ne soruyorsun, Finn?"

Gülümseyerek şişeyi bıraktı. "Ne kadar içi dışı bir birisi olduğunu unutmuştum sanırım." Kendini hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı. "Bu soruyu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama yine de soruyorum. Şu an hayatında önemli biri var mı? Birisiyle görüşüyor musun?"

Oyun oynama zamanı bitmişti. Buna sevindim. "Hayır. Kimseyle görüşmüyorum. Peki ya sen?"

Finn çok yavaşça başını salladı. "Öyle olsaydı şimdi yanında olmazdım. Ben öyle biri değilim."

Gülümsemem yüzümde gitgide belirginleşti.

Başlangıç ve tatlı arasında bir yerde, Finn ailemi sorduğunda ve ona on beş ay önce annemi kaybettiğimi söylediğimde konuşma ciddileşti. Bazen duygulanmadan, gözlerimden yaşlar gelmeden, sesim çatlamadan annem hakkında konuşabiliyordum. Bu o günlerden biri değildi.

"Her zaman insanların otuzlu yaşlarına geldiklerinde annelerine çok fazla ihtiyaç duymadıklarını düşünmüştümdür. Ama biliyor musun, hiç de öyle değil. Gerçekten ihtiyaç duyuyorsun." Gözlerim yanıyordu ve yaşlardan sadece bir göz açıp kapama mesafesindeydim.

"Çok üzgünüm, Gemma." dedi Finn, masanın üzerinden bana uzanarak. Parmak uçları bileğimin arkasına dokundu ve nabzım çılgına döndü. Yavaşlamasını istedim, çünkü bu anda ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yokken beni ne kadar etkilediğini bilmesi adil değildi.

"Baban tek başına nasıl başa çıkıyor?"

Daha da hüzünlendim. "Şimdi biraz daha iyi durumda, ama onun için zor bir dönem oldu."

Aramıza bir sessizlik çöktü ve zaman hızla geçmesine rağmen bir fırsat olduğunu düşündüm.

"Senin... anne ve baban peki, onlar nerede?"

Finn kaskatı kesildi. Her bir kası ve sinir ucu soruma tepki göstermiş, hatta daha doğrusu aşırı tepki göstermiş gibiydi. Sözlerim onda o kadar içgüdüsel bir etki yaptı ki, dürüst olmak gerekirse bana cevap vermesini beklemiyordum. Ama cevap verdi.

"Onlar hayatta değil. Biz İngiltere'ye geldikten kısa bir süre sonra bir kazada öldüler."

"Sen daha on yaşındayken mi?" diye sordum, iki yıl önceki konuşmamızı hatırlayarak.

Finn tüm ayrıntıları hatırladığıma şaşırdıysa da tepki göstermedi. "Evet. Bu sık sık bahsettiğim bir şey değil."

Sessiz kaldım, çünkü bir gazeteci olarak insanların size daha fazlasını anlatacağı kırılma noktasının bu olduğunu bilirsiniz.

"Büyükannem daha sonra beni yanına aldı." Finn, sanki geçmişinin bu kısmı en iyi alkollüyen anlatılabilmemiş gibi şarabına uzandı. "Tam olarak dünyadaki en anaç kadın değildi; babam için de öyle olmamış, sonra, yıllar sonra, bana da olmadı. Yatılı okul aslında bana onun evinden daha çok evmiş gibi geldi."

Gözlerimdeki yaşlar bu sefer benim için değil onun içindi.

"Ah, Finn. Bu gerçekten üzücü. Çok üzgünüm. Hem anne hem de babanı kaybettiğin ve yabancı bir ülkede bulunduğun için kendini çok yalnız hissetmiş olmalısın."

Randevu başladığından beri hep gülümseyen ağzı şimdi gergin bir çizgiydi. "Uzun zaman önceydi."

Daha fazlasını isteyebilirdim ama başımı kaldırdığımda bir garsonun masamıza doğru ilerlediğini ve sipariş ettiğim şımarıcı tatlıyı taşıdığını gördüm. Maytaplar eşliğinde yüksekten döken erimiş sosu ve etraftaki meraklı gözlerin alkışları da dikkate aldığınızda daha çok doğum günü kutlaması gibi görünüyordu. Tören ve çevredeki yemek yiyenlerin ilgisi sona erdiğinde, Finn anılarını çelik kapılı bir kasaya geri koymuştu, ki onların bu kasadan nadiren çıkarıldıklarını anlamıştım.

Konuşmayı ailesine yönlendirmeye çalıştım ama buna hiçbir şekilde yanaşmadı.

"Üzgünüm ama konuyu değiştirmemizin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki..." diyerek ona sorun olmadığını söyledim; nasıl başka bir şey söyleyebilirdim ki? Her ne kadar, "Ama eğer bunun hakkında konuşmak istersen..." diye eklemekten duramasam da, ısrarcı olmanın kimseye faydası olmayacağı çok belliydi.

Finn'in gülümsemesi alaycı görünüyordu. "Teşekkürler, ama son birkaç yıldır geçmişim hakkında gereğinden fazla konuştum." Sözlerinde, bunun yeni Avustralyalı arkadaşlarıyla boş boş konuşmaktan daha fazlası olabileceğini ima eden bir şey vardı.

Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Pekâlâ, bu anlattıklarım ile sa-
nınm akşamımıza limon sıkmış oldum. Eminim ki birazdan bu
akşam başka bir planının olduğunu hatırlayacaksın ya da tuva-
lete gidip bir daha asla geri dönmeyeceksin."

Mizahın arkasında, gözlerinde ona henüz âşık olmaya başla-
mamış olan kalbimin küçücük parçasını kıran bir şey vardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum." dedim.

Restoranda o kadar uzun süre oyalandık ki, en son ayrılanlar
arasındaydık. Asansörlere doğru yürürken Finn elimi tuttu ve
ben mutlulukla parmaklarımı onununkilere geçirdim.

"Bu gece çok iyi vakit geçirdim, Finn. Teşekkürler." dedim,
asansöre binerken.

Gülümseyen Finn, asansörün aynalı duvarlarından bana bak-
tı. "Henüz bitmesi gerekmiyor."

Eli kontrol panelinin üzerindeydi ve bir parça hayal kırıklı-
ğının ruh hâlimi deldiğini hissettim. Finn bu otelde kalıyordu;
bunu biliyordum çünkü yemeği oda hesabına yazdırmıştı. Şimdi
oraya gitmemizi mi öneriyordu? Bütün gecenin gittiği yer orası
mıydı? Ve eğer öyleyse, neden bu bende bu kadar hayal kırıklığı
yaratmıştı? *Çünkü bunun başka bir anlamsız tek gecelik ilişki olma-
sını istemiyorsun,* diye artık görmezden gelemediğim bir iç ses
bana hatırlattı. *Bunun bir yerlere varmasını istiyorsun.*

Tereddütümün farkında olmayan Finn, işaret parmağını 'G'
ile işaretli düğmeye sıkıca bastırdı. "Çünkü seni istasyona bırak-
madan önce parkta yürüyüşe vakit var mı diye merak ediyor-
dum. Bu arada trenin saat kaçta?"

"Sonuncusu gece yarısı kalkıyor." dedim memnuniyetle. Ha-
yatım boyunca birinin niyetini tamamen yanlış değerlendirdi-
ğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Tamam, Sindirella." dedi gülümseyerek. "Saat on iki olma-
dan seni oraya yetiştireceğiz."

Asansör bizi mermer zeminli fuayeye çıkardı ve Finn vesti-
yerden paltolarımızı alırken, telefonumu çıkardım ve Hannah'ya
hızlı bir mesaj gönderdim.

Hayatımın en iyi gecesi. Tartışmazsınız. Etkiyi arttırmak için WhatsApp mesajına birkaç kalp gözlü emoji eklemeyi de atlamadım.

Bana, âşık bir genç kız gibi kıkırdamama neden olan, göz deviren bir GIF ile hemen cevap verdi.

Finn, annem görseydi onu ciddi anlamda etkileyecek türden centilmence bir tavırla paltomu uzattı ve saçlarımı dikkatlice yakamdan kurtardı. Parmakları ensemdaki hassas cilde hafifçe sürtündüğünde titredim. İyi ki halka açık bir yere gidiyorduk. Belki de yalnız kalırsak asıl güvenilmeyecek olan Finn değil, bendim.

Parkın en yakın girişine doğru ilerlerken, kasım ayının soğuğu açıkta kalan tenimizi adeta acıkmış gibi ısırdı. Paltoma biraz daha sıkı sarıldım.

“Çok soğuk?” diye söze girdi kendi yün paltosunun önünü ilikleyen Finn.

“Tam olarak değil. İngiliz kışıyla başa çıkamayan Avustralyalı çocuklar için öyle olabilir ama.”

Bana dönüp sırtıttı. “Bu bir meydan okuma gibi geliyor. Ve ben sadece yarı Avustralyalı olduğum ve yirmi yıldan fazla bir süre Birleşik Krallık’ta yaşadığım için, buna katlanabileceğimden oldukça eminim.”

“Harika.” dedim eldivenli elimi kolunun kıvrımına sokarak. “O zaman bir sonraki randevumuz için bir buz barına gidelim, ne dersin? Hesaplar benden. Koltukların bile katı buzdan yapıldığı eksi beş derecede ne kadar iyi iş çıkaracaksın bir görelim.”

Bir yaya geçidinde durduk ve bir minibüsün karşıya geçmemize izin vermesine saniyeler kala Finn’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Tabii, önümüzdeki haftalarda Sidney’e geri dönmeyeceğini varsayarsak.” diye ekledim aceleyle. İşte. Sonunda sormuştum. Özellikle kurnazca ya da gelişigüzel davranmadan ve kesinlikle hiçbir art niyet olmadan. Ama en azından artık işlerin nasıl ilerleyeceğini bilebilecektim.

“Aslında bir süre buralarda kalmayı planlıyorum.” Ne kadar memnun görünmemeye çalışsam da, duygularımın yüzümün her yerine sıvandığından oldukça emindim.

"Gerçekten mi?" diyerek pek de inandırıcı olmasa da umursamaz bir tavırla yanıt verdim. "Planlarının değiştiğini fark etmemiştim."

"Yakın bir zamanda oldu. Aslında, tam da şu anda." diye yanıtladı Finn, eli benimkini sıkarken. Ve ikimiz de eldiven giyiyor olsak da, dokunuşunun sıcaklığını bizi ayıran deri ve süetten bile hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Gece saat on bir olmuştu, yine de sokaklarda bir sürü yaya vardı. Park kapısının yanında, bir şey için kuyruğa girmiş gibi görünen bir grup insan toplanmıştı. Muhtemelen uzun zaman önce uyuşmuş olan ayaklarına hislerini geri vermeye çalışarak kaldırımında hareket ediyorlardı ve konuştuklarında, sessiz konuşma balonları gibi başlarının üzerinde su buharından bulutlar uçuyordu.

Yaklaştıkça, grubun çoğunlukla çiftlerden oluştuğunu fark ettim. Kızak çanlarına benzeyen bir ses duyana kadar ne için kuyruğa girdiklerine dair hiçbir fikrim yoktu, ağır ahşap tekerleklerin asfaltta yuvarlanma sesi hemen ardından geldi.

Grup kıpırdandı ve parkın gölgeleri arasından üç eski moda atlı araba fırladığında kalabalıkta gözle görülür bir heyecan dalgası esti. Arabalar, atların sabırsız toynak ve kişneme seslerinin oluşturduğu koronun eşliğinde kuyruğun önünde durdu.

Arabalardaki yolcuların, sıradaki müşteriler koltukları doldurmadan önce inmek için telaşlarını görünce içimden güldüm.

"Hiç bunlardan birine bindin mi?" Finn şakacı bir gülümsemeyle bana bakarak sordu.

"Hayır." dedim, başımı iki yana sallayıp atkımın uçlarını yelken gibi iki yana savurarak. "Bu tür şeyler sadece turistler içindir."

Finn, "Tamam işte, az önce bana turist demiştin."

Elimi kolunun kıvrımına geri kaydardım ve onu kuyruktan bir adım uzağa çektim. "Denizaşırı ülkelerden gelenleri kastetmiştim."

Finn akıllıca başını salladı, bir an durakladı ve sonra masumca, "En son hatırladığım kadarıyla Avustralya da denizaşırı bir ulkeydi." dedi.

"Faytona binmek istediğini mi söylüyorsun, Finn Douglas?" diyerek ona meydan okudum.

Kafasını sallarken sırtıyordu. "Hayır. Tam olarak değil. Ama sen istiyorsun gibi geldi."

"Hayır. Hiç de bile. Çılgınca bir fikir." dedim onu patikadan aşağıya doğru çekerek. "Çok sevimsiz ve muhtemelen bir servete mal oluyordur. Bu şeyler her zaman para tuzağıdır." dedim, sanki yabancı tatilcilerin paralarını almanın en iyi yolu hakkında derinlemesine bir açıklama yapıyormuş gibiydim.

"Haklısın." dedi Finn, omuz silkerek.

Finn aniden durmadan önce patikadan yirmi adımdan fazla inmemiştik. "Gerçekten binmek istiyorsun, değil mi?"

"Her şeyden çok." diye itiraf ettim mahcup bir edayla.

Şanslıydık; dördüncü fayton daha yeni dönmüştü ve mucizevi bir şekilde kuyruk artık yok olmuştu.

"Bunun için zamanımız var mı?" Arabaya binip şoförün bana uzattığı kalın ekose battaniyeyi bacaklarımın üzerine örterken biraz gecikmeli de olsa endişelendim. İkimiz de baştan ayağa tamamen korunmuş ve kalın paltolar giymiş olsak da, Finn'le bir battaniyenin altında olmak samimi geliyordu.

"Otuz dakikalık bir yolculuk." dedi Finn, minderli deri bankette bana doğru kayarak ve kolunu omzuma koyarak. "Tam yetecek kadar zamanımız var."

Belki biraz eski modaydı, biraz da rüküştü. Ve şoförümüzün "ilginç Londra gerçeklerini" uydurmuş olabileceğinden de şüphelenmiştim, çünkü bazıları bana çok inandırıcı gelmemişti. Ama yine de her dakikasını kesinlikle sevdim.

Arkama yaslandım ve Londra parkında yolumuza devam ederken yıldızlarla dolu berrak gökyüzüne baktım. Finn'in göğsüne sıkıca yaslandığımda parfümünün kokusunu alabiliyordum ve aromasını hafızama kazımak isteyerek derin bir nefes aldım. Önümüzdeki günlerde, haftalarda ve aylarda, ne olursa olsun, bu sonsuza kadar besleyeceğim bir an olarak kalacaktı.

İstasyona son anda varabildik. İstasyona gitmek için çağırduğumuz taksi, bilgi yarışmalarında daha ilk soruda joker kullanma-ya ihtiyaç duyacak birisi tarafından kullanılıyor olmalıydı.

"Şehrin en büyük tren istasyonlarından birine giden yolu nasıl olur da bilmez?" Finn sürücüye ödeme yaparken bir şey dememek için kendimi zor tutuyordum. Birlikte merdivenlere doğru koşarken elimi tuttu.

Tepedeki saat, trenimin kalkmasına dört dakikadan az zamanımız olduğunu söylüyordu ve biletimi elimde sıkıca tutuyor olmama rağmen, hangi platforma gitmemiz gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki bir engelli parkurundaymış gibi, kalabalığının arasından hızla geçtik.

"Ya treni kaçırsam?" Sadece birimizin ciddi anlamda nefesinin kesildiğinin farkında olarak nefesimi tuttum. Yeni yılla ilgili ilk kararım kesinlikle bir spor salonuna yazılmak olacaktı.

"Eğer kaçırsan, o zaman geceyi benimle geçirmek zorunda kalırsın." diye mantık yürüttü Finn.

Adımlarım sendeledi ve neredeyse tamamen durdum çünkü birden treni kaçırmak kulağa oldukça iyi bir fikir gibi geldi.

Finn dudağını ısırdı, en sonunda başını iki yana sallamadan önce benim kadar kararsız görünüyordu. "Bu fikir ne kadar cezbedici olsa da, en azından onu yakalamaya çalışmalıyız."

İstasyon saatinin bir dakika daha ilerlemesiyle birlikte platformu bulduk. Sadece iki dakika kalmıştı ve bariyere doğru koşmaya başladık. Bileti olmadan Finn'in gelebileceği son yer burasıydı.

Akşam boyunca beni öpmesi için o kadar çok fırsat olmuştu ki, yine de aptalca hepsinin elimizden kayıp gitmesine izin vermiştik. İkimizin de hatırlayacağı bir an olmasını çok istedim. Faytonda, yıldızlı gökyüzünün altında, hatta taksinin arkasında olmalıydı. Ama burada değil. Gözlerindeki kederli bakıştan Finn'in de tamamen aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Kafamda, lokomotifin bacasından yükselen buhar bulutlarıyla çevrili çiftlerin dudaklarını kenetlediği, istasyon platformlarında tutkulu, yasak kucaklaşmaları içeren eski siyah-beyaz filmlerin bir montajı geçti.

Elim, bileti parmaklarımdan kapmak için bekleyen otomatik bariyerin yanında tereddütle gezindi. Yanımızdan geçen diğer geç kalmış yolcular yokmuş gibi davranan Finn, atkımın uçlarına uzandı ve acele etmeden beni kendine doğru çekti.

Uzun, kalıcı bir öpücük için zaman yoktu, ama ağzı benimkiyle birleştiği anda tüm o gümbürdeyen tren kalkıyor anonsları, kondüktörlerin düdük sesleri ve istasyonun kargaşası birden ortadan kayboldu. Dudaklarımdan onunkilerden hiç ayrılmamasını istedim.

Finn biletimi aldı, yuvaya kaydırды ve ardından bariyer aqlırken beni nazikçe bariyerden itti.

Saat gece yarısına yaklaşırken, “Koş.” diye beni cesaretlendirdi.

“Seni tekrar görecek miyim?” diye aptalca sordum.

Gölümsemesinin, eve dönüş yolculuğum boyunca benimle kalacağını biliyordum. Geri çekilmeye başlamışken “Tabii ki göreceksin.” diye beni rahatlattı. “Seni yarın ararım.”

Tren istasyondan ayrılırken kelimenin tam anlamıyla kendimi koltuğuma atmıştım. Belki platforma yaptığımız koşudan, belki de öpüşmeden, nefesim hâlâ düzensizdi. Belki de ikisi yüzünden de.

Gözlerimi kapattım ama birkaç dakika sonra telefonumun çalmasıyla açıldılar.

“Alo.” dedim, vagondakilerin geri kalanının beni kolayca duyabileceğine aldırmadan.

“Yarın oldu bile.” dedi Finn ve tren beni ondan daha da uzaklaştırıyor olsa da gülümsediğini biliyordum. “Peki, seni bir daha ne zaman görebilirim?”

PARTİ

On sekiz ay önce

"Seni yalnız bıraktığım için kendimi gerçekten kötü hissediyorum, Gemma. Belki de gitmemeliyim."

Bu itirazı ya da benzer bir şeyi bekliyordum. Babama bir Noel gemi tatili hediye ettiğimden beri bu tür laflara alışmıştım. Arabamın bagajını kapattım, belki son dakika hüznü, onu bavulunu koyduğumuz yerden çıkarmaya sevk edebilirdi.

"Tabii ki gitmelisin. Kesinlikle harika zaman geçireceksin." Heyecanım biraz fazlaydı; bir çift ponponum olsaydı, amigo kız sanılabilirdim. Onu rahatlatmaya çalıştım. "Ve benim için endişe etme baba, ben iyiyim."

"Tatilde yalnız olman fikrinden hoşlanmıyorum." dedi, bir ayağı arabadayken, diğeri hâlâ kaldırıma sıkıca basıyordu.

Yalnız kalmakla ilgili noktasını ustaca atlayarak, "Benim için endişelenme. İşlere harika, uzun ve rahatlatıcı bir mola vermeyi dört gözle bekliyorum." diyerek onu temin ettim ve arabaya bindim. Konuşmayı devam ettirmek istiyorsa bile bunu arabanın içinde sürdürmesini umdum. Şükür, arabaya bindi.

"Ve unutma ki Noel'de yalnız olmayacağım, o günü Hannah, William ve Milly ile geçireceğim."

Babamın gülümsemesi hüznünlüydü ve düşüncelerinin Fletcher Ailesi'nin geçmiş Noellerine geri döndüğünü daha sormadan biliyordum. "Sanırım her şey gerçekten çocuklarla ilgili." dedi

içini çekerek. Bana bakarken gözleri biraz buğulu görünüyordu ve beni kim olarak gördüğünü merak etmeme neden oldu. Onu tren istasyonuna götürmek üzere olan yetişkin bir kadın mı, yoksa bir zamanlar olduğum, Noel arifesinde uyuyamayacak kadar heyecanlı olan beş yaşındaki fırlama çocuk mu?

"Seni seviyorum, baba." dedim motoru çalıştırmadan önce eğilip yıpranmış yanağına bir öpücük kondurarak.

Geçen Noel berbattı. Ailemizi bir arada tutan kadını kaybetmemizin üzerinden sadece birkaç ay geçmişti ve ikimiz de kutlama istemiyorduk. Bu yüzden bu yıl tamamen farklı bir şey yapmak çok önemli görünüyordu. Noel sıfırlamasına ihtiyacımız vardı. Babam Azorlar'a gidecekti ve ben de evde biraz sessiz vakit geçirecektim. Babam bu konuda yanılmıyordu, mutlaka yalnız olmasam da evde olacaktım.

"Bu gece senin için büyük gece, değil mi tatlım?"

Bir an için kaskatı kesildim ve vites değiştirirken araba titredii. Biraz boğuk çıkan bir ses çıkardım.

"Bugün derginizin Noel günü, değil mi? Bu akşamki havalı partiye gitmiyor musun?"

"İnsanların hâlâ 'havalı' dediğine emin değilim, baba." dedim, direksiyondaki ellerimi sıktığımı ya da nabzımın gırtlığım-da çılgınca çırpındığını fark etmemesini umarak.

O gece için planlarım vardı. Büyük planlar. Bazıları *Glow*'un geleneksel Noel partisini içeriyordu ama babamla paylaşmaya kesinlikle uygun olmayan başka planlarım da vardı.

Son dört haftadır bir kasırğa içinde sürükleniyor gibiydim. *Jliri*, bunun baş döndürücü bir romantizm rüzgârı mı yoksa hayatımı parçalayacak yıkıcı bir kasırğa mı olduğu konusunda hâlâ kararsızdım. Finn ve benim aramda neler olup bittiğine dair hangisinin daha doğru bir tanım olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Bana tren istasyonunun bariyerinde veda öpücüğü verdiği andan itibaren başımın belada olduğunu biliyordum. Hayatıma beklenmedik bir şekilde tekrar girdiği gibi bir anda ortadan kaybolabilecek bir adama âşık oluyordum. Doğrusu, Finn'in asla

reddetmediği bir şeydi. Avustralya'da bir evi ve hayatı vardı ama bildiğim kadarıyla orada onu bekleyen kimse yoktu. İngiltere'de sahip olduğu tek şey açık uçlu bir Airbnb rezervasyonuydu. Ve tabii ki ben.

Aramızdaki her şey heyecan verici ve yeniydi. Bin tane ilk seferden oluşan bir şey inşa ediyorduk, üzerinde durduğumuz temellerin onları tutacak kadar sağlam olup olmadığını bilmeden.

Artı olarak, Finn eve dönüş uçuşunu iptal etmişti, eksi olarak, rezervasyonunu tamamen iptal etmek yerine açık uçlu bir biletle değiştirmişti. Bu, bu şeyin nereye gittiğini onun da bilemediğinin bir göstergesiydi. İkimiz de bilmiyorduk.

"Yavaş ve istikrarlı" mantramız olmuştu. Finn, seyahat süresini en aza indirmek için Londra'daki otelinden ayrıldı ve şehirde, birbirimizi istediğimiz sıklıkta görebileceğimiz kadar yakın, geçici bir yer buldu.

"Ama bu senin hayatına müdahale etmek istediğim anlamına gelmez." dedi Finn. "Özel hayatını işgal ediyormuşum gibi hissetmeni istemem. Burada hiçbir yükümlülük altında değilsin. Diğer insanları görmek istersen, şey... bu gerçekten sorun olmaz."

"Sen de." demem gereken noktanın bu olduğunu düşündüm. Tabii ki kendimi sessiz kalarak ifade ettim.

Bir süre sonra gülümsedi ve beni kollarına aldı. "Tanrı'ya şükür. Tepkinin bu olacağını umuyordum."

Birbirimize ait değildik... ama başka kimseyle görüşmüyordum ve memnuniyetle asla görüşmeyebilirdim.

Biz buna aşk demiyorduk... ama buna çok benziyordu.

Gelecekte bahsetmiyorduk... ama artık onsuz bir hayat hayal edemiyordum.

Henüz bir yatağı paylaşmıyorduk ... ama bu gecedan sonra öyle olmasını umuyordum.

"Avustralyalı arkadaşın bu akşamki partiye geliyor mu?" Babam bavulunu arabamdan alıp istasyona girmeye hazırlanırken sordu.

Ona Finn hakkında çok az şey anlatmıştım çünkü annemin ölümünden beri "iki kişilik endişelenme" alışkanlığı vardı. Her zaman annemin babama göre daha dikkatli olduğunu, satır aralarını daha iyi okuyabildiğini ve orada gizlenmiş görünmez yazıyı deşifre ettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi babamın da o kadar zeki olduğunu fark ediyordum.

"Muhtemelen." dedim ve Noel'i ilk kez ayrı geçireceğimiz için babama sıkıca sarıldım. Bu yüzümü dikkatle inceleyen gözlerinden gizledi.

"Son birkaç haftadır onunla epeyce görüştünüz, değil mi?" diye masumca sordu.

Finn'in sabırsız parmaklarımla gömleğinin düğmelerini çözdüğüm masum olmayan bir görüntüsü aklıma geldi ve gitmeyi reddetti. Zihnimdeki görüntü kaybolana kadar istasyonun park kısıtlamalarını özetleyen uyarı levhasına çok ilgimi çekmiş gibi baktım.

"Evet, sanırım." dedim omuz silkerek. "Ama muhtemelen bu geceki partide onu tanıyan bir sürü insan olacaktır. Eskiden bu işlerin içindeydi."

Glow Noel partisi dergi sektöründe efsaneydi. Geçmişte bir zamanlar, şu anki çalışanların hiçbiri daha orada çalışmadan çok önce, en gösterişli Noel eğlencesini kimin düzenleyeceğine dair bir iddia ortaya koymuştu. Her yıl, *Glow* tartışmasız kazanan olmaktan gurur duyuyordu.

Yeni insanlarla tanışma fırsatları yaratan etkinliklere genellikle yalnız katılırdım. Ama bu yıl farklıydı. Genel müdürün sekreteri masama yaklaşıp yanımda birini getirip getirmeyeceğini sorduğunda, Finn'e henüz gelmek isteyip istemediğini sormamış olmama rağmen kesin bir "Evet" yanıtı verdim.

"İlişkimizi insanlarla paylaşmaya hazır mısınız?" Sonunda konuyu açtığımda bana sordu.

"Burada paylaşılmayacak ne var ki?" diye karşı çıktım. Sonra beni kollarına aldı ve öptü. "Seninle asla satranç oynamamam gerektiğini bana hatırlat. Beni duman edersin." Sonra beni tekrar

öptü ve ben de onu saklamaya çalışmadığım bir şevkle öptüm. "Şimdi bile beni duman ediyorsun." dedi, nefes nefese kalarak nihayet ayrıldığımızda.

Partide giymek istediğim sadece tek bir elbise vardı. Evimin yakınındaki küçük bir butiğin vitrininde duruyordu, sergilenen giysilerin fiyatını vitrinde belirtmeyen türden bir yerdi. Soğuk bir aralık gününde, başım bir kaplumbağa gibi paltomun yakasına çekilmiş hâlde koşarak geçerken bile, elbisenin bana seslendiğini duyabiliyordum.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Hannah.

"Parıltılı bir disko topu ile bir kırmızı halı elbisesinin çocuk yaptıklarını düşün." diye yanıtladım.

"Vay canına." dedi etkilenmiş bir hâlde ısıklık çalarak. "Kesin pahalıdır. O kadar paran var mı?"

"Muhtemelen hayır."

"Peki bu seni durdurabilecek mi?" diye gülümseyerek sordu.

"Muhtemelen hayır."

Hannah başını salladı. "Zavallı Finn. Adamın hiç şansı yok, değil mi?"

Maaşımın yarısını elbiseye harcadıktan sonra, gerçekten haklı olmasını umdum.

Daha önce aktif olarak kimseyi baştan çıkarmak için yola çıkmamıştım. Ve tüm küstahlığıma ve cesaretime rağmen, cephane olarak o elbiseye ihtiyacım vardı. Başlangıçta, Finn'in ilişkimizin fiziksel tarafını aceleye getirmek istememesini hoş buluyordum. Dördüncü randevuyu beklemenin eğlenceli ve heyecan verici olduğunu fark edene kadar, ama dört hafta beklemek hiç de tercih ettiğim bir şey değildi.

Finn önceki randevularımızdan birinde, "Sonunda hiçbir şey için pişmanlık duymanı istemiyorum." demişti. "Geriye dönüp baktığında 'keşke bekleseydik' ya da 'şehvetten daha fazlası olabilirdi' demeni istemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, şehvette yanlış bir şey göremiyordum ama Finn'in burada yeni bir bölgede olduğunu da biliyordum.

“Muhtemelen birlikte olmamam gereken insanlarla, yeterince umursamadığım insanlarla birlikte oldum.” Doğrudan gözlerime baktı.

Kabullenmesi karşısında şok olmam gerektiğinden emin değildim ama bu pek de son dakika haberi sayılmazdı. Ne de olsa, tanıştığımız ilk andan beri onun hakkında şüphelendiğim şey buydu. Muhtemelen asla bu kadar uğraşması gerekmeyen türden bir adamdı. Kadınların yıllardır onunla memnuniyetle yatağa atladıklarını hayal ettim ve aramızdaki şeylerin tamamen farklı olmasını istemesi, muhtemelen bana yapabileceği en büyük iltifattı. Aynı zamanda kabul edilmesi en sinir bozucu şeydi.

“Seninle sevişip sonra hayatından çıkmak istemiyorum. Artık o adam olmak istemiyorum.”

“Öyleyse neden ilk hamleyi kendin yapmıyorsun?” Hannah, her gece kendisine hayran olan ve başka kimseye bakmayan bir adamın kollarında kıvrılan birinin öz güveniyle öneride bulundu. “Sen yeni bin yılın kadınısın. Bir erkeğin sana çıkma teklif etmesini veya seni yatağına davet etmesini, oturup kibarca beklemene gerek yok. Bunu kendin de yapabilirsin.”

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve Finn’den benimle *Glow*’un Noel partisine gelmesini istedim. Meydan okumanın ikinci kısmına gelince... şey, sadece sinirlerimin ne kadar dayandığını görmem gerekecekti.

Kapıyı açtığımda sevindirici bir şaşkınlık anı oldu. Finn’in yüzündeki ifade, yeni elbiseye harcadığım her kuruşa değdiğini doğrular gibiydi. Ocak ayına kadar konserve fasulyeden başka bir şey yemeyeceğim anlamına gelse bile. Elbisenin dalgalı yakasına rağmen –ki bu genellikle giymeye cesaret ettiğimden çok daha açıktı– Finn’in bakışlarının en uzun süre oyalandığı yerin yüzüm olması her şeye rağmen çok hoşuma gitti.

Gülümsedi, gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcacıktı. Üstelik bu gece çabalayan tek kişi ben değildim. Finn, daha önce

görmediğim mürekkep siyahı bir takım giymişti, yepyeni olması gereken göz kamaştırıcı beyazlıkta gömleğiyle çok şıktı. Kravat takmıyordu –o tür bir parti değildi– bu yüzden üstteki iki düğme açık bırakılmıştı ve boxer külotunun üstüne kadar indiğini bildiğim bronzluğunun baştan çıkarıcı bir görüntüsünü gözler önüne seriyordu. Bronzluğun daha aşağıda da devam edip etmediği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

“Kesinlikle inanılmaz görünüyorsun.” dedi. “Bu elbise müthiş.”

“Ne... bu eski şey mi?” diye dalga geçtim.

Çantamı almak için döndüm ama Finn’in eli bileğimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Parmaklarının sırtımdaki çıplak teni sıyırması, elleri sıcak olmasına rağmen titrememe neden oldu. Bir an sonra, parmaklarının arasına sıkıştırdığı küçük bir kare kartla geri adım attı.

“O ‘eski şey’in fiyatı hâlâ üzerindeydi.” dedi bana uzatarak.

Güldüm, biraz utanarak. “Eh, bu koptuğuna göre yarın geri iade etme planım da mahvolmuş oldu.”

Finn, “Geri vermeyi aklından bile geçirme.” dedi. “Senin her giydiğini gördüğümde bana hep bu geceyi hatırlatacak.” Finn’in bizim için yarınlarda bir gelecek olduğuna dair ince, sarsılmaz kesinliği yine buradaydı.

Çıkmak için döndüğümüzde, koridordaki aynadaki yansı-mama son bir bakış attım. Elbisem yapay ışıkların altında elmas gibi parlıyordu ama gözlerim daha da parlıyordu. Finn içimde daha önce hiç yanmamış bir şeyi ateşlemişti. Yüzümde görebili-yordum ve bu gece onun yüzünde de görebileceğimi düşündüm.

Vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Yenilenen Viktorya dönemi hamamı, küçük süsleme ışıkları ve rengârenk çiçeklerle dekore edilmişti. Hepsi inanılmaz şenlikli görünüyordu.

Kısa merdivenlerden girişe inerken Finn elimi elinin içine alarak, “Harika bir yer.” dedi.

“Geçen yılki hayvanat bahçesindeydi.” dedim, eğilip kulağı-na yakın konuşarak. Odanın daha sonra dans pistine dönüşecek

ve DJ'in partiye katılanları kendinden geçireceği uzak köşesinden gelen yüksek sesli müzikten dolayı birbirimizi zor duyabiliyorduk.

Vardığımızda birkaç kişi bize döndü ve birkaç iş arkadaşım kollarını kaldırıp selamladı, ama girişimiz büyük ölçüde gözden kaçmıştı, ya da ben öyle sanıyordum. Yavaş yavaş, odanın içini dolduran, benim değil, yanımda duran adamın neden olduğu tuhaf bir vızıltı olduğunu fark ettim. Bu gece oradaki bazı kişilerin Finn'i gazetecilik günlerinden hatırlayabileceğini düşünmüştüm, ama onu son romanı şu anda her kitapçıda ve süpermarket rafında olan yazar olarak daha fazla tanıyan çıkacağını hesaba katmamıştım.

Birlikte oldukları gruplardan sıyrılıp bize doğru gelen birkaç kişi gördüm ve birlikte romantik bir akşam için umutlarımın bedava kokteyllerden bile daha hızlı yok olduğunu çok geç anladım.

Bize ulaşan ilk kişi Finn'in eski bir içki arkadaşıydı, elini sırtına o kadar içten bir şekilde vuruyordu ki tokatın şiddetini ben bile hissettim. Titreşim tüm kolum boyunca yankılandı. Bir alkollü bulutu içerisindeki –kimse ateşle yaklaşmasa iyi olurdu– Tim mi, Terry mi, artık adı her neyse, Finn'i az önce ayrıldığı gruba katılması için sürüklemeye çalıştı.

"Belki daha sonra." dedi Finn, parmakları sessiz bir güvence verircesine benimkini sıkarak.

"Gidip bir merhaba demelisin." dedim. "Benim için problem olmaz." Çünkü hiçbir zaman bütün gece bir erkeğin koluna tutunması gereken kızlardan olmamıştım ve böyle bir kız olmak için artık çok yaşıyordum.

"Bak, izin de çıktı." dedi adam. Finn'in neden onunla arkadaş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Daha yeni geldik, o yüzden dediğim gibi, belki daha sonra." Finn'in pek de hevesli olmayan yanıtı, tekila bulutunun arasından süzüldü ve eski arkadaşı, kulağa şüpheli bir şekilde "pranga ve ayak bağı" gibi gelen bir şeyler mırıldanarak kalabalığın içinde kayboldu.

Bu kısa bir zaferdi çünkü kalabalığın arasından bir grup arkadaşına doğru ilerlerken, üzerinde son derece büyük bir elmas

yüzük bulunan mükemmel manikürlü bir el Finn'in omzuna indi. Kafamı kaldırmadan kime ait olduğunu biliyordum.

"Finn Douglas. Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz."

Finn'in biraz ürkütücü genel müdürümüzle geçmişte tanışıp tanışmadığını bilmiyordum, ama o belli ki buraya gelmeden profesyonelce araştırmasını yapmıştı.

"Jacqueline Carstairs. Tanıştığımıza memnun oldum." dedi Finn ve elimi bırakıp resmi bir selamlama için elini patronuma uzattı. Ama sektör standartı sayılabilecek çifte öpücük çoktan yola çıkmıştı.

Jacqueline, "Gemma'mızı tanıdığını bilmiyordum." dedi. Onun burada benim misafirim olarak bulunmasından duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu ve açıkçası çok da başarılı olduğu söylenemezdi.

Finn sıcak bir gülümseme eşliğinde bana dönerek, "Çok eski arkadaşız." dedi.

Ona geri gülümsemeye çalışırken geçen bir garsondan aldığım aşırı tatlı kokteyl yüzünden dudaklarım yapış yapıştı. *Eski arkadaş.* Kelimeler neonla yazılmış ve DJ'in devasa hoparlörlerinden fırlamış gibi geldi. Bundan daha fazlası olduğumuzu söyleyebilir veya en azından ima edebilirdi. İlişkimizi insanlarla paylaşmak derken bunu kastetmemiştim.

"Onu bir süreliğine çalmamın bir sakıncası yok, değil mi, Gemma?" Ve ben tam kariyer harakirisi yapıp yapmamayı değerlendirirken, "Eminim CEO'muz seninle tanışmaktan çok mutlu olacaktır ve seninle gerçekten konuşmak istediğim bir şey var." diye de ekledi.

Finn'in gözleri benimkilerle buluştu, başımı hızlıca sallayarak cevap verdim. İş iştir ve insanların size her zaman iş ile zevki birbirine karıştırmamanızı söylemelerinin çok iyi bir nedeni vardır.

"Git." diye ısrar ettim ona. "Beni sonra bulursun. Dans pistinde ölümcül tango hareketlerini takip etmen yeterli."

En azından onu gülerek gönderdim, dedim kendi kendime gururla.

İyi zaman geçirdim. Sadece geçirmeyi planladığım türden iyi bir zaman değildi. Görünüşe göre Finn bir sohbetten

ayrılmayı başardığı an hemen diğeri tarafından kapılıyordu. Arkadaşlarımla gülerken, şakalaşırken ve çok fazla bedava kokteyl içerken, Finn'in gözlerinin odanın karşısında beni aradığını hissedebiliyordum. Bakışlarını her hissettiğimde, tüm duyularım alarma geçiyor gibiydi. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu; sesinin kulağıma fısıldadığını duymak, sonsuza dek onunla ilişkilendireceğim tıraş losyonunun kokusunu almak ya da ağzı bana aitmiş gibi onun tadına varmak istiyordum. Finn, vücudumun her bir santimetrekaresini etkileyebilecek benzersiz ve rahatsız edici bir yeteneğe sahipti.

Onu bir süreliğine gözden kaybettim ve sonunda odanın karanlık bir köşesinde, *Glow*'un kitap editörü Felicity'nin yanında görene kadar bu beni ilgilendirmiyordu. Beynimin aklı başında bir yanı, muhtemelen dergi için bir haberden söz ettiklerini söylüyordu ama o tarafa doğru her baktığımda Felicity'nin aralarındaki mesafeyi kapattığını görebiliyordum. Ondan her zaman oldukça hoşlanmış ve her erkeği potansiyel bir fetih olarak görme konusundaki itibarına çok az dikkat etmişimdir, ancak Finn her konuştuğunda kükreyerek gülerken tekrar tekrar elini Finn'in koluna koyduğunu görünce fikrimi hızla gözden geçirdim. Yani tamam, Finn eğlenceli biriydi ama o kadar da komik değildi. Kıskançlık duymaya alışık değildim ve Felicity'nin gülüşünü bir sırtlanın homurtusuyla karşılaştırmam ya da kan kırmızısı akrilik tırnaklarının pençelere çok benzediğini fark etmem hoşuma gitmedi.

Yeter, dedim kendime sertçe. "Dans etmek isteyen var mı?" diye sordum, kokteylimin son yudumunu da kafaya dikerken. Artık tam olarak kaç tane içtiğimi hatırlayamadığımı fark etmek biraz endişe vericiydi.

"Evet!" diye yanıtladı arkadaşlarım.

Dans pistine doğru giderken, Finn ve Felicity'nin durduğu odanın köşesine bilerek bakmadım.

Pist kalabalıktı. Kasıntı hâllerin gevşemesine ve insanların sabah sosyal medyaya yüklenmemesini umdukları hareketleri gerçekleştirmelerine yetecek kadar alkol tüketilmişti.

Ahşap dans pistinin uzak tarafında aynı zamanda istekte bulunmak için DJ masasından çok da uzakta olmayan ama fazla

coşkulu sallanan kol ve bacaklardan da korunabileceğimiz bir yer bulduk. Müzik, doksanların pop ve disko müziği karışımıydı, her yaşa hitap etmesi garanti bir şarkı listesi vardı.

DJ'in gür sesi Bee Gees şarkısını bastırarak arka planda yankılandı. "Şimdi de sırada çok fazla istek almayan bir tane var."

Bir antilop sürüsü gibi, herkes durdu, müziğin başlamasını beklerken başlar öne eğildi. Etrafımdaki insanlar şarkıyı tanımayla çalışırken tereddüt ettiler ve sonra şarkıda nasıl dans edeceklerine karar verdiler. Ama ben değil. İlk birkaç akordan şarkıyı hemen tanıdım.

Bekledim ve bir an sonra omzuma bir elin dokunuşunu hissettirdim. Sanki araya giriyormuş gibi hafifçe vurdu. Gülümseyerek arkamı döndüm ve kafamı DJ'e doğru salladım.

"Sanırım bunun faili sensin." *Roxanne*'in *Moulin Rouge* versiyonu hoparlörlerden yankılanırken sordum.

"Suçumu itiraf ediyorum." dedi, Finn, elleri benimkilere uzanırken. "Aklıma gelen tek tango şarkısı buydu."

"Kesinlikle tango yapmayacağım." diye onu uyardım.

Karşılık olarak Finn beni kendisine doğru çekti, kollarımı nazikçe boynuna dolamak için kaldırdı ve elleri kalçalarıma doğru kaydı. Müzisyenlerin çaldığıyla aynı olmasa da, bir ritmi takip ederek dans etmeye başladık.

Alışılmadık şarkı isteği nedeniyle oldukça boşalmış olan dans pistinde birlikte sallanıyorduk. Neon ışıklarının altında sonsuz küçük daireler çizerken onun gücünü hissedebiliyordum. Birinin kalbi göğsünde gerçekten güçlü bir şekilde atıyordu; benimki veya onunki olabilirdi. Göz ardı etmesi daha zor olan, birbirimiz üzerinde yarattığımız etkiydi. Nefesim hızlıydı, heyecanlanmıştım, vücudum Finn'in vücudunun yakınlığına öyle bir tepki veriyordu ki, ışıkların kısık olmasına son derece minnettardım.

"Tango böyle yapılmaz." diye fısıldadım, yüzümü ona doğru eğerek. İsteseydi beni öpebilirdi ve gözlerindeki bakıştan gerçekten, gerçekten istediğini anlayabiliyordum.

"Benim tarzım bu." dedi, sesi her zamankinden daha boğuktu. Neredeyse şarkının sonuna gelmiştik ve öneri ikimizden de

gelebilirdi ama ben gerçekten sözleri benden önce söylemesine sevindim.

“Buradan çıkmak ister misin?”

Soğuk aralık gecesine çıkarken, partiden ayrıldığımıza ve şans eseri geçen bir taksiye kendimizi attığımıza dair sadece puslu bir anım vardı. Sıcaklıktaki ani değişikliğin, üzerimize atılan bir kova soğuk su gibi davranmasını bekliyordum, ama o zamana kadar yanmayı çoktan aşmıştık. Erimiştik.

Finn takside beni daha önce hiç öpülmediğim bir şekilde öptü. Sadece birkaç metre ötede dikiz aynası olan bir sürücü olduğunu hatırlamak gerçekten zordu çünkü sadece ellerim kontrolüm altındaydı.

Finn ne kadar tuttuğuna bakmadan cüzdanından bir banknot çıkardı. Şoförün minnettar “Teşekkür” sözlerine bakılırsa sarırm elli pound vermiş olmalıydı.

Asansörün yanında öpüştük ve sonra kolları hâlâ beni sıkıca sarmış hâlde kabinin içine adeta yuvarlandık. Dans pistinden ayrıldığımızdan beri ilk kez yalnızdık ve öpücüklerimiz yoğunlaştıkça kabinin duvarına daha da yaslanıyorduk. Sırtımın kontrol paneline yaslanmasıyla yanlılıkla her düğmeye bastım ve benimkine ulaşmadan önce her katta durmak gerçekten işkence gibiydi.

Kapı anahtarımı kilitle hizalamak için dört kez deneme yapmam gerekti ve bunun daha önce tükettiğim alkolle hiçbir ilgisi yoktu. Sarhoştum ama şişeden çıkan bir şeyden dolayı değildim. Hayatımda arzum hiç bu kadar yükselmemişti ve durabileceğim noktayı çok uzun zaman önce aşmıştım.

Sadece Finn’in de aynı şeyi hissettiğini umuyordum.

Kapımı itti ve sanki kafamın içinde bir start tabancası sesi duyuldu. Ellerim ceketini çekiştiriyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordu. Ahşap zemine düşen bir düğmenin hafif sesini duymak biraz utanç vericiydi.

Ve sonra korktuğum an geldi. Finn’in elleri yukarı uzanıp bileklerime dolandı ve beni durdurdu. Yüzüne bakarak inledim ama onda savaşılmayacağı bir güç ve kontrol vardı.

"Durmak istemiyorum. Lütfen durma." diye yalvardım.

"Emin misin, Gemma?"

"Bunu gerçekten bana sorman gerekiyor mu?" Kendimi ona doğru bastırırken tam olarak dürüst oynamadığımı farkında olarak cevap verdim.

Bu sefer mırıldanma sırası ondaydı.

Kendimi zayıf hissettim ve aynı zamanda hayatımda hiç hissetmediğim kadar güçlüydüm. "Beni istiyor musun?" Daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim bir güvenle sordum.

Fin'n beni kaldırarak, "Kimseyi ya da herhangi bir şeyi hiç istemediğim kadar çok istiyorum." dedi ve artık aramızdaki tek şey birkaç sinir bozucu kumaş parçasıydı.

Beni yatak odasına taşıırken kollarımı ve bacaklarımı ona sıkıca sardım.

YILBAŞINDAN ÖNCEKİ GECE

On sekiz ay önce

Glow partisini takip eden günlerin ardından yataktan yemek, bir şeyler içmek veya duş almak gibi gerekli işleri yapmak zorunda kaldığımız anlar haricinde hiç çıkmadık. Yine de o günlere dair hatırladığım tek şey Finn'in beni kollarıyla tutması ve bedenimi onun üzerinde ya da onun bedenini benim üzerimde hissettiğim anlardı.

Aceleciydik ve resmen çılgına dönmüştük, sanki zamanımız kısıtlıymış gibi her deneyim ve hissi sanki aniden elimizden alılabilecekmiş gibi çılgınca yaşamaya çalışıyorduk. Sadece yeni âşıkların anlayabileceği saçma bir dilde hiç durmadan konuştuk.

Hayatımın en güzel hafta sonuydu.

"Yarının gelmesini istemiyorum." diye fısıldadım, vücudunda parlayan tuzlu ter kokusunun tadına bakarak. Karanlık yatak odasına bakıp, "Gerçek dünyanın içeri girmesine izin verdiğimizde büyüünün bozulacağından korkuyorum." diye itirafta bulundum.

Finn, dirseğinin üzerinde doğrulmak için yana eğildi. "Bozulmayacak, biz izin vermezsek bozulmaz." dedi yumuşak bir sesle. Sonra beni, "Seni seviyorum." sözlerini dillendirmeyi bastırmamı inanılmaz derecede zorlaştıran bir şefkatle öptü. Sanki bir sırrı korumak için dilime güvenemez hâle gelene kadar, bu sözler son iki gün içinde defalarca dudaklarımdan kaçacak gibi olmuştu. Bu kadar çabuk aşktan bahsetmek gülünçtü ama kelimeler Finn'in gözlerine ne zaman baksam açılıp duran çok ince bir perdenin diğer tarafında uçuşuyor gibiydi.

Alnımdaki nemli bir tutam saç geriye atmak için uzandı. "Bunu yapmaktan ne kadar korktuğumu bilemezsin."

"Neden? Biri sana bunda kötü olduğunu mu söyledi?" Mehtaplı odada görebileceğini bildiğim bir şekilde gülümseyip onunla alay ettim. "Çünkü benden duymuş olma ama gerçekten bu işte kötü değilsin."

Finn'in kıkırdaması alçak ve derindendi ve bacaklarımın arasında zincirleme bir reaksiyona neden oldu. Neredeyse yaptığı her şey beni tahrik ediyordu.

Sonra ciddileşti, gözleri gölgeli yan ışıktaki benimsilere sabitlendi. "Bunu mahvetmek istemedim. Ve tam olarak bunu yapmak konusunda kötü bir geçmişe sahibim." Dışarıdan Midas dokunuşuna sahip biri gibi görünen bir adam için bu, hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf bir itiraftı. Daha fazlasını bekledim ama onun yerine başını eğdi ve dudaklarını boğazıma sürttü. Bu bir dikkat dağıtma tekniğiymiş ama vücudum içgüdüsel olarak ona doğru eğilirken bile geçmişinde henüz paylaşmaya hazır olmadığı sırlar olduğunu fark ettim.

Ses alçak ve derinden geliyordu, rüyamı deliyor ve beni uykumdan uyandırıyor. Rüzgârın iniltisi, bir martının çığlığı, bir çocuğun ağlamasıydı.

"Baba..." Kelime karanlıkta yankılandı.

Yatakta dimdik oturdum, Finn'in kıvranan uzuvlarının şilten kurtardığı çarşaf yığınına kenara ittim. Hâlâ yanımda kıvranıyordu, başı yastığa öyle şiddetle çarpıyordu ki, yarattığı sarsıntı gerçekten endişe verici hâle gelmişti.

"Finn?" Sesim tereddütlüydü.

Tekrar inledi ve sonra net bir sesle konuştu. "Baba!"

İnsanların daha önce kâbus gördüğünü görmüştüm ama bunun gibisine hiç denk gelmemiştim. Bu gerçek bir karabasandı ve bir an panikledim. Uyurgezerler için söylendiği gibi onu şu an uyandırmak tehlikeli miydi? Rüyanın kendi yoluna gitmesine izin mi vermeliydim?

"Hayır, baba!" diyerek Finn tekrar çığlık attı ve yatağıma paylaşılan otuz beş yaşındaki adam için değil, bir zamanlar olduğu çocuk için düşünmeden hareket ettim.

Omzuna dokundum, oda serin olmasına rağmen terden sırlıklam olduğunu görünce şok oldum. "Finn, uyan. Kötü bir rüya görüyorsun."

Onu sarstım, bilinçaltının onu götürdüğü yerden kurtarmasının ne kadar uzun sürdüğüne şaşırdım. Bana bakarken şaşkın ve çaresiz görünüyordu. Yanağında bir şey parlıyordu ve terden daha çok gözyaşlarına benziyordu. Eliyle yüzünü sildi.

"İyi misin? Bir kabus görüyordun."

"İyiyim." dedi sertçe, tek bir hareketle yataktan kalkıp bacaklarını sallayarak.

"Rüyan ne hakkındaydı?"

"Hiç bir şey. Gerçekten hatırlayamıyorum." dedi ayağa kalkarken. Sırt kaslarının yalan söylerken gerildiğini bilip bilmediğini merak ettim. Finn yatak odasının ortasındaydı, kapıya yönelmişti. "Sadece bir bardak su alıp geri döneceğim. Sen uykuna geri dön."

Yastığıma geri döndüm ve donuk gözlerle tavana bakmaya başladım. Bir yanım Finn'in muhtemelen yalnız kalmak, rüyasının dehşetinden kurtulmak istediğini fark etmişti, ama yine de sözlerinin derinlerde bir yerde yankılandığını duyabiliyordum. Yardım için haykırmıştı ve bunun babasıyla bir ilgisi vardı ve bu görmezden gelinemeyecek kadar önemliydi.

Başucundaki saatin ışıklı ekranına baktım. Üçtü. İşlerin her zaman çok daha kötü görüldüğü gecenin en karanlık saati. Noel sabahıydı. Eminim şu an dünyanın her yerinde uyumak için mücadele eden çocuklar vardı, ama benim endişem, çoraplarını bir an önce açabilmek için şafağı bekleyenler değildi. Yirmi yıldan fazla bir süre önce ölmüş olan bir babaya hâlâ seslenen, hiç tanışmadığım bir çocuk içindi.

Sabahın erken saatlerinin soğukunda titreyerek yatak odasında bir iki adım attım ve çıplaklığımı örtmek için elimin ilk değdiği şeye uzandım. Sandalyenin üzerine dikkatsizce atılan şeyin Finn'in tişörtü olduğunu farkettim. Hâlâ o kokan kumaşın yumuşaklığının keyfini çıkararak başımın üzerinden geçirdim. Uyluklarımın tepesine ulaştı, beni iffetli biri gibi gösterecek kadar uzundu.

Evim karanlıktı. Önce mutfaka baktım ve sonra sessizce salona girdim. Sanki uçmaya hazırlanmış gibi kanepenin en

ucunda oturuyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp baktı ama bir şey söylemedi. Saçları darmadağınık görünüyordu, sanki parmakları kısa süre önce saçlarını kabaca taramış gibiydi. Işığı açmayı düşündüm ama Finn'in karanlığı tercih edeceğini düşündüm. Fişe uzanıp Noel ağacının ışıklarını açarak bir ara yol bulmaya çalıştım. Ruh hâline sanki neşeye meydan okurcasına panladılar.

Kanepede yanına oturmaktansa onun yerine yanına dizlerimin üzerine çökmeye karar verdim. "İyi misin?" diye tekrar sordum.

Finn'in dudakları kıvrıldı. Sanırım gülümsemeye çalışıyordu ama tam olarak beceremedi. "Evet. İyiyim."

Pek öyle durmuyordu ama bunu söylemek için doğru zaman değildi. Aslında bir şey söylemenin zamanı değildi, ben de elini tuttum ve bekledim.

Dakikalar geçti. Konuşmadan önce en az on dakika geçmiş olmalıydı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Bu rüyayı görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Anlatmak ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır. Tam olarak değil. Bunun için yüzlerce saatimi ve binlerce Avustralya dolarını harcadım zaten." Panldayan ledlerin ışığında bana baktı. "Ama bir açıklamayı hak ediyorsun."

"Eğer gerçekten istiyorsan."

Başını kaldırdı ve yavaşça başını salladı.

"Sanırım bu anne babanın kazasıyla ilgili bir şey." diye sordum.

"Evet ve hayır." diye gizemli bir şekilde yanıtladı. "Ve bu kelimenin tam anlamıyla bir kaza değildi. Ailem beni bir yangından kurtarmaya çalışırken öldü."

"Aman Tanrı'm, Finn. Çok korkunç. Asla tahmin edemezdim."

Devam ederken gözleri birleşmiş ellerimize sabitlenmişti. "Akşam için dışarı çıkmışlardı ve itfaiye eve varmadan dönmüşlerdi. Bakıcı evden çıkmayı ve alarmı çalıştırmayı başarmıştı ve yatak odamın penceresinin altında bana atlamam için bağırarak bir komşu kalabalığı vardı. Ama çok korkmuştum. Babam bunu yapamayacağımı anlayınca beni almak için koşarak binaya girdi. Beş dakika sonra, o geri gelmeyince, onu annem takip etti."

Finn sonunda başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu. "Beni kurtarmaya çalışırken öldüler, çünkü atlamaya çok korkmuştum."

Parmaklarımla gözyaşlarını silmeye çalışıyordum ama yetişmeyeceğim kadar hızlı dökülüyorlardı. Onu yakınımaya çekerken, aniden ilk randevumuzda Finn'in *The Manor House* oteli yangınına verdiği tepkiyi hatırladım. Şimdi, korkunç bir şekilde, her şey mantıklı geliyordu.

"Sonunda nasıl çıktın?"

"Yangın sonunda yatak odama ulaştı. Etrafımdaki her şey alevler içindeydi. İşte o zaman pencere pervazına tırmandım ve sonunda atladım. Sadece on dakika önce atlasaydım, annemle babam muhtemelen bugün hâlâ hayatta olacaktı."

"Kendini suçlayamazsın. Sen sadece bir çocuktun."

Finn uzun, titrek bir iç çekti. "Acıyla başa çıkabildiğimi sanıyordum. Ama aslında tek yaptığım onu gömmektir. Sessizce bırakıp gitme davranışımın bununla tamamen alakasız olduğunu düşünürdüm."

"Bırakıp gitme davranışı mı?"

Finn'in eli nazikçe yüzümü kavradı, konuşurken başparmağı yanağımda gezindi.

"Ne zaman hayatımda bir şey -herhangi bir şey- harika giderse, onu sabote etmenin bir yolunu bulurum."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bir anlam ifade etmiyordu; Finn, tanıdığım en başarılı insanlardan biriydi. Kafam milyonlarca soruyla dolmuştu ama bu soruları sormanın sırası değildi.

"Üniversiteyi birincilikle bitireceğim tahmin ediliyordu ama finallerin yarısında okulu bıraktım. Sahip olduğum her şeyi bir sırt çantasına attım ve bir yıl boyunca Avrupa'yı dolaştım. Derecem olmasa bile harika bir iş bulmayı başardım -aslında birkaç harika iş- ama en iyi pozisyonlardayken her birinden ayrılmak için bir neden buldum."

"Ya da çekip gittin ve işi başvuran diğer adaya vermeyi seçtin." dedim yumuşak bir sesle.

Finn'in başparmağı hafifçe alt dudağımla okşadı. "Sen her zaman bu iş için en iyi adaydın."

"Ve bu yüzden mi yeni sahipleri gibi işi büyütme yerine kafeyi sattın?"

Finn başını salladı. "Her seferinde devam etme kararımı haklı çıkarmak için sebepler buldum: Sıkılmışım, yeni bir meydan okumaya ihtiyacım vardı..." Sanki en iyi nasıl devam edeceğini düşünüyormuş gibi durakladı. "Ve bunu ilişkilerimde de defalarca yaptım. Birine çok yakın hisseder hissetmez el bombasının pimini çektim."

"Ya da dünyanın öbür ucuna giden bir uçağa atladin." dedim sessizce.

"Dürüst olmam gerekirse, bunun için zaten bir biletim vardı." Finn, bahanesini ilk kez duyuyormuş gibi durakladı. "Ama sen haklısın. Kalabilirdim. Her yerde yazabilirdim. Sanırım kendime gitmem gerektiğini söylemek daha kolaydı."

Kendini savunmasız ve açıkta bırakarak ruhunu bana açıyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

"Yaptığım bu şeyin bir adı var. Aslında bilinen bir psikolojik durum. Buna başarı fobisi diyorlar."

"Bu kulağa gerçek bir kelime gibi bile gelmiyor."

"Ben de tam olarak aynısını söyledim -terapist bana durumun bu olduğunu söyledikten hemen sonra." Kalp atışlarım hızlandı, bu adama zarar verebilecek herhangi bir şeyi düşünmek bile beni üzmüştü. "Temelde, bu başarılı olmaktan duyulan korku ve bundan muzdarip birçok insan, sahip olduklarının farkında bile değildir. Mutlu olmayı ya da iyi olmayı hak etmediğini hissediyorsun ve böylece onu sabote ediyorsun. Bunun birkaç şeyden kaynaklanabileceğini söylüyorlar, çocuklukta yaşanmış travma da nedenlerden biri."

"Bunca yıldan sonra nihayet Avustralya'da destek almak istemene ne sebep oldu?"

Şimdiye kadar gördüğüm ilk gerçek gülümseme Finn'in yüzünü aydınlattı. "Sen. Sen sebep oldun. Kaçmak istemediğim bir şey bulduğumu fark ettim. Kalmaya değer bir şey buldum."

Başını eğdi, öpücüğü yumuşak ve sıcaktı.

"İki buçuk yıl arkada bıraktığın birini özlediğinin farkına varmak için uzun bir zaman." dedim sessizce.

Finn başını salladı. "Daha pistte, tekerlekler havalanmadan önce bile seni özlüyordum."

"Fikrini değiştirdiğini, artık benimle ilgilenmediğini sanmıştım. Kartpostallar kafamı karıştırmıştı, onlardan daha fazlasını

kastettiğini düşünmüştüm. Ama kendimi kalmaya davet ettirmeye çalıştığımda ve sen beni kibarca reddettiğinde, bunun başka birini bulduğun için olduğunu sandım.”

“Hiçbir zaman. Artık kartpostalları göndermenin adil olmadığını görebiliyordum ama yine de seni düşündüğümü bilmeni istedim. Benim için çok erken olsa da. O zaman hazır değildim. Kıramadığım bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. Kendini yok etme düşmesine neden basıp durduğumu bulmam gerekiyordu. Çünkü bunu sana ya da bize yapma riskini göze alamazdım.”

Söylemesi hoş bir şeydi ama onun aniden fikrini değiştirip hayatımdan kaybolması düşüncesi beni gerçek bir korkuyla doldurdu. Bu başarı fobisinden kurtulmak mümkün müydü yoksa her zaman orada mı olacaktı?

“Geri döndüğünde bekâr olmasaydım ne yapardın?”

Finn’in gözleri karardı ve bunun zaten önceden yüzleşmekten çekindiği bir korkudan dolayı olduğunu görebiliyordum. “Eğer sen mutluyun, bu beni öldürecek olsa bile çekip giderdim. Ama bir şey bana hikâyemizin henüz bitmediğini söyleyip duruyordu. Tek yapabildiğim senin de ayrışını hissetmeni ummaktı.” Yavaşça yanağıma dokundu. “Sen her zaman üstesinden gelemeyeceğim kişi olacaktın; asla unutmayacağım birisi.”

Elleri belime kaydı ve beni kendine doğru çekti.

“Ben tamamen yanındayım, Gemma. Her şeyimle. Ve dürüstçe uyardım olayım, hiçbir yere gitmeye de niyetim yok. Aslında...” Yanaklarına bulaşan bir allık mıydı? “... aramızdakilerin gittiğini gördüğüm tek yer adını benimkiyle değiştirmeyi kabul ettiğin an.”

Kalbim göğüs kafesimde çırpındı. “Sonunda onu hatırlayacağın için mi?” Herhalde ömrüm boyunca bu kadar geniş gülümsememiştir.

O da gülümsedi. “Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin.” dedi, ben daha söyleyemeden, birkaç saniye farkla repliğimi çalarak.

ÇARŞAMBA: DÖRDÜNCÜ GÜN

“Al bakalım.” dedim, hâlâ köpüren Prosecco’yu Hannah’ın önüne uzatırken. Bardağa uzandı ve benimkine doğru tuttu ve sonra aniden belirsizce durakladı.

“Şerefe’ diyecektim ama belki pek de uygun bir zaman değil.”

“O zaman dostluğa kadeh kaldıralım.” dedim bardağımı onunkiyle tokuşturarak. “Çünkü yalnızca gerçek bir arkadaş yılın en sıcak gününde benimle ilan asmak için gönüllü olur.”

“Gönüllü mü?” diye sordu Hannah, gözleri barın bahçesinde öğlen güneşinde parıldarken. “Zorla çalıştırma daha doğru bir tanım olur sanırım.”

Gülümsedim ve bizim için bulmayı başardığım tahta banka yaslandım. Son dört saati kasabanın her yerine “Kayıp” ilanları asarak geçirdikten sonra kendimize öğle yemeği ısmarlıyordum. Finn’in yüzü artık benzin istasyonlarına, süpermarket ilan panolarına ve sayısız ağacın gövdesine yapıştırılmış durumdaydı.

Hannah parmak arası terliklerini fırlattı ve dalgın bir şekilde ayak tabanlarını ovuşturdu, onların ne kadar kızarmış ve şiş göründüğünü görmek beni dehşete düşürdü. Şaşırmadım, çünkü o sabah ciddi sayıda adım atmıştık, ancak yine de listemdeki yerlerin daha sadece bir kısmına ilanları asabilmiştik. Her şey ilerlemekle ilgiliydi ve ben güneş batana kadar devam etmekten mutlu olsam da Hannah’ın tüm gün bunu kaldırabileceğinden pek de emin değildim.

Barın bahçesinden geçerek önümüze bir tepsi yemek koyan barmen, "İki pastırmalı kaşarlı sandviç ve biraz da patates cipsi." dedi.

Hannah'nın gözleri parladı. Yıllar içinde çok şey değişmiş olabilirdi ama arkadaşımın patates kızartmasına olan sevgisi hep sabit kalmıştı. Garson bana doğru döndüğünde o çoktan sepete dalmıştı.

"Bana bıraktığınız o ilanı bara astım ve müdavimlerimizden biri ödül teklif edip etmediğinizi merak edip sordu."

Prosecco dolu kadehimi öyle ani bıraktım ki, yarısı kadehin içinden taşı. "Herhangi bir bilgisi mi varmış?"

Barmen özür diler gibiydi. "Hayır. Affedersiniz. Sadece merak etmiş."

Adam kulak misafiri olamayacak kadar uzaklaşınca Hannah, "Kan emici yarasalar ödül peşinde." dedi. "Sanki, Finn kayıp bir Labradoodle gibi bir şey."

"Hayır, ödül vermeyi düşünmeliydim." dedim, bu fikrin aklıma bile gelmemesine kızarak.

"Neden?" diyerek Hannah itiraz etti, sesinden öfkesi fark ediliyordu. "Bu parayla ilgili olmamalı, Finn kaçırılmış değil ve onu geri almak için fidyeyi toparlamamız falan da gerekmiyor."

Dudağımı ısırdım ve barın şişme oyun şatosuna ani bir ilgi duyuyormuş gibi yaparak bakışlarımı yana çevirdim.

"Ah, Gemma, gerçekten *kaçırıldığını* mı düşünüyorsun?"

"Olasılıklar listemde oldukça alt sıralarda." diye mırıldandım, herkesin bariz olduğunu düşündüğüyle yüzleşmek yerine hâlâ hangi tuhaf teorileri değerlendirdiğimi sormadan önce sandviçime uzandım.

Hannah, hem fikri hem de öğle yemeğini bir an için çiğnedikten sonra, "Sanırım finansal bir teşvik yardımcı olabilir." diye bana hak verdi. "Ama buna değecek kadar büyük bir miktar olması gerekir. Sende de o kadar para yok, değil mi?"

Hannah'nın hayatım hakkında bilmediği pek bir şey yoktu ama bu konuda tamamen haklı değildi.

"Aslında... Sanırım biraz para bulabilirim."

"Lütfen bana yasa dışı bir şey yapmayı düşünmediğini söyle." diye yalvardı, yarı şaka yarı ciddi bir ses tonuyla.

Küçük bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır." diye yanıtladım, telefonumu almak için çantama uzanırken. "Pekâlâ, biraz ahlak dışı olabilir ama kesinlikle yasa dışı değil."

Hannah tabağını bir kenara bıraktı, ifadesi aniden ciddileşmişti. "Devam et." diye ısrar etti.

Telefonumun ekranına gölge düşürmek için vücudumu kullanarak tahta sırada döndüm. "Geçen yaz o kulübeyi bulduktan sonra Finn ve ben ortak bir banka hesabı açmıştık."

"Şapkalı mantar evi?"

"Sadece Mantar." diye düzelttim onu, hayalimizdeki evi bulup sonra kaybetmenin hayal kırıklığının acısını tekrar hissedince şaşırdım. Hesaplarımızdaki birikimlerimizi bir araya toplamıştık ve sonra işler istediğimiz gibi gitmeyince onları o hesapta bırakmıştık. Hüzünle iç çektim. "Düğünden sonra tekrar ev aramaya başlayacaktık."

Uzun bir duraklama oldu ve ne kadar iyi arkadaş olursa olsun, Hannah bu duraklamaları nasıl doldurulacağını bilmiyordu. Zamanı banka hesabımıza giriş yapmak için şifreyi tuşlamaya kullandım. Parmak uçlarımla bir iki dokunuş daha ve sonunda hesap sayfası önümde açıldı.

Hannah koltuğunda öne doğru eğildi. Bu konuda benden çok öndeydi. Ne bulacağımı zaten tahmin etmişti.

Kaşlarımla çatmak ilk tepkiydi, hemen ardından kafam karıştı.

Gördüklerimi tamamen sindirmeden önce kendime birkaç değerli an daha vererek, "Bir tür hata olmalı." dedim.

Hannah'nın sesi sertleşmişti. "Hepsini mi almış?" Sesini hiç bu kadar soğuk duymamıştım.

"Hayır. Hepsini değil. Sadece elli binini. Benim için üç bin bırakmış." Sesim iyice kısıp çıkmaya başlamıştı. "Ha, bir de faiz. Onu da bana bırakmış."

Elimde bir brendi vardı ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hannah almak için bara gitmiş olmalıydı. Hangisinin daha çok yaktığını söylemek zordu: Boğazımı yakan ateşli ırısı mı yoksa dakikalardır kırpmadan hesaptaki son işlemi gösteren sayfaya bakmaktan yanan gözlerim mi.

"En son ne zaman kontrol etmiştin?" diye sordu Hannah.

"Düğünden bir hafta kadar önce."

"Ve o zamandan beri, tüm olanlardan sonra bile bakmayı düşünmedin mi?" Sesinin tonu ve gözlerindeki bakış şöyle der gibiydi: *Çünkü ben olsam kesinlikle elli kere bakardım.*

"Hayır." diye yalan söyledim. Tabii ki de bakmayı düşünmüştüm. Gecenin bir yansı, en kötü korkular gerçek bir olasılık gibi görüldüğünde, elbette hesabı kontrol etmeyi düşünmüştüm. Fakat buna hazır değildim. Finn'e inanmayı bırakmama izin veremezdim. Artık bakmış olmama rağmen yine de öyleydim.

Hannah derin bir nefes verirken burun delikleri genişledi. Ejderha olsaydı, şimdiye kadar bahçenin yarısını kavururdu.

"Polisle tekrar bağlantıya geçmelisin. Belki şimdi Finn'i bulmak için gerçekten bir şeyler yaparlar. Artık ortada bir suç var."

Brendiyi bıraktım. Hâlâ yarım bardak kadar vardı ama eve arabayla gitmek istiyorsam içmeyi bırakmalıyım. "Finn yasa dışı bir şey yapmadı."

O gün ikinci kez Hannah'nun öfkesi beni şaşırttı. "Bunu yapmayı bırakmalısın, Gemma. Onu savunmayı bırak. O piç seni kilisede bıraktı ve donuna kadar soydu ama sen hâlâ onun için bahaneler uyduruyorsun."

Hannah, Finn'in suçluluğu konusunda biraz da olsun şüphe duyuyorduyorsa bile artık onun gözünde Finn Deccal'le bile yarışır hâle gelmişti.

Ama yanılıyordu.

"Mantar Kır Evi için depozito parasına ihtiyacımız olduğunda, ikimiz de birikimlerimizde ne varsa hepsini hesaba yatırdık." dedim. "Finn'in hesabında hâlâ kahve dükkânının satışından kalan hatırı sayılır bir miktar vardı. Benimki ise çorbaya katılan tuzdan pek de fazlası değildi."

"Peki, paranın ne kadarı onundu?"

"Elli bini." dedim iç çekerek. "Finn sadece koyduğunu geri almış. Yani aslında kimse kimseyi soymadı. Ortada suç yok."

Birinin kalbini kırmak ceza gerektiren bir suç değilse tabii. Eğer öyleyse, artık Finn'in suçlu olabileceğini nihayet kabul etmeye daha yakındım.

MANTAR KIR EVİ

On sekiz ay önce

“Bu araba çılgın.”

Finn bana dönerken gözleri bir an için yoldan ayrıldı. “İyi anlamda mı demek istiyorsun?” diye sınıtarak sordu.

“Hayır, ‘Kim böyle bir araba alır ki?’ şeklinde çılgın.”

“Ben. Alabilirim... Yani aldım.” dedi Finn, mutlu bir tavırla omuzlarını silkerek. Ve bir an için, karşımda baş döndürücü Amerikan Ford’unun direksiyonunda oturan otuz altı yaşında bir adam değil, arzularına söz geçiremeyen, yaramaz küçük bir çocuk gördüm. Hatta bir an için bir gün sahip olabileceğimiz oğlumuzun yüzünü gördüğümü bile hayal ettim. Belki de bu yüzden yumuşadım.

“Biraz fazla dikkat çeken bir araba, sence de öyle değil mi?”

Finn’in eli direksiyondan ayrıldı ve kısa bir süre kalçamı sıktı ve bu hareket o öğleden sonra aldığı klasik kırmızı-beyaz Gran Torino’yu bir anlığına unutmamı sağladı.

“En azından bir otoparkta fark etmek kolay olacak.” dedi, sanki onu satın almasının tek nedeni buymuş gibi.

Kafamı eğlenerek salladım. “Muhtemelen iki araçlık yer kaplayacağı için.”

“Sadece sen park edersen.” diye alay etti ve bizden başka kimsenin anlayamayacağı bir bakışı paylaştık. Otoparkla ilgili herhangi bir konuşma bizi her zaman altı yıl önce ilk tanıştığımız

güne götürüyordu. Tuhaf bir tetikleyiciydi ama bu adamı ne kadar çok sevdiğimi bana hatırlatmakta her zaman etkiliydi.

Editörü Tom'un evindeki kokteyle gidiyorduk. Tom "dünyanın bir ucunda" uzak bir köyde yaşıyordu, ki bu onun sözleriydi, bizim değil. Geçtiğimiz yollar dardı ve araba genişti ve tüm şakalarına rağmen Finn'in sürüşüne çok konsantre olması gerektiğini anlayabiliyordum. Öte yandan, manzaranın tadını çıkarma lüksüne sahiptim ve bunun muhteşem olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Tepelik bir kırsal alanda büyümüştüm, ama burada arazi alçak ve düzdü, bu da etrafımızdaki tarlaları devasa bir yeşil yamalı yorgana dönüştürüyordu.

"Burası çok güzel." dedim.

"Bence de. Bana bir bakıma Avustralya'yı hatırlatıyor; burada nefes alacak çok yer var. Bir gün böyle bir yerde yaşayacağımızı hayal edebiliyorum."

"Yapabilir miyiz sence?" dedim sevinçle oturduğum yerde ona doğru dönerek. Finn'in bunu yapmasına bayılıyordum, sanki yazdığımız bir kitabın sonraki bölümüymüş gibi geleceğimiz hakkında konuşabiliyordu.

"Tabii ki." dedi, parmaklarını radyodaki müziğin ritmine uydurarak hafifçe direksiyona vururken. "Birkaç köpeğin etrafta koşturabileceği kadar geniş bir bahçesi olan eski, şirin bir yer bulacağız."

En sevdiği uykudan önce hikâyesini yüzüncü kez dinleyen bir çocuk gibiydim. Her kelimeyi biliyordum ama yine de duymaktan hiç bıkmıyordum.

"Köpekler mi dedin?" diye onu sorguladım. "Çoğul olarak?"

"Bu tartışılabilir bir detay." dedi Finn, içimdeki bir şeyi eriten bir bakış fırlatarak.

Mutlu bir gülümsemeyle koltuğuma yaslandım, bir çift sevimli border collie'yi ve Finn'e benzeyen küçük bir çocuğun neşyle arkalarından koştuğunu hayal ettim.

Aniden bir sinyal kara deliğine düşmeden önce telefonumdan talimatları izliyorduk. Artık ekranımdan kaybolmuş olan

notanın bir sonraki bölümünü hatırlamaya çalışarak bir süre yolumuza devam ettik, ancak bir yerde yanlış bir dönüş yaptığımızı fark etmemiz çok uzun sürmedi.

Finn hiç umursamaz görünüyordu ama son köyü geçeli epey zaman olmuştu ve uzun zamandır bir tabela görmemiş olmak beni endişelendirmeye başlamıştı.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrimiz olmadığı için paniğe kapılmamaya çalışarak, "Geç kalacağız." dedim.

Finn, cebinden çıkarıp kucağıma bırakarak, "Benim telefonumla da denesene." diye öneride bulundu.

Bir sinyal yakalamaya çalışarak iPhone'unu salladım. Hatta arabanın açık penceresinden dışarı çıkardım, eğer düşürseydim felaket olurdu, çünkü seyahat ettiğimiz dar yolun her iki yanında o kadar derin oluklar vardı ki, yoğun, büyümüş yapraklar arasından diplerini bile göremiyordum.

"Şuraya bak." dedi Finn, sık bir ağaç kümesinin arasından gördüğü bir şeyi göstererek. "Sanki güneş ışığıyla parlayan bir pencere camına benzer bir şey gördüm. İleride, solda bir ev olmalı."

Hiçliğin ortasında birinin evine gitmektense arkamı dönüp geldiğimiz yoldan geri dönme fikrini tercih ettiğim için yüzümü ekşittim.

"Merak etme." dedi Finn, bizi kim bilir nereye götürecek olan toprak yola çoktan dönerken. "Hem en kötü ne olabilir ki?"

"Hayatını sürdürmek için psikolojik gerilim kitapları yazan bir adama göre, son derece zayıf bir hayal gücün var gibi görünüyor." dedim karanlık bir sesle. "Bahse girerim Stephen King'i böyle bir şey derken yakalayamazsın."

Finn güldü ve bir kez daha elimi tuttu.

Ev muazzam bir arsa üzerinde duruyordu. Çimler aşırı büyümüştü ve araba yolunda filizlenen yabani otlar vardı. Sarmaşık, sanki içeri bakmaya çalışıyormuş gibi kararlı bir şekilde tüm pencerelerin etrafını sarmıştı. Doğa kesinlikle bu ıssız konutu geri alma görevindeydi, ama bakımsız görünümüne rağmen, kır evi yine de sağlam görünüyordu.

Küçük çocukların onlara bir sayfa kâğıt ve bir avuç boya kalem verdiğinizde çizdiği türden bir evdi. Bir zamanlar derin bir orman yeşili olan ama şimdi sebzeden yapılmış bir smoothie rengine dönüşen ön kapısının her iki tarafındaki dört pencere ile mükemmel bir simetriye sahipti. Birkaç kiremiti eksik olan ama onun haricinde sağlam görünen bir çatıdan tek bir baca yükseliyordu. Bir zamanlar güzel olan yaşlı bir kadın gibi, bu evin mükemmel kemikleri vardı. Tüm yaşına ve ihmale rağmen parlamaya devam ediyordu.

İlk görüşte aşka asla inanmazdım çünkü –eğer öyle bir şey varsa bile– Finn ve benim aramda tam tersi olmuştu. Yani kendimi bir insan için değil, bir tuğla ve harç karışımı için tepetaklak olmuş bulmak şaşırtıcıydı. Araba yolun sonundaki Mantar Kır Evi'ne doğru ilerlerken bir an için ikimiz de konuşmadık. Zorlukla dizginleyebildiğim bir heyecanla Finn'e döndüm ve aynı ifadenin ona da yansıdığını gördüm.

Bu bir film olsaydı, ön bahçede bir "Satılık" işareti çakılı olurdu, ama aşırı büyümüş çimenler, büyük bir meşe ağacı ve bir sürü yabancı ot dışında hiçbir şey gözüküyordu.

Ev satılık değildi ve hatta evde birilerinin oturduğu belliydi. Garaj yoluna park edilmiş eski bir araba vardı ve pencerelerdeki dantelli tülleri çiçekli perdeler çevreliyordu. Perdelerden biri, biz yolun sonunda boş boş dururken birkaç kez titreşti.

"Hâlâ bir sinyal alamadın mı?" diye sordu Finn, kendi telefonunu kontrol ettikten sonra.

Finn emniyet kemerini çözüp arabadan inmeye hazırlanırken başımı iki yana salladım.

Etrafıma baktım. Kelimenin tam anlamıyla hiçliğin ortasında daydık ve ev harika görünse de aynı şeyin sahibi için de geçerli olacağından emin değildik.

Finn elimi tutup ön kapıya giden yolda beni yönlendirmeye başlarken, "Kitaplarımı daha fazla okumaman gerektiğini düşünüyorum." diye dalga geçti.

Meşenin sarkan dallarının altından geçtik ve yukarıda bir şey dikkatimi çekti. Sağlam bir dalın etrafına dolanmış eski bir halatın kalıntıları hâlâ yaprakların arasından görülebiliyordu.

Tarihinin bir noktasında burasının bir aile evi olarak kullanıldığının işaretiydi ve nedense bu beni rahatlatmıştı.

Telefonum aniden yakındaki bir baz istasyonuna bağlandığında ön kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydık. Donmuş ekran canlandı ve rotamız bir kez daha görüntüldü. Finn'in kolunu dürttüm ama çok geçti. Yeşil ön kapının arkasında, rayından kayan bir kapı zincirinin takırtısını duyabiliyordum.

Finn'in elini biraz daha sıkı tuttum ve o da benimkini güven verircesine sıkı.

Kapı gıcırdayarak aralandı, yağlanmak ya da daha fazla ziyaretçi için kederle haykırıyor gibiydi. Aynı şeyi, kapı açıldığında karşımızda duran heybetli yaşlı adam için de söyleyebilirdim.

"Merhaba." dedi, kabuğundan çıkmış bir kaplumbağa gibi ileriye bakarak. "Sizi tanımıyorum, değil mi?"

Finn, yaşlı beyefendiye elini uzatarak, "Hayır, efendim, tanımıyorsunuz." dedi. Benim adım Finn Douglas ve bu da kız arkadaşım Gemma Fletcher. Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim ama sarurım biz kaybolduk."

Finn'e baktım ve sonra anlamlı bir ifadeyle telefon ekranıma geri döndüm, ama Finn başını çok az sallayarak devam etti.

"Hodgeson Creek'e gitmeye çalışıyoruz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Yaşlı adam gülümseyince Finn'in Ford'undan bile daha yaşlı olduğundan şüphelendiğim takma dişleri ortaya çıktı.

"Ooo, oraya giden sapağı çoktan geçmişsiniz. Kesinlikle yanlış yoldasınız. Ama merak etmeyin, size yolu tarif edebilirim."

Benim oyum yine de onu rahatsız ettiğim için özür dilemek ve Google Haritalar'ın elinden gelenin en iyisini yapmasına izin vermek yönünde olacaktı, ancak Finn'in aklında kesinlikle farklı bir plan vardı.

"Siz iki genç, ben sizi doğru yola geri döndürmek için küçük bir harita çizerken bir dakikalığına içeri girip bir bardak limonata içmek ister misiniz? Bu arada benim adım Walter. Walter Simpson."

Kendini yabancıların tehdidinden korumak konusunda gerçekten çok naif olduğunu anladığım Finn, "Çok naziksiniz, Walter. Çok isteriz." diye yanıt verdi. Daha sonra onunla

ıssız bir yerde "tanımadığı kişilerle" karşılaştığında nasıl davranması gerektiği hakkında kısa bir konuşma yapmaya karar verdim.

Walter çoktan, neşeyle "Beni takip edin." diyerek arkasını dönmüş ve koridorda gözden kaybolmuştu.

Eşiği geçerken Finn'e tıslayarak "Bu akıllıca mı?" diye sordum. "Ya tehlikeli biriye?"

İkimiz de kapıdan mutfaka yolculuğuna yardımcı olmak için bir baston alan Walter'a baktık.

"İşler karışırsa, sanırım onu haklayabilirim." dedi Finn, dudakları keyifle kıvrılırken.

Mutfak yetmişlerden kalmış gibiydi ve beni anında büyükanne ve büyükbabamın evine götürdü. Yıpranmış dolaplara ve eski beyaz eşyalara rağmen aydınlık ve güneşli bir odaydı ve devasa bir arka bahçeye bakıyordu.

Ben odayı gizlice içeceğimi dökebileceğim bir saksı bulmak için gözlerimle tararken, Walter bardaklar için bir dolabı karıştırıyordu. Finn sanki aklımı okuyormuş gibi bana göz kırptı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Walter buzdolabından eski moda bir ev yapımı limonata sürahisi çıkardı ve muhtemelen eBay'de ona bir servet kazandıracak olan eski bir formika mutfak masasının üzerine koydu.

Walter kendinden emin hareketlerle üç bardak doldurarak, "Bunu beğeneceksiniz." dedi. "Bu benim Alice'imın tarifi."

Limonatalardan birini alıp ağzına götürdü, dudaklarını şapırdatan ihtiyar hepsini bir dikişte içti.

"Alice sizin karınız mı?" diye sordum, sanki yaşlı eşi bir yerlerde saklanıyormuş gibi mutfaka bakarak.

"Öyleydi." dedi Walter, bardağını masaya geri koyarak. Masadaki eli daha önce olmadığı kadar titriyordu.

"Geçen yıl hastalandı. Kanser oldu." Hâlâ trajediyi kabullenmekte zorlanıyormuş gibi üzülerek başını salladı. "Hep ikimizden birinin başına geleceğini düşünmüştüm. Keşke ben olsaydım demediğim bir gün bile yok."

Finn şefkatle, "Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm, Walter." dedi.

Aptalca şüphelerimden utanarak bardağıma uzandım ve bir yudum aldım. Tam kıvamında tatlı ve ekşiydi.

Beklenmedik ev sahibimize masanın karşısından gülümse-dim. "Alice kesinlikle iyi limonata yapmayı biliyormuş."

Walter gülümsedi. "Evet. Çok iyi bilirdi."

Bir taraftan ev hakkında sohbet ederken, yaşlı adam şimdiye kadar gördüğüm en ayrıntılı ve karmaşık yol tarifi haritasını çiz-di. Google bu haritanın karşısında pes ederdi.

"Uzun süredir burada mı yaşıyorsun?" diye sordum. Walter kafasını eğmiş, çizime hiç ihtiyacımız olmayan yer işaretlerini ekliyordu.

"Tüm evlilik hayatımız boyunca." dedi hüzünlü bir gülüm-semeyle. Ön kapıya doğru baktı. "Elli beş yıl önce onu gelinim olarak bu eşğin üzerinden taşıdım ve geçen yıl onu maun bir tabutun içinde dışarı taşımalarına yardım ettim."

Beklenmedik bir şekilde gözlerimin yaşlarla dolduğunu his-settim. Finn masanın altında elimi tuttu ve sıkı.

Finn, "Çok güzel bir ev." dedi.

Walter, kızarık gözlerinde yeni bir parlaklıkla baktı. "Küçük bir tur attırmamı ister misiniz?"

Kendimi hiç bu kadar dağılmış hissettiğimi sanmıyorum. Partiye zaten çok geç kalmıştık ama yaşlı adamın yalnızlığı elle dokunulacak kadar belirgindi. Ayda kaç ziyaretçisi oluyordu, merak ettim. Ve bu düşüncenin altında, daha az soylu bir şey de olsa, bir de tabii ki harika evini inceleme merakı vardı.

Finn, "Sana zahmet olmayacaksa, seve seve." dedi.

Walter'ın ayağa kalkmak için bastonuna ihtiyacı vardı ve yaş-lı adam ağırlık merkezini bulmak için kısa bir süre sallanırken Finn'in hazır olduğunu hissettim.

"Kızım, annesi öldüğünden beri bu büyük eski yerde tek ba-şına yaşamamdan endişe ediyor." diye açıkladı hafif sarsıntılı adımlarla yürürken. "Düşeceğimi ve bana yardım edecek kimse olmadan günlerce burada yatacağımı düşünüyor." Seramik dö-şeli mutfak zemininde ilerledikçe Walter'ın yürüyüşü düzelmiş

gibiymi. "Ona artrit olmadığım sürece iyi olacağımı söyleyip duruyorum." Hastalığı, özellikle uğraşması gereken bir komşusuymuş gibi, "Arthur Right" olarak telaffuz etti. Çaktırmadan gülümsedim ve bakmadan bile Finn'in de aynı şeyi yaptığını biliyordum.

Evin içinde sadece alt kattaki odaları değil, aynı zamanda yukarıdaki dört büyük yatak odasını da kapsayan yavaş bir tur attık. Salyangoz gibi ilerlememizden memnundum, çünkü bu bize evin her detayını takdir etme fırsatı veriyordu. Tatlı bir işkenceydi çünkü yorumlarından her odanın Walter'ın merhum eşi Alice'in sevgili anılarını taşıdığı açıktı. Tabii ki burayı asla bırakmak istemezdi.

"Burayı ne kadar sevdiğini görebiliyoruz, Walter." dedi Finn sonunda turumuz bitip tekrar koridora çıkıp ayrılmaya hazırlanırken.

"Kızım Chrissie, onun yanına taşınmam gerektiğini söyleyip duruyor." Walter, sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi kordorda etrafına bakınırken içini çekti. "Ama torunlarla daha fazla zaman geçirmek ne kadar güzel olsa da, kendimi henüz bu evden ayrılmaya hazır hissetmiyorum."

Walter'ın elini sıkmak için değil tutmak için uzandım. "Anlıyorum. Sanırım o benim olsaydı ben de aynı şeyleri hissederdim."

"Çok küçük bir ihtimal de olsa satmayı düşünürsen, Walter," dedi Finn, cüzdanından bir kartvizit çıkararak, "senin için bu evin bakımını üstlenmek isteriz."

Finn ne kadar ödemek istediğimizden bahsetmedi ve bence bu Walter'ı en az benim kadar etkiledi.

Kapı eşiğinde kendimi tutamayarak ev sahibimizi yanağın-dan öptüm ve o kadar mutlu görünüyordu ki, biri ona bunu yapmayalı ne kadar zaman olduğunu merak ettim.

Finn, yaşlı adamın elini sıkarak, "Bize evinizi gezdirdiğiniz için çok teşekkürler." dedi. "Ama lütfen Walter, gelecekte dikkatli olun. Hiç tanımadığınız insanları evinize davet etmemelisiniz. Güvenli olmayabilir."

Walter, yalnızca seksenli yaşların sonlarında olanların başarabileceği gibi kıkırdadı. "Asıl ben teşekkür ederim, evlat.

Tavsiyene gelince, bunu zaten biliyorum ama sizi içeri almak benim fikrim değildi, onu söyleyebilirim. Alice iyi insanlara benzediğinizi söyledi ve ben hâlâ onun yargısına güveniyorum.”

Arabaya geri dönmeden önce yolun sonundan Walter’a el salladık. Ağaçlar ve çalılar bir kez daha gözden kaybolana kadar gözlerimi evin üzerinde tuttum. Walter’ın son sözleri biraz endişe verse de, Mantar Kır Evi çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

“Walter burayı satmaya karar verirse, o yerle gerçekten harika bir şey yapabiliriz.” dedim, kafam şimdiden fikirlerle dolmuştu. “Ebeveyn yatak odasının yarındaki, derin cumbalı pencereci şirin küçük odayı fark ettin mi?” Kafamda antika bir sallanan sandalye ve odanın köşesinde bir beşik ile nasıl görüneceğine dair bir görüntü belirmişti bile.

“Elbette fark ettim.” dedi Finn mutlu bir sırıltıyla. “Bir masa koymak için mükemmel bir yer olurdu. Daha içeri girer girmez kendimi orada yazarken görebiliyordum.”

Bir an için çatışan fikirlerimiz için endişelenerek dudağımı ısırardım. Ancak ev zaten şu an satılık olmadığı için bunu tartışmaya açmak boşunaydı.

Ancak iki gün sonra, telefon ekranında Finn’in tanımadığı bir numara belirdi. Arayan Walter’dı. Görünüşe göre çok dikkatli düşünmüştü ve gerçekten ilgilenirsek evini bize satmak istiyordu. Tüm bu heyecan içinde, küçük ikinci yatak odası önemsiz görünüyordu. Ancak daha sonra, bunun aslında tüm evdeki en önemli oda olduğunu fark ettik.

Öğün daha fazla el ilanı asamadık. Dürüst olmak gerekirse, Hannah'ın içinde bulunduğu ruh hâli göz önüne alındığında, eline bir çekiç vermek o an zaten pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Bunun yerine kafenin bahçesinde kalıp, düğün, boş banka hesabı ve kayıp nişanım hakkındaki her şeyi etraflıca konuştuk. Ancak onu arabasına bıraktığımda Hannah, konuşmayı nazikçe artık kaçınamayacağımız konuya yönlendirdi.

“Şimdi ne yapacaksın?”

Ön camdan baktım. Dışarıdaki sıcaklık yüksekti; çok sıcaktı, hava bir serap gibi parlıyordu, ya da belki de bu sadece onun nazik ses tonuyla sorduğu soru yüzünden gözlerimden akan yaşlardandı. Güneş gözlüklerimin arkasına saklanmalarını sağlamak için gözlerimi kırıştırdım.

Basitçe “Devam edeceğim.” dedim.

El ilanları asmaya mı, Finn'i aramaya mı, yoksa herkesin beni terk ettiğine inandığı adama olan inancımı mı korumaya devam etmeyi kastettiğimi açıklamadım. Aslında, muhtemelen üçünü de yapacaktım.

Öğleden sonra kalan zamanımı ev işleri ve ufak tefek işler ile doldurdum. Dışarıdan gözlemleyen biri için, şüphesiz her şey tamamen normal görünüyordu. Ama süpermarket et tezgâhında,

bir parça mı yoksa iki parça mı bifttek almam gerektiğine karar vermeye çalışarak on beş dakika geçirdim. Ve sonra Finn'in en sevdiği çikolatalı bisküvilerin alışveriş arabamda bir yeri hak edip etmediğini düşündüğüm bir on dakika daha. Dört kez girip çıktılar, sonra ben meydan okurcasına diğer aldığımın üstüne bir değil iki paket daha ekleyip arabaya koydum.

Birkaç hafta daha ihtiyaç duymayacağım iş elbiselerimi almak için kuru temizlemeciye uğradım, fişte Finn'in takımının da olduğunu tamamen unutmuştum. Dükkânda onu bir arada tutma şeklimden oldukça gurur duyuyordum, ama arabada koruyucu plastik kılıfı yırtıp açtığımda ve burnumu yakasına bastırıp onun kalıntılarını ararken davranışlarımdan çok daha az gurur duyuyordum. Tanıdık bir koku aramıştım ama tek aldığım güçlü bir perkloretilen kokusu ve yoldan geçen bir kadının tuhaf bakışıydı.

"Yeter Gemma, yeter." dedim kendi kendime kararlı bir sesle sürücü koltuğuna geçip eve doğru giderken.

Arabasını otoparkta görmemiştim. Bazen benim dairemin otoparkına park ederdi, bazen de ücretsiz ziyaretçi otoparkını kullanırdı. Beni asansörde de beklemiyordu. Bu yüzden köşeyi döndüğümde ön kapımın yanındaki ortak koridorun zemininde oturduğunu görmek beni çok şaşırttı.

Bana uzun bir süredir orada beklediğini belli eden bir sertlikle ayağa kalktı. Hemen kuru temizlemeci ve market poşetlerini yere bırakıp aceleyle kalkmasına yardım ettim. Kollarıyla beni sımsıkı sardı, o an gerçekten de o sarılmaya ihtiyacım olduğunu hissettim. Benim ne zaman sıkı bir kucaklamaya ihtiyacım olacağını hep çok iyi bilirdi.

"Burada ne yapıyorsun, baba? Neden beni arayıp geleceğini haber vermedin?"

Utanmış bir ifadeyle omuz silkti. "Biraz anlık bir karar oldu. Telefonumun şarjının bitik olduğunu fark etmeden önce yolu zaten yarılamiştim, bu yüzden evde olma şansını denemek zorunda kaldım." Küçük bir kahkaha attı, çocukluk hatıralarımızdaki binlerce filmde görülen türden. "Yanlış tahmin etmişim."

Yere bıraktığım eşyalarımı aldım ve anahtarım ile kapıyı açtım. Her döndüğümde boş daireye umut dolu bir "Merhaba" demek gibi aptalca bir alışkanlık edinmiştim ve o anda babam yanımdayken bunu yapmamak için çaba gösterdim. Finn'i mutfakta oturmuş, sabırla beni beklerken bulacağıma inanmayı bıraktığım bir zaman gelecek mi diye merak ettim. Ne yazık ki ancak sonunda pes edip kilitleri değiştireceğim zaman, fark edecektim.

Babam kızarmıştı ve susamış görünüyordu, bu büyük ihtimalle pis, havalandırması yetersiz koridorda beklemesinden kaynaklanmıştı. Fletcher ailesinin eski usul su ısıtıcısına hafifçe basmak yerine buzdolabına gittim ve Finn'in bira şişelerinden birini çıkardım. Yenilerini almayı aklıma not ettim ve yine de yapacağımı bilsem de hemen üzerini görünmez kırmızı bir kalemle çizdim.

"Peki, beklenmedik ziyaretini neye borçluyuz?" diye sordum, bozulabilir eşyalarımı gelişigüzel buzdolabına atıp kendime bir kutu buz gibi kola alırken.

Kutuyu açıp babamın karşısına otururken gözlerinin altındaki ikiz koyu halkaları ilk kez fark ettim. Gözleri aynı zamanda beni panikleten ciddi bir ifadeyle bulutlanmış gibiydi.

"İyi misin, babacığım?" diye sordum, farkında olmadan onu yıllardır çağırmadığım isme geri dönerek. "Gerçekten yorgun görünüyorsun." *Ve daha yaşlı*, diye sessizce ekledim. *Dünden çok daha yaşlı.*

"Dün gece pek iyi uyuyamadım." diye söze başladı, elleriyle huzursuzca bira şişesinin üzerindeki etiketi kopartmaya çalışıyordu.

Midemde bir spazm olarak başlayan panik, her an utanç verici bir şekilde dışarı atabileceğim bir hastalık gibi içimde yükselmeye başlamıştı.

"Hasta mısın? Ondan mı?"

Cevap vermeden önceki o tek an, Pazar Okulu günlerinden beri düzgün bir konuşma yapmadığım Tanrı'ya meydan okurcasına serzenişte bulundum. *Ah hayır, yapamazsın. Babamı değil. Sevdığım çok fazla insanı benden aldın. Onu da ALAMAZSIN.*

Finn'i annemle aynı kategoriye dâhil ettiğimi fark etmek rahatsız ediciydi. Gerçekten "gittiğini" mi düşünüyordum? Kendimi hasta hissetmeye başlamıştım.

"Dün seni gördüğümünden beri bir şey beni rahatsız ediyor, gerçekten rahatsız ediyor."

"Fiziksel bir şey mi?" Bu otuz üç yaşındaki bir kadının sesi değildi. Bu korkmuş bir çocuğun sesiydi.

Babam bira etiketini yok etmeye çalışmayı bıraktı ve ellerime uzandı. "Hayır, tatlım, bu bir hastalık değil. Ama dünyanın en kötü kaşınması gibi, sadece kaşıyamıyorum."

Kaşlarımı çattım, hâlâ neyin yanlış olduğunu anlamaya yaktın değildim. "Ee, banyo dolabında biraz kalamın losyonu var." diye tereddütle teklifte bulundum.

Kahkahaları gerginliği azaltarak endişe seviyemi "azgın panik"ten "sessiz endişe" seviyesine düşürmeme izin verdi.

"Fiziksel bir kaşıntı değil, Gemma, tatlım. Zihinsel bir kaşıntı."

"Ah..." dedim, sanki bu birdenbire bana mantıklı geliyormuş gibi başımı salladım. Ki hâlâ ne olup bittiğini uzaktan yakından anladığım söylenemezdi.

"Öğle yemeğinde hâlâ üzerimden atamadığım bir şey konuşmuştuk. Bir duvarı kemiren fareler gibi, sessizce aklımın bir köşesini kemirmeye devam etti. Ve sonra bugün, sonunda anladım. Ve sana söylemek zorundaydım."

"Ve bunu telefonda yapamaz mıydın?" diye sordum. "Buraya kadar araba kullanmak zorunda mıydın?"

Başını salladı, gözleri ciddiydi.

"Hayır. Söylemek zorunda olduğum bu şey, sana söylediğimde burada yanınızda olmamı gerektirecek kadar önemli benim için."

Korku geri geliyordu, ancak birkaç saniye sonra bir kuşku dalgasıyla geri süpürüldü.

"Bence haklı olabilirsin, Gemma. Hayır. Bundan daha fazlası. Haklı olduğunu biliyorum."

Kalbim hızlı atıyordu çünkü eğer yanlış anlamadıysam kimse senin söyleyeceğini asla düşünmediğim bir şey duymak üzereydim.

"Finn konusunda haklısın. Sanırım ona bir şey olmuş olabilir."

Ellerim titriyordu. Kola kutusunun içindekilerin masanın her tarafına bulaşmamış olması bir mucizeydi. Babam uzandı, kutuyu nazikçe elimden aldı ve ellerimi ellerinin içinde birleştirdi.

"Bunu yapan gerberalardı." dedi.

Şiddetle başımı salladım, hâlâ ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından artık her şey netleşeceği için mutluydum."

"O sabah annene götürdüğüm çiçekler hakkında konuşuyorduk ve sen bana mezarlığın sessiz olup olmadığını sormuştun."

Dudaklarımdan kelimelerin dökülememesinin kalıcı olup olmadığını ya da dilimin o anda tüm vücudumun geri kalanı kadar şok içinde olup olmadığını merak ederek başımı salladım.

"Ne cevap verdiğimi hatırlıyor musun?"

Bu sefer sadece devam etmesi için başımı salladım.

"Sabahın erken saatlerinde her zaman sessiz olduğunu söylemiştim. Ve bu beni düşündürmeye başladı. Bu, devrilen ilk domino taşıydı."

Kafa hareketleri artık onu kesmeyecekti. "Özür dilerim, baba. Dediklerini tam anlayamıyorum."

Elleri benimkileri daha sıkı kavradığı için sıcaktı. "Sana söylemem gereken bir şey var ve beni kesmeden dinlemeni istiyorum. Tamam mı?"

"Kötü bir şey mi?" diye fısıldadım. Babamın söylevinin bizi götürdüğü yere ulaşmak için sanki önden koşuyormuş gibi olan kalbim hızla atıyordu.

Başını iki yana sallayan babamın gülümsemesi nazikti. "Hayır. Değil. Sana ne olduğunu anlatayım..."

"Eylül sonlarına doğru bir salı sabahıydı. Havadaki sis ve yerdeki pus, saatlerce süren ve gündüz vakti farların açık sürmeni gerektiren türdendi.

Oraya vardığımda benimkinin mezarlığın otoparkındaki tek araba olduğunu keşfetmek sürpriz olmadı. Sabah sekizde oraya

gidiyorsan, hiç uğraşmadan kendine bir yer bulman hemen hemen garanti gibidir.

Annenin mezarına doğru yürümeye başladım ve emin ol ki bu yürüyüşü gözlerim bağlıyken bile yapabilirim. Yoldaki her sapağı, yerinden oynamış her kaldırım taşını biliyorum.

Her hafta oraya gittiğimde neredeyse hep aynı şeyleri yaparım: Önce merhaba derim ve sonra onun mezarını temizlerken haftam hakkında onunla sohbet ederim. Yılın bu zamanında her zaman temizlenecek yapraklar ya da rüzgârla savrulan tuhaf çöp parçaları vardır.

Oranın ne kadar garip bir şekilde huzurlu olduğuna her zaman şaşırmışımdır, ki bunu söylemenin tuhaf bir şey olduğunu biliyorum. İlk günlerde mezarını ziyaret etmek psikolojimi dar-madağın ediyordu. Onun yanında olmanın aslında bir rahatlık olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Her neyse, işte oradaydım, bankta oturuyordum, yine bir şey hakkında gevezelik ediyordum ki birdenbire omzumda bir elin durduğunu hissettim. Şimdi, biliyorsun ben kolay kolay korkmam ama sisli, ıssız bir mezarlıkta otururken beklediğin son şey budur. Vurulmuşum gibi sıçradım ve muhtemelen annenin komşularından birkaçını, kullandığım renkli dille bayağı bir şoke ettim. Kim veya ne olduğundan emin olmadan arkamı döndüğümde görmeyi beklediğim son şey Finn'in orada dikiliyor olmasıydı.

'Affedersin, Ted, gerçekten özür dilerim.' dedi ve gerçekten özür diler gibi göründüğünü söylemeliyim. 'Yaklaşırken size seslenmeyi düşündüm ama sizi ürkütmekten korktum.'

'Yani, boş, sisli bir mezarlıkta omzuma elini koymanın daha iyi bir plan olduğunu mu düşündün?' dedim, kalbi hâlâ gümbür gümbür atan biri gibi gözükmemeye çalışarak.

Finn tekrar özür diledi ve sonunda özür faslı bittiğinde ona orada ne işi olduğunu sordum. Yani, açıkçası bu bir tesadüf değildi. Bıraktım sizin ikinizin ne zamandır çıkıyor olmanızı, o zamana kadar onunla kaç kez karşılaştığımızı bile bilmiyordum. Beni bilirsin, flörtlerin konusunda her zaman berbat olmuşumdur. Ama şunu söylemeliyim ki, Finn'i gergin göründüğünü fark

edecek kadar iyi tanıyordum ve bu normal bir gerginlik değildi, onu daha önce hiç görmediğim kadar gergindi.

Ayrıca, sabahın erken saatleriydi ama üzerinde bir gömlek, kravat ve şık bir ceket vardı. Bu bana daha sonra önemli bir yere gidip gitmeyeceğini merak ettirdi. Her neyse, soruma cevap vermeden önce annenin mezarına döndü, elinde egzotik görünüm-lü bir demet çiçek vardı.

'Bu Catherine mi?' diye sordu. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama mezarı falan mı diye sormadan adını doğrudan söylemesi hoşuma gitti.

O olduğunu söyledim ve Finn çiçeklere baktı, sonra tekrar bana baktı. 'İzin verirseniz?' diye sordu, tabii ki dercesine başımı salladım ve çok sevineceğimi söyledim. Mezar taşına doğru yürüdü ve yanına çömeldi. Gravürü okumak için bir iki dakikasını ayırdı. Sevgili bir eş ve anne olma kısmına geldiğinde yüzünde gerçek bir hüznü vardı.

'Merhaba, Catherine.' dedi. 'Benim adım Finn ve her şeyden çok, sizinle ilk kez bu şekilde tanışmamış olmayı dilerdim.' Çiçekleri gerçekten nazikçe toprağın üstüne koydu ve ayağa kalkmadan ekledi. 'Merak ediyorsanız, kızınıza âşık olan adam benim.'

Bunun beni biraz boğduğunu kabul etmekte bir sakınca görmüyorum. Banka oturdum ve Finn de yanıma geçerek bana katıldı. Önemli bir şey söylemeye çalıştığını anlayabiliyordum ve sanırım bir parçam bunun ne olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama açıkça bu konuşmayı kafasında kurmuştu ve onu başlatmak bana düşmezdi.

'Özel zamanınızı böyle çalmanın biraz garip görüldüğünün farkındayım.' dedi Finn, gözleri benden sanki gerçekten orada duruyormuş gibi annenin mezar taşına kaydı. 'Ama ikinize de sormak istediğim önemli bir şey var.'

Bahse girerim annen o anda orada olsaydı, çoktan ağlamış olurdu. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz öyle hissettim. Finn'in devam etmesi için cesaret vermek için başımı salladım.

'Gemma'yı seviyorum.' dedi. 'Onu, birinin başka bir insanı sevebileceğini düşündüğümünden daha çok seviyorum. Onsuz bir hayat, bir dünya ya da gelecek hayal edemiyorum. Ve onun ne

kadar inanılmaz derecede harika olduğuna dair övgünün büyük kısmının ikinize de ait olduğunu biliyorum.'

Yanımızdaki boş arsaya bakarken sesim artık boğuk çıkıyordu. 'Bunun için kredinin çoğu annesine gitmeli, Catherine'e, bana değil.'

Finn uzandı ve bir an için elini benimkinin üzerine koydu, ki bu her türlü tuhaf hissettirmeliydi ama aslında öyle olmadı. Finn nazikçe, 'Her zaman onda sizi görüyorum, Ted.' dedi ve gerçekten kimsenin bana hayatım boyunca bundan daha büyük bir iltifat ettiğini sanmıyorum.

Finn artık gülümsüyordu; sanırım onun için zor olan kısım çoktan bitmişti. 'Ve bugün burada olmamın sebebi, ikinizin de beni kabul edip etmeyeceğinizi sormak, çünkü kızınızdan benimle evlenmesini isteyeceğim.'

*

"Ah, baba." dedim masanın üzerindeki kutudan bir avuç daha mendil alarak. "Neden bana hiç söylemedin? Finn'in bunu yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu."

Babam eliyle sertçe yanağını ovuşturdu. "Finn yapmamamı istedi. Sanırım bu onun, ben ve annen arasında özel bir şey olarak kalmasını istediği bir şeydi."

Başımı salladım, o an bir şey söyleyemeyecek kadar dağılmıştım.

"Beni şaşırtmak çok zordur, Gemma, ama Finn o sabah bunu başardı. Erken kalkmış, şık bir kıyafet giymişti. Daha sonra süslü bir yere gideceği için değil, yapacağı şeyi çok önemli olarak gördüğü ve doğru yapmak istediği için. Saygılı, kibar ve düşünceliydi ve belli ki sana çılgınca aşıktı.

Böyle bir adam, böyle bir şey yapan bir adam, düğün gününde seni terk edecek türden biri değil. Üzgünüm tatlım, bunca zamandır haklı olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için. Ama şimdi sana inanıyorum, gerçekten inanıyorum."

"Ah, baba," dedim kederle, "bunu birkaç saat önce bana söyleseydin, muhtemelen şu anda mutfakta dans ediyordum."

Babam koltuğunda daha dik oturdu. "Bugün bir şey mi oldu?"

Başımı salladım ve yutkunmalar, hıçkırıklar ve bir sürü mendil arasında ona kayıp parayı anlattım.

Babamın çenesi gerildi ve ben konuşmayı bitirdiğimde grannitten oyulmuş bir heykele benziyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Gemma, gerçekten bilmiyorum. Bugün sana söylemeye geldiğim şeyin her şeyi daha iyi yapacağını düşünmüştüm, ama korkarım daha da kötüleştirdi."

İlk denememde beceremediğim için tekrar eline uzandım, çünkü gözlerim yaşlardan kör olmuş gibiydi. "Her gün açıklamadığım bir başka keşif: kayıp eşyalar, gizemli kadınlar ve boş banka hesapları. Bu hikâyeyi başka biri hakkında duysaydım, onlara uyanıp gerçeklerle yüzleşmelerini söylerdim. Ama burada bahsettiğimiz Finn, baba. Finn."

Onayladı.

"Sonra gelip bana mezarlıkta yaptıklarını anlatıyorsun ve bunu yaptığını çok net görebiliyorum, sanki orada seninle birlikteymişim gibi. Kafam bana pes etmemi söylüyor ama kalbim dinlemiyor."

"Çünkü onu seviyorsun." dedi babam basitçe.

"Evet." dedim, kilisede asla söyleyemediğim kelimeleri kullanmanın ironisi ile kalbim sıkıştı. "Ama bu Finn'in benimle olmak isteme konusundaki fikrini değiştirmede anlamına gelmez. Sence ben dünyanın en büyük aptalı mıyım? Bulunmak istemeyen bir adamı daha ne kadar bulmaya çalışacağım?"

"Ne zaman vazgeçmen gerektiğini sadece sen biliyorsun, tatlım. Bu sadece senin verebileceğin bir karar."

Yakındaki bir kilisenin çanları saatin gece yarısı iki olduğunu belirtmek için çaldığında kararımı vermiştim. Duracaktım. Finn daha önce bir kez hayatımdan kaybolmuştu, canımı çok acıtmıştı ama atlatmıştım. Ve şimdi tekrar yaptığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Ama saat dörtte yine fikrimi değiştirmiştım. Finn'in beni ne kadar sevdiğine dair elimde on sekiz aylık kanıtım vardı, ama onun karşısında ise beş günlük bir bilinmez. Denk değillerdi.

Ama bunu kendime sonsuza kadar yapamazdım. Beni yok ederdi. Bir noktada -yakında bir noktada- onu aramayı

bırakmam gerekecekti. İlk görüşmemizde Müfettiş Graham bir hafta demişti. *Biri ortadan kaybolmayı seçerse ve yedi gün içinde bulunamazsa, o zaman muhtemelen bulunmak istemiyordur.*

Uyumaktan umudumu keserek, sessiz evimde mutfağa doğru yürüdüm ama çaydan çok cevaplara ihtiyaç duyuyordum. Ayaklarım beni kendi yolumdan aldı ve salona ve masama götürdü. Neredeyse kendi irademle ellerim, aradıklarını bulana kadar elektrik faturaları ve belediye vergi beyannameleri dosyalarımı karıştırmaya başladı. Gri klasör çekmecenin arkasına sıkıştırılmıştı. Gelen kutumdaki e-postaları uzun zaman önce silmiştim, ancak mülk ayrıntılarını ve Manta Kır Evi ile ilgili ilk yazışmalarımızı atmaya cesaret edememişim.

Dosyadan mektup demetini çıkardım, bir an durup, bahçesinde "Teklif Altında" yazan, çikolata kutusuna benzeyen evin fotoğrafına baktım. Walter'ın kızı, mülkün satışını bir emlakçının eline bırakması konusunda babasına ısrar etmişti, ama sonuçta bu gereksiz bir masraf çıkartmıştı. Çünkü o sayede geçen yıl Mantar Kır Evi'ni satın alma işlemi herkese söylediğim gibi suya düşmüştü. Sahibi son dakikada fikrini değiştirmemiş ya da kalmaya karar vermemişti. Walter çok sevdiği evini bize satacak olmaktan son derece mutluydu.

Satıştan çekilen taraf *biz* olmuştuk.

Daha doğrusu ben.

Bir sorun olduğunu anlamakta geç kalmıştım. Finn'in gözleminin altında beliren koyu halkaların, son kitabındaki zor bir olay örgüsünden kaynaklanmadığını anlamakta gecikmişim.

Dairemi satmamaya, bunun yerine kiralamaya karar vermiştik, bu yüzden satın almayı yavaşlatan hiçbir şey yoktu: Ne üstümüzde ne de altımızda satışı tehlikeye atabilecek bir alım satım zinciri yoktu. Emlakçı "Her şey olması gerektiği gibi ve hızla ilerliyor." diyerek içimizi de rahatlatmıştı. Değer tespiti ve evrak işleri neredeyse tamamlanmıştı ve ben Finn'in gözlerindeki bakışın tuzağa yakalanmış bir hayvanunkilere dönüştüğünü hâlâ fark etmemiştim.

Bir akşam, tapudaki devirden kısa bir süre önce, Finn üzerinde çalıştığı bölümü bitirirken ben Hannah'ya WhatsApp'tan

mesaj gönderiyordum. Yorgun bir iç çekişle işine ara verdi ve bana döndü. Ancak masasından uzaklaşırken ne kadar yorgun ve bitkin görüldüğünü fark ettim. Onu kitabından daha fazla endişelendiren bir şey mi var diye birden meraklandım.

"Üzgünüm, son zamanlarda çok meşguldüm." dedi sandalyesinden kalkarken gerinerek. Yanıma oturdu ve ona sarılmam için bir kolunu kaldırdı. Memnuniyetle ona sarıldım.

"Neden bu hafta sonu bir yerlere kaçmayı düşünmüyoruz?" diye öneride bulundu.

"Çok isterdim," dedim pişmanlıkla, "ama şu anda Hannah'ya cumartesi gecesi Milly'ye bakıcılık yapacağıma söz verdim. Artık bebek olduğundan değil tabii." diye ekledim özlemle. Tam bir aptal gibi, düşmek üzere olduğum bir çukuru kazdığımdan habersizdim. "O gerçekten küçücükken beni onunla görmeliydin. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka bir tane daha yapsalar ne iyi olur, böylece biraz daha pratik yapabilirim."

Finn kımıldamadı, tek bir kası bile, ama yine de benden uzaklaşırken neredeyse yer çekimi gibi bir çekim hissettim. Saniyeler bana dakikalar, sonra saatler gibi gelene kadar uzadı.

Gözlerinde görmeden önce hüznü sesinden fark ettim. "Konuşmamız gerek, Gemma." dedi.

Konuşurken elimi tuttu, sanki bu beni acıdan kurtarabilirmiş gibi, ama sözleri küçük jiletler gibiydi, her biri bir yerlerimi derinden kesiyordu. "Bunun yürüyeceğini sanmıyorum." dedi kederle başını sallayarak. Sanki yumruk yemiş gibi ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı. "Sen çocuk istiyorsun."

Umutsuzca havayı yumuşatmaya çalışarak "Eh, şu anda değil." diye yanıtladım ve başarısız oldum.

"Ama bir gün isteyeceksin." dedi gönülsüz bir cellat gibi darbesini yapmadan önce. "Ama ben istemiyorum. Asla."

"Ama neden olmasın? Çocuklarla aran harika."

Finn'in gülümsemesi hüznün doluydu. "Bu, kendiminkini istediğim anlamına gelmez."

Son dakika haberi değildi. Birlikte geçirdiğimiz dokuz ay boyunca birçok kez bunun sinyalleri ortaya çıkmıştı. Ben sadece

onları görmezden gelmeyi seçmiştim. "Gelecekteki bizi" içeren bir konu, dedim kendi kendime, birlikte yaşarken, hatta nişanlıyken bile önümüzde bol zaman vardı. Aniden o bol zaman yok olana kadar.

Finn bariz bir pişmanlıkla, "Bu benim hatam." dedi. "Duygularımı çok daha önce seninle paylaşmalıyım."

Başımı salladım, tüm suçu onun omuzlamasına izin vermek istemiyordum. "Hayır. Öyle söyleme. Sanırım bir parçam her zaman senin nasıl hissettiğinden şüpheleniyordu." Yaşlarla dolu gözlerimi yüzüne doğru kaldırdım. "Sadece fikrini değiştireceğini ummuştum... zamanla."

Finn ayağa kalktı ve bu basit hareket aramızda birden bir uçurum açtı ve ben asla geçemeyeceğimizden korktum. "Sen muhteşem bir çocukluk geçirmişsin, Gemma, sevgi ve binlerce harika hatırayla dolu. Bunu neden tekrar etmek istediğini anlıyorum." Şimdi, davasını bir jüriye anlatırcasına volta atıyordu. "Ama benimkini yeniden yaratmanın bir çocuktan isteyeceğim en son şey olduğunu bilmelisin."

"Finn, senin ve anne babanın başına gelenler korkunç bir trajedi idi. Ama birini kaybetmekten korktuğun için kendini, sevmekten alıkoymazsın."

"Korumaya çalıştığım ben değilim. Yaşadıklarımı kendi çocuğuma yaşatamam ve yaşatmayacağım." Birdenbire asla tanışamayacağımdan çok korktuğum birini incitmekten bahsediyordu.

"Bu konuda biriyle, bir danışmanla, Avustralya'da yaptığın gibi konuşamaz mısın?" Çaresizce yapılan bir öneriydi ama Finn beni o kadar çok seviyordu ki, bir umut kıvılcımına bile tutunmama izin vermiyordu.

Önümde çömeldi ve yüzümü şefkatle ellerinin arasına aldı. "Harika bir anne olacaksın, Gemma. Verecek çok sevgin var."

"Seni seviyorum." dedim çaresizce.

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sevdiğini biliyorum. Ve ben de seni seviyorum. Öyle ki, seni gerçekten istediğin bir şey olmadan yaşatmaktansa şimdi senden uzaklaşmayı tercih ederim. Benimle kalırsan, korkarım hayatında her zaman bir şeyler eksik olacak. Bu yüzden bu evi satın almaktan çok korkuyorum."

"Ne? Ama kır evini benim kadar senin de istediğini sanıyordum."

Finn üzgün üzgün başını salladı. "İstiyorum ama seninle aynı nedenlerle değil. Mantar Kır Evi'ni çocuklarla doldurulacak bir ev olarak görüyorsun," dedi üzgün bir tavırla, "ve haklısın, gerçekten de öyle. Ama onları birlikte büyüteceğin adam ben değilim."

"Öyleyse ben de istemiyorum." dedim şiddetle. "Benim için neyin doğru olduğuna ya da nelerden vazgeçmeye hazır olduğuma sen karar veremezsin, Finn. Bunlar benim seçimlerim. Ve şimdi o seçimi yapıyorum. Zaten sevdiğim bir kişiyi kaybettim ve bir tanesini daha kaybetmeyi kaldırabileceğimi düşünmüyorum. Seni seçiyorum, Finn. Hep seni seçeceğim."

Ertesi gün, önce Finn'e danışmadan, satın alma işleminden çekilmesi için emlakçıyı aradım. Haklıydı. Mantar Kır Evi bir aile eviydi; çocuklarını orada büyütmek isteyen bir çiftte gitmeliydi. Bir başkasını bu rüyadan mahrum bırakmak yanlış geliyordu. Ayrıca, sahip olmadığım bir şeyi kaybetmenin acısını hissetmeden, ebeveyn odasının yanındaki o küçük yatak odasına asla bakamayacağımı hissediyordum.

Finn'in kayboluşunun gizemi bu hatıralara mı karışmıştı? Beni ne kadar sevdiğini kanıtlamanın nihai yolunun beni başka birini bulmam için "özgürleştirme" olduğuna inanacak kadar yanılıyor olabilir miydi?

Pencereden, gece gökyüzünün griye, sonra pembeye ve nihayet maviye dönüşmesini izledim.

Beşinci günün şafağıydı.

PERŞEMBE: BEŞİNCİ GÜN

Arabamın ön koltuğundaki telefonum çalıyordu. Yolcu tarafındaki açık pencereden çaldığını duyabiliyordum. Dişlerimin arasına sıkıştırdığım çiviye aldım ve hızla meşe ağacının gövdesine çaktım. Artık bu işte gitgide daha iyi oluyordum: el ilanlarını daha hızlı asıyordum ve çekiyle baş parmağıma vurmak artık çok daha az olasıydı.

Kutudaki ilan sayısı azalmıştı. Dairemden ayrılmadan önce kaç tane kaldığını saymıştım, şu ana kadar dağıttığım altı yüz otuz taneden neden tek bir yanıt bile gelmediğini anlayamıyordum.

Fınn çarpık bir şekilde asılmıştı; kırk beş derecelik bir açıyla bana baktığını görebiliyordum. Resminin eğikliği, sanki bu planın ne kadar etkili olacağından o da şüphe etmeye başlamış da benimle dalgasını geçiyormuş gibi gösteriyordu. "Hiçbir şey yapmamaktan iyidir." dedim arabanın camından içeri doğru eğilip telefonumu alırken.

Telefonumda ismi çıkmış olmasına rağmen Hannah gereksiz yere, "Benim..." dedi. "Neredesin?"

"Southland Woods tarafındayım, kayıp ilanlarını asıyorum."

"Buradan sadece yirmi beş dakika uzaklıktasın. Gelebilir misin?" Hannah'nın sesinde tanımlayamadığım bir şey vardı. Bu başlı başına tuhaftı çünkü ömür boyu süren bir arkadaşlıktan

sonra her nüansından onun nasıl bir ruh hâlinde olduğunu anlamak konusunda oldukça mahirleşmiştim.

“Bir sorun mu var? Milly mi?” Midem küçük bir endişe nöbeti geçirdi. Kızımı iki kez acil servise götürmesinde Hannah’ya eşlik etmişim ve Hannah tuhaf bir şekilde olanlarla Zen’le başa çıkma moduna girmişken, ben, fena hâlde burkulmuş bir ayak bileği ve ardından tırmandığı merdivenden yuvarlanması, ki dişi bile gerektirmemişti, her iki vakada da orantısız bir şekilde paniklemiştim. Korkunç bir anne olacaktım. *Fırsat bulursan*, diye kafamdaki ses sessizce yorum yaptı.

Hannah gizemli bir şekilde, “Sorun var ve Milly ile ilgili değil.” diye yanıtladı. “Sana bir şey göstermem, daha doğrusu sana bir şey sormam gerek, gerçekten. Bak, bu konuya telefonda girmek istemiyorum. Gelebilir misin?”

Arka planda Milly’nin kahkahasını duyduğumda çok daha rahatlamış hissederek, “Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım.” dedim. Her ne ise açıkçası kırık kemikler veya fıskırmış kusma içermiyordu, ki ikincisi arkadaşımın bebeği olana kadar bir korku filminin dışında hiç görmediğim bir fenomendi.

Hannah’nın evine doğru giderken sağ ayağımı hız sınırında kalmaya zorladım. Önceki gece çok az uyumuştum ve daldığım kısa anlar da rahatsız edici rüyalar tarafından kesintiye uğramıştı. Babamın ifşasından sonra, rüyalarımın pek çoğunun gece uykularını bozması kesin olan mezarlıklarla ilgili olması hiç şaşırtıcı değildi.

Önemsiz bir şeymiş gibi hissetmek imkânsızdı. Önemliydi, çünkü babam da artık bana inanıyordu. Bu çok büyük bir dönüm noktası olmalıydı ama yine de sabah hiçbir şey değişmemişti. Karakoldan Müfettiş Graham’ı aramıştım ve babamın anekdotunu, o akşam karısından duyması muhtemel sevimli bir hikâyeymiş gibi dinlemişti. Ama Finn’in durumunu resmen kayıp bir kişi olarak açıklama konusundaki tutumunu değiştirmemişti.

Bu cümlelerin filmlerde gördüğüm yüzlerce mahkeme salonu sahnesinden aklımda kaldığının tamamen farkında olarak, “Bu karakter kanıtına giriyor.” dedim.

Hattın diğer ucunda sanırım bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. "Öyle. Ancak on iki ay önce iyi bir şey yapmış olmak, geçen hafta olanları pek de değiştirmiyor."

Beni, davaya etki etmesini umduğum şeyin hiç umursanmadan es geçilmesinden çok daha fazla şok eden şey -bu arada gerçekten çok fazla polisiye dizi seyredirim- Finn'in gerçekten de neredeyse bir haftadır kayıp olduğunun farkında olmasıydı. Bir iz varsa, hızla soğuyordu. Ve "Kayıp" ilanlarından biriyle birinin hafızasını tazelemek için az da olsa bir umut varsa, biri gelip Finn'in yüzüne bir özel ders verilir ilanı yapıştırmasından hemen önce gerçekleşmesi gerekiyordu.

En azından şimdi dünyada Finn'in beni kilisede asla terk etmeyeceğine inanan iki kişi vardı. Çok fazla değildi, ama bir başlangıçtı.

Arabamı Hannah'nın Mini'sinin arkasına park ederek evlerinin bahçesine girdim. Kapıyı çalmama o kadar çabuk cevap verdi ki muhtemelen pencereden dışarı bakarak beni bekliyor olmalıydı. Endişe sancıları, iç huzurumdan bir ısırık daha almak için geri döndü.

Yanağımlı öpmek için eğilirken Hannah'nın muhtemelen Milly'yi buladığı güneş kreminin kokusunu hissettim. Bugün anaokulunun yaz tatilinin ilk günüydü ve hava bu kadar güzel kalmaya devam ederse, Milly'nin günlerinin çoğunu dışarıda geçireceğini hayal etmişim.

"Bahçeye gel." dedi Hannah, koridordan mutfağa doğru ilerlerken. Bacakları benimkinden kısaydı ama ilk defa ona yetişmek için acele etmem gerekti.

"Ne oluyor, Hannah?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var." dedi omzunun üzerinden.

Mutfağı güneş ışığıyla yıkanıyor gibiydi ve her zaman olduğu gibi kaosu eşliğinde sallanan bir durumdaydı. Oranın rahatlatıcı, telaşsız çekiciliğini her zaman severdim ama bu kez masanın etrafındaki boyanmış ahşap sandalyeler, tabaklar ve

buzdolabı Milly'nin en son başyapıtlarından oluşan bir serginin altında neredeyse görülmez hâle gelmişti.

Hannah veranda kapılarını açtı ve biz dışarı çıkarken güneş ışığı bana büyük bir dalga gibi çarptı. Ama bahçeye bakarken beni durduran asıl şey sıcaklık değildi. Yayılan okaliptüs ağaçlarının gölgesinde, Milly'yi son ziyaretimde kesinlikle orada olmayan bir şeyin önünde diz çökerken gördüm.

"Yapmışsın!" diye bağırdım. "Milly'ye bir tavşan almışsın! Bu yaz ona bir tane almasına izin vereceğini söylediğini biliyorum, ama bunu bu kadar erken yapacağını bilmiyordum."

Hannah da çimenlikte durmuştu. Anlamsız bir ifadeyle bana döndü. "William ve ben ona tavşan almadık."

Gözlerim vaftiz kızımın üzerindeyken kaşlarımı çattım. Yüzünde Noel sabahının saf neşesi vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla Milly'nin hayatta evcil hayvandan daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Ve şimdi, kucığında şimdiye kadar gördüğüm en şirin gümüş renkli tavşanı seviyordu. Milly eğilip onu uzun, sarık kulaklarının arasından öperken tavşanın minik siyah burnu nazikçe seğirdi.

"Peki, eğer ona evcil tavşanı siz almadıysanız, kim aldı?" diye sordum, tamamen kafam karışmıştı.

"Sen aldın."

Arkadaşıma, kızına ve sonra, bir tavşan için malikâneye eş olan bir kulübeyle birlikte geldiği anlaşılan tavşana baktım. Teslimat ayrıca bir koşma halkası, birkaç aylık yiyecek ve en seçici tavşanı bile eğlendirecek kadar çok oyuncak içeriyordu. Kesinlikle her şeyi düşünmüş gibiydim. Tek sorun... o ben değildim.

"Hannah, bir yerde bir hata olmuş. Yani, Milly'nin bir tavşan istediğini biliyordum; hep bahsediyordu. Ama onu ben almadım."

"Buna göre yapmışsın." diye karşı çıktı Hannah, kot pantolonunun arka cebinden küçük bir hediye kartı çıkararak.

Kartı ondan aldım ve hatta daha iyi okuyabilmek için güneş gözlüklerimi başımın üstüne ittim. El yazısı tanıdık değildi, ama beni en çok şaşırtan şey ifadeler oldu.

Milly'ye,

Bu, düğünümüzde dünyanın en iyi çiçekçi kızı olduğun için sana teşekkür etmek için.

Bu küçük tavşanın bir isme ve onu sevecek birine ihtiyacı var. Yeni sahibi sen olduğun için çok şanslı.

Kucak dolusu sevgiler, Gemma Teyzen ve Finn xxx

"Yüzündeki şok ifadesinden, bu konuda kesinlikle hiçbir şey bilmediğini varsayıyorum?"

Başımı iki yana salladım, kartı okudum ve sonra tekrar okudum. Finn'in sesini sanki orada yanımda duruyormuş gibi mesajın her kelimesinde duyabiliyordum.

"Ona özel bir hediye alacağımızı konuşmuştuk ama Avustalya'dan sevimli bir koala oyuncacı gibi bir şey alırsanız diye düşünmüştüm."

Milly, yeni evcil hayvanını dikkatlice yere bırakıp kollarını şiddetle bacaklarıma sarmak için bana doğru koşarak, "Kabark, şimdiye kadar aldığım en iyi hediye, Gemma Teyze." dedi.

Eğilip başını öptüm, gözlerim hâlâ Hannah'nun gözlerindeydi.

Milly hızla ailenin en yeni üyesine dönerken Hannah, "Hadi, mutfakta konuşalım." dedi.

Parlak renklere boyanmış mutfak sandalyelerinden birini çıkardım ve Milly'nin tavşanla keyifle oynamasını izleyebileceğim bir yere koydum.

"Evcil hayvan dükkânını aradım." dedi Hannah, bir kahve dolurup önüne koyarken. "Siparişin geçen cuma Bay Finn Douglas tarafından verildiğini doğruladılar." Gereksiz yere "düğünden önceki gün" diye eklemekten önce durakladı. Gerçek, etrafında vızıldayan baş belası bir yaban arısıymış gibi başını sallıyordu.

"Bütün sabah kafamda defalarca düşündüm ve hiçbir mantıklı gelmiyor. Düğünden yirmi dört saat önce bir çocuğa çiçeğinizi taşıyacağı için teşekkür olarak neden bir hediye seçme zahmetine girmiş olsun ki? Senin de çok iyi bildiğin gibi, hele bir de törene gelmeyecekse?"

Sanki buna cevabım varmış gibi bana bakıyordu. Ben de aynı şekilde ona baktım.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum." dedi Hannah. Finn'den nefret etmeyi bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum, çünkü onun bu hikâyesinin kötü adamı olduğuna çoktan karar vermişti. Hâlâ elimde olan hediye kartını işaret etti. "Ama bu her şeyi değiştiriyor." Sıkıntılı bir iç çekti. "Geçen cumartesi ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Tanrı şahidim olsun, bilmeyi çok isterdim. Ama gitgide daha fazla Finn'in seninle evlenmek gibi bir niyeti varmış gibi duruyor."

Kahvesinden büyük bir yudum aldı, sanki bu itiraf dilinde tatsız bir tat bırakmış gibiydi. "Bu sonuca ulaşmam biraz zaman aldığı için üzgünüm."

Gözyaşlarıyla bulanık görüşümün içinde masanın karşısında bir görünüp bir kaybolan Hannah'ya gülümsedim.

Artık inananların sayısı ikiden üçe çıkmıştı.

FINN

Kuşlar onu yine uyandırmıştı. Onları tam göremiyordu ama onları duyabiliyordu. Sığırcık olmak için fazla büyük, kara tavuk için fazla kızgınlardı; karga olduklarından emindi. Ve sanki açlarmış gibi ses çıkartıyorlardı. Böyle bir sesle sabaha uyanmak korkunç bir düşünceydi. Beşinci sabahı mı yoksa altıncı sabahı mıydı? Günler birbirini kovalamaya başlamıştı ve bulunduğu karanlığa zar zor giren güneş ışığı olmadan, geceyi gündüzden ayırmak her zaman kolay olmuyordu. Mücadele ettiği başka şeyler de vardı. Gerçeklik algısı yavaş yavaş parçalanıyordu. Yanında olmasalar da, tanıdığı insanların sesleri gibi anlamsız şeyler duymaya başlamıştı. Ve bazen de yanındalarmış gibi hissediyordu.

Acı başlangıçta sabitti, ama sonra o da azalmaya başlamıştı. Bu iyi bir şey olmalıydı ama sağ bacağındaki his kaybı korkunçtu. Başı bunun aksine şiddetli bir ağrıyla zonkluyordu. Bu duruma düştüğü andan itibaren ağrıyordu ve hiç kesilmemişti. Ona başından beri eşlik eden tek şey o ağrıydı.

Saatler geçmiş olmalıydı. Bunu biliyordu, çünkü arabanın içindeki hava daha sıcaktı. Vücudu ter içinde kalmıştı. Güneş batana kadar böyle kalacaktı ve sonra ter yine sıvı buz gibi teneinde kuruyacaktı. O anlarda saatler boyunca titriyordu, titreme o kadar şiddetli oluyordu ki dişleri kafasında çınlıyormuş gibi hissediyordu. Bu zaten kötü olan baş ağrısını milyon kat daha çekilmez hâle getiriyordu.

Arabadaki koku dayanılmazdı. İlk bir iki gün benzinden başka bir şey koklamamıştı. Kazadan kısa bir süre önce doldurduğu depodan sürekli olarak yolcu bölmesine benzin damlamıştı. Mantıken, arabaların nadiren film yapımcılarının hepimizi inandırdığı şekilde alev aldığını biliyordu. Ama ateş onun düşmanıydı. Çocukken bir kez kurtulmuştu, ama parçalanmış aracında mahsur kalmış bir hâldeyken dökülen yakıt tutuşursa, bir daha kaçamazdı.

Saatler ve günler geçtikçe arabayı başka kokular doldurmuştu. Teri keskin ve kekremsiydi, o kadar güçlüydü ki kusacak gibi oluyordu. Ve sonunda salmak zorunda kaldığı idrarı, yaralarıyla birlikte dayanması gerektiğini söyleyen gururunun son kalıntılarını da yakmıştı. Ama tüm bu kokular, kanın sıcak, bakımsız keskin kokusu tarafından kolaylıkla gölgede bırakılıyordu. Bacağını göremiyordu ama hâlâ kanadığını biliyordu, çünkü yavaş, tembel şeritler halinde gövdesine damlamaya devam ediyordu.

Finn kazayı hatırlamıyordu. Arabasının nasıl olup da yukarıya doğru eğik olarak yan yattığı, sık bir çalılığın altına girdiği ve dik kenarlı bir derenin dibinde durduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sirenleri ve yanıp sönen mavi ışıkları beklemişti. Ama hiç gelmemişlerdi. Arabasının yoldan geçen sürücüler tarafından görülmediğini varsaydı. Yolda hiçbir kayma izi, eğilmiş bir yön tabelası da yoktu. Deredeki sık bitki örtüsü onu en basit tabiriyle yutmuştu.

Bazen uzaktan geçen bir aracın sesini duyabiliyordu. Her seferinde tüm gücüyle çığlık atıyordu ama bunun daha çok terlemekten, tüm o üzerine sinen kokulara yenisini eklemekten başka faydası olmuyordu. Hiç fren sesi gelmiyordu. Yukarıdan çılgınca ona seslenen, yardımın yolda olduğunu ve beklemesi gerektiğini söyleyen hiçbir ses yoktu.

Kesinlikle onu arıyor olmalıydı. Gemma şimdiye kadar endişeden çıldırmış olmalıydı. Onun düşünceleri iki ucu keskin bir kılıçtı. Gecenin bir yarısı, neredeyse tamamen karanlıkta, onun kollarında yatarken hissettiği sıcaklığı ve yumuşaklığı

düşünürken gözlerinden yaşlar süzüldü. Akli onun gülümseme-
siyle doldu, neredeyse ona dayanması için yalvaran sesini duya-
biliyordu. Ama çoğu zaman Gemma'nın ne kadar korkmuş ve
yalnız hissettiğini bilerek umutsuzluğa kapıldı.

Dudakları kurumuş ve çatlamıştı, güneşliğin arkasına sıkış-
tırdığı su şişesine özlemle baktı. Kazada mucize eseri delinme-
yen litrelik şişe, bekârlığa veda partisinden ayrılırken neredeyse
doluydu. Ondan kudurmuş gibi içme dürtüsüne direnmek artık
gitgide zorlaşıyordu. Günde dört kez iki yudumla yetinse ya da
hepsini açgözlü bir yudumda içse ne fark ederdi? Nasılsa yakın-
da hepsi geçecekti.

Vücudu kesikler ve sıyrıklarla kaplıydı ve acıyla zonklama-
larına rağmen Finn bunların çoğunlukla önemsiz olduğunu bili-
yordu. Daha da endişe verici olan, uzuvların normalde durama-
yacağı tuhaf bir açıyla sallanan sağ koluydu. Sağ eli ve parmak-
ları, onlara hareket etmelerini söylediğinde acıyla seğirdi. Başka
bir şey yapmaları mümkün değildi.

Üniversitede ragbi oynarken bir keresinde birkaç kaburgasını
kırmıştı ve şimdi derinden nefes aldığında hissettiği keskin acı,
aynısının tekrar başına geldiğini düşünmesine neden oldu. Hem
de bu seferki çok daha feciydi.

Ama yaralarının en kötüsü bacağındaydı. Sürücü koltuğun-
da asılı kalmış olan Finn, ilk tespiti onu korkutmasına rağmen,
hasarın boyutunu tam değerlendirememişti. Titreyen parmakla-
rı, uyluğuna saplanan uzun metal parçasıyla karşılaştığında, on-
ları panik içinde geri çekmişti. Bir korku filminden fırlamış gibi
kıpırmızı bir eldiven giymiş gibi görünen sol eline şok içinde
bakmıştı. Finn bunu bir daha denememesi gerektiğini anlayacak
kadar ilk yardım biliyordu, ama başka ne yapabilirdi ki? Dene-
mek zorundaydı.

Su şişesine uzanırken eli titriyordu ve -her seferinde yaptı-
ğı gibi- viski ya da brendi olmasını dileyerek hızlıca bir yudum
aldı.

Nefesi zaten düzensizdi ve tek yapabildiği bu sefer bayıl-
mamayı ummaktı. Metal parçası kaygandı ve parmakları tutu-
nacak bir şey bulmakta zorlanıyordu. Geri saymaya başlarken

beceriksizce kavradı. Üç. İki. "Bir"e ulaşmadan önce gözlerini kapadı ve Gemma'nın yüzünü düşündü. Tüm gücüyle metali çekti, uyluğundan aşağı akan sıcak kan akışını hissetti ama metal yerinden kıpırdamadı. Bir kez daha bilincini kaybederken, acı dolu çığlığı, dere kanalının üzerine çöken karanlık tarafından yutuldu.

*

Her zaman olduğu gibi bir kez daha kendine geldi, paniklemiş ve aklı karışmıştı. Kulaklarında bir uğultu vardı ve yolda bir şeylerin yuvarlandığını anlamakta gecikmedi. Her neyse, ağır bir şeydi, çünkü hendekteki enkaz sallandı ve bacağındaki metal şarapnel, etinde biraz daha derine kurşun gibi acı vererek saplandı.

Finn elini çabucak kornanın üzerine hareket ettirdi. Zamanlama her şeydi. Önceki aşırı hevesli girişimlerinin hepsi çok aceleliydi. Geçen arabaların kendi motorlarının sesi, Ford'unun kornasının cılız sesini bastırmıştı.

"Cesaretini topla." diye kendi kendine talimat verdi. Kornaya basmadan önce araçların önünden geçmesine izin vermesi gerektiğini fark etmesini sağlayacak kadar çok fazla başarısız girişimde bulunmuştu. Üç saniyenin hemen hemen doğru zamanlama olması gerektiğini düşündü. Sağlam eliyle kornaya basmadan önce, "Bir Mississippi, iki Mississippi, üç Mississippi..." diye boğuk bir sesle soludu. Hiçbir ses yoktu. Acınası bir gıcırta bile. Kamyonun, traktörün ya da her neyse, artık onu duyamayacak kadar uzakta olacağını bilmesine rağmen, tekrar tekrar bastı, hayal kırıklığı içinde kormayı yumrukladı. Arabanın elektriği sonunda boşalmıştı.

Kazada kısa devre yapmamaları bir mucizeydi. Bu onun tek şansıydı ve şimdi o da gitmişti. Geriye dönüp baktığında, ilk birkaç gün içinde kaynaklarını boşa harcadığını fark etti, kayboluşuyla ilgili bir haber duyacağına inanarak radyoyu açmıştı. Birkaç bültenden sonra, kendi ölümünün ilk dokunuşunu hissetmişti. Dinlediği hiçbir bültende kayıp olduğuna dair herhangi bir haber yoktu. Ne yerel ne de ulusal kanallarda. Neden kimse onu aramıyordu?

Gizli düğün hediyesi şimdi aklına gelmiş en aptalca fikir gibi geliyordu. Neden kimseye planından bahsetmemişti? Birisi yanlışlıkla sürprizi mahvedebilir diye bu kadar endişelenmek ne kadar gülünçtü. Bu konuda bir şeyler bilen sadece iki kişi vardı, ancak medya onun kayıp olduğunu bildirmiyorsa, ikisi de bilgi vermeyi düşünmezdi. Ve başka hiç kimsenin onun bu bölgede olduğundan şüphelenmek için bir nedeni yoktu.

Dünyanın geri kalanına, düğününden ve sevdiği kadından, hatta tüm hayatından uzaklaşmış gibi görünüyormuş olmalıydı. Daha önce buna benzer bir şeyi defalarca yapmışken, bunu düşündüğü için birini nasıl suçlayabilirdi? Ama Gemma bunu ona asla yapmayacağını biliyordu, değil mi? Onu ne kadar sevdiğini biliyordu. Onun değiştiğini biliyordu. Değil mi?

Müfettiş Graham'ı tekrar aradım. Elimle de Milly'nin kartını sıkıca kavıyordum. O kadar çok sıkmuştım ki biraz daha güç versem neredeyse kartı ezme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktım. Hakkını vermeliyim, polis beni dinledi ve konuşmanın sonlarına doğru hattın diğer ucunda gözlerini devirdiğinden şüphelenme rağmen, sesinden bunların hiçbiri belirgin değildi.

"Bayan Fletcher, Gemma, söyleyeceklerimi ne kadar duymak istemediğini biliyorum." Tam orada durabilirdi; neler söyleyeceğini zaten biliyordum. "İhtiyacım olan, polis prosedürlerinin gerektirdiği şey, Bay Douglas'ın kendisini bu durumdan... uzaklaştırmaya karar vermediğine dair soğuk, sert ve somut kanıtlar."

"Durum" derken beni kastetmişti.

"Nişanlınızın evcil hayvan dükkânından gönderdiği bu hediyede kanıt bulduğunuzu sandığınızı biliyorum, ama yine de devam etmemiz için bu yeterli değil."

Hayal kırıklığım sonunda patlak verdi. Tek sürpriz, bu kadar uzun sürmesiydi.

"Bu adamın düğün gününde beni terk etmeyeceğine dair kanıt mı istiyorsunuz? Size yüzlerce, hayır, binlerce kanıt verebilirim." Sanki bu konuşmayı bir koşunun ortasında yapıyordum gibi, nefes nefeseydim. "Ama hiçbiri sizin istediğiniz kanıt olmaz. Onu steril bir plastik torbaya atamazsınız, biri Ek A'ya istediğinde mahkemeye sunamazsınız ve onu lanet olası kayıp kişi dosyalarınızın hiçbirine koyamazsınız."

Müfettiş Graham sözümü kesmek üzereymiş gibi derin bir nefes aldı, ama ben aman vermeden konuşmaya devam ettim.

“Benim kanıtlarım somut değil, onları alıp elinizde tutamazsınız, ama yine de yüzde yüz sağlamdır. Yüzlerce kez izlemiş olmama ve bu onun tarzı bir film olmasa da Finn’in benimle birlikte *The Notebook* filmini izleyişinde bulabilirsiniz. Mendil kutusunu tam doğru zamanda bana verdiğinde, çünkü hangi kısımların beni ağlattığını bilir. Bir köriye normalde olması gerektiğinden çok daha az acı biber koyar, çünkü o acıya dayanamayacağımı bilir. On beş yorganın altında uyuduğumuzda, terlemesine rağmen oradadır, çünkü aksi halde ayaklarımın üşüyeceğini bilir.” Titrek bir nefes aldım. “Ve biz bir araya gelmeden çok önce ölmüş olsa da annemin doğum gününde bana çiçek alır. Bunlar benim kanıtım. Bu adamın beni ne kadar sevdiğini bu sayede biliyorum.”

Müfettiş Graham içini çekti ve seste bir parça hüznü duyduğumu sandım.

“Evli misiniz, Müfettiş Graham?” diye sordum birden.

Soru açıkça onu afallattı. “Şey, bu sorunun konumuzla alakalı olduğundan pek emin değilim.”

“Zor bir soru değil, Müfettiş Graham, bir eşiniz var mı?”

Durdu ve muhtemelen polis memurlarının kişisel bilgilerini halka açıklamasını yasaklayan bir kural olduğunu düşündüm.

“Evet, var.”

“O zaman neden bahsettiğimi zaten biliyorsunuz. İlişkiniz hakkında sadece sizin ve eşinizin bildiği şeyler var. Kapalı kapılar ardındaki şeyler. Dışarıdan bakan hiç kimsenin anlayamayacağı şeyler. Aşk hikâyenizin DNA’sı: tarih, sırlar, anılar, hatta sadece ikinizin paylaştığı aptal şakalar. Onlar sizin kanıtlarınız. Ve her çiftte varlar.”

Uzun bir sessizlik anı yaşandı. Acaba şu an dalga mı geçiyordu?

“Daha fazlasına ihtiyacım var, Gemma. Bana tek bir somut gerçek ver, ben de bu şeyi başlatabileyim.”

“Bir tane bulacağım.” diye yemin ettim.

Hannah beni öğle yemeğine kalmaya ikna etti ve Milly, Kabarık'ın kendini dışlanmış hissetmemesi için çimenlikte piknik yapmamız gerektiğinde ısrar etti.

Hannah, bulutsuz, berrak gökyüzüne kuşkuyla bakarak, "Günlerdir bas bas bağırdıkları o büyük fırtına yolda." dedi. "Yani hazır fırsatımız varken güneş ışığından faydalanabiliriz."

Milly'nin muhtemelen gizli gizli Kabarık'a vereceği bir torba havuç çubuğunu Hannah bir kâseye koymakla meşguldü. O sırada aklına bir fikir geldi. "Aptalca gelebilir belki ama sanırım Finn'in tüm sosyal medya hesaplarını hâlâ kontrol ediyorsundur?"

Başımı salladım. "Saplantılının bir tık aşağısına kontrol diyor-san evet." diye itirafta bulundum. Hannah'nın gülümsemesi alaycıydı, ama ben ondaki ince değişimi hissedebiliyordum. "Finn'in Instagram'inde hiçbir şey yok ve bekârlığa veda töreninden önceki günden beri WhatsApp'ta da çevrimiçi değil." dedim.

"Başka ne yapabileceğimizi bilmek zor."

Biz demesi yeterliydi.

Tepsi mi bahçeye taşıdım ve açıkça kendini tavşanla oynamaya kapıran Milly'nin yanına çimlere yerleştim.

Hannah, sandviç tabağını bana uzatırken, "Nişanlın çok şanslı, çünkü bir tavşan almasına zaten karar vermiştik, yoksa başı gerçekten belaya girecekti." diye mırıldandı Hannah. Gülümseyerek peynirli ve turşulu bir sandviç aldım. Finn'den nişanlım olarak bahsetmesi hoşuma gitmişti.

"Hatırlamıyor musun, birkaç hafta önce pazar öğle yemeği için biz de buradayken William ile bunu konuşuyordunuz." diye hatırlattım ona. Düşüncelerim o çimenlikte oturup uzun bardaklarda tatlı, yapışkan meyveli kokteyler içen dördümüze dönerken yumuşak ekmeği ısırdım. William'ın o sabah kestiği yeri biçilmiş çimlerin kokusunu alabiliyor ve Milly müstakbel evcil hayvanı için hazırladığı gösterisine devam ederken, daire çizen arıların tembel vızıltısını duyabiliyordum. Finn yanımdaki bir şezlongda oturuyor, yerel gazeteyi rastgele karıştırıyordu. Dikkati görünüşe göre emlak ilan sayfalarına odaklanmıştı. Önemsiz bir hatıraydı, yıllar içinde dörtlü olarak kesinlikle edineceğimiz binlerce hatıradan biriydi, ama bu, yutkunmanın ortasında birdenbire duraklamama neden oldu.

Ardından gelen öksürük uzun ve acı vericiydi, gözlerimin sulanmasına neden oldu ve Hannah aceleyle elime bir bardak su tutuşturdu.

"İyi misin?" diye sorabildi sonunda. Kızarmış yüzüme endişeyle bakıyordu. "Bir dakika daha devam etseydi Heimlich yapmak zorunda kalacağımı düşündüm."

Milly, tavşan kafesinin yanındaki konumundan bilgece, "Anemden benim için yaptığı gibi kabukları kesmesini istemeliydin." dedi.

Suyu başıma dikip ayağa fırlarken boğazımı öksürmekten zımpara gibi hissediyordum.

"Gitmek zorundayım."

Hannah, yenmemiş sandviçe baktı. "Ne? Şu anda mı?"

Ayaklarımı aceleyle sandaletlerime sokarken başımı salladım, parmaklarımla tokaları beceriksizce bağlamaya çalışıyordum.

"Acele ettiğim için üzgünüm." diye özür diledim, kaşlarını çatıp endişeyle saate bakarak. "Ama acele edersem, belki yetişebilirim."

Ben çantamı aramak için mutfağına girerken arkamdan koşan Hannah, "Mantıklı davranmadığının farkındasındır umarım." dedi.

Çantamı bir sandalyenin arkasından kaptım ve açıklamada bulunmak için birkaç hayati saniye ayırdım. "Baskıya gitmelerine daha birkaç saat var. Şanslıysam, yarınki baskıya bir şeyler ekletebilmek için zamanında orada olabilirim."

"Glow'da mı?" diye sordu Hannah, kafası karışmıştı. Evlerinin kapısındaaydım, elim kapı kolundaydı, ama kafamda çoktan eski iş yerime giden yolu yarılamıştım. "Hayır. *The Chronicle*. Bunu neden daha önce düşünmedim bilmiyorum. Finn'in kaybolmasıyla ilgili tam sayfa ilan yayınlatabilirler. "Kayıp" ilanlarının ulaşabileceğinden çok daha fazla kişiye ulaşacak."

Hannah'nın bunun mükemmel veya tamamen aptalca bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini anlamak için yeterince beklemedim. Ama garaj yolunda geri geri giderken bana bir şeyler seslendiğini duyduğuma oldukça eminim.

Kulağa daha çok "Ön sayfayı kapmaya bak." gibi geliyordu.

Kokusu hatıralarımı canlandırdı. Eski okuluma adım atmaya benzettim. Okul binasına girersiniz ve bina sizi yıllar içinde hemen geriye götürür. Kabul etmek gerekir ki, *The Chronicle* ofislerinde pişmiş lahana kokusu daha azdı ama yine de zaman makinesi olan asıl şey kokuydu. Yerel gazete ofislerinde aşırı ısınmış ofis ekipmanları, eski kâğıt yığınları ve deodorantın isteğe bağlı olduğuna ve sıkı çalışmayı en iyi ölçme yolunun koltuk altlarınızın altındaki oval ter lekelerinden kaynaklandığına inanan insanlardan kaynaklı sıcak, küflü bir koku vardır ve ne kadar yıl geçerse geçsin insan bu kokuyu unutamaz.

Glow'un aksine, girişte süslü bir resepsiyon masası ya da son teknoloji kimlikle giriş sistemi yoktu. Kapıda sadece bastığım bir zil vardı. Şaşırtıcı bir güvenlik eksikliğiyle hemen ofise girdim.

Hannah'nun evinden gazete ofislerine olan yolculuk, orada çalışan birini hâlâ tanıyor olabilir miyim diye endişelenmeme yetecek kadar uzun sürmüştü. Gereksiz bir endişeydi, çünkü gazetede çalıştığımda büyük ihtimalle hâlâ okulda olan birkaç yabancı yüz dışında neredeyse herkesi tanıyordum.

Magazin gazeteciliği dünyası sırttan bıçaklamayla ünlüyse, yerel gazetelerin dünyası ise bunun tam tersidir. İlk iş görüşmemde bana "Biz büyük ve mutlu bir aileyiz." diye söylenmişti. Ve aslında *The Chronicle*'daki yıllarıma her zaman nostaljiyle baktım. Her nasılsa, en yeni muhabirlere layık görülen psikolojik baskıyı ve editöre teslim ettiğim makalelerin onlarca düzeltme

gerektirdiğini anladığımda yaşadığım *acaba kendi adımlı bile yanlış mı yazdım* endişesini kafamdan silmeyi başarmıştım.

Büro müdürü Marjorie, beni şaşırtan bir hızla ayağa fırlayarak, "Gemma Fletcher." diye bağırdı. Marjorie'nin yaşlanması imkânsızdı. Ben daha yeni yetme bir muhabirken onu emeklilik yaş aralığına koyardım ama yine de buradaydı, her zamanki gibi iri ve hatırladığım kadar coşkuluydu. Beni göğsüne bastırды ve nefes alma ihtiyacım, artık benim olmaması gereken soyadını söylemeden önce bir an tereddüt ettiğini fark etmemi engellemedi.

"Nasılsın, aşkım?" Bana ne olduğunu bilip bilmediğini anlamak için inanılmaz derecede kalın gözlüklerinin ardından gözlerini okumak zordu. Ama sonra beni serbest bırakmadan önce fazladan sıktı ve elbette bildiğini anladım. Gerçekte hem *The Chronicle* ofislerinde hem de dışında muhtemelen Marjorie'nin keskin gözünden kaçan çok az şey vardı. Haber masasına taşınmak yerine kırtasiye dolabı anahtarlarının koruyucusu olmaktan memnun olması araştırmacı gazetecilik dünyası için bir kayıptı.

"Kendini dağıtmıyorsun, değil mi?" diye her zamanki gibi kısa ve öz bir şekilde sordu.

"Elimden geldiğince." diye yanıtladım, bir düzine kadar çalışanın beceriksizce çalışıyormuş gibi yaptığı açık plan ofise göz atarak. Bazıları bana belli belirsiz gülümsedi ve birkaçı, uygun olup olmadığını sorgulamak için çok geç kalmış gibi ellerini geri çekmeden önce bir el salladı.

Marjorie'ye döndüm. "Bill içeride mi? O müsait mi?"

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senin için müsait olur."

Bill, dinazorlar gezegende dolaşmaya başladığından beri *The Chronicle*'ın yazı işleri müdürüydü. Bana ilk işimi vermişti, tüm sunabildiğim üniversite gazetesinde sınırlı bir deneyim ve tarzdan çok heves olmasına rağmen bana bir şans vermişti. Nankör bir çocuk gibi *The Chronicle*'ı daha büyük ve daha iyi şeyler için bırakmıştım. Sadece bağışlayıcı bir ebeveyn gibi, Bill'in gönlünde ondan bir iyilik isteyecek kadar bir şeyler bırakabilmiş olmayı umdum. Büyük bir iyilik.

Sarılmaması Marjorie'ninkinden daha az sarsıcıydı ama daha az içten değildi. "Pekâlâ, umarım baban o adamı av tüfeğiyle avlamaya çıkmıştır. " Selamlaması her zamanki gibi kişisel olmaktan uzaktı. Bill'in tuhaf sert mizah anlayışını nasıl unutabildiğimi merak ettim. "Cidden tatlım, o piçin sana neler yaşattığını duyunca hem Frannie hem de benim içimiz yandı."

Hüzünlü bir gülümseme gönderip başımı salladım. "Hadi ama Bill, gazetelerde okuduğun her şeye inanmaman gerektiğini biliyorsun."

On beş dakika geçmişti ve onu hâlâ ikna edebildiğimden emin değildim. Bill, bir pandomim sanatçısı gibi yüzünü şekilden şekilde sokuyordu. Ancak *The Chronicle*'dakilerin çok iyi bildiği gibi, bu yüzler bir şeyden emin olmadığı anlamına geliyordu.

"Tam da şu anda..." dedi, ofis duvarındaki büyük saate anlamlı bir şekilde başını sallayarak. "Matbaaya göndermek için kırk beş dakikadan daha az vaktimiz var ve sen benden manşeti yıkmamı istiyorsun."

Ön sayfadaki haber için kullandığı eski tarudık terimi duyunca gülümsedim. "Emin ol, benimki senin belediye binası tartışması haberinden daha fazla gazete sattıracaktır." dedim, hissetmeye başladığım kadar çaresiz görünmemeye çalışarak. Bir çentikten diğerine hızla ilerleyen yelkovana baktım.

"Haber masasında bir saatin sadece dörtte üçü içinde bunu yazabilecek biri var mı bilmiyorum."

Bu itiraz, en azından, hazırlıklı olduğum bir itirazdı. "Ben yazarım. Bana bir masa ve bir bilgisayar verin, otuz dakika içinde yazıyı elinize vereyim."

Ortaya koymak istediğim çok daha fazla argüman vardı ama Bill'i onunla başarı şansını en çok artıran şeyin gerektiğinde sessiz kalmak olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Elinde haberde kullanabileceğimiz düzgün fotoğraflarınız var mı? Sadece Finn'in değil, aynı zamanda o süslü Yankee arabasının ve belki de en son kitaplarından birinin, yani yazarlığının popülaritesinden de faydalansak fena olmaz, değil mi?"

Telefonumu kaldırdım. "Hepsi burada."

Sanki tüm geleceğim onun derinden iç çekişine bağlıydı.

"Otuz dakika içinde masamda istiyorum." diye kükredi, ama sertliği gülümsemesinin genişliği içerisinde pek de etkili durmuyordu.

Zaten ayaktaydım ve kapıya olan yolu çoktan yarlamıştım. "O iş bende."

*

Parmaklarım tuşların üzerinde uçar gibiydi. Yıllardır bu tür gazetecilik yapmamıştım ama bisiklete binmek gibiydi. Beceriler paslanmış olabilir, ancak hepsi hâlâ oradaydı. Hikâyeyi yazmak için dört kat daha uzun sürem olsaydı bile daha iyisini yazamazdım. Yazıcıdan çıktısını aldım, çünkü Bill eski kafalıydı ve değerli zamandan tasarruf etmek için hem sayfa hem de haber editörlerine yazıyı e-postayla gönderdim.

Finn'in arabasının bir fotoğrafını aramak için telefonumda gezinirken onları yazıyı incelemelerinde rahat bıraktım. Kırmızı-beyaz Gran Torino, üretildiği ülkede bile baş döndürücü bir araç olarak kabul ediliyordu. Finn'in İngiltere'de sadece bir avuç benzer modelde araç olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Birisi son altı gün içinde arabayı herhangi bir zamanda görmüşse, kesinlikle hatırlardı.

Bill ofisinin kapısından "Gemma!" diye seslendi. Bir an için, bu adamın artık son teslim tarihini kaçırdığım için beni çıldırtmak üzere olan patronum olmadığını unuttum. Çalışmamın masasının üzerinde durduğu ofise aceleyle gittim. Şaşırtıcı bir şekilde, üzerinde kırmızı mürekkep göremedim. Tek bir düzeltme yoktu.

"Manşet senin." dedi.

FINN

Telefonu çalıyordu, bu çok saçmaydı çünkü Finn cep telefonu-
nun onarılamayacak kadar bozulduğunu gayet iyi biliyordu,
parçalanmış ve parçaları arabarın enkazına saçılmıştı.

“Amayacak mısın?” Koltuğunda kıpırdandı ve sağına, Gem-
ma’nın yanında oturduğu yere döndü. Bilinçaltının derinlikle-
rinden ağırttığı bir gelinlik giyiyordu. Geçen hafta kilisede
dikilip onun gelmesini beklerken giydiğı kıyafete herhangi bir
benzerliğı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Telefon bozuk.” dedi, kelimeler sanki isteksizce kavrulmuş
boğazının yanından sürüklenerek geçirilmiş gibi, gıcırtilı geli-
yordu.

Başını salladı ve incecik duvağı aşığı yukarı sallandı. O kadar
güzel görünüyordu ki gözlerinden yaşlar süzöldü. Daha fazla
vücut sıvısı kaybetmeyi göze alamazdı ama gözyaşlarının ya-
naklarından aşığı akmasına izin verdi.

Sağ eliyle uzandı –artık hareket edemeyen eliyle– ve hafifçe
yüzüne dokundu. Her zaman yaptığı gibi avuç içine doğru eğildi.

“Gerçekten burada değilsin, değil mi?”

Hüzünle başını salladı. Zaten biliyordu ama bu yine de acı-
tıyordu.

Cep telefonu hâlâ çalıyordu ama sesini kapattı. Gemma’ya
elini uzatıp yüzünü okşadığında verdiği hisse, arabadaki koku-
ları yok eden parfümünün kokusuna ve gözlerinden parlayan
aşka odaklanmak istedi.

“ok üzgünüm.” dedi ona kırık bir sesle. “Senin için büyük,
inanılmaz bir sürpriz planladım ve her şeyi berbat ettim.”

"Sus, sus." diye yatıştırdı, eğildi ve yumuşak, sıcak ağzını onun çatlak dudaklarına bastırdı.

"Sana söylemem gereken bir şey vardı. Gerçekten önemli bir şey. Ve şimdi asla bilemeyeceksin."

"Neyi bilemeyeceğim?"

"Haklı olduğumu. Seninle benim, geleceğimiz hakkında, her şey hakkında..." dedi kırk bir sesle. "Ve tüm bunların en kötü yanı, fikrimi değiştirdiğimi bilmeden seni terk edeceğim. Seni çok hayal kırıklığına uğrattım, Gemma."

Gördüğü halüsinasyon başını şiddetle salladı. "Bunu hiç düşünme. Beni hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu, buradan kurtulacağına inanmayı bırakman."

"Bırakmayacağım." diye yemin etti. "Sana geri dönmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Ses yüksekti. Bir patlama gibi. Finn gözlerini açtı ama bu ilk başta pek bir fark yaratmadı. Göz kırptı ve bekledi, karanlığın yavaş yavaş fark edilebilir siyah ve gri tonlarına ayrıldığı anı. Gece yarısı, dere yatağında böyle görünüyordu.

Ses tekrar geldi ve sanki yanında top ateşlenmiş gibi irkildi. Bütün gün arabanın içi dayanılmaz derecede sıcaktı ama yine de geceleri tıpkı bir çöl gibi çok soğuyordu. Soğuğa rağmen, enkazın içi boğucu ve havasız hissediliyordu. Gürleyen ses şimdi tam tepedeydi ve bu sefer onun ne olduğunu anladı. Gök gürültüsüydü.

Düğünden önceki haftalarda, uzun vadeli hava tahminlerini dikkatle izliyorlardı. Bir sıcak hava dalgasının ortasında evlenmek, beraberinde yaz fırtınası riskini de taşıyordu, bu kuşkusuz kendisinden çok Gemma'yı endişelendiren bir şeydi. Finn bir muson fırtınasını ortasında bile onunla mutlulukla evlenirdi.

"Şansımız var." dedi sevinçle, dizüstü bilgisayarının ekranından bakarak. "Düğünden sonraki haftaya kadar hava bozulmayacak gibi görünüyor."

Meteoroloji web sayfasına bakmak için eğildiğinde bir an için parfümünün kokusuyla dikkati dağılmıştı. "Biz o zamana kadar

dünyanın öbür ucundaki havanın tadını çıkaran yaşlı bir evli çift olacağız.” demişti gülümseyerek.

Aniden çıkan bir şimşek, güneş ışınlarının asla yapamadığını yaparak bir şekilde yaprakların arasından geçti. Finn’in gömülü olduğu sıkışık, parçalanmış alanı kısa ve korkunç bir netlikle görmesini sağladı. Bir adli tabip raporunda bulabileceğiniz türden bir fotoğrafa benziyordu.

Nasıl olmuş da oradan canlı çıkmayı başarmış?

Başaramamış.

Kafasındaki sesler o kadar gerçekti ki, şimşek tekrar çaktığında, kontrol etmek için omzunun üzerinden arka koltuklara baktı. Yırtık deri ve bükülmüş metalden başka bir şey görmedi.

Bir mezardı. Onun mezarı. Bu farkındalığın ilk ne zaman düşüncelerinin önüne geçtiğinden tam emin değildi, ama şimdi oradaydı. Ve orada kalacaktı.

Onu hapseden sadece kurtulamadığı emniyet kemeri ya da bacağına saplanan metal değildi; arabanın kendisi, çarpma anında kapanmış devasa çelik bir tuzaktı. Asetilen kesme aletleri, ayırıcılar ve bir kurtarma ekibi olmadan, oradan çıkmasının hiçbir yolu yoktu.

Dehşet içinde, arabayı bulmalarının ne kadar süreceğini düşündü. Gemma’nın hatırına, bunun yıllarca gizli kalmasını gerçekten umuyordu. Keşfin çok ileri bir zamanda olmasını diledi. *Parmağında başka bir adamın yüzüğü olduğunda olsun, diye düşündü. Etrafı ona benzeyen kızıl saçlı çocuklarla çevriliyken telefon gelsin.* Belki de böylece, uzun zamandır almayı beklediği haber nihayet geldiğinde canını çok fazla acıtmaz: “Finn’in arabasını bulmuşlar.”

CUMA: ALTINCI GÜN

Telefonumu duş yaparken küvetin üzerindeki rafa koymuştum. Sonra aceleyle kirpiklerime maskara sürerken makyaj malzemelerimin arasında duruyordu. Kahvaltı ederken marmelat kavanozuyla tereyağ kabının arasına dayamıştım. Sabah 6'da gazete bayisinin kapısındaaydım, sabırsızlıkla açılmasını bekliyordum. İlk haberimden beri yazdığım bir şeyi basılı olarak görmek için gerçekten bu kadar gergin veya heyecanlı olduğumu sanmıyorum.

Marmelat sürdüğüm kızarmış ekmeğimi hâlâ çiğnerken Finn'in yüzü şimdi n sayfadan bana bakıyordu. Hafif bulanık piksellerin bir derlemesi olarak bile kalbimi hızlı attıracak güce sahipti. O resmin yanında Finn ve benim, sonsuza dek mutluluğa giden yolun mayınlarla dolu olacağını bilmeden saf çocuklar gibi mutlulukla gülmsediğimiz başka bir resim vardı. Bu iki görüntünün altında Finn'in arabasının bulabildiğimiz en net fotoğrafı duruyordu. Ben doğmadan önce yayınlanmış bir ABD polisiye dizisinde kült statüsü kazanmış bir modeldi. Eski model olan şeylere, özellikle arabalara tutkun biri değildim ama ben bile bu özel arabanın neden kült statüsünü kazandığını anlayabiliyordum. Tasarımını geçtim, sadece çarpıcı geniş beyaz çizgileri ve ketçap kırmızısı rengiyle onu gören herkesin hafızasına kazınacak kadar eşsizdi.

Maalesef "Kayıp" ilanlarına ve gazeteye kişisel telefon numaramı koymanın pek de iyi bir fikir olmadığını çok geç fark

etmiştim. Tek kullanımlık bir numaraya sahip ucuz bir faturasız cep telefonu kullanmak daha doğru olurdu. Henüz saat on olmamıştı, ama Finn'i görmediğini, ancak çaresizce sohbet edecek birini bulmak için arayan canı sıkkin yaşlı bir yalnız kadından, şaka için aradığı belli bir sürü insana kadar onlarca arama almıştım bile.

Ekranında numarası gözükmeyen çağrıları es geçmek ve insanları mesaj bırakmaya yönlendirmek açıkça yapılacak en doğru şeydi. Ama gerçekte, gelen her mesaj, fare görmüş bir kedi gibi telefonuma atlamama neden oluyordu. Son arayan kişinin bıraktığı mesajını dinlediğimde sesi o kadar tereddütlü ve emin olmayan bir kadın sesi gibi geldi ki, bunun da gidilecek başka bir çıkmaz sokak olacağından korktum.

"Merhaba. Umarım doğru kişiye ulaşmışımdır. Bugünkü *Chronicle*'daki haber için arıyorum, kaybolan adamla ilgili olan. Bunun konuyla ilgili olup olmadığından emin değilim, ama her ihtimale karşı aramam gerektiğini düşündüm. Şey, geçen cuma gecesi saat on biri biraz geçte buradaki benzin istasyonundan çıkarken büyük bir Amerikan arabası içeri girdi. Hava karanlıktı, üzgünüm ama araba kırmızı mıydı yoksa başka bir renk miydi bilmiyorum. Pek iyi bakmadığım için sanırım. Arabayı kimin sürdüğünü bile görmedim. Ama... şey, o zaman bana biraz tuhaf gelmişti. Bilirsiniz, burası kırsal bir bölge ve yolda dört çeker veya traktör olmayan bir şey görmek alışılmadık bir şey. Her neyse, numaramı bırakacağım, belki de doğrudan benzin istasyonunu aramanız daha doğru olur. Adı Foxton Garage ve burada Hicksville'de bile pompalarında güvenlik kamerası olmalı."

Ayağa kalkmadan önce mesajı üç kez tekrar dinledim. Ellerim kahvaltıda kullandığım tabakları ve mutfak eşyalarını lavaboya koymakla meşguldü ama aklım tamamen farklı bir yerdedi. Foxton? Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyordu? Bu isimde bir yerde yaşayan kimseyi tanı mıyordum ve oraya kendim de gittiğimi san mıyordum. *Foxton. Foxton. Foxton.* Bu isim, durmadan çalan bir zil miş gibi kafamda çınlıyordu.

Uyurgezer gibi lavaboya geçtim, artık rutubetli mutfagım da değildim, karmakarışık anılar arasında kaybolmuştum.

Gözlerimi kapadım ve her iki tarafı ağaçlar ve yeşilliklerle çevrili uzun bir yol gördüm. Aşırı büyümüş çalılardan arasında yarı gizlenmiş bir köyün adının yazılı olduğu bir tabela vardı. *Foxton*. Güçlü bir farkındalık beni içinde bulunduğum yarı trans hâlden tutup çıkardı. Tabak parmaklarımdan kayıp lavaboya çarpmıştı ve bu sırada en sevdiğim kupamı ve iki bardağımı çatlatmıştı ve ben yine de kırıklara bakarken gülümsedim.

Foxton'un neden tanıdık geldiğini şimdi biliyordum ama Finn'in o bölgede ne aradığı –eğer gerçekten onun arabasıysa– hâlâ bir gizemdi.

Kırık tabakları sonraya bırakarak masaya döndüm. Her zaman önümde kalem ve kâğıt varken her şeyi daha kolay düşünmüştümdür, bu yüzden tost kırıntılarını ve kahve kupamın defterde bırakabileceği halkayı görmezden gelerek not defterime uzandım.

On beş dakika sonra, elimde somut fikirlerden daha çok karalama ve soru işaretiyle kaplı birkaç sayfa vardı. Finn neden satın almadığımız bir kır evinin sahibi ve görüşmeleri yürüten emlakçı dışında hiç kimseyi tanımadığımız bir bölgedeydi?

Düşüncelerim mavi gökyüzüne dalmakla meşgulken bilinçaltımın çağırdığı birçok karalamadan birine baktım. Karikatürde bile açıkça emlakçı olduğu belli olan bir kadın figürü çizmiştim. Kalemim, Finn'in yüzüne her zaman sanki onu korkutan bir hayaletmiş gibi doğrudan ve uzun bir süre geyik benzeri gözlerini mükemmel bir şekilde yeniden yaratmıştı. Eskiden olsa bu çizimim bana komik gelirdi, ancak şimdi çok daha az eğlenceli geliyordu.

Eskizde uzun dalgalı saçlarını abartarak ona Medusa görünümünü vermiştim ama gerçekte bu bukleler daha yumuşak ve kül sarısı rengindeydi.

Bilinçaltım daha fazlasını yapamazdı; not defterinden resmen bana bağıırıyordu.

Birkaç hafta önce Finn'i uzun sarı saçlı çok çekici bir kadınla arabaya binerken gördüm. Bana göre oldukça 'yakın ve kişisel' görünüyorlardı.

Glow'daki kadınlar tuvaletinde kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladığımda, sanki kirlenmiş gibi not defterini

kabaca kenara ittim. Finn'in arabasındaki, açıkça birlikte görül-mek istemediği belli olan kadın, flört ettiği kişi, emlakçı mıydı?

Geçen haftanın tüm acılarından sonra, Finn'in gizemli yoklu-ğu bu kadar bayağı olabilir miydi? Neredeyse her şeye sahipken, Finn ilişkimizi sabote mi etmişti? O iblisler onun geçmişindeydi, ya da bana defalarca öyle söylemişti. Ama şimdi, her zaman ora-da olup, onu tekrar alt etmek için bir kenarda bekleyip bekleme-diklerini merak ettim.

"Merhaba. Müdürü aramışsınız. Benimle mi konuşmak iste-miştiniz?"

İkinci kez açıklama yapmak için konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldım. Her şeyi ilk başta telefonu açan ta-mirciye anlatmıştım. Beni dinlemiş ve sanki gerçekten korkunç bir onarım hakkında bilgi verecekmiş gibi ağır bir şekilde nefes verdikten sonra da isteğimin "onu aşacağını" belirtmişti. Patro-nuyla daha fazla yol kat edebileceğimizi umuyordum.

Arama sebebimi duyduktan sonra sesi gerçekten pişman olmuş gibi çıksa da "Üzgünüm hanımefendi, ama istediğinizi yapabileceğimi sanmıyorum." Ama Foxton Garage'ın numara-sını ilk aramamla, talebime ince ayar yapmak için yetkili biriyle konuşmayı beklemek arasında geçen sürede ikna edici detayları düşünmek için yeteri kadar zamanım olmuştu.

"Müşterilerinizi koruma sorumluluğunuz olduğunu anlıyo-rum ve sizden herhangi bir hassas bilgi paylaşmanızı istemiyo-rum. Tek ihtiyacım olan birinin geçen cuma gecesinin güvenlik kamerası kayıtlarına bakması ve bana nişanlının arabasının benzin almak için gelip gelmediğini söylemesi. Marka, model ve kayıt numarasını verebilirim. Sadece orada olup olmadığını söylemeniz yeter."

Böyle özetlendiğinde kulağa çok basit geliyordu. Sadece mü-dürün de böyle düşünmesini umuyordum. Ne yazık ki, düşün-medi.

"Bu bir kişisel verileri koruma konusu değil, kaldı ki şimdi siz bundan bahsedince bu konunun da önemli olabileceği aklıma

geldi." Dudağımlı ısırdım, aklıma gelen tek iyi fikrin ters teptiğini gördüğüm için sinirlenmişim. "Demek istediğim, üzerlerine kaydetmeden önce kasetleri sadece bir hafta saklıyoruz. Bahsettiğin gecenin görüntülerinin hâlâ durup durmadığını bile bilmiyorum."

"Kontrol edebilir misiniz?" diye yalvardım.

Müdür o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, gerçekten yüzüme kapattığını sandım.

"Bakacağım," dedi sonunda, "ama bundan daha fazlasını vaat etmiyorum."

Teşekkürlerim o kadar coşkuluydu ki onu mu yoksa kendimi mi daha çok utandırdım bilmiyorum.

FINN

Şimdiden suyunun yarısını tüketmişti ama suyu kalsa bile, seninde sonunda kendinden geçecekti. Finn geçen her saatle birlikte düşüncelerinin keskinliğini yitirdiğini, daha beceriksiz hâle geldiğini hissedebiliyordu. Fikirler, bir kaleydoskoptaki görüntüler gibi, ulaşamayacağı bir yerde parçalanıyor ve bükülüyordu. Bunlar şiddetli dehidrasyonun ilk belirtileri olabilir mi, diye düşündü. Olması gereken durum hakkında yeterince şey biliyordu ve ardından gelebileceklerden korkuyordu.

Zihni onu oradan başka bir yere ve zamana döndürmeye çalışıyordu. Daha mutlu bir yere. Finn kaçınılmaz olarak vücudunun yakında orada kalmak için savaşmayı bırakabileceğini biliyordu.

Zayıf ve bitkin Finn sıkıntılı bir uykuya daldı ama çatlamış kargıların bir baskı hissi ve arabadaki diğer kötü kokuları gölgede bırakan sıcak bir pis kokuyla aniden uyandı. Bunun sadece başka bir korkunç halüsinasyon olmadığını anlaması biraz zaman aldı, göğsünde gerçekten bir şey vardı. Sıcak olan bir şey, hareket eden bir vücut ve keskin, kaşınan pençeler. Finn, görüşü keskinleşirken tiksintiyle çığlık attı ve şimdiye kadar karşılaştığı en büyük sıçanı yüzünün birkaç santim ötesinde gördü.

İşe yaramaz sağ kolu onu def edecek durumda değildi ama ürkmüş çığlığı yaratığın tutunduğu yerden hareket etmesini sağlamıştı. Korkunç bir an için fare yüzüne daha da yaklaştı ve o

anda sol kolunu kaldırıp muhtemelen yeni girmiş olduğu pence-
reden sıçanı kabaca geri fırlattı.

Sıçan cesurdu ve belki de açtı, çünkü ormana benzeyen yap-
raklar arasında anında kaybolmadı. Kocamandı, neredeyse evcil
bir kedi büyüklüğündeydi ve gözlerinde, burada kimin üstün
olduğunu anlamış gibi bilmiş bir bakış vardı. Ve üstün olan Finn
değildi.

"Git buradan!" Finn çığlık atarak kemirgene atacak bir şey
bulmak için çılgınca arabanın ayak boşluğunu aradı. İlk bakış-
ta önceden kalan boş bir yemek kabı dışında bir şey göremedi.
Parmakları Torino'nun bozuk kontağından sallanan anahtarlığa
dokunduğunda ayak boşluğuna geri uzanıyordu. Anahtarlık
ağırdı, sadece iki anahtar taşımak için gerçekten büyüktü ama
Gemma'yla birlikte geçirdikleri romantik bir hafta sonu tatilin-
den bir hatıraydı ve parlak pirinç levhaya otellerinin kazınmış
adını her gördüğünde içinden gülümsemek gelirdi. Ancak şim-
di, anahtarlığı kontakta alıp, bütün nefretiyle kemirgene fırla-
tırken gülmüyordu. Anahtarlar yoğun bitki örtüsünün derinlik-
lerinde kayboldu ve şükür ki sıçan da aynısını yaptı.

Finn, gittiğinden kesin emin olmak için kendini parçalanmış
yan cama yaklaştırdı ve inanılmayacak kadar uzun pembe bir
kuyruğu olan başka bir gri yaratık önünden geçtiğinde aniden
geri sıçradı. Ve sonra bir tane daha. Derenin gölgeli çalılıklarının
derinliklerindeydi ve burası farelerin bölgesiydi. Ama doğruyu
söylemek gerekirse, arabanın yanından geçen yaratıkların hiç-
biri onunla ilgilenmiyor gibiydi. Bu yerden olabildiğince çabuk
uzaklaşmaya çok daha istekli görünüyorlardı.

Finn korkmuş kemirgenleri ve ilk başta tanımlayamadığı
gürleyen gök gürültüsünün sesini hemen eşleştiremedi. Rüzgâr
arabayı çevreleyen yaprakları hışırdattı ve Gran Torino'nun ka-
portasına bir şeyler ürkütücü bir güçle vurmaya başladı. Yüzü-
nü çevirdi ve sürücü koltuğunun derisinde biraz önce kesinlikle
orada olmayan bir şey hissetti. Keşfetmek için elini yanağına kal-
dırdı. Nemliydi. Ve aniden her şey anlam kazandı: gök gürültü-
sü, kaçan fareler ve arabanın metal aksamındaki tuhaf çınlama
sesi. Yağmur yağıyordu. Hayır, bundan daha fazlasıydı, sağanak

yağmur başlamıştı ve akan suların bir kısmı yapraklara nüfuz etmeyi ve kanalın dibine ulaşmayı başarıyordu.

Kolunu kırık pencereden yoğun çalılıklara doğru uzatırken elde ettiği yeni kesikleri ve sıyrıkları neredeyse hiç umursamadı. Herhangi bir hata felakete yol açacağı için Finn dikkatlice dikenli yaprakların arasında bir boşluk buldu ve yemek kabını içine sıkıştırdı. Hemen boş kabın dibine çarpan bir yağmur damlasının tatmin edici sesiyle ödüllendirildi. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Umudunu kaybetmemesi gerektiğine dair bir işaret için çaresizce bekliyordu ve işte işaret gelmişti.

Yağmur onu kurtaracaktı.

Mutfağında asılı duran retro saat genelde bir metronom gibi tik tak yapar, ama bugün sanki uzaktan gürleyen gök gürültüsüyle düet yapıyor gibiydi. Önceki gece yağan yağmur, neredeyse kutsal kitaplardan fırlamış gibiydi, ama Edna Fırtınası'nın sonunu hâlâ görmemişiz gibi görünüyordu. Bunaltıcı neme rağmen uzandım ve sürme pencereyi kapattım. Fırtınalara sevimli isimler vermenin onları insancılaştıracağını kim düşündüyse, meseleyi tamamen yanlış anlamıştı. Edna tüm hiddetiyle yolları su bastırmış ve nehirleri patlatmıştı ve henüz yapacakları da bitmemiş gibiydi.

Zamanımı kırık tabakları toplayarak ve hiçbirini içmediğim iki fincan kahve yaparak geçirdim. Ayrıca, dama tahtası şeklindeki mutfak karolarımın üzerinde tıpkı hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi, huzursuz bir şekilde defalarca kez yürüdüm.

Dejavu duygusuyla çekmecedен Mantar Kır Evi evraklarını bir kez daha çıkardım. Elimi içine kaydırmamla dosyanın arasından fırlamış bir kâğıdın başparmağıma bir kesik atması bir oldu. Bir yandan küfrederken bir yandan da elimi kesen kâğıda takılı kartviziti çıkardım. Ortada gösterişli bir yazıyla işlenmiş ismin üzerine küçük bir kan damlası düşmüştü. Kanı temizlememle isim ortaya çıktı. Amelia Holmwood. Adını ve onunla ilgili hemen hemen her şeyi unuttuğumu sanıyordum ama anılar şimdi sanki bir seansta çağrılmış gibi geri geliyordu.

Emlakçı ofisine yaptığımız ilk ziyaretten sonra Finn'in arabasına geri dönerken ortak ev sahibi olma ihtimalinin heyecanıyla başımızı ne tür bir belaya soktuğumuzu düşünerek gülüyorduk.

Biraz önce ayrıldığımız binaya doğru başımla işaret ederek, "Sanırım orada başka bir fetih daha yapmış olabilirsin." dedim.

Şaşkın bir ifadeyle bana döndü.

"Yok canım? Kim?"

Buruk bir ifadeyle gülümsedim. O öğleden sonra emlakçı ofisinde sadece iki çalışan vardı; biri boğuk sesli ve Disney prensesi gözlü güzel sarışındı, diğeri ise altmışlarının sonlarındaki gözlüklü, kır saçlı sekreterdi. Dürüst olmak gerekirse Finn, yaş engellerini zahmetsizce aşan bir çekiciliğe sahipti, yani her ikisi de olabiliirdi.

"Genç, güzel olan." diye yanıtladım.

Finn hafifçe omuz silkti. "Fark etmedim." Ve gözlerinden gerçekten öyle olmadığını anlayabiliyordum. Dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurmak için sürücü koltuğundan eğildi. "Gerçekten fark etmedim. Nereye gidersek gidelim, gözüm senden başka kimseyi görmüyor. Adı-her-ne-ise Hanım elbiselerini yırtsa ve ofiste çınlıplak koşsa bile ben yine de onunla ilgilenmezdim."

Bana olan sevgisini hissedebiliyordum, sanki soğuktan korunmak için omuzlarıma geçirdiğim bir palto gibiydi. "Seni bir de kıyafetsiz görseler bunu da yapacaklarından oldukça eminim." dedim dudaklarım seğirerek.

Biz uzaklaşırken Finn'in gürleyen kahkahası arabayı doldurmuştu.

Bu iyi bir hatıraydı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken benzin istasyonundan beklediğim arama geldi.

"İyi haberlerim var." diye başladı müdür, lafı uzatmadan.

Doğru yorumladığından çok da emin olamadığım anlaşılmaz bir sesle "Devam edin." diyebildim.

"O cuma gecesine ait CCTV kaseti hâlâ elimizde."

"Nişanlımın arabası benzin almak için uğramış mı?"

Müdür içini çekti. "Duymak istediğiniz şeyin bu olmadığını biliyorum, ama bu tür bir bilgiyi paylaşma konusunda gerçekten rahat değilim." dedi.

Sanki bir yumruk yemiş gibi kendimi mutfak dolaplarına dayadım.

"Açıkçası, eğer polis kaseti izlemek isterse, onlara seve seve teslim ederim. Bu arada, başına bir şey gelmemesi için onu kilit altına aldım."

Gözlerimden hayal kırıklığı yaşları akıyordu ama gazetecilikte kimliği ve kişisel verileri koruyan yasaları anlayacak kadar uzun süre çalışmışım. Bu adamı, paylaşmaktan çekindiği bilgileri ifşa etmeye zorlamak, yapmaya hazır olduğumdan daha çok alçalma olurdu.

Müdür, "Size yardım edemediğim için üzgünüm." dedi, şimdi yavaş konuşuyordu, sesi bilinçli ve dikkatliydi, sanki önündeki bir metinden okuyormuş gibiydi. "Ve size bir şey daha söyleyeceğim. Geçen cuma akşam vardiyasında çalışmadığım için çok üzgünüm, çünkü eskiden *Starsky ve Hutch*'ın büyük bir hayranıydım."

Gökyüzü morarmış bir çürük renginde kararmıştı. Yağmur topçu ateşi hızıyla yere çarpıyordu. Mutfak penceresinden, aşağıdaki sokakta saklanmak için koşuşturan insanlar gördüm. Başlarının üstünde ceketler, çantalar ve evrak çantalarıyla koşuyorlardı, ancak kuru kalma girişimleri boşunaydı. Bu, adamı anında sıırıslıkla eden türden bir yağmurdur.

Sağanak yağmura rağmen, ne kadar kısa ömürlü olursa olsun, sıcaklıktaki ani düşüşün tadını çıkararak pencereyi açtım. Mutfak penceresinin alçak, derin bir pervazı vardı ve pencereye sırtım dışarıya dönük olarak tünedim. Yağmurun tişörtümü ıslattığını hissedebiliyordum ama ondan kaçmak için hiçbir hamle yapmadım. Havada o anki ruh hâlime uyan vahşi ve ilkel bir şey vardı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. İstasyonun müdürü, Finn'in düğünümüzden önceki gece Foxton bölgesinde olduğunu gizlice onaylamadan önce bile biliyordum. Klasörü masamdan çekmemin nedeni buydu.

Ellerime baktım; birinde telefonum, diğesinde Amelia Holmwood'un kartviziti vardı. Rakamların bulanıklaşıp dans etmesine yetecek kadar uzun bir süre cep telefonu numarasına baktım. Üstümdeki açık camdan yağmur süzülüyordu. Birkaç cesur damla, ince siyah tişörtümün arkasındaki boşluğu buldu ve omurgamdan aşağı indi, ama titrememin nedeni bu değildi. Bir yanım kartviziti sembolik, konfeti boyutunda parçalara ayırmak istedi. Ama beynimin daha akli başında olan kısmı bana böyle

bir şey yapmamamı tavsiye etti. Ya bütün hafta boyunca sordugum sorunun cevabını biliyorsa? Bu kadın Finn'in nerede olduğunu biliyor olabilir miydi?

Ve 'O benimle' cevabının kalbimi sonsuza kadar paramparça edeceğini bile bile ona sorma cesaretini bulabilir miydim?

Bunu yapabilirsin, diye fısıldadı kafamdaki ses.

Dudağım titriyordu. Acıtacak kadar sert bir şekilde dudağımı ısırırdım. Yapmak üzere olduğum telefon görüşmesi karanlıkta rastgele bir çekim değildi. Bunun doğru olduğunu nasıl ve neden bildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama işte oradaydı. Buna gazetecilik içgüdüğü veya saf kadınsı sezgi deyin. Her ikisi de geçmişte bana iyi hizmet etmişti ve numarayı tuşlamaya başladığımda bu düşünceye tutundum. *Bir uçağın açık kapısında dururken birisi sana 'Atla!' diye bağırdığında da insanın içinde böyle bir his olmalı, diye düşündüm. Yapabileceğin tek şey paraşütünün doğru açılıp seni kurtaracağına güvenmek.*

Açılmadan önce dört kez çaldı.

"Merhaba." Sesi alçaktı ve genizden geliyordu, tam olarak hatırladığım gibiydi. Karşılaştırılmam gerekirse, benim sesim onunkinin yanında fakir bir adamın Mickey Mouse taklidi yapması sayılırdı.

O olduğunu bilsem de dünyadaki her şey değişmeden önce kendime birkaç saniye daha kazandırmaya çalıştım. "Amelia Holmwood?"

"Buyurun, benim."

Sanki gerçek şimdi bile benden kaçmaya çalışabilirmiş gibi hızlı nefes alıyordum. "Beni hatırlayacağınızdan emin değilim..." Sözlerimi dikkatle seçerek başladım. Adımı tanımazsa, bunun gerçekten korkunç bir yanlış anlama olması ihtimali vardı.

"Benim adım Gemma Fletcher."

Nefesi kesildi ve o da nefesini tutmuyorsa, bunun sadece şoktan olduğunu varsayabilirdim. Bu kötüydü. Çok kötü.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" Sorudan çok bir ifadeydi, çünkü zaten bildiğini biliyordum.

"Evet, elbette." diye yanıtladı, yavaşça konuşarak ve her kelimeyi özellikle vurgulayarak. Neredeyse kafasının içinde dönen

tekerleklerin sesini duyabiliyordum. Kaybettiğim birçok şey olabiliirdi ama sürpriz unsuru tamamen bana aitti.

Amelia, "Sizden haber almak beni biraz şaşırttı." dedi.

Eminim öyledir, diye acı acı düşündüm.

"Henüz söyleyeceğini düşünmemiştim. Birkaç hafta daha bekleyeceğini sanıyordum."

Suikastçının bıçağı doğrudan bana kaydı. "O derken Finn'i mi kastediyorsunuz?"

Sonra güldü, sanki gerçekten komik bir şey söylemişim gibi. "Evet, tabii ki Finn'i kastediyorum. Sararım bu sizin için büyük bir şoktu."

Bu kadın gerçek miydi? Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyordu?

"Bunu ifade etmenin bir yolu da bu." Sesimden buz sarkıtları sarkıyor gibiydi ama o fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Hat ne kadar da berrak. Beni dünyanın diğer tarafından aradığını bilmesem asla tahmin edemezdim." Sözlerini duydum, anlamlarını anladım ama kesinlikle benim için anlamı yoktu. "En ufak bir gecikme bile yok, ne ilginç değil mi? Hep sesin gecikmeli geleceğini hayal ederdim. Finn de yanında mı?"

Bu soru benim sorumdu. "Muhtemelen ona söylemem gereken birkaç şey var. Elektrikçiler bugün geldi, bu iyi haber, ama korkarım ay sonuna kadar internetiniz olmayacak"

Çehov oyununun ortasında bir sahneye itilmiş gibi hissettim. Senaryoyu incelememişim ve bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum."

"Mantar Kır Evi." dedi Amelia Holmwood, sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi.

"Mantar Kır Evi'nin bununla ne ilgisi var?"

Hatta uzun bir sessizlik oldu. "Kahretsin." dedi Amelia. "Ne salağım... Her şeyi mahvettim, değil mi? Sana henüz söylemedi, değil mi?"

"Bana neyi söylemedi?"

"Evin satışını ve yeni sahibini."

"Bunun neden benimle bir ilgisi olsun ki?"

"Çünkü evin yeni sahibi sensin." dedi Amelia, gozyaşlarına yakın bir sesle. "Ev sizin adınıza. Finn bunu sizin için sürpriz

bir düğün hediyesi olarak aldı ve balayından döndüğünde sana anahtarları verecekti, ama ben şimdi boşboğazlık ettim ve her şeyi mahvettim.”

Oturmuyor olsaydım, bacaklarımın beni dik tutabileceğinden şüpheliydim. Bu kadar bilginin ağırlığı beni eziyor gibiydi.

“Finn evi satın mı aldı?”

“Evet. Düğününüzden hemen önce satışı tamamladık.”

Sonunda Amelia’nın dünyasını sarsacak bilgiler verme sırası bendeydi. “Ama düğün olmadı. Finn hiç gelmedi. Son altı gündür kayıp.”

On dakikalık hızlı açıklamaların ardından hangimizin daha çok şoke olduğunu anlamak hâlâ zordu.

“Bugün oraya elektrikçilerin eve girmesi için kapıyı açmaya gittiğimde bir şeylerin garip olduğunu düşündüm. Finn benimle çeşitli ustalara nezaret etmem için düzenlemeler yapmıştı, böylece siz dönene kadar her şey mükemmel olacaktı. Her neyse, siz balayına çıkmadan önce evin anahtarlarını Finn’in alması için anahtar kutusuna bırakmıştım. Ama bugün kutuyu kontrol ettiğimde hâlâ oradaydılar.”

“Bu gerçekten önemli.” dedim gereksiz yere çünkü Amelia’nın şimdiye kadar bunu kendi başına çözdüğünden oldukça emindim. “Evde Finn’in orada olduğuna dair herhangi bir işaret var mıydı?”

“Hayır.” diye yanıtladı, Müfettiş Graham bu soruyu kendisine çok yakında tekrar sorduğunda hâlâ öyle olacağını umduğum şekilde vurgulayarak.

“Araba yolu yeniden yapılıyor ve şu anda gerçekten çamurlu. Ne zaman bir araba gelse çalkalanıyor, ama şimdi düşününce, geçen hafta arabayla giderken gördüğüm tek lastik izi benim ve elektrikçininkiydi. Size nerede olduğunu söyleyemem, ama Finn’in kulübeye geldiğini hiç sanmıyorum.”

Cok hızlı konuşuyordum. Her kelimem diğerini kovalıyordu ve hiç durmuyordum, sanki nefes almak artık isteğe bağlıydı ve ben de bunu yapmamaya karar vermiştim.

"Yavaşlayın, Bayan Fletcher, Gemma," diye yalvardı Müfettiş Graham. Bunu yapmamı benden dördüncü kez istiyordu. Çok ihtiyaç duyduğum bir havayı içime çektim ve kendimi sessiz olmaya zorladım. "Tamam, benzin istasyonunun müdürünün dediğine geri dönebilir misin?"

Nefesim sabırsızdı. Telefonda geçirdiğimiz her dakika, her saniye Finn'i aramak için harcanabilecek süreden çalışıyordu. Ama sinirimi bozmak için doğru zaman değildi, şimdi değil, sonunda bir şeyler yapılacaktı gibi göründüğünde. Memurun her sorusunu yanıtlarken gerçek bir çabayla kendimi yavaş ve anlaşılır bir şekilde konuşmaya zorladım.

"Yeterli mi?" Kaleminin kâğıdı çizirken çıkardığı tatmin edici sesin üzerine konuşarak endişeyle sordum. Ben konuşurken o notlar alıyordu. Seslere bakılırsa, pek çok not almış olmalıydı.

"Çok değil..." diye söze başladı Müfettiş Graham. Dehşete düşmüş nefesim umutlarımı tırpan gibi kesip attı. "Ama işleri başlatmak için yeterli. İyi iş çıkardın, Gemma. Bana şimdi üzerinde çalışabileceğim bir şey verdin."

Çok rahatladım ama bu sefer de döktüğüm sevinç gözyaşları gözlerimi yaktı. "Peki, bundan sonra ne yapacağız? Sıradaki hamle ne?" Bir başka büyük gök gürültüsü daha gürlediğinde endişeyle gökyüzüne baktım.

Müfettiş Graham araya girmeme fırsat vermeden, "Birlikte, hiçbir şey." dedi. "Ama telefonu kapatır kapatmaz, işleri harekete geçirmeye başlayacağım. Bunlar için prosedürlerimiz ve protokollerimiz var."

"Protokoller mi...?"

Eminim ikimiz de sesimdeki hayal kırıklığını fark ettik. Bu konuda bana ders vermeye çalışmadı ve ben de kesinlikle özür dilemedim.

"Önce, onlardan öğrenebileceğimiz başka bir şey olup olmadığını görmek için benzin istasyonu ve emlakçıyla iletişime geçeceğiz. Ayrıca güvenlik kamerası görüntülerini de inceleyeceğiz. Benzin istasyonunda faydalı bir şeyler görmüş olabilecek başka müşteriler de olabilir."

"Bu kadar mı? Orada fiziksel olarak onu aramanız gerekmiyor mu? Kapıları çalmak ya da bir basın toplantısı düzenlemek gibi şeyler?" Kimse işini nasıl yapacağını söylenmesinden hoşlanmaz ama ben umursamanın ötesindeydim. Bir polis memuruna kaba davranmak ceza gerektiren bir suçsa, beni bunun için tutuklamaları gerekirdi.

"Biraz yavaşlasan mı, ne dersin, Gemma?" Görünüşe göre, bir yerlerde, "Bayan Fletcher" ismini kullanma kalıcı olarak bırakılmıştı. "Çok şey yapacağım. Ama kesinlikle yapmak istemediğim bir şey var. Kendini dedektif yerine koyup onu kendin bulmaya çalışman konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Kayıp olan eşiniz olsaydı, bunu yapmaz mıydınız?"

"Bu farklı. Ben bir polis memuruyum."

"Ve Finn'in ortadan kaybolmasıyla ilgili yanlış bir şeyler olduğuna gerçekten inanan tek kişi de benim. Bir şey yapmam lazımdır."

"Senden yapmanı istediğim tek bir şey var: evde kal ve işimizi yapmamıza izin ver."

"Son altı gündür yaptığınız gibi, demek istiyorsun." Sözlerim artık bir kılıç gibiydi ve artık onları kullanmaktan da çekinecek değildim.

"Geçen hafta ne kadar hüsrana uğradığını biliyorum. Ama şimdi suçlu armanın zamanı değil. Şimdi nişanlı bulma

zamanı. Bölgeye bir devriye arabası göndereceğim ve onlardan Bay Douglas'ın o gece gitmesi muhtemel yoldan gitmelerini isteyeceğim." Durdu ve bir sonraki isteğini ifade etmenin doğru yolunu aradığını neredeyse duyabiliyordum. "Ve telefonunu elinin altında tutacağına ve bizden haber bekleyeceğine söz vermeni istiyorum."

Ağzım bir Japon balığı gibi sessiz bir protestoyla açılıp kapandı. Uysal bir şekilde evimde kalmamı istemenin gerçekten makul bir istek olduğunu mu düşünüyordu?

"Bu fırtına, memurlarımın işini zaten yeteri kadar zorlaştıracak. Tüm çabalarımızı ve kaynaklarımızı Finn'i bulmaya yönlendirmeyi tercih ederim."

Bravo, mükemmel, ne kadar da zekice, diye alaycı bir hayranlıkla düşündüm. Yapmak isteyeceğim son şeyin aramayı engellemek olduğunu zaten biliyor olmalıydı.

"Peki. Telefonumun başında kalacağım." diye söz verdim.

Polis prosedürü hakkında çok fazla şey ama kadınlar hakkında çok az şey bilen Müfettiş Graham, "Güzel," dedi. "Yeni bir haber alır almaz tekrar iletişime geçeceğim."

Yatak odama doğru koşarken ve gardiroya bir mont ve bir çift su geçirmez bot alırken parmağım hâlâ aramayı sonlandıran simgedeydi. Mantar Kır Evi, normal hava koşullarında iki saatlik sürüş mesafesindeydi. Şansım yaver giderse öğleden sonra oraya varabilirdim. Devriye arabasının aramaya benzin istasyonundan başlayacağını varsaydım, bu yüzden benim rotanın karşı ucundan başlamam mantıklıydı.

Asansörü bırakıp merdivenlere yönelmeden önce parmaklarım asansörün çağrı düğmesinin yanında sabırsızca volta atıyordu. Bir haftalık hareketsizlikten sonra, aniden hareket etme ihtiyacı hissettim. Belki de uğursuz hava koşulları veya Edna Fırtınası'nın gizli gücüydü, ama sanki zaman hızla tükeniyormuş gibi hissediyordum.

Henüz bir kat inmiştim ki aniden durdum. Unuttuğum bir şey vardı. Mırıldanarak hafifçe küfretmeden ve arkamı dönmenden önce, değerli birkaç saniyemi daha harcayarak, beton merdivenlere doğru baktım ve sonra az önce indiğim merdivenlerden hızla yukarı çıktım.

Eve hissimle girdim, kapıyı açık bıraktım ve doğruca yatak odasına gittim, buradan geri gelmemeye neden olan eşyayı kaptım ve montumun iç cebine koydum.

Daha önce yüzlerce kez yağmurda araba kullanmış olmalıyım ama böyle bir fırtınada hiç kullanmamıştım. Silecekler tam hızdayken bile ön camı neredeyse hiç temizlemiyordu. Sabah boyunca, hava tahmincileri insanları yolculukları hayati önem taşımadıkça yollardan uzak durmaları konusunda uyarmıştı. Son altı gündür kayıp olan nişanımı arıyordum, bana kalırsa bu kesinlikle hayati önem taşıyordu.

Bana söylenen şeyin tam tersini yapmaktan zerre suçluluk duymuyordum. Yan koltuktaki cep telefonuma bakarken Müfettiş Graham'e kafamın içinde, "Telefonum yakınlımda." dedim.

Bu müzik çalınacak türden bir yolculuk değildi, bu yüzden arabayı haber kanalı açıkken sürdüm, şiddetli yağmurun ve lastiklerimin altındaki sürekli püsküren suyun sesini bastırabilmek için sesini oldukça açmıştım. Sık sık yapılan fırtına güncellemeleri cesaret verici olmaktan uzaktı. Birçok alan sular altında kalmıştı, bazı yollar tamamen kapanmıştı. Elektrik hatları rüzgâr tarafından yıkılmıştı ve yüzlerce kasaba elektriksiz kalmıştı. San-ki kıyamet kopmuştu. Edna Fırtınası tarih kitaplarına geçecekti.

Sileceklerin, camda ancak üçgen şeklinde açabildiği boşluklardan yola dikkatle bakarak ve kambur bir şekilde direksiyona eğilerek arabayı sürdüm. Üzerimdeki mont araba sürmek için çok sert ve rahatsızdı, ama kenara çekip çıkartmanın bana mal olacağı bir iki dakikayı bile boşa harcamak istemedim. Zaman bugün ya düşmanım ya da dostum olacaktı, bunu biliyordum ve hangisi olduğunu bilmemek canımı sıkıyordu.

FINN

Daha önce de şiddetli sağanaklar görmüştü –Avustralya sağanaklarıyla meşhurdur– ama bu fırtına başka bir şeydi. Yağmur saatlerdir yağıyordu ve duracağına dair hiçbir işaret yoktu. Kaba yavaşça, damla damla toplanan suyun rahatlatıcı sesini dinlerken gözlerini kapatıp *Tanrı'ya şükür*, diye düşündü. Yağmur suyunun yoğun çalılıklardan süzülmesi çok uzun sürmüştü, ama sonunda kap dolmuştu. Sessizce kendini tebrik ederek kabı dikkatlice arabaya geri çekti. Parlak bir fikirdi ve bunu hemen ardından gelen aptalca bir fikir takip etti. Midesinin bir dikişte bu kadar büyük miktarda suyla asla baş edemeyeceğini bilmeliydi. Vücudu tüy yumağıyla oynayan bir kedi gibi kıvranmış ve suyu çıkarmak zorunda kalmıştı.

Finn bir denizci gibi küfrederek, süreci yeniden başlatmak için kabı tekrar dikenli çalılıklar arasına itti. Gözleri kapanmıştı ve yine artık yeni normal hâline gelen yarı uyku ve bilinçsizlik arasındaki garip duruma sürüklenmişti.

Rüyası gerçek gibiydi. Bir kumsalda idi, Bondi, belki, ama orayı hiç bu kadar boş görmemişti. Kolunun altında bir sörf tahtasıyla denize koşup kürek çekiyordu. Her şey o kadar gerçek geliyordu ki: sırtında güneşin sıcaklığını, tahtanın göğsüne yapıştığı yerdeki balmumunun kokusunu, altındaki suyun yumuşak sesini, hepsini gerçekten hissediyor gibiydi. Kusursuz dalgayı bekledi ve geldiğinde ayağa fırladı, dalga onu kıyıya taşıdı, arkasında yükselen kükreyişinin yankısını duyuyordu.

Finn'in gözleri açıldı ve bir an için rüya ile gerçek arasındaki çizgi bulanık kaldı, çünkü hâlâ gürleyen dalgayı duyabiliyor, yüzüne sıçrayan su zerreciklerini hissedebiliyordu. Tam zamanında, ona doğru gürleyen bir fırtına dalgasının kâbusuna tanık olmak için başını çevirdi. Çatlak arka cam böyle bir minyatür tsunamiye dayanamazdı. Cam parçalanarak patladı ve kirli, enkazla dolu sel suları arabayı doldurdu.

Sular gelmeye devam etti ve Finn, artık hiç kalmadığını düşündüğü gücünü tekrar toplayarak kendini yükselen sudan uzaklaştırmak için mücadele etti. Kendisini oraya saplayan metale karşı çekerken artan bacağındaki ağırı, bildiği hiçbir acıya benzemiyordu. Kocaman gri noktalar görüşünü bulandırdı, ama onları yok etmek için başını salladı. Şimdi bilincini kaybederse *oyun* gerçekten biterdi.

Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından, sel nihayet yavaşladı. Kanal yaklaşık bir metre suyla doluydu ve artık arabaya dolmamasına rağmen hâlâ çok ciddi bir tehdit oluşturunuyordu. Yan koltuk neredeyse suya batmıştı. Arabası ters yönden dereye girmiş olsaydı, su altında olan taraf yolcu tarafı değil, sürücü tarafı olurdu. Şimdi bile su yüzünün sadece 20-30 santim altındaydı. Ve yağmur hâlâ yağıyordu. Sağanak hâlinde. Çok yakında durmazsa, arabanın içindeki su seviyesi daha da yükselecekti.

Yağmur onu öldürecekti.

Muhtemelen yıllarca kabuslarıma girecek olan üç saatlik sürüşten sonra, sonunda Mantar Kır Evi'ne sadece kırk beş dakikalık mesafedeydim. İki kez başka yola yönlendirildim, fırtınada uçan bir tekerlekli çöp kovasıyla çarpışmaktan kıl payı kurtuldum ve Edna'nın şiddetle ağaçlardan kopardığı çok sayıda dalı aşmak için yolda slalom yapmak zorunda kaldım.

Bir "Polis: Yol Kapalı" bariyeri yolumu kapatmadan önce son düzlüğe varmıştım. *Google Haritalar* bana yeni bir rota çizerken ben ön camdan barikata baktım. Yağmurda her şey çok farklı görünse de bunun on iki ay önce kulübeyi ilk keşfettiğimiz gün Finn'le benim seyahat ettiğimiz yolun aynısı olduğundan oldukça emindim.

Telefonumun benim için bulduğu rota, yolculuğuma fazladan bir yarım saat daha ekleyecek ve beni çok uzak köylerden ve kırsal alanlardan geçirecekti. Hayal kırıklığıyla iç çektim ve Trafik Kanunu'nun yapmamanızı söylediği en az üç kuralı görmezden gelerek barikatın yanından yola devam ettim.

Nehir geçidini gösteren tabela beni yavaşlamaya zorladı. Hâlâ dümdüz devam etmem gerektiğini savunan telefonuma baktım. "Gerçekten mi?" diye sordum. Cevap vermemesini onaylamak olarak algıladım.

On yedi yaşımdayken babam bana araba kullanmayı öğretirken derin sulardan asla geçmemem konusunda beni sertçe uyarılmıştı. Arabamı geçidin önünde durdurduğumda bunu

hatırladım. Zaten sadece bir aptalın ilerlemeye karar vereceği bir seviyede olduğunu bilmek için akan suyun yanındaki seviye göstergesine ihtiyacım yoktu. Yazın muhtemelen içinde sadece bir su birikintisi olan geçit, bugün daha çok bir nehre benziyordu. Hızlı ve derinden akıyordu. Tehlikeliydi. Ayrıca Mantar Kır Evi'ne giden tek olası yolum buydu.

Direksiyonumu, imkânsız derecede yüksek bir sıçrama yapmaya teşvik ettiğim bir atmış gibi okşadım.

Babamın on yedi yaşındaki bana, "Derin sulardan geçmek zorunda kalırsan, yavaş ve sabit hızla git." dediğini duyabiliyordum.

"Yavaş ve sabit hızla." diye mırıldandım, el frenini indirip adım adım suya girerken.

“Finn. Finn, uyan. Gözlerini aç.”

Finn sarsıldı. Tekrar kendinden geçmişti ve bu sırada su yüzüne birkaç santim daha yaklaşmıştı. Yolcu koltuğu artık tamamen su altındaydı.

“Finn.”

Ses tekrar geldi. Sesin kaynağını aradı. Arabanın arka koltuğundan geliyordu. Yavaşça döndü, gözyaşları şimdiden altındaki suya sessizce damlıyordu. Yüzünü görmeyeli, sesini duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Merhaba, evlat.”

Şaşırtıcı bir şekilde babası daha yaşlı görünmüyordu. Onunla Finn arasında hemen hemen fark edilebilir bir yaş farkı yoktu. Finn’in kafası karışmış bilinçaltı, yirmi yedi yılın babasının görünüşüne neler yapabileceğini hayal bile edememişti.

“Baba.” Yapabileceği tek şey buydu. Finn’in boğazı kilitlenmişti ve bu adamın önünde gerçekten yıkılmak istemiyordu, sadece hayal gücünün bir ürünü olsa bile. Bu hâldeyken bile babasının onunla gurur duymasını istiyordu.

“Seninle her zaman gurur duyacağım.” dedi arka koltukta ki adam, sanki Finn’in ne düşündüğünü bilerek. Elini Finn’in omzuna koydu ve bu o kadar inanılmayacak kadar gerçek hissettirdi ki ağzından kaçan ıstırap dolu sese engel olamadı. Bu kadar canlı bir illüzyon gördüğüne göre sona mı yaklaşmıştı? Beynindeki başarısız sinapslar ve nöronlar, babasına gerçek

hayatta asla söyleme şansı bulamadığı şeyleri söylemesi için ona son bir fırsat mı veriyordu?

"Hepsi benim hatamdı." dedi Finn, aceleyle.

Bir kez daha babası söze girdi.

"Saçmalama." Finn bunun gerçekten bir halüsinasyon olduğuna dair daha fazla ispata ihtiyaç duyuyorduyorsa, en büyük ispat şimdi elindeydi. Babası hiçbir zaman böyle konuşmazdı. "Olan şey bir kazaydı. Korkunç, kaçınılmaz bir kaza. Tıpkı şimdi olan gibi."

Finn başını salladı. Bunu yaparken suyun yükseldiğini fark etti.

"Daha cesur olmalıydım. Herkes söylediğinde atlamalıydım. O zaman asla içeri girmezdin ve annem de peşinden gelmezdi."

Eli omzundaydı ve hafifçe sıkıyordu. "Beni dinle oğlum. Sana ulaşmaya çalışmamı hiçbir şey ve hiç kimse durduramazdı. Elli itfaiyeci bile beni durduramazdı. Sen benim oğlumsun. Elbette seni kurtarmaya çalışacaktım. Bir gün kendi çocukların olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın."

Finn, sel sularının altında hızla kaybolan enkaza baktı. "Bunun benim için pek de mümkün olduğunu sanmıyorum." Gülmek ve hıçkırık arası bir ses çıkardı. "Her zaman bir ailem olmazsa, bana bir şey olursa çocuğum yalnız kalmaz diye düşündüm. Ama kim hayatını böyle yaşayabilir ki? Geleceğini benimle paylaşmak, çocuklarımin annesi olmak isteyen inanılmaz kadını buldum ve sonunda benim de istediğimin bu olduğunu anladım." Sesi çatlamaya başladı. "Bu sefer atlayacak cesareti buldum. Ama ona söylemek için çok bekledim ve şimdi tek başına bırakacağım kişi *Gemma* olacak gibi görünüyor."

"Bu kadar emin olma. Dayan oğlum. Uğruna yaşanacak çok şey ve seni bekleyen çok özel biri var."

"Keşke onu tanısaydın baba. Sen onu çok severdin -onu sevmemek zaten imkânsız."

Babası hiçbir şey söylemedi. İnsanüstü bir çabayla Finn kendini yukarı çekmek ve arabanın arkasına bakmak için emniyet kemerine asıldı. Boştu.

Su önce sağ kulağını buldu ve neredeyse okşarcasına gıdıkladı. Başını uzaklaştırmak için çevirdi, böylece su ensesine geldi. Su bir hırsız gibi yavaşça sürünerek kulaklarını kapatmaya ve tüm sesleri çalmaya çalışıyordu. Gözlerini kapadı. Boğulmanın ölmek için huzurlu bir yol olduğu söylenirdi. Finn, öğrenmesinin çok uzun sürmeyeceğini tahmin etti.

Sözcüklerin zamanı dolduğunda, Finn'in son sözcükleri olmasını istediği sadece üç kelime vardı: "Seni seviyorum, Gemma."

Araba titreyerek akla gelebilecek en kötü yerde durdu. Geçidin tam ortasında. Panik içinde aşağı bakarak, gösterge panelimdeki her ışığın yandığını gördüm. Noel ağacı gibi aydınlanmıştı. Araba durmuştu, bu çok belliydi. Ama motora su mu girmişti? Arabalar konusunda pek uzman değildim ama eğer öyleyse, bunun bugünkü yolculuğumun sonu olacağının farkında olacak kadar biliyordum.

Koltuğumda arkama yaslandım ve ön camdan baktım. Yakınlarda yardım için bağırarak ev yoktu ve kesinlikle geçitten geçerek işlerini şansa bırakacak kadar aptal olan başka araba da yoktu.

Hızlı akan suyun çarptığı araba endişe verecek şekilde sallanıyordu. Henüz sürücü kapısının seviyesine ulaşacak kadar derin değildi, ama yağmur böyle yağmaya devam ederse, yakında olacaktı.

Dudağımı ısırdım ve kontağa uzandım. Müfettiş Graham'ın en büyük korkusunun, *çözümün değil, sorunun bir parçası olmamanın* gerçek olmasından önce muhtemelen tek şansım vardı.

"Lütfen çalış." diye arabama ya da nişanlısı kayıp talihsiz sürücülerin koruyucu azizi her kimse ona yalvardım. Birkaç hırıltı ve homurtudan sonra arabamın motoru verdiğim kötü karar için beni affetmeye karar verip hayata döndüğünde neredeyse ağlayacaktım. Babamın "yavaş ve sabit hızla" tavsiyesini unutarak gaza sertçe bastım ve film çekiminlerindeki bir dublör gibi

geçitten fırladım. Şansıma inanamıyordum, bir elim direksiyonda, diğeri de akması durduramayan saf rahatlama gözyaşlarımı silmekle meşgul olarak arabayı ileri sürdüm.

Amelia Holmwood, Mantar Kır Evi'nde çalışmak üzere çeşitli ustalar tutulduğundan bahsetmişti, ancak hava koşulları yüzünden bugün hiçbirisi orada değildi.

Çamurla kaplı giriş yoluna bir göz attım ve şansımı zorlamaya karar verdim. Geçitten kurtulmuştum ama çamurlu yol pek bağışlayıcı olmayabilirdi. Dörtlülere yaktım ve arabamı yolda bıraktım. Şiddetli yağmurda bile kulübenin çok daha güzel görüldüğünü görebiliyordum. Ön kapı şimdi parlak kiraz kırmızısıydı ve pencere çerçevelerinin hepsi yeni boyanmış gibi görünüyordu. Bataklığa dönmüş giriş yolunun yanından geçtim ama ön bahçeyi de neredeyse aynı derecede su basmıştı. Attığım her adımda yerin çizmelerimin üzerinde aklıkla emildiğini hissedebiliyordum. Hızlıca yürüdüm, bir dizi gıcırtılı adımla ayaklarımı çamurdan kurtardım.

Bir anlığına emlakçının çimenlere çakılmış tabelasının yanında durdum. Uzandım ve parmak uçlarımı çaprazlamasına asılmış "Satıldı" etiketinin üzerinde gezdirdim. Başımı salladım, Finn'in yaptığı şeyin büyüklüğünü hâlâ kabul edemiyordum. Fikrini neden değiştirdiğini hâlâ bilmiyordum ama sabah buraya gelirken yaptığım yolculuk sırasında yapbozun eksik parçalarını yerine oturtabilmişim. Finn'in pasaportunu teslim etme konusundaki isteksizliği, ülkeden kaçmak için değildi. Artık, ev satın alırken kimlik kanıtı olarak buna ihtiyacı olduğunu anlıyordum. Ve ortak hesabımızdan eksik olan para, aslında her zaman tasarlandığı gibi, kulübenin depozitosu olarak kullanılmıştı. Ayrıca Finn'in kayıp eşyalarının ya bir yerlerde bir depoda ya da zaten bu evin içinde olduğuna bahse girmeye hazırdım. Benim evim. Yok, hayır, evrakların ne söylediği önemli değildi. Burası *bizim* evimizdi, bizim yuvamızdı ve hep öyle kalacaktı.

Amelia bana anahtar kutusunun şifresini vermişti ama eve girmek için hiçbir nedenim yoktu. Geçen hafta Mantar Kır Evi'nde, Finn'in içeride olmadığını anlamama yetecek kadar çok

insan vardı. Walter, kızının korktuğu gibi yaralanmış hâlde merdivenlerin altında yatmıyordu. Amelia'ya göre Walter, evini satın alma konusundaki fikrimizi değiştirdiğimiz için çok mutlu olmuş. Telefonda, Finn'le benim evi ne kadar sevdiğimizi anlayabildiğini söylemiş. Son cümlesini kurduktan sonra çılgın bir kahkaha da atmıştı. "Ayrıca karısının ona hayatına devam etmesinin zamanının geldiğini söylediğini söyledi."

Bir elimle montumun kapüşonunu kavrayarak rüzgâra ve eve doğru koştum. Ben alt kattaki her pencereden bakarken Edna şiddetle kıyafetlerimi dövüyor ve kırılmış dal ve yaprakları yüzüme fırlatıyordu. Ne aradığımdan emin değildim ama eğer bu Finn'in kaybolduğu gece orada olduğuna dair bir işaretse, öyle bir işaret yoktu. Gördüğüm merdivenler, naylon örtüler ve bir sürü boya kabıydı.

Finn burayı bizim için mükemmel hâle getirmeyi çok istemişti ve sonucu asla göremeyebileceği düşüncesi beni derinden yaraladı. Orada görülecek başka bir şey yoktu. Hayal kırıklığı içerisinde arabama geri koştum.

Finn'in benzin istasyonu ile ev arasında gizemli bir şekilde kaybolmasının çok az nedeni olabileceğini anladım. Uzaylılar tarafından kaçırılması gibi tamamen çılgın olan seçenekleri ortadan kaldırdığımda, geriye kalan her alternatif içimi korkuyla doldurdu. Hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin olmadan aralarında gidip geldim. Açıkçası, hepsi aynı derecede korkunçtu: araba kaçırma, adam kaçırma, soygun, hafıza kaybı. Her teoride boşluklar vardı ve yine de yağmurla kaplı şeridimde ilerlerken, çok daha mantıklı bir olasılığın zihnimde bir dayanak kazanmasına izin vermeyi reddettim.

Finn bir kaza yapmış olabilir miydi? İyi bir sürücüydü, benden çok daha iyiydi, tepkileri hızlıydı ve direksiyon başında asla aptalca riskler almazdı, ama yine de...

Sağanak yağış altında arabayı sürmeye devam ederken ileride bir tabela gördüm, ancak silecekler tam hızdayken bile okumak imkânsızdı. Camı açtım ve dışarı doğru eğildim ama rüzgârın bana bir tokat gibi çarpmasıyla hemen geri çekildim. Yağmur damlalarını gözlerimden kırıştıtarak tabelayı okudum.

Foxton sadece yedi mil uzaktaydı. Finn'in en son görüldüğü yere yedi mil kalmıştı. Gri bir kurdele makarası gibi uzaklarda kaybolan dar yolu incelerken göğsüm rahatsızca sıkıştı. Terk edilmiş gibiydi, zaten bu koşullarda insanların en çaresizi dışında kim olurdu ki?

Üzerimde şimşek çaktı ve gerçek olamayacağını düşünsem de yağmur daha da şiddetli yağmaya başladı. Buradan yedi mil ötede. Müfettiş Graham tarafından gönderilen bir polis devriye arabası bu tarafa doğru geliyor olmalıydı. Titredim ve pencereyi kapattım. Sanki Finn'i bulmak için bir yarış yapıyor gibiydik ve o bulunduğu sürece gerçekten polisin mi yoksa benim mi kazanacağı umurunda değildi.

Uzaklaşmaya başladığımda dikiz aynasından baktım, yol açık görünüyordu, ama alışkanlıktan ve babamın verdiği sürüş eğitimini düşünerek yan aynama da baktım. Arkamda kısa bir süreliğine parıldayan bir şey dikkatimi yoldan ayırdı. Uzaklaşmamı engellemeye yetmedi, ama beni rahatsız etmişti ve birkaç yüz metre daha gittikten sonra arabayı durdurdum. Koltuğumda dönüp omzumun üzerinden baktım. Arka silecekler öndekiler kadar etkili değildi ve gördüğümü sandığım şeyi bu mesafeden fark etmem imkânsızdı.

Muhtemelen hiçbir şey değildir. Işığın yol açtığı bir göz yanılması. Tek sıkıntı hiç güneş ışığı olmamasıydı. Ortam gri ve kasvetliydi ve orada bir şey vardı. Görmem gereken bir şey.

İyi koşullarda bile bu kadar dar bir yolda geri geri gitmeden önce tereddüt ederdim ve niyetim bugün de şansımı zorlamak değildi. Dörtlülerimi tekrar yaktım ve fener almak için için torpido gözüne uzandım. Ben araçtan inerken Edna vahşice arabanın kapısını elimden söküp almaya çalıştı. Onu tekrar geri çektim ve kısa bir çekişmeden sonra sertçe kapatmayı başardım.

Dışarıda rüzgâr bir ölüm perisi gibi uluyordu, vücudum öne doğru kamburlaştı. Attığım her adımda rüzgâr tüm şiddetiyle beni geri itmeye çalışıyordu. Yapraklar ve dal parçaları asfalta saçılmıştı ve sihirli bir şekilde havaya kaldırılmış gibi havada dönüyorlardı.

Tabela olmasaydı, tüm mesafe algısını kaybetmem işten bile değildi. Rüzgâr defalarca kapuşonumu kafamdan savurdu ve

sonunda onu geri çekmeyi bıraktım. Saçlarım kafatasıma, kotum bacaklarıma yapışmıştı ve su geçirmez olması gereken botlarımin kesinlikle öyle olmadığı ortaya çıkmıştı.

Tabela yağmurda bir çöl serabı gibi parıldadı, ama sonunda ona ulaştım, nefessiz kalarak bütün ağırlığımla ona yaslandım. Katettiğim mesafe hiçbir şeydi, ama sanki kilometrelerce yürümüş gibi hissediyordum. Fenerin açma kapama düğmesiyle uğraşırken parmaklarım soğuk ve hissizdi. En parlak ışık hüzmesine sahip ayan bulmak için dört deneme yapmak zorunda kaldım. Arabamın yan aynasında yakaladığım görüş hattını yeniden oluşturmaya çalışarak yolun aşağısına doğru feneri tuttum. Gördüğüm her neyse, ışık hüzmesinde yansıma yapacağını umuyordum. Ama gizemli şey yolda mıydı yoksa yanındaki çalılıklarda mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Fenerin ışığını sola ve sağa çevirerek az önce araç sürdüğüm rota boyunca yavaşça yürüdüm. Birkaç dakika sonra, bir şey gördüğüme dair kesinlik, belirsiz bir şüpheyeye dönüşmüştü. Yolun kenarındaki aşırı büyümüş otların arasındaki toprağa yarı gömülü halde en fazla otuz santim uzunluğundaki bir bükülmüş krom parçasını gördüğümde pes etme noktasına gelmiştim. Yanına çömeldim ve yerden kaldırdım. Şaşırtıcı bir kolaylıkla topraktan ayrıldı. Bu, uzun süredir orada olmadığı anlamına mı geliyordu? Belki de sadece altı gündür buradaydı.

Metali ellerimde defalarca çevirdim, beni acımasızca dövüyor olmasına rağmen artık yağmuru hissetmiyordum. Bu bir arabadan mı kopmuştu? Daha kesin olmam gerekirse, parlak krom tamponlarıyla Finn'in son derece özel Gran Torino'sundan bir parça mıydı?

Ayağa kalktım ve yol kenarındaki çalıları aramaya başladım. Başka hiçbir enkaz parçası bulamadım. Ne lastik izi, ne düzleşmiş yapraklar ne de bulduğumun yol kenarındaki herhangi bir döküntüden başka bir şey olmadığını gösteren bir işaret vardı. Ayaklarımin altında su birikintileri yüzünden iyice kayganlaşmış olan çimenler aramamı engelledi ve yolun kenarını çevreleyen derin kanalın da fazlasıyla farkındaydım. Ayağım kayar, içine düşer ve sık karaçalıların ve böğürtlenlerin arasında

yuvarlanırsam kim bilir nasıl bir çıkış yolu bulabilirdim. Bu düşünce iyi niyetli bir yumruk gibi kafamda bir ışık yanmasına neden oldu. Kelimenin tam anlamıyla nefesim kesilmiş gibiydi. Bu kanallar acaba ne kadar derindi? Bir insanı gözden kaçırarak kadar derinler miydi? Peki ya bir arabayı? Birini gizleyecek kadar derin olabilirler miydi?

Düşünmeye devam ettim, ki muhtemelen yanıliyordum. Krom parçasını yere atarak selin kenarına doğru kaydım ve temkinli bir şekilde aşağı inmeye başladım. Ayaklarım neredeyse anında benden uzaklaştı ve sarp kenarlarda, tutunduğum açıkta kalan ağaç kökleri ağı olmasaydı, bir anda yaprakların altına kayacaktım. Ama böğürtlen ve karaçalıların arasından geçerken o kadar şanslı değildim ve dikenli çalılar davetsiz misafirlere direnmek için elinden gelenin en iyisini yaparken ellerimin çizilmesi ve kana bulanması çok uzun sürmedi. Acı içinde santim santim ileri sürünerek, dikenlerin arasından bir dal uzunluğunda bir yol açtım ve daha fazla ipucu için gölgeli çalıların arasına baktım.

Hareketlerimin çılgınlığının ne zaman tam olarak farkına varmaya başladığından emin değilim. Özellikle iğrenç bir diken kümesinin altında geçerken alımdan aşağı kanlar süzölmeye başladığında gitgide daha derinine indiğim kanaldan bir daha çıkamamaktan artık endişelenmeye başlamıştım. Altımda bir yerden akan suyun belirgin sesini duyabiliyordum. Kanal dolmaya başlamıştı ve eğer geri dönmezsem, Finn'e yardım etmek-tense kurtarılması gereken kişi olma ihtimalim yüksekti.

Ve sonra gördüm. Biraz önümde bir böğürtlen dalında asılı, benden başka dünyadaki herkese bir Noel ağacı süsü gibi gözükecek şeyi. Parmaklarım, kaldığımız bir otelin amblemini ve Gran Torino'nun anahtarlarını taşıyan tanıdık anahtarlığı çevrelediğinde nefesim boğazıma takıldı.

"Finn!" diyerek çığlık attım, adını fırtınaya haykırırken yağmur damlaları ağızımı doldurdu. Artık kesikleri ve sıyrıkları hissetmeden, yenilenmiş bir amaçla çalıları itmeye başladım. Korku ve umut, göğsümün ortasında bir yere sıkışmış, nefes almamı zorlaştıran imkânsız bir düğümde birbirine karışmıştı.

Altımdaki böğürtlenlerin arasından kırmızı boyaya ilk bakışım bir hediye gibiydi. Paketini açmaya kıyamadığım bir hediye. Bir elimle bir ağaç kökünü kıvrarak dikenli uçuruma doğru eğildim ve iki metre kadar altımda Gran Torino'nun belirgin beyaz şeridini gördüm. Araba yan yatmıştı ve çoğu yeşilliklerin altına gömülmüş hâlde yukarı doğru eğilmişti.

Her şeye rağmen onu bulmuştum.

Adını seslendim ama arabanın içinden cevap veren bir çığlık yoktu.

Çılınca ona inmenin bir yolunu aradım ama tutunacak bir şey yoktu. Finn'in arabasına ulaşmanın tek bir yolu vardı. Atlamak zorunda kalacaktım. Sağduyum, bana ne atletik ne de özellikle çevik olduğumu hatırlatmak için elinden geleni yaptı ama onu dinlemedim. Finn'in arabası garip bir açıyla durmuştu ve üzerine inmeyi umuyorsam, su kanalının ortasına doğru sıçramam gerekirdi. Eğer ıskalarsam, dikenlerin arasından geçerek doğruca derenin dibine inerdim.

Kendimi toparlamak için bir an bekledim. Bu açıdan atlamak imkânsız görünüyordu, ama şüphenin beni etkilemesine izin veremezdim. Bu, kelimenin tam anlamıyla, sadece *inançla* yapılacak bir sıçrama olacaktı. Ama inanmak beni buraya kadar getirmişti ve şimdi beni terk etmeyeceğine güvenmek zorundaydım.

Tecrübeli bir dublör gibi fırlayıp Gran Torino'nun yan tarafına indim. Çaresiz hıçkırıklar arasında Finn'in adını sayıklayarak eğilmiş aracın yan tarafından kayarken tüm bunların kötü bir kâbus olmasını diledim. Gözlerim, kırık cam mozaigine dönüşmüş ön cama sabitlendi. İçerisi gözüküyordu. Onu göremedim.

Sonra sürücü kapısının yanına vardım. Sonunda, hayatımın en kötü altı gününden sonra onu gördüm.

"Finn. Finn. Beni duyabiliyor musun?" Çığlık atarak kırık pencereden içeri girdim. Ellerim yüzüne dokundu; güzel, değerli, hareketsiz yüzüne. Ama cevap vermedi. Uzun, koyu kirpikleri titreyerek açılmadı, kuru, çatlamış dudakları ayrıldı.

"Finn, benim. Buradayım. Gemma. Gözlerini aç, bebeğim. Lütfen, gözlerini aç."

Feneri koyduğum montumun cebine uzandım ve titreyerek üzerine tuttum. Ortaya çıkardığı şey, en korkunç kâbuslarımda bile hayal edemeyeceğim türdendi. Finn'in alt bedeni kanla kaplıydı. Çok fazla kanla. Ve nereden geldiğini göremiyordum. Enkazın içinde ona saplanıp sabitleyen bükülmüş bir metal parçası vardı, istese de asla hareket edemeyeceğini anlamıştım.

Parmaklarım boynuna gitti ama panik içinde nabzını bulamadım. Sol tarafta mıydı yoksa sağ tarafta mıydı? Düzgün düşünemiyordum. Çok mu geç kalmıştım? Çoktan kaybettığimi keşfetmek için mi onu bulmuştum?

"Finn, uyan, lütfen uyan." diye yalvardım dudaklarımı donmuş yanağına bastırarak.

FINN

A rtık her şey tamamen karanlıktı. Gözleri ağırlaştı ve onları tekrar açacağını hayal bile edemiyordu. Ve neden açmayı istesindi ki? Çünkü zihninin karanlık gölgelerinde sonunda onu bulmuştu. Gemma'nun sesini, enkazın içinde gelinliğiyle yanında otururken gördüğü halüsinasyondan daha net duyabiliyordu. Parmaklarının yanağını okşadığını hissedebiliyordu ve eğer içinde bir parça güç kalmış olsaydı, yüzünü çevirip elini öperdi. Ama güç, zaman gibi, onun için artık tükenmişti. Suyun sesini kulağının o kadar yakınında duyabiliyordu ki, onun sesini bastırıyordu.

Şimdi konuşuyordu. Onunla değil, çünkü sesindeki yumuşaklık artık gitmişti. Konuşurken ağlıyor, birilerini acele etmeleri için zorluyordu. "Onlara yolda arabamı aramalarını söyle. Bizi böyle bulacaklar."

Finn kelimeleri anlamlandırmaya çalıştı çünkü ona hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Hem neden etsinlerdi ki? Kelimeler sadece onun zihninde var oluyordu.

Korkması gerektiğini biliyordu, ölümün çok, çok yakın olduğunu biliyordu. Sıcak nefesini üzerinde hissedebiliyordu. Ama zihni ona bu dünyadan sonraki şeye güvenli geçiş yolunu getirmişti. Gemma'yı ona getirmişti, o kadar gerçektir ki, parfümünün kokusunu bile alabiliyordu, ona doğru eğilirken saçlarını yüzünde hissedebiliyordu ve ağzını onunkine bastırıyordu.

Güzel yüzüne son bir bakış. Tüm ihtiyacım olan bu. Onu bir kez daha görmeme izin ver, sonra gitmeye hazır olacağım. Herkes son bir dileği hak ederdi ve onunki de buydu.

Gözlerini açtı.

Birisi omuzlarımın üzerine kuru bir battaniye örtmüştü. Daha önce örttükleri diğer ikisi gibi, o da dakikalar içinde suya doymuş olacaktı. Beni yolda sıralanmış birçok acil durum aracından birine oturmam için ikna etmeye çalıştılar ve kesinlikle çok fazla seçenek vardı. En az üç polis arabası, iki itfaiye aracı ve parlak sarı bir kurtarma kamyonu görebiliyordum. Ama yolun kenarındaki konumumdan ayrılmayı reddettim. Elimden gelseydi hâlâ Finn'le birlikte bataklıkta olurdum.

Finn'in gözlerinin titreyerek açıldığı o saf sevinç anı, onun ruhsuz, odaklanamayan ifadesini gördüğümde kaybolup gitmişti. Adını söylemeye ve yüzüne dokunmaya devam ettim ve bir iki saniye için orada benimle olduğunu sandım, ama sonra hafifçe iç çekti, gözleri tekrar kapanmadan önce neredeyse mutlu gibiydi. Onu tekrar uyandırmayı denedim ama şimdi başka bir yerdeydi. Ulaşamadığım bir yerde.

Carip bir şekilde, sağır edici bir sesi olmasına rağmen ilk sireni duymamıştım. Bir çift ağır bot yanımdan Ford'un üzerine bastığında gerçek bir şokla sıçradım ve itfaiyeci uzanıp beni tutmasaydı kaygan yüzeyde dengemi kaybedecektim. Birkaç dakika sonra aynı kollar beni kaldırıp bir koli gibi kanaldan çekmek için bekleyen uzanmış ellere geçirmekte ısrar edince daha az minnettar oldum.

O zamandan beri, hepsi sıkıntılı ifadeler takınmış pek çok insan, sonunda yeniden ortaya çıkmadan önce kanala inmişti. Çıkanların hiçbiri Finn değildi.

Sonunda, battaniye getirenlerden biri, durumun, araba hâlâ kanaldayken Finn'in kurtarılamayacağı kadar tehlikeli olduğunu açıklamıştı. Can sıkıcı bir şekilde, çekici kamyon manevra yapıp Gran Torino'yu tekrar sağlam zemine kaldırma gibi zorlu bir operasyona başlarken yolun biraz daha aşağısında beklemem konusunda ısrar ettiler.

Finn'in durumuyla ilgili bir yeni bir haber almak için çaresizce bekliyordum ama her yaklaşıma teşebbüsümde sürekli olarak geri döndürüldüm.

"En azından bilincinin yerinde olup olmadığını söyleyebilir misiniz? O nasıl? Çok mu acı çekiyor?" Genç bir polis memuruna, ne cevapları ne de şokunu gizleyecek deneyimi olmayan genç bir polis memuruna, yayılım ateş gibi sorular yönelttim.

O sırada omzuma bir el kondu ve tanıdığım bir ses nazikçe adımları söyledi. Arkamı döndüm ve son altı gündür numarasını defalarca aradığım adamı bir an için tanıyamadım. Sonunda, Müfettiş Graham, Finn'i bulmak için bir devriye arabası göndermekten fazlasını yapmıştı, aramaya kendisi de katılmıştı.

"Burada bekle, Gemma, sana yeni bir haber getirebilecek miyim bir bakayım." dedi.

İlerideki kanalda neler olup bittiğini görmemi hâlâ engelleyen kurtarma aracına doğru yürüdü. Sanki saatler önce gitmiş gibiydi, ama muhtemelen onun uzaktan kolunu bana doğru salladığını fark edene kadar sadece on beş dakika geçmişti. Sanki bir tabanca ateşlenmiş ve yarış başlamış gibi ona doğru koştum.

Ben hızla yanından geçerken genç polis "Hey, buraya geçemezsiniz." diye itiraz eder gibi oldu, ki bu açıkça yanlıştı, çünkü çoktan yanından geçmiştim. Kolumu tutmaya çalıştı ama durdurulamayacak kadar hızlı ve çaresizdim.

"Sorun değil." diye seslendi yağmurun içinden bir ses. "Geçmesine izin verin."

Hayatımda beni Müfettiş Graham'dan ayıran yüz metreyi koştuğum kadar hızlı koştuğumu hiç hatırlamıyorum. Omuzlarımdan sıkıca tuttu ve beni kemiklerimi titreterek durdurdu.

"Gemma. Dur. Beni dinle. Onu dışarı çıkardılar. Yaşıyor. Finn yaşıyor."

Dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu ama kendimi toparladım, şimdi sırası değildi. Kamyonun ötesinde sıralanmış çok daha fazla acil durum aracı olduğunu şimdi gördüm. Gözlerim doğrudan itfaiye ve polis arabalarının yanından geçti, sadece ambulansa ve bir sedyenin üzerine eğilmiş olan sağlık ekibine odaklandım.

Dehşete kapılmış bir hâlde önce polis memuruna baktım ve ardından bakışımı Finn'in arabasının parçalanmış kalıntılarına çevirdim.

Müfettiş Graham, "Kötü yaralanmış ama hâlâ yaşıyor." diye onayladı.

Bir araya toplanmış acil servis personellerinin sempatik bakışlarının yanından, hiç olmadığım kadar hızlı tekrar koşturaya başladım. Finn'in adını tekrar tekrar söylüyordum ama sedyedeki figür korkunç bir şekilde hareketsiz ve sessiz görünüyordu.

Sedyeyi ambulansın arkasına taşımak üzere olan sağlık görevlilerine seslenen Müfettiş Graham'ı duyana kadar, onun yanımdayken koştuğunu fark etmemiştim.

"Bir dakika bekleyin. Onun nişanlısı."

Sedyedeki Finn'di ama tam olarak değildi. Gözleri hâlâ kapalıydı, mermer rengindeki teninden mavi damarlar görülebiliyordu. Yüzünü kaplayan bir oksijen maskesi vardı ve boynu boyunlukla hareketsiz hâle getirilmişti. Islanmıştı. Sağlık görevlilerinden birinin endişeli bir ifadeyle baktığı sağ bacağındaki yaranın etrafına yoğun kanlı bir bandaj sıkıca sarılmıştı. Finn'in vücudunda kesikler veya çürüklerle kaplı olmayan bir santim bile yoktu ve sağ omzu ve kolu insanı irkiltecek bir açıda duruyordu.

"Finn." diye bağırdım, hırpalanmış vücuduna bakarken, sesim sanki bin parçaya ayrılmış gibiydi. Son altı gündür nasıl bir cehennem yaşamıştı? Nasıl hayatta kalabilmişti?

"O nasıl?"

Sağlık görevlileri soruma cevap vermedi. "Onu hastaneye götürmemiz gerek." dedi biri. Her saniyenin ne kadar önemli olduğu gerçeğini çok içinde fark edememişim.

"Ne kadar kötü yaralanmış?" Uzanıp Finn'in sol elini tutarken etrafımdakilere durumunu sordum. Hava soğuktu ve ilk defa parmakları benimkilerin etrafında sıcak bir şekilde kıvrılmadı.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Hemen." dedi diğer sağlık görevlisi meslektaşına.

"Beni duyabiliyor mu?" Sedyeyi ambulans kapılarına yaklaştırlarken onlarla birlikte hareket ederek umutsuzca sordum.

"İtfaiye onu kurtarıırken acısını azaltmak için ona sakinleştirici verdik. Gerçekten yola çıkmamız gerekiyor. Çok kan kaybetti ve olası iç yaralanmalardan endişe ediyoruz. Ama bizi hastaneye kadar takip edebilirsiniz."

Umutsuzca etrafa baktım. Arabam çok uzaktaydı. "Seni ben götürürüm." dedi Müfettiş Graham, elini omzuma rahatlatıcı bir şekilde koyarak. "Ona veda edebilir mi?"

Birisi kabul etmiş olmalıydı, çünkü bir an için geri çekilip Finn'in yanına bir öpücük kondurmama izin verdiler. "Buradayım Finn. Ben buradayım. Dayan lütfen."

Müfettiş Graham beni sedyeden geri çekmeye çalışıyordu ama o yapmadan elim montumun cebine daldı.

Finn'in alyansını alıp titreyerek sol elinin yüzük parmağına takarken sağlık görevlilerine "Bekleyin." diye yalvardım. "Tamam." dedim, kaza kurbanı Finn değil de benmişim gibi sedyeden tökezleyerek geriye açılırken.

"Bilinci yerinde miydi?" Sedyeyi ambulansa kaydırmalarını izlerken kırık bir sesle sordum.

Sağlık görevlilerinden biri bana cevap vermek için başını kaldırdı. "Buraya ilk geldiğimizde sadece çok kısa bir süre için."

"Bir şey söyledi mi?"

Sağlık görevlisinin sesi şimdi daha yumuşaktı, daha nazikti, sonraki sözlerinin önemini biliyordu. 'Evet, söyledi. Emma'ya onu sevdiğini söylememizi istedi.'

Yanımda, Müfettiş Graham boğazını sertçe temizledi. "Sanırım onu yanlış duymuş olabilirsin. 'Gemma'ya onu sevdiğimi söyle' demiş olmalı."

Hıçkırma ile gülmek arası bir ses çıkardım. Ambulansın kapılarını tüm dünyam olan adamın üstüne kapatırlarken, "İkisi de olabilir." diyebildim.

Ve işte o zaman ağlamaya başladım.

Sonraki sekiz saat hayatımın geri kalanı boyunca kâbuslarımda yaşayacak. Günlerce süren belirsizlikten sonra, onu görmeme izin vermeseler de Finn'in uçsuz bucaksız hastane labirentinde bir yerde olduğunu bilmek bir teselli olmalıydı. Ancak sağlık görevlilerinin yüzlerindeki ciddi ifadeler rahatlamak için çok erken olduğu konusunda uyarı niteliğindeydi. Bana Finn'i hemen ameliyata almayacaklarını söylediklerinde bu iyi bir haber gibi görünüyordu, ta ki bunun sebebinin ne durumunun sabit ne de onun ameliyat için yeterince güçlü olduğunu açıklayana kadar.

Müfettiş Graham beklediğimden daha uzun süre benimle kaldı. Beni hastane kapısına bırakacağını düşünmüştüm ama bana binaya kadar eşlik etmekte ısrar ederek beni şaşırttı. Yanımda olmalarını isteyeceğim herhangi birisini aramasını isteyip istemediğimi defalarca sordu ama ben başımı salladım. Babam ve Hannah, onları aradığım anda doğrudan hastaneye gelmek istediler ve onları caydırmak neredeyse imkânsızdı. Gelmelerini reddetmem kulağa beceriksizce ve nankörce geliyordu. Söylediklerim kendime bile kusurlu geliyordu, o yüzden ikisinin mantığını tam olarak anladığından emin değildim. Ama bu yolculuğa, Finn'e ve onun bana olan sevgisine inanmaktan asla vazgeçmeyen tek kişi olarak kendim başlamıştım. Ve bir şekilde tek başıma tamamlamamın önemli olduğunu hissediyordum. "Tamam, ama yarın geliyorum." demişti Hannah sonunda sesindeki kararlılığı duyarak. "Ve beni vazgeçirmeye çalışmayı aklından bile geçirme."

Babam belki annem sayesinde daha iyi anladı. Son günlerinde, sılah zoruyla bile onu yatağın başındaki yalnız nöbetinden kimse ayıramazdı. "Fikrini değiştirirsen beni arayacağına söz ver, Gemma. Gecenin bir yarısı olsa bile, araman yeterli, hemen orada olurum."

Müfettiş Graham isteksizce ayağa kalktığında, tatsız otomat kahvesini yudumluyordum.

"Üzgünüm Gemma, ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Dürüst olmak gerekirse, suçluluk duygusu elle tutulur bir varlık gibi yanımdaki sert plastik koltuklardan birinde oturduğu için gizlice rahatlamıştım. Ben onu affettikten çok sonra bile Finn'in kaybolduğuna inanmadığı için Müfettiş Graham'ın kendini suçlayacağına dair bir his vardı içimde.

Yorgun elini, kirli sakaldan cızırdayan çenesinde gezdirdi. Yorgun görünüyordu.

"Vardığınız ne zaman bitiyor?" diye sordum.

"Yaklaşık üç saat önce." dedi kederli bir gülümsemeyle. Belki de Müfettiş Graham'ı affetmem düşündüğümünden daha erken olacaktı.

Dedekif ayrılmadan önce eğildi ve avucuma bir şey bastırdı. Parmaklarımı açtım ve sanki onları daha önce hiç görmemişim gibi arabamın anahtarlarına baktım. Bir insanın arabasını kilometrelerce ötede, hiçliğin ortasında terk ettiğini unutmaması için ne kadar perişan olması gerekirdi ki?

"Hastanenin çok katlı otoparkında, 2. Katta." dedi tam gitmek üzereyken tekrar bana bakmak için topuğunun üzerinde dönerek. Elini uzattı ve belki de çok fazla özür gibi hissettiren bir el sıkışma için kendiminkini uzatmam gerekenden daha yavaş uzattım.

"Beni habersiz bırakma. Nasıl olduğunu bana bildir."

Bunun dostça bir istek mi yoksa resmi bir emir mi olduğundan emin değildim, bu yüzden sadece başımı salladım ve çıkışa doğru ilerlemesini izledim.

O akşam saat yedi civarında, daha önce görmediğim bir doktor masaya doğru yürüdü ve arkasında oturan iki kadından bir şey istedi. Söyleyeceklerini dinlerken yüzlerinin ciddileşmesi

hoşuma gitmedi. İkisi de bekleme alanını taradı ve bakışlarının beni geçmesini istedim. Ama olmadı. İki kadının büyüğü kolunu kaldırdı ve oturduğum yeri işaret etti. Önlüklü cerrah sanki her saniyesi sayılıymış gibi hızlı ve kararlı tavırla aramızdaki mesafeyi geçtiğinde kalbim kaburgalarımın rahatsız edici bir tempoyla atıyordu ve avuçlarım terden kayganlaşmıştı.

"Bayan Fletcher?" Doktor gereksiz yere sordu. Aradığı kişinin ben olduğum kesinlikle belliydi, çünkü başka hiç kimse tebeşir renginde solmamıştı ya da sandalyelerinden fırlarken ayakları üzerinde sallanmamıştı.

"Ne oldu? Finn mi? Bir şey mi oldu?" diye sordum aptalca. Hiçbir şey söylemedi ve o an dünyanın altından kaydığını hissedebiliyordum. *Hayır, hayır, hayır. Lütfen, olmasın.*

Doktor bakışlarını büyük ölçüde terk edilmiş resepsiyon alanında gezdirdi ve şaşırtıcı derecede tatlı bir sesle, "Orada konuşalım mı?" dedi. Başını, broşürlerle dolup taşmış bir duyuru panosu ve bir yangın hortumunun yanındaki odanın bir köşesine doğru eğdi. Hayatımın gidişatını değiştirebilecek bir şeyi duy-
mak için uğursuz bir noktaydı.

"Bildığınız gibi, son birkaç saattir Bay Douglas'ın durumunu çok yakından izliyoruz." diye başladı kesinlikle hiçbir giriş yapmadan. "Ameliyatını daha stabil olana kadar mümkün olduğunca uzun süre ertelemeyi umut ediyorduk."

Bir "ama" geliyordu. "Ama" kelimesinin bir balta gibi üzerime inmesini beklerken midem bulandı.

"Ama," diye devam etti cerrah, "artık ertelemeyi göze alamayacağımız karara vardık."

"Sizce şu an bir ameliyat için yeterince güçlü mü?" diye sordum, sesim umutla gıcırdıyordu.

Doktorun gözleri sıkıntılı görünüyordu ve yüzünde uçşan ifade hoşuma gitmedi.

"Bu durumlar her zaman mümkün olan en iyi sonuçların tartışılması meselesidir. Başlangıç olarak Bay Douglas'a süre tanıma-
ya çalışmak en iyisiydi..."

"Finn." diye sözünü kestim. Finn'in hayatını kurtaran adam en azından ona adıyla hitap etmeli.

"Finn." diye düzeltti doktor nazikçe. "Vücudunu daha fazla strese sokmadan önce Finn'in şiddetli dehidrasyonunu ele almak istedik, ancak korkarım durum kritik bir hâl aldı ve şimdi ertelemenin riskleri ile ameliyatın risklerini dengelememiz gerekiyor."

Finn'in hastane formundaki "Yakın akraba" ifadesinin olduğunun farkında olarak, "Bunun için onay almanız gerekiyor mu?" diye sordum.

Doktor başını salladı. "Hayati tehlikesi olan bir hastanın hayatını kurtarmak için acil tedavi gerektiren durumlarda değil. O zaman tıbbi bir karar yeteri olur."

Aniden, duvara yaslanmış olarak dinlediğim için çok memnun oldum. Finn'in durumunun ciddi olduğunu biliyordum, elbette biliyordum ama onu kaybetme tehdidinin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Son altı günün her korkunç anı aniden bu duyduklarım tarafından gölgede bırakıldı.

Doktorun gözleri duvar saatine kaydı, aciliyet duygusu barındırdı.

"Üzgünüm ama gitmem gerek. Bir gelişme olur olmaz size haber vereceğim."

Çaresiz bir çılgınlıkla duvardan yavaşça aşağı kaymadan önce Finn'in hayatını elinde tutan adamın aceleyle uzaklaşmasını izledim.

Finn altı saat ameliyatta kaldı ve zamanın çoğunu hastane koridorlarında ve sonunda beni aldıkları bekleme odasının çevresinde volta atarak geçirdim. Mekânı diğer iki aileyle paylaşıyordum ve kendimizi tanıtmamamıza rağmen, sevdiklerimizden haber beklerken, benimki gibi hayatları o an için durmuş olan o yabancılarla aramda bir bağ hissettim. Görünüşte çok az ortak noktamız vardı, ama ne zaman kapı açılıp biri bir haber vermek için çıksa hep birlikte geriliyorduk. Sonunda, iki aile de iyi haberler aldı ve hayatta kalmanın verdiği suçluluk duygusuyla renklendirilmiş sempatik gülümsemelerle odadan ayrıldı.

Arkadaşlarımdan ve ailemden telefonuma gelen sonsuz mesaj akışı Saat 1'de sonunda sustu. Hiç şüphe yok ki sabah devam

edecekti, ama o zamana kadar onlara anlatacak bir şeyim olacağını umuyordum. Şimdilik, sessizliğin tadını çıkardım.

Haber almak için gece boyunca defalarca hemşire istasyonuna giden yolu yürüdüm. Ancak her sorum hep aynı yanıtla karşılandı: "Bay Douglas hâlâ ameliyatta." Sonunda, ayakta duramayacak kadar yorgun bir hâlde, rahatsız bekleme odası koltuklarına uzandım. Yüzüm kapıya dönüktü. Gözlerim sıcak, pütürlü ve kuruydu, bu da döktüğüm gözyaşının miktarına bakılırsa tuhaftı.

Uyuyamayacak kadar yorgun olduğuma yemin edebilirdim ama yine de uyku beni kısı kacına aldı. Gözlerim kapandı ve rüyalar hemen uzanıp beni yakaladı. Altımdaki plastik koltuklar, bilinçaltım Finn'in katlandığı koşulları ürpertici bir şekilde yenden yapılandırırken Gran Torino'nun çarpık enkazı hâline geldi. Sel suları aracın içine doluyordu, ama ne kadar çabalasam da Finn'e ulaşamıyordum, çünkü tuhaf bir şekilde üzerimdeymiş gibi görünen gelinliğimin kıvrımlarına dolanmıştım.

"Sana ulaşamıyorum." diye çaresizce ağladım.

"Sorun değil." diye yanıtladı Finn, sessiz, neredeyse ürkütücü bir sakinlikle. "Buradayım. Hep burada olacağım. Seni seviyorum, Gemma. Lütfen bunu asla unutma."

Kulağa korkunç bir veda gibi geldi ve istemsiz protesto çığlığım, uykuyla gerçeklik arasında bir yerde kayboldu, bir ses beni sarsarak uyandırdı.

Bekleme odasının kapısı açıktı ve benim kadar bitkin görünen daha önceki cerrah kapının önünde duruyordu. Üzerinde hâlâ ameliyat önlüğü vardı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve Finn'in ameliyatının başarılı olduğuna dair bir işaret beklerken binlerce kez ölüp ölüp dirildim. Sonunda başını salladı ve yavaşça gülümsedi. Yeşil önlüklü doktor taze bir gözyaşı dalgasının arkasından parıldadı, ama bu seferkiler mutluluk gözyaşlarıydı.

"Uzun ve karmaşık bir işlemdi ve sonunda dalağını almanız gerekti."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki tamamen gereksiz bir organmış gibi mutlulukla başımı salladım.

“Çıkık omuz ve kırık kol kolay bir düzeltmeydi, ancak baçağında daha fazla ameliyat gerekebilir. Ama iyi olan şey, onu kurtarmayı başardık.”

Finn’in hayatını değiştirebilecek kadar ağır bir yaralanmaya ne kadar yaklaştığını fark ederek hafifçe nefesim kesildi.

“İyileşmesi yavaş ve sancılı olacak, ama o güçlü ve sağlıklı bir genç adam. Eminim ki üstesinden gelecektir.”

Bu bilinçli bir karar değildi, ama birden sevdiğim adamın hayatını kurtaran cerraha öyle sıkı sarıldım ki muhtemelen kaburgalarının kırılacağından korkmuştur.

Hıçkırıkları arasında nefesimi tutarak “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.” diye bağırdım.

Omuzuma beceriksizce vurdu ve bu kadar coşkun bir minnettarlıkla ilk kez karşılaşmadığı hissine kapıldım.

“Biri birazdan seni ona götürmek için gelecek.” dedi doktor, pofuduk ayı kucaklamamdan nazikçe sıyrılarak.

Sessizce odadan çıkarken ona hâlâ teşekkür ediyordum.

Finn’in odasına ondan önce gittim. Yatağın olması gereken yerde boş bir alan olması tuhaf görünüyordu. Gecenin gündüzünden daha iyi olduğundan şüphelendiğim bir manzaraya bakan bir penceresi vardı. Çok katlı otoparkın sert gri hatları park aydınlatması ile yumuşatılmıştı. Finn’in bu manzaradan bıacak kadar hastanede kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Linolyum zemin üzerinde yuvarlanan lastik tekerlekler, pencere önünden ayrılmama neden oldu. Odaya dört kişi girdi – Finn’i de sayarsanız beş kişi ve doğrusu, baktığım tek kişi oydu. Başlangıç çizgisindeki bir koşucu gibiydim, odanın diğer ucuna ona doğru koşmak için can atıyordum ama onlar yatağını dikkatlice yerine oturttukları ve ardından onunla birlikte seyahat eden serumların, monitörlerin ve diğer gereçlerin düzgünce yerleştiğinden emin olurken kendimi sabırla beklemeye zorladım. Hepsi olmaları gereken yerdeydiler.

Ve sonunda, sadece bir hemşire kalmıştı. Elini profesyonelce Finn’in alnında gezdirdi ama Finn irkilmedi, hatta dokunuşuna

tepki bile vermedi. Hemşire kafasını kaldırdı ve odanın karşısından bana gülümsedi, hâlâ tereddüt içinde olduğum yerde kıpırdamadan duruyordum.

“Önümüzdeki birkaç saat anestezi yüzünden uyuyacak. Ama isterseniz burada onunla kalabilirsiniz.”

Ama isterseniz. Hemşirenin özel kuvvetlerden bir timin bile beni o odadan çıkartamayacağından sanırım haberi yoktu.

Hemşire yüksek arkalıklı bir koltuğu yatağa yaklaştırdı. “Dünyadaki en rahat koltuk değil, ama onun uyanmasını beklerken belki biraz kestirebilirsiniz.”

Yatağa bir adım daha yaklaştım, aniden onu incitmekten korktum.

“Yüzüne dokunmak ya da elini tutmak sorun değil.” dedi hemşire, gözlerimdeki özlemi ve belirsizliği okurken sesi daha yumuşak çıkmıştı. “Ama sakın onun yanına yatağa tırmanmayın, tamam mı? Gerçi bunu deneyen ilk kişi siz olmayacaksınız.”

Odadan çıkarken kıkırdıyordu.

Bir haftadır ilk kez, sonunda, sadece Finn ve ben vardık.

*

Yorgun olmama ve vücudumdaki tüm kasların dinlenmek için yalvarmasına rağmen, uyku benden uzak durmaya devam etti. Hemşirenin bana verdiği koltuğu Finn’in hastane yatağının sol tarafına daha da yaklaştırdım ve koltuğun kenarına tünedim. Yüzümü kolunun tanıdık sıcaklığına yaslayarak parmaklarımı onunkilere doladım. İnce tüyler yanağımı gıdıkladı ve bir kedi gibi ona sürtündüm.

Yaralı bacağı ve kırık kolunun olduğu vücudunun sağ tarafına yaklaşmadım ama gözlerim tekrar tekrar yaralarına gidiyordu. Parçalanmış arabadan canlı çıkmayı başarması bir mucizeden başka bir şey değildi. Yarın internette ve medyada böyle adlandıracaklarından hiç şüphem yoktu. “Seni koruyan bir koruyucu meleğin olduğunu söyleyecekler.” diye sessizce karanlığa fısıldadım. “Ama yanılıyor olacaklar, çünkü sanırım sende onlardan üç tane var. Baban, annen...” –elim boynumdaki zincirde asılı olan elmas kolyeye gitti– “ve de benim annem.”

*

Gecenin geri kalanında hemşireler Finn'in değerlerini kontrol etmek için sessizce odaya süzıldüler. Neyin normal olduğuna dair pek de bilgim olduğu söylenemezdi, bu yüzden ateşini ve kan basıncını ölçerlerken yüzlerini dikkatlice okudum ve arka planda sürekli bip sesi veren monitörleri dinledim.

"Her şey yolunda mı?" diye hatırlayabildiğimden daha fazla kez sordum. Neyse ki, cevap her zaman güven verici bir "Evet." oldu.

Bakım personelinin nezaketi bu kadarla da kalmadı. Şafaktan bir süre önce, biri bana bir fincan çay ve bir tabak sıcak tereyağlı kızarmış ekmek getirdi, bunu kibarca reddetmek istedim, ta ki midem itiraz etmek için gürültüyle guruldayana kadar. Ama bana getirdikleri en iyi şey hastanenin mutfağından bir tepside gelmedi; mutfağımdaki pedallı çöp kutumda da kullandığım opak beyaz plastik bir torba içinde teslim edildi.

Finn hâlâ uyanma belirtisi göstermediği için muhtemelen gereksiz bir fısıltıyla konuşarak hemşireden torbayı aldım.

"Bu nedir?"

Torbanın düğümlerini dikkatlice çözerken beni izleyen hemşire, "Finn'in kıyafetleri ve kişisel eşyaları." diye açıklamada bulundu. "Herhangi bir şeyin kurtarılabılır olup olmadığından emin değilim. Sağlık görevlileri, o buraya gelmeden önce çoğunu kesmek zorunda kalmışlar. Ama cüzdanı ve diğer şeyleri orada olmalı."

Torbaya dalmadan önce odadan çıkmasını bekledim. Giysilerin hepsi nemliydi ve çok kötü kokuyorlardı. Her bir parçayı dikkatlice tuttum ve neredeyse tamamının koyu kırmızı kan lekeleriyle kaplı olduğunu titreyerek fark ettim. Her şeyi tekrar torbaya atarken gördüğüm beyaz spor ayakkabıları bile artık eski pas rengindeydi. Kesinlikle hepsinin gideceği yer çöp olacaktır.

Buruşuk bir burunla, Finn'in cüzdanını ve ev anahtarlarını kot pantolonun cebinden çıkardım ve bir kenara koydum. Neredeyse başka bir yere bakma zahmetine girmeyecektim ama harap olmuş ceketini torbaya geri koyarken astarında sert bir şey hissettim.

İsteksiz bir yankesici gibi elimi giysinin içine kaydırdım ve hafif nemli ama hâlâ bozulmamış bir zarf çıkardım. Ön tarafında muhatabı yazmıyordu ve arka kapağı açıktı. Zarfın içindekini Finn'in cüzdanına koymaya çalışırken el yazısıyla yazılmış tek bir satır görene kadar onu okumaya kesinlikle niyetim yoktu. Dört gün önce ilk kez gördüğüm bir cümlemin parçasıydı. Ancak o zaman Hannah'nın güneşli arka bahçesinde, Finn'in çöp kutusunun içindekilerle çevrili olarak çimenlikte oturuyordum.

Eminim ki meraklarına karşı koyabilecek insanlar vardır; kendilerine bunun onları ilgilendirmedığını söyleyen ve o mektubu zarftan çıkarmayı hayal bile etmeyen insanlar. Ama ben onlardan değildim.

Gemma, bu şüphesiz şimdiye kadar yazmak zorunda kaldığım en zor şey...

Kalbim tıpkı bu kelimeleri bir "ayrılık mektubu" olduğuna inandığım ilk okuduğumda olduğu gibi deli gibi çarpmaya başladı. Yanıldığımı ancak sonraki satırlarda anladım.

Gemma, kuşkusuz yazmak zorunda kaldığım en zor şey bu, çünkü ne kadar arasam da bugün ne kadar mutlu olduğumu ifade edecek hiçbir kelime yok. Senin kadar harika birini bulacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim ve dünyadaki onca insan arasında kocan olması için seçtiğin şanslı kişinin ben olduğuma hâlâ inanamıyorum.

Bunun Hannah ve benim ilk düşündüğümüz gibi bir ayrılık mektubu olmadığını fark ettiğimde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Aslında tam tersiydi. Bu Finn'in düğün konuşmasıydı.

Doğru dürüst okumadım, çünkü bir gün, çok uzak olmayan bir zamanda, istediğini söyleme şansına sahip olacağını umuyordum. Ancak bizi tamamen yanlış yöne yönlendiren ifadeler için özenle yazılmış paragrafları gözden kaçırmamak imkânsızdı.

"Plan değişikliği", şu cümlemin içine yerleştirildiğinde kulağa o kadar uğursuz gelmiyordu:

Hayatımı yalnız geçirmeye mahkûm olduğumu düşünürdüm, ama sonra yedi yıl önce bir sabah iki kişi bir park yeri için kapıştı ve kader bir plan değişikliği ile devreye girdi.

Finn'in taslağını okurken altı çizili "hayal kırıklığı" kelimesini görmek beni korkuyla doldurmuştu, ama bağlam içinde okunduğunda şimdi çok daha az üzücüydü.

En büyük hayal kırıklığım, annem ve babam Peter ve Amanda ile annen Catherine'in bu harika olayı paylaşmak için bugün bizimle olamamaları.

Ama en iyi replik Finn'in kapanış cümleleri için saklanmıştı.

Şu an gözlerinin içine bakıp bana olan sevgin, inancın ve güveninin altında ezilmemek elde değil. Gemma, senin güzel yüzün, hayatımın geri kalanında her sabah yanında uyanmak istediğim ve sonsuza kadar görmek istediğim yüz. Doğmamış çocuklarımin annesinin cüzdanımdaki resmisin. Sen benim eşimsin, en iyi arkadaşısın... her şeyimsin. Bu aşk hikâyemizin sadece başlangıcı ve bugün sana tüm ailemiz ve arkadaşlarımızın önünde söz veriyorum, seni asla ama asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Ve uğratmadın. Uğratmadın." dedim eğilip Finn'i dudaklarından nazikçe öperek.

Uyku neredeyse hiç uyarmadan beni ele geçirmiş olmalıydı. Sandalyeyle Finn'in yatağının arasına gizlenmiş, bir pretzel gibi bükülmüş şekilde uyandım. Alnımda battaniyenin kareli örgüsünün izinin çıktığını hissedebiliyordum ama başka bir şey de hissedebiliyordum. Beni uyandıran bir şeyi. Saçlarımda karışık bukleler arasında tereddütle hareket eden parmaklar vardı.

Başımı yasladığım yatak sevinç çığlıklarımın çoğunu yutmuş olabilirdi ama onun beni duymasını yine de engelleyememişti.

"Hey, sen." Sesi boğuktu. Uzun süredir kullanılmayan paslı bir aletten çıkıyor gibiydi.

Düşüncesizce kolunu sarsarak ve yüzüne bir acı spazmı getirerek dimdik oturdum. Ve yine de gülümsedi.

Derinden anlamlı veya akılda kalıcı bir şey söylemenin tam zamanı olmalıydı, ama tek bulabildiğim kelime, "Uyandın." oldu.

"Uyandım." Gözleri kan çanağına dönmüştü ve sağ kaşının üstünde alnunu koyulaştıran korkunç bir çürük vardı, ama gözlerini kırpmadan bana sabitlemişti. "Tabii bu başka bir halüsinasyon değilse. Ve eğer öyleyse, bitmesini istemiyorum çünkü yüzünü tekrar görmek inanılmaz derecede harika."

Gözlerinde acı vardı ama fiziksel olarak değil, kolunu kaldırıp parmak uçlarıyla sanki hafızasına kazırcasına yüz hatlarını çiziyordu.

"Bu yüze bir daha dokunabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ve bununla birlikte geri çekildim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzünü tüy kadar hafif öpücüklerle bombardımana tuttum. Her sıyrıktan, kesikten ve çürükten gelen acıyı öpmek istedim ama iyileşmesi çok daha uzun sürecek daha derin yaralar vardı.

"Özür dilerim, Gemma. Yaşadığın cehennemi hayal bile edemiyorum."

"Senin yaşadıkların kadar kötü değildi. Oradaydım Finn, arabayı, kanalı, hepsini gördüm..." Sesim uzaklaştı, hatıra hâlâ çok ham ve acı vericiydi. Belki de hep böyle kalacaktı.

"En kötü şeyin ne olduğunu biliyorsun..." Finn'in vücudundaki yaraların listesi o kadar uzundu ki hangisinin en kötü olarak kabul edilebileceğini bilmek zordu. "Orada, kilisede beni beklediğini bilmek ve seni hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmekti."

Başımı o kadar şiddetle salladım ki, boynumdaki kemikler itiraz edercesine çatırdadı. "Asla, Finn. Bunu bir kez bile düşünmedim."

Eli nazikçe boynumun arkasından kaydı ve ağzımı onunkinin üzerine getirdi. Önümüzdeki yıllarda muhtemelen binlerce kez öpüşecektik, ama hiçbir öpücük, aşk ve hassasiyet ya da yeniden bir araya gelmenin saf sevincinin kanıtı olan bu öpüşmeyle boy ölçüşemezdi.

Koşarak gelen ayak seslerini takip eden bir kahkahayla ayrıldık. Önceki gecenin cana yakın hemşiresi, Finn'in nabzının

yükselmesinin nedenini görünce lastik tabanlı ayakkabılarını gıcırdatarak durdu.

"Pekâlâ, bu artan kalp atışlarınızı açıklıyor." dedi Finn'e ve bana küçük bir gülümseme göndererek. "Hoş geldiniz Bay Douglas. Sizi aramızda görmek ne güzel."

Finn parmaklarını benimkilere dolarken tutuşu artık daha güçlüydü. "Asıl burada olmak çok güzel."

*

Muhtemelen Finn'in hastane odasına önümüzdeki birkaç saat içinde sürekli gelen sağlık görevlilerinin geçişine uyum sağlamak için bir döner kapı takmış olmaları gerekirdi. Bir gece önce tarıştığım cerrahı tekrar görmekten memnun oldum, şimdi saatler süren ameliyatından hemen sonra gözüksüğünden çok daha taze ve daha az endişeli görünüyordu.

Finn, doktor, yaralarının her birini ayrıntılı olarak açıklarken ve ardından iyileşme sürecini özetlerken dikkatle dinledi.

"Kararlı bir şekilde uyguladığın, fizik tedavine bağlı kaldığın ve pes etmediğin sürece, tam olarak iyileşmemen için hiçbir neden yok."

"Pes etmeyecek." dedim kendimden emin olarak. Gözlerim yatakta sevdiğim ve neredeyse kaybedeceğim adama kilitlendi. "Finn hiçbir şeyden vazgeçmez. Bu onun doğasında yok." Sözlerim değerli bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Doktor kapıda durdu ve tekrar bize bakmak için döndü. "Yaşadıklarınız, şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz hikâyelerden biri. Sanki bir filmde ya da kitaptan fırlamış gibi." Başını salladı ve kapıyı arkasından kapadı, ama sözleri havada asılı kalmış gibiydi.

"Anlatacak kadar ilginç bir hikâye bulursan her zaman bir kitap yazacağını söyledin. Bence bu uygun olabilir." Finn öneriyi baştan çıkarıcı bir havuç gibi sallıyordu ve bunu düşünmek için çok erken olsa da fikrin zihnimde filizlenip büyüyebileceği sessiz bir köşe bulmakta olduğunu hissedebiliyordum.

*

Fiziki muayeneler ve Finn'in sanki bir gurme ziyafetiymiş gibi yiyip bitirdiği hastane kahvaltısı arasında, bana kaza

gecesinden beri yaşadığı cehennemini epey sansürlenmiş bir versiyonu olduğuna inandığım şeyi anlatırken onu dehşet içinde dinledim. Kazaya neyin sebep olduğunu muhtemelen asla bilemeyeceğimiz bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değildim. Şimdilik onun aramıza dönmesi yeterliydi.

Kahvaltı tepsisini kenara ittiğinde, sanki bana dokunmadan geçirdiği her an boşa gidiyormuş gibi bir kez daha elime uzandı. Birbirine geçmiş parmaklarımıza, hiç bu anki kadar sevmediğim muzip bir gülümsemeyle baktı.

“Yani, cerrah bundan bahsetmedi, ama sormak zorundayım: Hafıza kaybı mı yaşıyorum?”

Kalbimin panikle attığını hissettim. Kafa tomografisi temiz çıkmıştı, ciddi bir kafatası yaralanması olmamıştı.

“Hayır. Bunu neden soruyorsun?”

Finn’in gülümsemesi şimdi daha genişlemişti. “Sadece evli olduğumuzu nasıl unutabildiğimi merak ediyordum.” Bir yandan sol elini kaldırdı. Altın alyans hastane penceresinden sızan güneş ışığında parılıyordu. Her şeyi yerle bir eden Edna Fırtınası bir gecede ortadan kaybolmuştu.

“Ahh, bu...” dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek. “Seni ambulansa koymalarından hemen önce bunu parmağına taktım.”

Gözleri bulutlandı ve yaşadığı dehşete ilk elden tanık olduğum için kendini kötü hissettiğini biliyordum.

“Uyanır uyanmaz görmeni istedim. Töreni yapıp yapmamanızın bir önemi olmadığını bilmeni istedim. İki kişinin olabileceği kadar evliyiz.”

“Ya uyanmasaydım...?”

Güneş hâlâ parlıyordu ama sanki üzerinden kara bir bulut geçmiş gibiydi.

“O zaman seni ne kadar sevdiğimi ve kalbimde her zaman senin karın olacağımı bilmen daha da önemli olurdu.”

Finn yumuşak bir sesle, “Fazla uzağa gitmezdim.” dedi. “Aslında, senden bir daha ayrılmak isteyeceğimi sanmıyorum.”

Elimi avucunun içine aldı. “Seni seviyorum, Gemma Douglas.”

Beni öpmek için kendine çekerken gülümseyerek yanıt verdim. “Sanırım bu ada alışmam zor olmayacak.”

TEŞEKKÜRLER

Bu teşekkürü yazmaya, kendime bir soru sorarak başladım: *“Bu kitap kimler olmasaydı var olamazdı?”*

Kesinlikle, yayınevim Head of Zeus’daki yetenekli kişiler ve özellikle bu kitabı en başından beri savunan ve onu hayal ettiğimden çok daha iyi hale getirmeme yardımcı olan editörüm Laura Palmer olmasaydı olmazdı.

Altı Gün’ün –ve aslında bir yazar olarak tüm kariyerimin– bu harika yolculuğunun Birinci Gün’ünden beri benimle olan inanılmaz menajerim Kate Burke olmadan da var olmayacağından eminim. Kate ve Blake Friedmann’daki tüm ekip oldukça basit bir şekilde ‘arkamı kolladılar’ ve ailelerinin bir parçası olarak kendimi çok emin ellerde hissediyorum.

Aileden bahsetmişken, kabul etmeliyim ki bu kitap, benim ailemden biri olmasının yanı sıra aynı zamanda çok yetenekli bir yayıncı olan kızım Kimberley’nin anlayışlı katkıları olmadan asla ortaya çıkmayacaktı. Beyin fırtınası seanslarımızdan biri sırasında Kimberley şu öneriyle gelmişti: “Bir kıvılcımla başlayan bir kitaba ne dersin?” Ve tıpkı böyle bir süredir üzerinde düşündüğüm fikir aniden bir yuva buldu ve tüm parçalar yerine oturdu.

Ama sonunda, bu kitabın varlığından sorumlu olan en önemli insan grubunun SİZ olduğunuzu fark ettim: Okurlar, kitap bloggerları ve beni sadakatle takip eden ve saymakla bitmeyecek kadar çok destekleyen eleştirmenler. Lütfen satın aldığınız veya indirdiğiniz her kitabın, gönderdiğiniz her mesajın, paylaştığınız her

Tweet'in veya yazdığınız her incelemenin benim için eşi bulunmaz bir hediye olduğunu bilin. Diğer insanların hayatlarına ve hikâyelerine girip çıkarken beni takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım gelecekte çok daha fazlası için de bana katılırsınız.

Bazen profesyonellerden yardım almamız gerekiyor ve Altı Gün'deki polis prosedürüyle ilgili konulardaki yardımları için Met Police'in eski Müfettişi ve eski dostum Graham Skitt'e teşekkür etmek istiyorum. Adını ödünç almama izin verdiği için –ki öyle olacağı konusunda hiçbir bilgin yoktu– ve birçok sorum karşısında gösterdiği sabır için teşekkür ederim, Graham. Kitabın bu alanlarında hatalar varsa, hepsi benimdir, onun değil.

Beyin çalıştıran türden tavsiyeler, destek ve kahkahalar için her zaman güvenebileceğim çok özel arkadaşlarıma teşekkür etmeden hiçbir teşekkür tamamlanmış sayılmaz. Kate Thompson, Fiona Ford, Sasha Wagstaff ve Faith Bleasdale, yazar olmanın en iyi yanlarından biri hepimizi tanımış olmak.

Birlikte büyüdüğüm, birlikte çalıştığım ve hayat boyu edindiğim arkadaşlarım, yazdığım kitapları satın aldığınız, söyleşilere ve imza günlerine katıldığınız için teşekkür ederim. Harika bir ponpon kız takımıınız: Hazel, Annette, Debbie, Sheila, Kim, Christine, Barb ve Heidi.

Kendisine ait olmayan kitapları cömertçe destekleyen ve tanıtan, saymakla bitmeyecek kadar çok yazara, zamanını ve yardımını yorulmadan harcayan Ian Wilfred'e özel bir haykırıyla teşekkür ederim.

Ve son olarak aileme teşekkür ederim. Bir yazarla yaşamak kolay değil (ya da bana öyle diyorlar). Kitaplarımız hakkında HER ZAMAN konuşmak isteriz ve işler ters gittiğinde inanılmaz derecede huysuz ve yolunda giderken de sinir bozucu bir şekilde cıvılcıvı oluruz. Benim için orada olan Ralph, Kimberley ve Luke'a teşekkür ederim. Bir kitap konuşmasında seyircilerin önünde durup en çok alkışlayanın, bağırان ve beni neşelendirenlerin siz olduğunu bilmekten daha iyi bir his yok. Bunu sizsiz yapamazdım.

